HARRY POTTER AND THE HALF BLOOD PRINCE HARRY POTTER A PRINC DVOJÍ KRVE

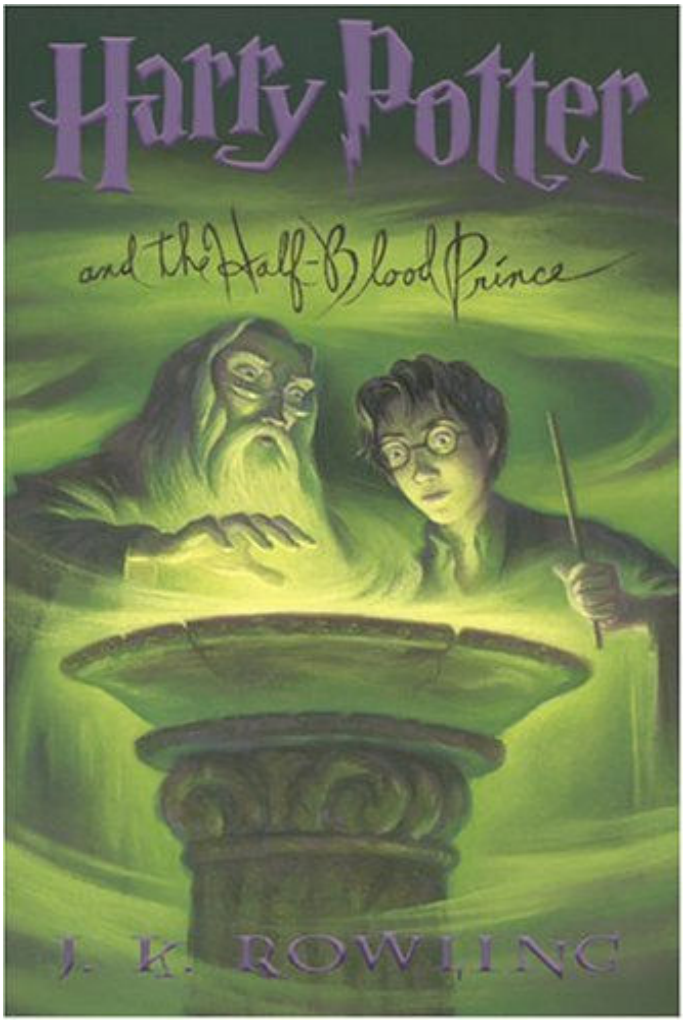

Kapitola 01. – Další ministr
Kapitola 02. – Ulice Spinner´s End
Kapitola 03. – Bude, nebude
Kapitola 04. – Horác Slughorn
Kapitola 05. – Přemíra netečnosti
Kapitola 06. – Dracovo rozhodnutí
Kapitola 07. – Slugův klub
Kapitola 08. – Vítězný Snape
Kapitola 09. – Princ dvojí krve
Kapitola 10. – Dům rodiny Gauntů
Kapitola 11. – Hermionina pomocná ruka
Kapitola 12. – Stříbro a opály
Kapitola 13. – Tajemný Raddle
Kapitola 14. – Nápoj štěstí
Kapitola 15. – Neporušitelná přísaha
Kapitola 16. – Velmi mrazivé Vánoce
Kapitola 17. – Špatná vzpomínka
Kapitola 18. – Narozeninová překvapení
Kapitola 19. – Skřítčí ocasy
Kapitola 20. – Žádost Lorda Voldemorta
Kapitola 21. – Nepoznaná místnost
Kapitola 22. – Po pohřbu
Kapitola 23. – Sedm částí
Kapitola 24. – Sectusempra
Kapitola 25. – Zaslechnutá věštba
Kapitola 26. – Jeskyňe
Kapitola 27. – Věž zasažená znamením
Kapitola 28. – Let prince
Kapitola 29. – Fénixův Řád
Kapitola 30. – Bílá hrobka

*Nápověda – při držení levého tlačítka ctrl a pokliknutí na název kapitoly se automaticky přesunete na začátek dané kapitoly, jen u Word verze.

Zvláštní poděkování při tvorbě tohoto projektu patří webu
http://www.potterharry.net

Moji milí mudlové,
máte před očima první verzi neoficiálního českého překladu Harry Potter and The Half-blood Prince. Není to kniha, která se dá držet v ruce a všude tahat s sebou, ale pro všechny nedočkavé PotteroManiaky je to zážitek na celý život:-D
Nyní tedy nastává čas korektur, oprav, úprav a prosíme každého o pomoc.

- Hledejte nové i staré Harry Potter výrazy a přidávejte je do slovníku http://www.lexicon.potterharry.net/index.php/Slovník - stačí i jen anglicky, přeložíme je.
- Komunikace o překladech, terminologii, chybách jednotlivých kapitol bude na Českém Harry Potter Fóru v kategorii 6. Half-blood Prince http://komunikace.potterharry.net/forum/viewforum.php?f=8
- Můžete použít i funkci MS Word: Nástroje » Sledování změn (Ctrl+Shift+E) a Vložit » Poznámky. Pro vložení své korektury kontaktujte někoho z hlavního Teamu (viz další bod) a dostanete nové hesla, kam vložíte opravy, kde je týmy jednotlivých kapitol zkompletují a připraví pro vydání další verze. Pozor! Jen pro úplné korekce, dílčí opravy vkládejte na Fórum. Demo je v první kapitole.

- Na http://lexicon.potterharry.net/index.php/Team_HP6 najdete kontakty na korektory, překladatele, slovník, grafiky… Prosím všechny, kdo nám jakkoli pomohli, aby se přidali (klikněte na edit nahoře) a napsali co udělali. Na německé verzi prý pracovalo 189 lidí, což, mám pocit, se téměř blíží číslu překladatelů, kteří ztroskotali na tajemně prokleté 6 kapitole…
- Noví korektoři se mohou hlásit hlavnímu Teamu. Přicházejte s nápady, jak vylepšit, zdokonalit e-knihu. Nechcete nakreslit ilustrace? Udělat grafiku?
- Díky JKR i Albatrosu za trpělivost a hned si objednejte knížku!
- Další opravená verze vyjde co nejdříve (spíše ve dnech než týdnech) a bude se snad i graficky zdokonalovat a časem vyjde ve všech formátech. Začínáme pracovat i na slovenské verzi.

Za Team HP6, přeji příjemné čtení
HJP webmaster@potterharry.net 216718242

Kapitola první – Další ministr

zpět na začátek knihy

Blížila se půlnoc, premiér seděl sám ve své kanceláři a četl dlouhé sdělení, které mu plynulo hlavou, aniž by za sebou zanechalo tu nejnepatrnější známku významu. Čekal na telefonát prezidenta z jedné velmi vzdálené země a mezi přemýšlením, kdy ten zatracený muž zavolá, a tím, že zkoušel potlačit nepříjemné vzpomínky na velmi dlouhý, únavný a těžký týden, nebylo v jeho hlavě mnoho místa na cokoli dalšího. Čím víc se pokoušel soustředit na písmo na stránce před sebou, tím jasněji mohl premiér vidět škodolibou tvář jednoho ze svých politických oponentů. Tento puntičkářský kritik se objevil ve zprávách ještě toho dne, nejen aby vyjmenoval všechny ty strašlivé věci, jež se minulý týden staly, ale také aby vysvětlil, proč byly všechny chybou vlády.

Puls premiéra se zrychlil jen při pomyšlení na ta obvinění, která nebyla ani čestná, ani pravdivá. Jak by někdo pro všechno na světě mohl předpokládat, že jeho vláda zastaví to zřícení mostu? Bylo urážející naznačovat, že toho na mostech moc neutratili. Most byl méně než deset let starý a i ti nejlepší experti byli v koncích, když měli vysvětlit, proč se rozlomil ve dví, přičemž poslal tucet automobilů do vodních hlubin řeky protékající pod ním. A jak se kdokoli opovažuje poukazovat na to, že bylo málo policistů, což vyústilo v ty dvě ohavné zpopularizované vraždy? Nebo že vláda měla nějak předpovědět ten mimořádný hurikán v západní Anglii, který způsobil velké škody jak na lidech, tak na majetku? A byla to jeho chyba, že jeden z jeho nižších ministrů, Herbert Chorley, si vybral tento víkend, aby se choval tak podivně, že se nyní chystá strávit se svou rodinou o hodně víc času?

„Ponurá nálada sevřela zemi," zakončil oponent, stěží zakrývaje svůj ironický úsměv.

A naneštěstí, tohle byla úplná pravda. Ministerský předseda to sám cítil, lidé opravdu vypadali stísněněji než obvykle. Dokonce i počasí bylo pochmurné; celá tahle chladná mlha uprostřed července, to nebylo správné, to nebylo normální.

Obrátil druhou stranu sdělení, viděl, jak dlouze pokračovalo a vzdal to jako marnou práci. Protáhl si ruce nad hlavou a rozhlédl se truchlivě po své kanceláři. Byla to hezká místnost se skvělým mramorovým krbem naproti posuvnému oknu, pevně zavřenému proti chladu k ročnímu období zcela nepatřičnému. S nepatrným zachvěním se premiér zvedl a přešel k oknu, dívaje se ven na tenkou mlhu, jež se sama tlačila proti sklu. A vtom, když stál otočený zády k místnosti, uslyšel slabé zakašlání.

Ztuhl, nos na nose se svým vlastním vyděšeným odrazem v temném skle. Znal ten kašel. Už ho předtím slyšel. Velmi pomalu se otočil, aby čelil prázdné místnosti.

„Haló?" řekl a snažil se, aby zněl odvážněji, než se cítil.

Na krátký okamžik si dovolil zadoufat, že mu nikdo neodpoví. Avšak náhle se ozval jiskřivý rázný hlas, který zněl, jako by četl připravené prohlášení. Vycházel, jak premiér věděl hned po prvním zakašlání, od malého, žábě se podobajícího muže s dlouhou stříbrnou parukou, jenž byl vymalován na maličké, špinavé olejomalbě v dalekém rohu místnosti.

„Ministerskému předsedovi mudlů. Musíme se nutně sejít. Odepište laskavě ihned. S pozdravem Popletal."

Muž na obraze se na premiéra díval tázavě.

„Ehm," řekl premiér, poslyšte, není pro mě nejvhodnější doba, víte, očekávám telefonát od prezidenta z …"

„To se může odložit," řekl portrét náhle. Srdce premiéra pokleslo. Bál se toho.

„Ale já opravdu spíše doufal, že budu mluvit …"

„Zařídíme, aby prezident zapomněl zavolat. Místo toho zavolá zítra večer," řekl malý muž. „Laskavě okamžitě odpovězte panu Popletalovi."

„Já, ach, velmi dobře," řekl ministerský předseda slabě. „Ano, setkám se s Popletalem."

Spěchal zpět ke svému stolu, urovnávaje si za chůze svou kravatu. Stěží se vrátil na svou židli a upravil svou tvář do výrazu, o němž doufal, že je uvolněný a neztrápený, když z prázdného ohniště pod krbovou římsou vyšlehly jasně zelené plameny. Díval se, zkoušeje neprozradit záchvěv překvapení nebo obavy, jak se mezi plameny objevil statný muž, točící se jako káča. O pár vteřin později vylezl na docela starožitný kobereček, přičemž si očišťoval od popela rukávy svého proužkovaného pláště se cvočky, v ruce držel buřinku citrusově zelené barvy.

„Ach, ministře," řekl Kornelius Popletal, kráčeje mu vstříc s napřaženou rukou, „rád vás zase vidím."

Premiér upřímně nemohl tento kompliment vrátit, takže raději neřekl nic. Nebyl ani trochu potěšen, že vidí Popletala. Jeho příležitostná zjevení, nehledě na to, že samy o sobě byly děsivé, obecně značily, že uslyší velmi špatné zprávy. Kromě toho Popletal vypadal zjevně znepokojeně. Byl hubenější, jeho vlasy byly řidší a šedší a jeho tvář vypadala zmačkaně. Premiér už tento výraz viděl u politiků a nikdy nevěstil nic dobrého.

„Jak vám mohu pomoci?" řekl, potřásal velmi jemně Popletalovi rukou a pobízel ho k nejmohutnější židli před stolem.

„Těžko říct, kde začít," zamumlal Popletal, vytáhnul židli, posadil se a položil si svou zelenou buřinku na kolena. „To byl týden, to byl týden."

„Také jste měl špatný, že?", zeptal se premiér strnule, doufaje, že tím rozvede to, co už měl na talíři docela dlouho bez nějaké speciální pomoci od Popletala.

„Ano, samozřejmě," řekl Popletal, unaveně si přitom protřel oči a zasmušile pohlédl na premiéra. „Měl jsem tentýž týden, jaký jste měl Vy, ministře. Brockdaleský most, zavraždění Bonesové a Vanceové, ani nezmiňuji ten rámus v Západní Anglii."

„Vy, ehm vaši, … chci říct, někteří z vašich lidí byli zapojeni v těchto – v těchto věcech?"

Popletal si přeměřil premiéra vážným pohledem. „Samozřejmě byli," řekl. „Jistě jste si všiml, o co jde?"

„Já", zaváhal premiér.

Byl to přesně ten druh chování, který ho nutil nesnášet Popletalovy návštěvy. Byl koneckonců ministerský předseda a netěšilo ho, když byl nucen cítit se jako nevzdělaný školák. Ale jistě, bylo tomu tak už od prvního setkání s Popletalem v jeho úplně první den jako v úřadu. Vzpomínal si na to, jako by to bylo včera, a věděl, že ho to bude pronásledovat až do smrti.

Stál sám v této kanceláři, vychutnávaje si svůj triumf po mnoha letech snění a plánování, když za sebou uslyšel zakašlání, stejné jako dnes večer, a otočil se, aby zjistil, že ten škaredý portrét na něj mluví, oznamuje, že Ministr kouzel přijede a sám se mu představí. Přirozeně, myslel si, že dlouhá kampaň a volební napětí způsobilo, že se zbláznil. Byl zcela zděšen při zjištění, že na něj mluví obraz, ačkoliv to nebylo nic proti tomu, jak se cítil, když čaroděj, který se sám ohlásil, vyskočil z krbu a potřásl mu rukou. Zůstal naprosto neschopný slova během Popletalova laskavého vysvětlení, že čarodějky a čarodějové stále žijí v utajení po celém světě, a jeho ujištění, že jimi nechce jeho hlavu zatěžovat, protože Ministerstvo kouzel převzalo odpovědnost za celou kouzelnickou společnost a zabezpečilo, aby se nemagická populace o nich nedozvěděla. Byla to, řekl Popletal, těžká práce, zahrnout vše od předpisů na zodpovědné užívání košťat po udržení dračí populace pod kontrolou (premiér si pamatoval, jak svíral stůl jako oporu přesně v tomto místě). Popletal pak otcovsky poklepal na rameno ohromeného politika.

„Nemusíte se bát," řekl, „je pravděpodobné, že mě už neuvidíte. Budu vás obtěžovat jen, bude-li se v našich končinách dít něco opravdu vážného, něco, co by mohlo ovlivnit mudly - nemagickou populaci, řekl bych. Z jiného hlediska je to život, a tak žijme. A musím říci, že to berete mnohem lépe než Váš předchůdce. Snažil se mě vyhodit oknem, protože si myslel, že jsem podvodník od opozice."

Vtom konečně premiér našel svůj hlas. „Vy jste … Vy tedy nežertujete?"

Byla to jeho poslední zoufalá naděje.

„Ne," řekl Popletal mile. „Ne, obávám se, že ne. Podívejte."

A proměnil premiérův šálek v pískomila.

„Ale," řekl premiér bez dechu, zatímco sledoval svůj šálek čaje, jak žvýká roh jeho dalšího proslovu, „ale proč – proč mi nikdo nic neřekl?"

„Jen sám Ministr kouzel se odhalí aktuálnímu mudlovskému premiérovi," řekl Popletal a schovával si svou hůlku zpátky do bundy. „Shledáváme to jako nejlepší způsob zachování utajení."

„Ale potom," blekotal premiér, „proč mě můj předchůdce nevaroval?"

Teď se Popletal opravdu rozesmál.

„Můj drahý předsedo, Vy to snad někomu řeknete?"

Stále se řehtaje, vhodil Popletal nějaký prášek do krbu, vstoupil do smaragdových plamenů a zmizel s hučivým zvukem. Premiér tam stál docela bez hnutí a poznal, že on by se nikdy tak dlouho, jak jen bude žít, neodvážil zmínit o tomto setkání živé duši, protože kdo by mu pro všechno na světě uvěřil?

Ten šok trval nějakou dobu, než zmizel. Na čas zkoušel přesvědčit sám sebe, že Popletal byl opravdu halucinací vyvolanou nedostatkem spánku během jeho vyčerpávající volební kampaně. Ve zbytečném pokusu smazat všechny vzpomínky na toto nepohodlné setkání, daroval pískomila své oblíbené neteři a nařídil své osobní sekretářce, aby sundala portrét škaredého malého muže, který oznámil Popletalův příchod. Avšak k premiérově zděšení obraz nebylo možné přemístit. Když se několik tesařů, stavitel nebo dva, umělecký historik a kancléř z ministerstva financí snažili neúspěšně vypáčit jej ze stěny, premiér upustil od pokusu a jednoduše se

rozhodl, že bude doufat, že ta věc zůstane nehybná a tichá po zbytek jeho úřadování v kanceláři. Občas by mohl přísahat, že koutkem oka zahlédl obyvatele malby zívat, nebo škrábat si nos; dokonce jednou nebo dvakrát jednoduše vyšli z rámu a nezanechali po sobě nic než napnuté plátno hnědé jako bláto. Avšak naučil se nedívat se na ten obrázek tak často a vždy si pevně řekl, že jeho oči si s ním jen tak zahrávaly, když se něco takového stalo.

Poté, před třemi roky, za noci velmi podobné té dnešní, byl premiér sám ve své kanceláři, když začal portrét znovu oznamovat blízký příchod Popletala, který dovnitř vpadnul krbem, nasáklý vodou a ve stavu značné paniky. Předtím, než se premiér stačil zeptat, proč Popletal polil celou jeho kancelář, začal kázat o vězení, o němž premiér nikdy neslyšel, o muži jménem Sirius Black, o něčem, co znělo jako Bradavice a o chlapci nazývaném Harry Potter. Nic z toho nedávalo premiérovi nejmenší smysl.

„Právě jsem přišel z Azkabanu," supěl Popletal vylévající velké množství vody z lemu své buřinky do kapsy. „Uprostřed Severního moře, víte, odporný let, mozkomorové jsou zmatení." Otřásl se hrůzou. „Ještě nikdy jim nikdo neunikl. V každém případě jsem za vámi musel přijít, ministře. Black je známý vrah mudlů a možná plánuje znovu se připojit s Vy-víte-kým. Ale jistě, vy vlastně nevíte, kdo je Vy-víte-kdo!" Chvíli beznadějně zíral na premiéra a poté řekl: „No, posaďte se, sedněte si, raději vám to… Dejte si whisky…"

Premiér měl vztek, že byl požádán, aby se posadil ve své vlastní kanceláři, nalil si svou vlastní whisky, ale nicméně se posadil. Popletal vytáhl svou hůlku, vykouzlil ze vzduchu dvě velké sklenice plné jantarové tekutiny, strčil jednu z nich premiérovi do ruky a povytáhl si židli.

Popletal hovořil déle než hodinu. V jednom bodě odmítal říct jisté jméno nahlas a místo toho jej napsal na kousek papíru, který strčil do premiérovy volné ruky. Když se konečně Popletal zvedl k odchodu, premiér se postavil také.

„Takže vy myslíte, že," zašilhal na jméno ve své levé ruce, „Lord Vol-„

„Ten-který-nesmí-být-jmenován!", zavrčel Popletal.

„Omlouvám se. Myslíte tedy, že Ten-který-nesmí-být-jmenován je stále naživu?"

"No, Brumbál tvrdí, že ano," řekl Popletal, když si pod bradou zapínal svůj proužkovaný plášť se cvočky, „ale my ho nikdy nenašli. Pokud se ptáte, není nebezpečný, jestliže nedostane podporu. Takže je to Black, kterého bychom se měli obávat. Vyhlásíte tedy to varování? Výborně. No, doufám, že se už znovu nesetkáme, premiére! Dobrou noc."

Ale setkali se. O necelý rok později se utrápeně vypadající Popletal z ničeho nic objevil v pracovně, aby premiéra informoval, že nastaly potíže na Světovém famfarpólovém (nebo tak nějak to znělo) poháru a že několik mudlů bylo „zapleteno", ale aby se premiér nebál. Fakt, že bylo opět spatřeno Znamení Vy-víte-koho, nic neznamená. Popletal si byl jist, že šlo o ojedinělý případ a Oddělení pro vztahy s mudly již pracovalo s paměťovými úpravami, jak řekli.

„Ach, málem jsem zapomněl," dodal Popletal. „Dovážíme tři zahraniční draky a sfingu pro Turnaj tří kouzelníků, vcelku rutinní záležitost, ale Oddělení pro regulaci a kontrolu kouzelných tvorů mi říká, že je dáno zákonem, že vám musíme hlásit, pokud budeme přivážet do země vysoce nebezpečné tvory."

„Já- cože draky?", zabreptal premiér.

„Ano, tři," řekl Popletal. „A sfingu. No, přeji vám pěkný den."

Ministerský předseda doufal, že draci a sfingy budou tím nejhorším, ale nebyli. Méně než za dva roky poté, Popletal znovu vybuchl krbem, tentokrát s novinou o hromadném útěku z vězení v Azkabanu.

„Hromadný útěk?", opakoval premiér chraptivě.

„Není třeba se bát, není třeba se bát!" křičel Popletal s jednou nohou v plamenech. „V mžiku je pochytáme, jen jsem myslel, že byste to měl vědět!" A předtím, než mohl premiér zavolat „ne, počkejte ještě chvíli," Popletal zmizel ve sprše zelených jisker.

Ať už si tisk nebo opozice říkaly, co chtěly, premiér nebyl hlupák. Nemohlo ujít jeho pozornosti, že se navzdory Popletalovým ujištěním při jejich prvním shledání vídali čím dál častěji, ani to, že se Popletal s každou návštěvou stával více rozčilenějším. Ačkoli rád přemýšlel o Ministru kouzel (nebo, jak sám pro sebe stále nazýval Popletala, o Dalším ministrovi), nemohl si pomoci a jen se bál, že příště, až se Popletal objeví, bude to se stále vážnějšími novinkami. Proto místo, odkud opět vyšel Popletal z ohně, rozcuchaný a podrážděný a vážně překvapen, že premiér přesně neví, proč tu je, bylo snad tou nejhorší věcí, která se stala v průběhu tohoto mimořádně ponurého týdne.

„Jak bych měl vědět, co se děje v, ehm, kouzelnické komunitě?", obořil se teď premiér. „Mám zemi, kterou musím spravovat a v tuto chvíli docela dost starostí i bez-„

„Máme stejné starosti," přerušil ho Popletal. „Brockdaleský most se neporouchal sám. To nebyl pravý hurikán. Tamty vraždy nebyli prací mudlů. A rodina Herberta Chorleyho bude bezpečnější bez něj. V současné době pracujeme na opatřeních, abychom jej mohli převézt do nemocnice Svatého Munga pro kouzelné nemoci a zranění. Přesun se může uskutečnit dnes večer."

„Co to? Obávám se, že jsem… Cože?", burácel premiér.

Popletal se zhluboka nadechl a řekl: „Premiére, je mi velmi líto, že vám musím oznámit, že je zpátky. Ten-kdo-nesmí-být-jmenován se vrátil!"

„Vrátil? Když říkáte, že se vrátil, je naživu? Myslím-"

Premiér zatápal v paměti po detailech té hrozné rozmluvy před třemi léty, kdy mu Popletal pověděl o čaroději, který byl nejobávanějším ze všech, o čaroději, který spáchal tisíc hrůzných zločinů před svým záhadným zmizením před patnácti lety.

„Ano, žije," řekl Popletal. „Jen nevím jestli je ten muž živý, když nemůže být zabit? Opravdu tomu nerozumím a Brumbál nic pořádně nevysvětlí, ale jinak, jistě dostal tělo a chodí, mluví a zabíjí, takže předpokládám, že pro účely naší diskuse … ano, je naživu."

Premiér nevěděl, co na to říct, ale neodbytný zvyk jevit se jako dobře informovaný o všem, co vyjde na povrch, ho přiměl dosadit jakýkoli detail, na který si vzpomínal z jejich předchozích rozhovorů.

"Je Sirius Black s, ehm, Tím-kdo-nemá-být-jmenován?"

"Black? Black?", řekl Popletal roztržitě, obraceje svou buřinku rychle ve svých prstech. „Myslíte Siriuse Blacka? U Merlinových vousů, ne. Black je mrtvý. Vyšlo najevo, že jsme se, ehm, v Blackovi zmýlili. Nakonec byl nevinný. A nebyl ani ve společenství Toho-kdo-nesmí-být-jmenován. Myslím," dodal na svou obhajobu, roztáčeje klobouk čím dál rychleji, „že všechna svědectví to napovídají - máme více než padesát očitých svědků ale jinak, jak říkám, je mrtvý. Ve skutečnosti byl zavražděn. Na Ministerstvu kouzel. Vlastně bude zahájeno pátrání."

V tuto chvíli ke svému velkému překvapení pocítil premiér prchavé bodnutí soucitu s Popletalem. Avšak bylo skoro okamžitě zastíněno žárem samolibosti při pomyšlení, bez ohledu na to, že se sám mohl ocitnout v oblasti vyskakování z krbů, nikdy se nestala vražda v žádném z vládních oddělení pod jeho velením. Ne, ještě rozhodně ne.

Zatímco se premiér tajně dotkl dřevěné desky svého stolu, Popletal pokračoval: „Ale Black je teď vedlejší. Hlavní je, že jsme ve válce, premiére, a musejí být učiněny jisté kroky."

„Ve válce?", opakoval ministerský předseda nervózně. „Jistě je to trochu zveličené?"

„Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit se spojil s těmi svými následovníky, kteří v lednu uprchli z Azkabanu," řekl Popletal. Mluvil teď stále rychleji a svou buřinkou kroužil tak rychle, že to byla jen citrusově zelená skvrna. „Od té doby, co jsou na svobodě, způsobili velkou spoušť. Brockdaleský most - on to udělal, premiére. Vyhrožuje, že zabije spoustu mudlů, pokud pro něj neodstoupím a-"

„Takové neštěstí, takže to byla vaše vina, že ti lidé byli zavražděni, a já mám zodpovídat otázky o zrezivělé výstroji a zkorodovaných spojích a já nevím, o čem ještě!" řekl premiér zuřivě.

„Má vina!" řekl Popletal, který už rudnul. „Říkáte, že vy byste raději ustoupil vydírání, jako je tohle?"

„Možná ne," řekl premiér a přitom vstal a přecházel po pokoji, „ale vynaložil bych veškeré úsilí na dopadení vyděrače předtím, než způsobí takové zvěrstvo!"

„Opravdu si myslíte, že jsem už neučinil veškerá opatření?" Zeptal se Popletal rozhořčeně. „Každý bystrozor na ministerstvu ho už zkouší najít a pochytat jeho následovníky, ale právě mluvíme o jednom z nejmocnějších čarodějů všech dob, o čaroději, který unikal zatčení více než tři desetiletí!"

„Takže předpokládám, že mi teď povíte, že způsobil i ten hurikán v západní Anglii," řekl premiér, jehož hněv stoupal s každým krokem, který ušel. Bylo k vzteku dozvídat se pravou příčinu všech těch strašných pohrom a nemít možnost říct to veřejnosti. Bylo to snad horší, než kdyby to nakonec byla chyba vlády.

„To nebyl žádný hurikán," řekl Popletal zbědovaně.

„Promiňte?" vyštěkl premiér, nyní ještě více dupající sem a tam. „Vyvrácené stromy, odtržené střechy, ohnuté sloupy pouličního osvětlení, děsivá zranění-„

„Byli to Smrtijedi," řekl Popletal. „Následovníci Toho-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit. A čekáme obrovské potíže."

Premiér se náhle zastavil, jako by narazil do neviditelné zdi. „Jaké potíže?"

Popletal se zašklebil. „Posledně použil obry, když chtěl jít s velkým efektem. Dezinformační kancelář pracovala přes čas, měli jsme týmy paměťových kouzelníků, kteří se snažili upravit paměti všech mudlů, kteří viděli, co se doopravdy stalo. Spousty lidi z Oddělení pro regulaci a kontrolu kouzelných tvorů hledají poblíž Somersetu, ale nikde nemůžou toho obra najít. To je katastrofa."

„To neříkejte!", řekl ministerský předseda zuřivě.

„Nepopírám, že morálka je na Ministerstvu velmi nízká," řekl Popletal. „Všechny tyhle věci a pak jsme ztratili Amelii Bonesovou."

„Ztratili koho?"

„Amelii Bonesovou. Vedoucí Oddělení výkonu kouzelnických práv. Myslíme si, že Ten-kdo-nesmí-být-jmenován ji nejspíš osobně zabil, protože byla velmi nadanou čarodějkou a podle vyšetřování opravdu nedala svou kůži lacino."

Popletal si pročistil hrdlo a s námahou, jak se zdálo, přestal točit svou buřinkou.

„Ale ta vražda byla v novinách," řekl premiér, momentálně odchýlen od své zlosti, „v našich novinách. Amelia Bonesová. Jen se v nich říkalo, že to byla žena středního věku, která žila sama. Byla to odporná vražda, že? Měla dost velkou publicitu. Policie je bezradná, víte?"

Popletal si povzdechl. „No to jistě je," řekl. „Zavražděná v pokoji zamčeném zevnitř, že?" My, na druhou stranu, víme přesně, kdo to udělal, ne že by nás to ale posunulo blíže k jeho zatčení. A pak tady byla Emmeline Vanceová, možná jste o ní neslyšel …"

„Ach ano, slyšel!", řekl premiér. „Ve skutečnosti se to stalo právě tady na rohu nedaleko odtud. Noviny s tím měly svůj den – úpadek práva a řádu na úřadu vlády …"

„A jako by toho nebylo dost," řekl Popletal, stěží naslouchaje premiérovi, „máme mozkomory hemžící se všude kolem, útočící na lidi zleva, zprava, středem…"

Kdysi dávno, za šťastnějších časů, by tato věta pro premiéra byla nesrozumitelná, ale nyní byl moudřejší. „Myslel jsem, že mozkomorové střeží vězně v Azkabanu," řekl opatrně.

„Střežili," řekl Popletal unaveně. „Ale už ne. Opustili vězení a přidali se k Vy-víte-komu. Nepředstírám, že to byla rána."

„Ale," řekl premiér s pocitem vyvstávajícího děsu, „neříkal jste mi, že to jsou tvorové, kteří z lidí vysávají naději a pocit štěstí?"

„To je pravda. A rozmnožují se. To je to, co způsobuje tuhle mlhu."

Premiér bojácně usedl do nejbližší židle. Představa neviditelných stvoření útočících v městech a na venkově, žijících zoufalstvím a skleslostí mezi jeho voliči, v něm vyvolávala pocit slabosti. „Koukejte, Popletale, musí se s tím něco udělat! Je to vaše povinnost, protože jste Ministr kouzel!"

„Drahý premiére, opravdu si myslíte, že jsem stále Ministrem kouzel po tomhle všem? Před třemi dny mě sesadili! Veškerá kouzelnická veřejnost požadovala mé odstoupení do čtrnácti dnů. Za celou dobu, co jsem v úřadě, jsem je neviděl tak jednotné!", řekl Popletal, a zároveň provedl odvážný pokus o úsměv.

Premiér nebyl momentálně schopen slova. Přes rozhořčení nad situací do které se dostal, stále trochu soucítil se scvrklým člověkem sedícím naproti němu. „To je mi líto," řekl nakonec. „Můžu něco udělat?"

„Je to od vás velmi laskavé, pane premiére, ale nemůžete. Byl jsem sem poslán, abych vás seznámil s nedávnými událostmi a představil Vám mého nástupce. Docela jsem si myslel, že už tady bude, ale pochopitelně je právě velmi zaneprázdněný mnoha věcmi, které musí udělat."

Popletal se podíval na obraz malého ošklivého muže s dlouhou, stříbrnou, kudrnatou parukou, který se šťoural v uchu hrotem brka. Když zachytil Popletalův pohled, prohlásil: „Bude tu za chvíli. Jen co dokončí dopis pro Brumbála."

„Přeji mu hodně štěstí,“ řekl Popletal a poprvé byla v jeho hlase cítit hořkost. Posledních čtrnáct dnů jsem psal Brumbálovi dvakrát denně, ale on neustoupí. Jestliže je stále připraven přesvědčit chlapce, doufám, že ano… No, možná se Scrimgeourovi povede lépe.“

Popletal přešel do něčeho, co mělo být ukřivděné ticho, ale to bylo téměř okamžitě přerušeno obrazem, který náhle promluvil svým chraplavým, oficiálním hlasem.

„Premiére mudlů. Požaduji setkání. Naléhavé. Laskavě odpovězte okamžitě. Rufus Scrimgeour, Ministr kouzel."

„Ano, ano, v pořádku," řekl premiér roztržitě, a sotva ustupoval, když vtom plameny v krbu znovu získaly smaragdově zelenou barvu, vyrostly a odhalili druhého, točícího se čaroděje, aby ho o pár chvil později vrhly na antický kobereček před krbem.

Popletal se postavil a po chvíli váhání ho premiér následoval a zároveň pozoroval nového návštěvníka, jak se narovnal, oprášil svůj dlouhý, černý hábit a rozhlédl se kolem.

Premiérova první pošetilá myšlenka byla, že Rufus vypadá jako starý lev. V jeho hřívě hustých vlasů a huňatém obočí byly vidět známky šedin, v důvtipných nažloutlých očích za drátěnými brýlemi měl určité jiskření a šel půvabnou chůzí, přestože nepatrně kulhal. Okamžitě vyvolal dojem chytrosti a houževnatosti. Premiér pochopil, proč si kouzelníci za vůdce v těchto těžkých časech vybrali radši Scrimgeoura než Popletala.

"Jak se vede?", zeptal se premiér zdvořile, s napřaženou rukou.

Scrimgeour si s ním krátce potřásl rukou, očima prozkoumával místnost, poté vytáhnul z hábitu hůlku.

„Řekl vám Popletal všechno?" zeptal se, kráčeje ke dveřím, u nich poklepal hůlkou na zámek. Premiér uslyšel, jak zámek zapadnul.

„Ehm, ano“ řekl premiér. „A jestliže vám to nevadí, byl bych radši, kdyby ty dveře zůstaly otevřené."

„Budu radši, když nás nebude nikdo vyrušovat," řekl Scrimgeour úsečně, „nebo pozorovat," dodal a ukazoval hůlkou na okna, aby se vzápětí zatáhly záclony. „Tak je to správně, jsem zaneprázdněný, takže pojďme rovnou na věc. Nejdříve musíme projednat otázku vaší bezpečnosti."

Premiér se zvětšil, co to šlo, a odpověděl, „Jsem naprosto spokojen s ochranou, kterou už mám, velmi vám děkuji …"

„Ale my ne," přerušil ho Scrimgeour. „Mudlové by neměli pěkný osud, kdyby se jejich premiér dostal pod vliv kletby Imperius. Nová sekretářka ve vašem vnějším úřadu …"

„Nezbavím se Kingsleye Řetězáka, jestli vám jde o tohle!" rozčílil se premiér. „Je velmi výkonný, udělá dvakrát více práce než kdokoliv jiný--"

„Protože to je čaroděj“, řekl Scrimgeour, beze stopy po úsměvu. „Skvěle vycvičený bystrozor, přidělený na vaši ochranu."

„Počkejte chvíli!", prohlásil premiér. „Nemůžete jen tak nasazovat své lidi do mých úřadů, já rozhoduji o tom, kdo pro mě bude pracovat …"

„Myslel jsem, že jste s Řetězákem spokojen," řekl Scrimgeour chladně.

„Jsem. Chci jen říci, byl jsem …"

„Takže tu není žádný problém?" řekl Scrimgeour.

„Ehm, dokud bude Řetězákova práce tak výborná jako dosud," řekl premiér nepřesvědčivě, ale Scrimgeour nevypadal, že ho slyší.

„Teď ohledně Herberta Chorleyho, vašeho nižšího ministra," pokračoval. „Toho, který baví veřejnost napodobováním kachny."

„Co s ním?", zeptal se premiér.

„Vypadá, jako by byl pod vlivem špatně vykonané kletby Imperius," řekl Scrimgeour. „Zmátla mu myšlení, ale přesto může být nebezpečný."

„Vždyť jen kváká," řekl premiér chabě. „Bude stačit, když si trochu odpočine… Možná když si zajde na sklenku…"

„Tým léčitelů z nemocnice svatého Munga pro magické choroby a zranění ho, zatímco mluvíme, vyšetřuje. Doposud se pokusil tři z nich uškrtit," řekl Scrimgeour. „Myslím, že bude dobré, když ho na nějakou dobu odstraníme ze světa mudlů."

„Já… dobře… bude v pořádku, že ano?" řekl premiér úzkostlivě.

Scrimgeour jen pokrčil rameny, zatímco se už pohyboval zpátky k ohništi.

„Tak, to bylo vše, co jsem vám potřeboval říct. Postarám se, abyste byl informován o pokrocích, a pokud bych byl tak zaneprázdněn, že bych nemohl přijít osobně, pošlu tady Popletala. Souhlasil že zůstane na místě

poradce." Popletal se pokusil usmát, ale nepodařilo se mu to. Dosáhl jen toho, že vypadal, jako kdyby ho bolely zuby. Scrimgeour už v kapse hledal tajemný prášek, který mění barvu ohně na zelenou. Premiér na ně chvíli beznadějně hleděl, když v tom ho napadalo, jak se může zbavit všech problémů tohohle večera.

„Vždyť, proboha, jste čarodějové! Můžete kouzlit! Vždyť dokážete spoustu věcí – vlastně – cokoliv!"

Scrimgeour se pomalu otočil na místě a vyměnil si s Popletalem, který se tentokrát dokázal opravdu usmát, nedůvěřivý pohled a laskavě řekl:

„Problém je, že druhá strana umí taky kouzlit, pane premiére." A s těmito slovy vstoupili oba čarodějové do zelených plamenů, aby zmizeli.

Kapitola druhá - Ulice Spinner´s End

zpět na začátek knihy

Omnoho mil dál se mrazivá mlha, jež se tlačila na okna ministerského předsedy, hnala přes špinavou řeku stáčející se a mezi zarostlé, odpadky zasypané břehy. Obrovský komín, památka po zrušené továrně, čněl stinně a zlověstně. Nebyl tu slyšet žádný zvuk, až na šepot černé vody, a žádný náznak života mimo vychrtlou lišku, která se plížila pod lávkou a současně větřila směrem, kde ve vysoké trávě ležely staré obaly od rybích chipsů.

Ale pak se na břehu řeky se slabým lupnutím z řídkého vzduchu objevila malá, zakuklená postava. Liška strnula, oči v obavách připoutané k tomuto divnému zjevu. Postava vypadala, jako by se pár chvil rozhlížela, načež se světlem vyrazila ráznými kroky na cestu, její dlouhý plášť šustil o trávu.

S druhým lupnutím se zhmotnila další zakuklená figura.

„Počkej!"

Nevrlý křik vylekal lišku, nyní se choulící v houští. Vyskočila ze své skrýše na břeh. Pak už byl vidět jen záblesk zeleného světla, vyštěknutí a liška spadla zpět na zem mrtvá.

Druhá osoba se protočila kolem zvířete na špičkách.

„Jen liška," řekl pohrdavě ženský hlas zpoza kápě. „Myslela jsem, že to bude třeba Bystrozor – Cissy, počkej!"

Ale její předchůdkyně, která se zastavila a podívala se zpět na záblesk světla, už vyskakovala na břeh, ze které před chvílí spadla liška.

„Cissy – Narcisso – vyslechni mě! —"

Druhá žena chytila první a sevřela její paži, ale první se jí vysmekla.

„Vrať se, Bello!"

„Musíš mě vyslechnout!"

„Už jsem tě vyslechla. A rozhodla jsem se. Nech mě být!"

Žena jménem Narcissa přeskočila vršek břehu, kde staré zábradlí oddělovalo řeku od úzké, dlážděné cesty. Druhá žena, Bella, ji následovala. Bok po boku stály s pohledem namířeným přes ulici na nekonečné řady zchátralých cihlových domů se zamlženými a potemnělými okny.

„Tady žije?" zeptala se Bella, v hlase pohrdání. „Tady? V téhle mudlovské hromadě hnoje? Musíme být od nás první, co kdy vstoupí do —"

Ale Narcissa neposlouchala. Prosmýkla se mezerou v zrezivělém plotě a už spěchala přes cestu.

„Cissy, počkej!"

Bella ji následovala, její plášť za ní vlál, a viděla Narcissu, která se vrhala skrz alej mezi domy do druhé, téměř identické ulice. Některé pouliční lampy byla rozbité, dvě ženy běžely osvětlenými místy i hlubokou temnotou. Pronásledovatelka dohnala první ženu, zrovna když zahnuly za další roh, tentokrát ji však chytla pevně za paži a otočila ji tak, aby k sobě byly tváří v tvář.

„Cissy, to nesmíš; nemůžeš mu věřit —"

„Věří mu Pán temnot, ne?"

„Pán temnot se … myslím, že se … mýlí," Bella lapala po dechu a její oči zářily zpoza kápě, když se dívala okolo, aby si ověřila, že jsou skutečně samy. „V každém případě, nemáme o plánu s nikým mluvit. To je prozrazení Pánova —"

„Tak běž, Bello!" zavrčela Narcissa a tasila hůlku zpod svého pláště, přitom ji držela hrozivě proti jejímu obličeji. Bella se jí však vysmála.

„Cissy, svou vlastní sestru? Přece bys —"

„Už neexistuje nic, co bych neudělala!" Se známkou hysterie v hlase se Narcissa nadechla a trhla s hůlkou dolů jako s nožem. Následoval další záblesk světla. Bella pustila ruku své sestry jako spálená.

„Narcisso!"

Ale Narcissa se hnala vpřed. Její pronásledovatelka si třela ruku a znovu se pustila za ní. Hlídala si odstup, vstupovaly hlouběji do pustého labyrintu cihlových domů. Konečně Narcissa vběhla do ulice Spinner‘s End, nad kterou se jako obrovský varovný prst tyčil továrenský komín. Její kroky se ozývaly na dlažebních kostkách, jak procházela okolo zabedněných a rozbitých oken, dokud nedošla k jednomu z posledních domů, kde ze spodního patra skrz záclony pronikalo tlumené světlo.

Zaklepala na dveře, ještě než ji Bella se vzdechy a proklínáním chytla. Obě čekaly, stále ještě trochu supěly a dýchaly přitom puch špinavé řeky přinášený nočním chladem. Po několika vteřinách uslyšely za dveřmi kroky, dveře se se skřípáním otevřely. Uviděly část muže s dlouhými černými vlasy zaclánějícími bledou tvář a černé oči.

Narcissa sundala kápi. Byla tak bledá, že to vypadalo, jako by v temnotě svítila. Dlouhé blonďaté vlasy splývající na záda jí dávaly vzhled utopené osoby.

„Narcisso!“ zvolal muž a otevřel dveře trošku víc, až světlo dopadlo i na její sestru. „Jaké příjemné překvapení!“

„Severusi,“ napjatě zašeptala. „Mohu s tebou mluvit? Je to naléhavé.“

„Ale samozřejmě.“

Odstoupil a umožnil jí vstoupit. Její sestra, stále zahalená, ji bez váhání následovala.

„Snape,“ řekla úsečně, když ho míjela.

„Bellatrix,“ odpověděl, jeho úzká ústa se zkroutila do uštěpačného úsměvu, když za nimi zavíral dveře se západkou.

Šli rovnou do malého obýváku, který navozoval pocit tmy. Zdi byly kompletně zakryté knihami, většina z nich byla vázána ve staré černé nebo hnědé kůži. Ošumělý gauč, staré křeslo a rozviklaný stůl stály pospolu v poli tlumeného světla svícnového lustru pověšeného pod stropem. Místo bylo hodně zanedbané, jako kdyby obvykle bylo neobydlené.

Snape pobídl Narcissu, aby usedla. Dala si na stranu plášť a sedla si. Strnule se dívala na svou bílou třesoucí se ruku založenou v klíně. Bellatrix si spouštěla kápi pomaleji. Bellatrix byla tak tmavá, jako její sestra světlá, s olovnatýma očima a silnou čelistí. Nevšímala si zírání Snapea, když si šla stoupnout za Narcissu.

„Tak co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Snape uvelebující se do lenošky naproti sestrám.

„My … my … jsme teď sami, že?“ zeptala se Narcissa tiše.

„Ano, samozřejmě. No tak dobře, je tu Červíček, ale takovou chamraď přeci nepočítáme, nebo ano?“

Namířil svou hůlku na zeď za ním. S bouchnutím se otevřely tajné dveře a odkryly schodiště, na kterém jako přimražený zůstal stát jakýsi malý muž.

„Jak jsi zjevně zjistil, Červíčku, máme hosty,“ řekl Snape líně.

Nahrbený muž se plazil dolů přes několik posledních schodů, než vešel do místnosti. Měl malá, vodnatá očka, špičatý nos a nepříjemný úšklebek. Jeho levá ruka hladila pravou, která vypadala, jako kdyby byla uzavřená v lesklé stříbrné rukavici.

„Narcissa!“ řekl pisklavým hlasem. „A Bellatrix! Jak okouzlující —“

„Červíček nám donese pití, jestli budete chtít," řekl Snape. „A pak se vrátí do své ložnice.“

Červíček uskočil, jako by po něm chtěl Snape něco hodit.

„Nejsem tvůj sluha!“ zaskřípal a vyhnul se Snapeovu pohledu.

„Opravdu? Já měl dojem, že tě sem Temný Pán umístil, abys mi pomáhal.“

„Pomáhat, ano – ale ne dělat vám pití – a – a čistit dům!“

„Nemám pocit, Červíčku, že by sis vyprošoval nebezpečnější úkoly,“ řekl mile Snape. „Toto můžeme snadno vyřídit: Promluvím s Temným Pánem …“

„S ním můžu mluvit sám, když budu chtít!“

„Samozřejmě že můžeš,“ řekl Snape a přitom se ušklíbl. „Ale mezitím nám přines pití. Hodilo by se nějaké skřítčí víno.“

Červíček chvíli váhal. Vypadalo to, že se chce hádat, ale pak se otočil a zamířil skrz druhé tajné dveře. V obývacím pokoji bylo slyšet lomození a cinkání skleniček. Během několika vteřin byl zpět, v rukou měl jakousi zaprášenou láhev a tác se třemi skleničkami. Položil podnos na rozviklaný stůl a pak s bouchnutím dveří zmizel.

Rubínově červené víno nalil Snape do tří sklenic, dvě z nich podal sestrám. Narcissa zahuhlala díky, zatímco Bellatrix neřekla nic, pouze se na Snapea mračila. To ho však neznepokojovalo ani v nejmenším, naopak, vypadal pobaveně.

„Na Temného Pána,“ pronesl, pozvednul sklenici a vyprázdnil ji. Sestry ho následovaly. Snape jim dolil.

Když si Narcisa brala své druhé pití, spustila: „Severusi, omlouvám se, že jsme sem přišly jen tak, ale musela jsem tě vidět. Řekla bych, že jsi jediný, kdo mi může pomoci —“

Snape natáhl ruku, aby ji zastavil, poté znovu zamířil hůlkou na ukryté schodiště. Následovalo žuchnutí a zakňučení, to když Červíček spěchal zpátky nahoru po schodišti.

„Omluvte ho,“ reagoval Snape. „Poslední dobou poslouchá u dveří, nemám nejmenší tušení, co tím zamýšlí… Co jsi to říkala, Narcisso?“

Oslovená se zhluboka nadechla a začala znovu.

„Severusi, vím, že bych tu neměla být, také jsem se zavázala, že to nikomu neřeknu, ale —“

„Pak bys měla zavřít zobák!“ vztekala se Bellatrix. „A zvlášť v takovéto společnosti!“

„Takovéto společnosti?“ opakoval po ní Snape křečovitě. „A tomu mám rozumět jak, Bellatrix?“

„Že ti nevěřím, Snape, což velmi dobře víš!“

Narcissa vydala hlasitý vzlyk a rukama si zakryla obličej. Snape položil svou sklenici zpět na stůl, usadil se do křesla a s rukama na opěradlech se usmíval do zamračeného obličeje Bellatrix.

„Narcisso, myslím, že bychom měli dát prostor tomu, co se nám snaží Bella říci. Jistě nám to ušetří její další únavná přerušení. Takže, pokračuj, Bellatrix,“ vyzval ji Snape. „Jaký je důvod toho, že mi nevěříš?“

„Těch jsou stovky!“ odsekla. Dlouhými kroky přešla ke stolu a bouchla svou sklenicí o stůl. „Tak kde bych začala? Kde jsi byl, když padl Pán Zla? Proč ses nikdy nepokusil ho hledat, když zmizel? Co jsi dělal celé ty roky, když jsi žil na hromádce s Brumbálem? Proč jsi Pána Zla zastavil, když se snažil získat Kámen Mudrců? Proč ses

okamžitě nevrátil, když se Pán Zla znovuzrodil? Kde jsi byl před pár týdny, když jsme se pro Pána Zla snažili získat věštbu? A proč, Snape, je Harry Potter stále naživu, když ho máš pět let stále po ruce?“

Na chvíli přestala, neboť jí začaly rudnout tváře. Narcissa za ní naopak seděla nehybně, tvář stále zakrytou dlaněmi.

Snape se usmíval.

„Než ti odpovím – a ano, Bello, odpovím ti! Můžeš má slova později přetlumočit všem dalším, kteří mě za zády pomlouvají a vyprávějí lživé historky o mé zradě! Než ti odpovím, nech mě taky tobě položit jednu otázku. Opravdu se domníváš, že se mě Temný Pán na všechny tyto otázky ještě nezeptal? A opravdu myslíš, že kdybych na ně neposkytl přijatelné odpovědi, že bych tu ještě seděl a mluvil tu s tebou?“

Odpověděla pomalu a váhavě.

„Vím, že ti věří, ale —“

„Myslíš, že se tentokrát mýlí? Nebo že se mi podařilo ho nějak podvést? Obelstěný Temný Pán, největší kouzelník všech dob, kterému v kouzle Legilimens nikdo nedokáže konkurovat?“

Bellatrix na to nic neřekla, ale zdálo se, že je její názor jeho odpovědí poražen. Snape ji přesvědčoval pomalu, nikam nespěchal. Znovu se natáhl pro pití. Usrknul a pokračoval, „Ptala ses, kde jsem byl, když Pán Temna padl. Byl jsem tam, kde mi poručil, abych byl, a to v Bradavické škole čar a kouzel. Měl jsem tajně pozorovat, co dělá Brumbál. Víš doufám, že místo učitele jsem vzal na příkaz Temného Pána?“

Nepostřehnutelně přikývla a otevřela ústa, ale Snape ji v tom předem zabránil.

„Ty se ptáš, proč jsem se ho nepokoušel najít, když zmizel. Ze stejného důvodu jako Avery, Yexley, Carrowovi, Greyback, Lucius“ – zarazil se a naklonil hlavu směrem k Narcise. “A mnoho dalších se o to pokoušelo. Věřil jsem, že je definitivně pryč. Nejsem na to hrdý, mýlil jsem se, ale tak to prostě je… Jestliže by neodpustil všem, kteří v něj tehdy přestali věřit, měl by svých stoupenců velice málo.“

„Měl by mě!“ řekla vášnivě Bellatrix. „Mě, která pro něj strávila tolik roků v Azkabanu!“

„Ano, vskutku obdivuhodné.” řekl Snape znuděně. „Nebyla jsi moc k použití v jeho plánech, ale gesto to bylo nepochybně pěkné —“

„Gesto!“ zaječela. Při běsnění vypadala mírně šíleně. „Zatímco já jsem musela snášet mozkomory, ty jsi zůstal v Bradavicích a hrál sis na Brumbálova miláčka!“

„Ne docela,“ odpověděl Snape klidně. “On by mi nedal výuku Obrany proti černé magii, víš. Myslím, že mohl, ach, to mě přimělo k úpadku, … zlákalo ke staré cestě.“

„Takže to tedy byla tvá oběť pro Temného Pána, neučit svůj oblíbený předmět?” zavřeštěla. „Proč jsi tam zůstal celou dobu, Snape? Jako špion Brumbála, když jsi věřil v Mistrovu smrt?“

„Těžko,“ řekl Snape, „ačkoli je Temný Pán spokojený, že jsem nikdy neopustil svou práci: Měl jsem šestnáct let informací od Brumbála a ty jsem mu po jeho návratu dal, což je užitečnější přivítání, než nekonečné vzpomínky na to, jak hrozný je pobyt v Azkabanu…“

„Ale ty jsi tam zůstal —“

„Ano, Bellatrix, já zůstal,“ řekl Snape. Teprve až teď na sobě dal znát netrpělivost. „Já měl pohodlnou práci, které jsem dal přednost před vězením v Azkabanu. Kolem vězňů se neustále motali mozkomorové, což jistě sama dobře víš. Brumbálova ochrana mě zachránila před vězením, to mi velice vyhovovalo a já toho využil. A znovu ti opakuji: Temný Pán si nestěžoval, že jsem zůstal, tak nevím, proč by sis měla stěžovat ty.“

„Dál jsi jistě chtěla vědět,“ pokračoval Snape rychle v řeči, protože se zdálo, že ho Bellatrix znovu přeruší, „proč jsem stál v cestě mezi Temným Pánem a Kamenem mudrců. To vysvětlím lehce. V té době totiž nevěděl, jestli mi může věřit. Domníval se, stejně jako ty, že už nejsem jeho věrným Smrtijedem a stal jsem se Brumbálovým poskokem. V té době byl jeho stav v žalostném stavu, když sdílel tělo s obyčejným kouzelníkem. Neodvážil se odhalit svou identitu bývalému spojenci, jestliže hrozilo nebezpečí, že ho onen spojenec může předat Brumbálovi nebo Ministerstvu. Sám hluboce lituji toho, že ve mě neměl důvěru. Mohl se tak vrátit k moci o tři roky dříve. Místo toho jsem viděl jen chtivého a přitom neschopného Quirella, jak se snaží získat Kámen a připouštím, že jsem dělal všechno proto, abych jeho plán zhatil.“

Ústa Bellatrix se zkroutila tak, jakoby snědla něco hodně kyselého.

„Jenže ty ses nevrátil, jakmile se on objevil, ty jsi za ním hned neletěl, jakmile jsi cítil pálit Znamení zla —“

„Správně. Vrátil jsem se až za dvě hodiny. Na Brumbálův příkaz.“

„Na Brumbálův –“ opakovala pobouřeně.

„Uvažuj přece!“ zarazil ji nedůtklivě Snape. „Uvažuj přece! Tím, že jsem čekal dvě hodiny, právě dvě hodiny, jsem si zajistil možnost setrvat v Bradavicích jako špeh! Tím, že jsem dovolil Brumbálovi si myslet, že se vracím k temné straně, protože mi to přikázal, tak od té doby mohu podávat informace o Brumbálovi a Řádu Fénixe! Zvaž to, Bellatrix;“ Temné znamení se probouzelo měsíce. Věděl jsem, že je jen otázkou času, kdy se vrátí, všichni Smrtijedi to věděli. Měl jsem spoustu času na to, abych si promyslel, co budu dělat, své další plány. Utéct jako Karkarov, to myslíš?

Rozhořčení Pána Zla zmizelo hned, když se přesvědčil, jak jsem vysvětlil, že jsem zůstal věrný, i když si Brumbál myslí, že jsem na jeho straně. Ano, Pán Zla se domníval, že jsem ho opustil navždy, ale to se zmýlil.“

„A co jsi přinesl?“ křikla Bellatrix. „Jaké užitečné informace jsi přinesl?“

„Mé informace jdou přímo před Pána Zla,“ řekl Snape. „Jestliže se rozhodne je s tebou nesdílet —“

„Se mnou sdílí vše!“ vybuchla ve vzteku opět Bellatrix. „Sám mě nazval nejvíce loajální, svou nejvěrnější —“

„To, že udělal?“ řekl Snape, v hlase bylo rozpoznat jeho nesouhlas. „Stále, i přes to fiasko na Ministerstvu?“

„To ale nebyla má chyba!“ řekla zrudlá Bellatrix. „Pán Zla mi v minulosti svěřoval vždy ty nejdelikátnější — a kdyby Lucius —“

„Neopovažuj se — neopovažuj se obviňovat mého muže!“ řekla Narcissa tiše, přesto smrtelně vážně a sledovala svou sestru.

„Už se nedá na nikoho svalovat vina," odvětil hladce Snape. „Co se stalo, stalo se."

„Ne, na tebe ne!" zuřivě řekla Bellatrix. „Ne, ty jsi byl zase jednou úplně někde jinde, když ostatní riskovali svůj život, že Snape?"

„Mé rozkazy zněly zůstat," řekl Snape. „Ale možná, že nesouhlasíš s Pánem Zla, možná že si myslíš, že by Brumbál nezjistil, že jsem se přidal, abych bojoval se Smrtijedy proti členům Řádu?" A — promiň mi — mluvíš o riskování života… přece tam bylo jen šest studentů, nebo ne?"

„Kteří se poté spojili, jak dobře víš, s polovinou členů Řádu!" vřískala Bellatrix. „A když už jsme u Řádu Fénixe, stále tvrdíš, že nemůžeš odhalit, kde má Řád své velitelství, že?"

„Nejsem strážce tajemství, nemohu vyslovit jméno toho místa. Přeci víš, jak to kouzlo funguje, ne?" Pán Zla je spokojený s informacemi, které mu o Řádu předávám. To vedlo, jak sis doufám domyslela, k nedávnému chycení a zavraždění Emmeline Vance, což také pomohlo, abychom se zbavili Siriuse Blacka, přesto ti teď vyjadřuji své veškeré uznání, že jsi nás ho zbavila ty."

Naklonil svou hlavu a zmrazil ji pohledem. Její výraz nebyl o nic měkčí.

„Vyhýbáš se mé poslední otázce, Snape. Harry Potter. Mohl jsi ho nesčetněkrát zabít, když ho máš pět let po ruce. Proč si to neudělal? Proč?"

„Mluvila jsi o tom s Pánem Zla?" zeptal se Snape.

„On… nedávno, my… ptám se tebe, Snape!"

„Kdybych zabil Harryho Pottera, Pán Zla by nemohl použít jeho krev, aby se stal neporazitelným —"

„Ty prohlašuješ, že jsi počítal s tím, že toho chlapce využije!" vřískala.

„To neříkám, neměl sem ani ponětí o jeho plánech. Jak jsem již řekl, považoval jsem Pána Zla za mrtvého. Pouze se snažím vysvětlit, proč Pán Zla nezuřil, když Harry Potter přežil, přinejmenším do minulého roku…"

„Ale proč jsi ho nechal naživu?"

„Ty mi nerozumíš? Jenom díky Brumbálově ochraně jsem unikl Azkabanu! Nesouhlasíš s tím, že zabitím jeho oblíbence bych Brumbála obrátil proti sobě? Ale bylo toho mnohem více. Měl bych ti připomenout, že když Harry Potter poprvé přijel do Bradavic, stále kolem něj kolovaly mnohé pověsti, že on sám byl Temný kouzelník, což měl být důvod, proč přežil útok Pána Zla. Vskutku, spousta následovníků starého Pána Zla myslela, že právě Potter by mohl být nový pán, u kterého by se mohli ostatní zase shromáždit. Byl jsem zvědavý, připustil jsem to a nebyl jsem nakloněný tomu zavraždit ho ihned poté, co vstoupí do hradu.

Samozřejmě mi bylo velmi rychle jasné, že nemá vůbec žádný zvláštní talent. Procházel svým životem za bezpočtu těsných vyhnutí s jednoduchou kombinací čirého štěstí a svých talentovanějších přátel. Je průměrný jako každý jiný a také namyšlený a samolibý, přesně jako jeho otec. Dělal jsem vše možné, aby ho z Bradavic vyloučili, protože tam podle mého názoru nepatří, ale zabít ho nebo dovolit mu zemřít v mé přítomnosti? Byl bych blázen, kdybych tohle všechno riskoval s Brumbálem za zády."

„A i přes tohle všechno ti máme věřit, že tě Brumbál nikdy nepodezříval?" zeptala se Bellatrix. „Že neměl žádné potuchy o tvých pravých úmyslech, že ti stále bezmezně důvěřuje?"

„Hrál jsem svou roli dobře," řekl Snape. „Přehlížíš Brumbálovu největší slabost. Vždy věří v to lepší v lidech. Když jsem vstupoval do jeho služeb, s nejhlubší lítostí jsem mu vylíčil příběh od doby, co jsem se stal Smrtijedem, a on mě přivítal s otevřenou náručí — ačkoliv, jak jsem již jednou řekl, mi nikdy nedovolil přiblížit se blíže k temným uměním. Brumbál je velký čaroděj — o ano, je," (Bellatrix si pohrdavě odfrkla), „Pán Zla to uznává. Nicméně jsem potěšen ti sdělit, že Brumbál stárne. Souboj, který mezi ním a Pánem Zla proběhl minulý měsíc, s ním velmi zamával. Ošklivě se zranil, protože jeho reflexy už nejsou to, co bývaly. Ale přes toto všechno, on nikdy nepřestal důvěřovat Severusovi Snapeovi, i přes všechny jeho lži, které tak pomohly Pánovi Zla."

Bellatrix stále nevypadala šťastně, protože si již nebyla jistá, jak Snapea přesně napadnout příště. Snape využil jejího mlčení a otočil se k její sestře.

„Teď … přišla jsi mě požádat o pomoc, Narcisso?"

Narcissa se na něj podívala, ve tváři čiré zoufalství.

„Ano, Severusi. Já — já myslím, že jsi jediný, kdo mi může pomoci. Nemám se na koho obrátit. Lucius je ve vězení a…"

Zavřela obě oči a dvě velké slzy se jí objevili na víčkách.

„Pán Zla mi zakázal o tom mluvit," pokračovala Narcissa, její oči byly stále zavřené. „Přeje si, aby nikdo nevěděl o jeho plánu. Je to… velmi tajné. Ale —"

„Jestliže to zakázal, neměla bys o tom mluvit," řekl Snape najednou. „Slovo Pána Zla je zákon."

Narcissa lapala po vzduchu, jako kdyby ji polil ledovou vodou. Bellatrix, poprvé od té doby, co vstoupila do tohoto domu, vypadala uspokojeně.

„Tak!" řekla vítězně ke své sestře. „Dokonce Snape promluvil: Bylo vám řečeno, abyste nemluvili, tak mlčte!"

Ale Snape se postavil na nohy, přešel k malému oknu, hleděl přes záclony do opuštěné ulice, a pak je s trhnutím znovu zatáhl. Obrátil se k Narcisse zamračený.

„Vím o tom plánu," řekl hlubokým hlasem. „Jsem jedním z mála těch, kterým ho Pán Zla prozradil. Každopádně, kdybych ho neznal, Narcisso, provinila by ses velkou zradou vůči Pánovi Zla."

„Věděla jsem, že o tom budeš vědět!" řekla Narcissa již klidněji. „On ti tak důvěřuje, Severusi…"

„Ty jsi věděl o tom plánu?" řekla Bellatrix, její uspokojený výraz najednou vystřídal výraz zhnusení. „Věděl?"

„Jistě," řekl Snape. „Ale jakou pomoc po mě žádáš, Narcisso? Jestli si myslíš, že bych snad mohl Pána Zla přesvědčit, aby změnil názor, obávám se, že není žádná naděje."

„Severusi," vyštěkla, slzy ji tekly po tvářích. „Můj syn… můj jediný syn…"

„Draco by měl být hrdý," řekla Bellatrix lhostejně. „Pán Zla mu prokázal velkou čest. O Dracovi bych řekla pouze toto: neustoupí ze svého poslání, vypadá šťastný, že se může ukázat, vzrušený z vyhlídky —"

Narcissa už doopravdy začala brečet a hleděla prosebně na Snapea.

„To proto, že je mu teprve šestnáct, neví, co všechno to obnáší! Proč Severusi? Proč můj syn? Je to tak nebezpečné, je to pomsta za Luciovu chybu, vím to!“

Snape nic neříkal. Odvrátil se od jejích slz, ačkoliv to bylo nezdvořilé, ale nemohl předstírat, že ji neslyší.

„To proto si vybral Draca, že ano?“ tvrdila. „Aby potrestal Luciuse?“

„Jestliže Draco uspěje,“ řekl Snape a stále se na ní nedíval, „bude poctěn tak jako nikdo.“

„Ale on neuspěje!“ vzlykala Narcissa. „Jak by mohl, když sám Pán Zla —?“

Bellatrix popadala dech. Narcissa vypadala, že začíná ztrácet nervy.

„Myslím tím jen… že zatím nikdo neuspěl… Severusi… prosím… Jsi, vždy jsi byl Dracův nejoblíbenější učitel… Jsi Luciusův starý přítel… žádám tě… jsi nejoblíbenější služebník Pána Zla, jeho důvěrný rádce… Promluvíš s ním, přesvědčíš ho —?“

„Pán Zla se nedá přesvědčit a já nebudu tak hloupý, abych to zkoušel,“ řekl Snape rozhodně. „Nepředstírám, že Pán Zla není na Luciuse naštvaný. Lucius velel. Nechal se zajmout spolu s ostatními, nezískal proroctví. Ano, Pán Zla je na něj naštvaný, Narcisso, vskutku velmi rozzlobený.“

„Poté mám tedy pravdu, že si vybral Draca, aby se pomstil!“ dusila ze sebe Narcissa. „Nepočítá s tím, že uspěje, on chce, aby byl zabit!“

Když Snape nic neříkal, Narcissa vypadala, že ztratila už i poslední kousek sebeovládání se. Zvedla se, dobelhala se ke Snapeovi a uchopila předek jeho šatů. Přiblížila tvář blízko k jeho, její slzy padaly na jeho hruď, vydechla, „ Měl jsi to být ty. Ty to můžeš udělat místo Draca, Severusi. Ty můžeš uspět, samozřejmě že můžeš. A může odměnit tebe za nás za všechny —“

Snape ji chytil za zápěstí, vymanil se ze stisku jejích rukou, podíval se dolů na její uplakanou tvář a pomalu pronesl: „myslím, že nakonec to udělám sám. Přesto určil, že by to nejprve měl zkusit Draco. Vidíš, je nepravděpodobné, že Draco uspěje. Já budu moci zůstat v Bradavicích déle a naplňovat svou užitečnou pozici špeha.“

„V jiném smyslu, nezáleží mu na tom, zda Draco přežije!“

„Pán Zla je velmi rozhněvaný,“ opakoval Snape tiše. „Nepovedlo se mu slyšet proroctví. Víš stejně dobře jako já, Narcisso, tohle se snadno neodpouští.“

Zhroutila se Snapeovi k nohám, vzlykala a sténala na podlaze.

„Můj jediný syn… můj jediný syn…“

„Měla bys být hrdá!“ řekla Bellatrix nemilosrdně. „Kdybych já měla syna, byla bych spokojená, že může sloužit Pánovi Zla!“

Narcissa krátce a zoufale vykřikla, chytila se za své dlouhé blonďaté vlasy. Snape se sklonil, chytil ji za ruce, zvedl ji a posadil zpět do křesla. Poté nalil do její sklenice další víno a vnutil jí ho do ruky.

„Narcisso, to stačí. Vypij to. Poslouchej mě.“

Trochu se ztišila. Vínem se trochu polila a pomalu si usrkla.

„Mohl bych… Dracovi pomáhat.“

Posadila se, její tvář byla křídově bílá, oči doširoka rozevřené.

„Severusi — ach, Severusi — ty bys mu pomohl? Mohl bys na něj dát pozor, ubezpečit se, aby se nezranil?“

„Pokusím se.“

Zahodila sklenici, ta klouzala přes stůl, zatímco se ona sesula z křesla, klekla si ke Snapeovým nohám, uchopila jeho ruce do svých a přiložila k nim své rty.

„Pokud ho můžeš ochránit… Severusi, přísahej mi? Přísaháš Nezrušitelnou přísahou?“

„Nezrušitelnou přísahou?“

Snapeův výraz byl prázdný, nečitelný. Bellatrix se nicméně začala vítězně chichotat.

„Neposloucháš Narcisso? Ach, on se pokusí, jsem si tím jistá… obvyklá prázdná slova, bez toho aby něco musel dělat… och, má přeci příkazy od Pána Zla!“

Snape se na Bellatrix nepodíval. Své černé oči měl přikovány k uslzeným modrým očím Narcissiným, která mu stále svírala ruce.

„Jistě Narcisso, provedu Nezrušitelnou přísahu,“ řekl tiše. „Možná, že tvoje sestra bude souhlasit, že bude náš svědek.“

Bellatrix spadla brada. Snape se snížil, takže teď klečel vedle Narcissy. Pod užaslým pohledem Bellatrix se uchopili pravýma rukama.

„Budeš potřebovat svou hůlku, Bellatrix,“ řekl Snape chladně.

Stále vypadala velmi udiveně.

„A budeš muset přijít blíž,“ řekl

Přistoupila k nim, že teď stála nad nimi, a přiložila špičku hůlky na jejich spojené dlaně.

Narcissa promluvila.

„Budeš, Severusi, dohlížet na mého syna, Draca, když se bude pokoušet plnit vůli Pána Zla?“

„Ano, budu,“ řekl Snape.

Tenký pramínek oslnivého plamene začal vycházet z hůlky a začal obtáčet jejich ruce jako rozžhavený drát.

„A budeš ho také, jak to jen dokážeš, ochraňovat před zraněním?“

„Budu,“ řekl Snape.

Druhý pramínek ohně vystřelil z hůlky a spojil se s prvním, vytvořil se z nich jemný vířivý řetěz.

„A prokáže-li se to nezbytné… jestliže Draco selže…“ šeptala Narcissa (Snapeova ruka se zaškubla, ale neodtáhla se), „provedeš to, co měl vykonat, podle rozkazu Pána Zla?“

Následoval moment ticha. Bellatrix to celé sledovala, její hůlka nad spojenýma rukama, oči doširoka rozevřené.

„Ano,“ řekl Snape

Belatrixina ohromená tvář se objevila v záři třetího plamenu vystřeleného z její hůlky. Zkroucený s ostatními, svázal jejich ruce jako ohnivý had.

Kapitola třetí - Bude, nebude

zpět na začátek knihy

Harry Potter hlasitě chrápal. Seděl na židli vedle okna v jeho ložnici dobré čtyři hodiny, strnule hleděl ven do temné ulice a nakonec usnul jednou stranou tváře přitisknutou k chladné okenní tabulce, s brýlemi nakřivo a ústy otevřenými dokořán. Přes zadýchané okno jiskřila oranžovou září pouliční lampa a ozařovala jeho tvář a také byly vidět jeho rozcuchané černé vlasy.

Místnost byla posypaná různými předměty a odpadky. Soví chmýří, vylupovač jablek a obaly sladkostí ležely na podlaze, několik kouzelných knih leželo mezi schumlanými hábity na jeho posteli a pohozené noviny ležely v pruhu světla na jeho stole. Titulek hlásal:

HARRY POTTER - VYVOLENÝ?

Článek pokračuje přelétnutím nedávných záhadných událostí na Ministerstvu kouzel, během kterých se objevil Ten-jehož-nesmíme-jmenovat.
"Nesmíme o tom mluvit, neptejte se mě na nic," řekla jedna rozzuřená kouzelnice, která odmítla uvést své jméno a opustila Ministerstvo minulou noc.
Nicméně, vysoce postavené zdroje z ministerstva potvrdily rozruch v Síni věšteb.
Ačkoli Ministerští tiskoví mluvčí doposud odmítají potvrdit existenci takového místa, roste skupina kouzelníku, kteří věří, že Smrtijedi, kteří byly uvězněni v Azkabanu, se pokoušeli ukrást nějaké proroctví. Povaha toho proroctví je neznámá, ačkoliv se často spekuluje, že se týká Harryho Pottera, jediného člověka, který dokázal přežít smrtelnou kletbu, a o kterém se také ví, že byl na Ministerstvu v onu noc. Někteří zacházejí tak daleko, že nazývají Pottera "Vyvoleným" a věří, že ho proroctví označuje za jediného, který bude schopen nás zbavit Toho-jehož-nesmíme-jmenovat.

Aktuálně o proroctví, jestli existuje...(pokračování strana 2, sloupec 5)

Druhé noviny leželi vedle prvních. Tyto nudí titulkem:

SCRIMGEOUR NAHRADIL POPLETALA

Většina titulní strany zabírala černobílá fotografie muže s hustými vlasy jako lev a poněkud zpustošeným obličejem. Obrázek se hýbá - mává někam nahoru:

Rufus Scrimgeour, bývalý ředitel ústředí bystrozorů z odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů, nastoupil na místo Korneliuse Popletala jako ministr kouzel. Jmenování přivítala s nadšením kouzelnická komunita, ačkoliv zvěsti o rozporu mezi novým ministrem a Albusem Brumbálem, nově jmenovaným Nejvyšším divotvorcem Starostolce, se vynořily v době Scrimgeourova předávání úřadu. Scrimgeourovi zástupci přiznali, že se setkal s Brumbálem, ale odmítli komentovat téma jejich rozhovoru. Albus Brumbál je znám… (pokračování strana 3. sloupec 2)

Nalevo od těchto novin ležely další, rozložené tak, že je vidět příběh nesoucí název:

MINISTERSVO GARANTUJE STUDENTŮM BEZPEČÍ.

Nově jmenovaný Ministr kouzel, Rufus Scrimgeour, dnes mluvil o nepříjemných nově přijatých opatřeních z ministerstva pro zajištění bezpečného návratu studentů do Bradavické školy čar a kouzel tento podzim.

„Pro zřejmé důvody nebude Ministerstvo zveřejňovat detaily bezpečnostního plánu." řekl ministr, ačkoli interní pracovník potvrdil, že obsahuje obranná kouzla a zaříkadla, komplex protikouzel a malou skupinu bystrozorů výhradně pro ochranu Bradavické školy.
Nejvíce, zdá se, stojí nový Ministr o bezpečí studentů. Paní Augusta Longbottomová řekla: „Můj vnuk Neville - dobrý přítel Harryho Pottera, který s ním mimochodem v červnu bojoval proti Smrtijedům na Ministerstvu a…“

Zbývající část příběhu byla zakryta velkou klecí pro ptáky, stojící na něm. Uvnitř byla velkolepá Sova sněžná. Její jantarové oči majestátně zkoumaly místnost. Její otáčející se hlava občas spočinula na chrápajícím pánovi. Jednou nebo dvakrát netrpělivě zacvakala zobákem, ale Harry spal příliš tvrdě a neslyšel ji.

Uprostřed místnosti stál velký kufr. Jeho víko bylo otevřené; vypadalo netrpělivě; ještě byl téměř prázdný, až na zbytek starého spodního prádla, sladkostí, prázdnou lahvičku s inkoustem a zlomený brk, které pokrývaly spodní pravou část.

Poblíž na podlaze ležel purpurový leták vyzdobený slovy:

Vydáno jménem Ministerstva kouzel

CHRAŇTE SVŮJ DOMOV A RODINU PROTI TEMNÝM SILÁM

Kouzelnické společenství je aktuálně pod hrozbou organizace nazývající se Smrtijedi. Sledování následujících bezpečnostních směrnic může ochránit vás, vaši rodinu a váš dům před útokem.

1. Nedoporučujeme vám opouštět dům o samotě.

2. Zvláštní ostražitost by měla být v době večera. Pokud možno ukončete svoje cesty dříve, než padne noc.

3. Kontrolujte bezpečnostní zařízení kolem vašeho domu. Ujistěte se, že všichni členové vaší rodiny jsou si vědomi mimořádných opatření jako Ochranné a matoucí kouzla. V případě nezletilých členů rodiny, Pomocnou ruku plnoletého kouzelníka.

4. Dohodněte bezpečnostní otázky s nejbližšími členy rodiny a přáteli tak, aby objevily Smrtijedy maskující se jako ostatní (viz str. 2).

5. Kdybyste cítili, že se člen rodiny, kolega nebo soused chovají divně, kontaktujte Sbor pro prosazování magického zákona. Mohou být pod kletbou Imperius (viz. Str. 4).

6. Děje-li se něco temného v sousedním domě nebo jinde, NEVSTUPUJTE, ale kontaktujte ihned Úřad bystrozorů.

7. Nepotvrzená pozorování naznačují, že Smrtijedi nyní možná používají Služebníky (viz. Str. 10). Zpozorování Služebníka nebo setkání s ním by mělo být ihned oznámeno na ministerstvu.

Harry si ve spánku odfrkl ve spánku a jeho tvář sklouzla po okně o několik centimetrů a jeho brýle se ještě více nahnuly, ale on se neprobudil. Budík, opravený Harrym před několika lety, tikal hlasitě na parapetu ukazující jednu minutu do jedenácti. Vedle něho držel Harry v uvolněné ruce kus pergamenu pokrytý zkoseným písmem. Harry četl tento dopis tolikrát od jeho příjezdu před třemi dny, že i když jej dostal pevně složený, byl nyní docela rovný.

Milý Harry,
jestli to bude možné, budu se muset stavit v čísle čtyři v Zobí ulici tento pátek v jedenáct hodin a eskortovat Tě do Doupěte, kam jsi byl pozvaný strávit s ostatními prázdniny.
Pokud souhlasíš, budu mít to potěšení pomoct ti na cestě do Doupěte. Zbytek vysvětlím podrobněji, až když tě uvidím.
Laskavě pošli obratem sovu s odpovědí. Doufám, že Tě v pátek uvidíme.
S upřímným pozdravem
Albus Brumbál.

Ačkoliv to již znal nazpaměť, věnoval Harry letmý pohled tomuto dopisu každých několik minut už od sedmi hodin - kdy ho poprvé vzal nahoru a posadil se vedle okna, kde byl dobrý výhled na oba konce Zobí ulice. Věděl, že je nesmyslné číst Brumbálova slova pořád znovu; Harry poslal zpět sovu s jeho "ano" jak požadoval a všechno, co teď mohl dělat, bylo čekat, jestli Brumbál přijde nebo ne.

Harry ale ještě nebyl sbalený. Vypadalo to až příliš dobře, než aby byla to pravda, že by byl zachráněný před Dursleyovými po pouhých čtrnácti dnech jejich společnosti. Nemohl se zbavit špatného pocitu; sovu s odpovědí Brumbálovi mohl někdo chytit; navíc Brumbál by byl přece opatrnější; dopis vůbec nemusí být od něho; může to

být trik nebo vtip nebo past. Harry by neunesl, kdyby se sbalil a pak by zklamaný musel zase vybalovat. Jediné gesto, které zatím udělal bylo, že zavřel svou sovu, Hedviku, bezpečně do její klece.

Minutová ručička na hodinách dosáhla dvanácti a přesně v tom okamžiku pouliční světla za oknem zhasla.

Harry se probudil, jako kdyby jej náhlá temnota zalarmovala. Spěšně si narovnal brýle a odlepil tvář od skla. Tiskl nos na okenní tabulku a šilhal po ulici.Vysoká postava v dlouhém, vlajícím plášti přicházela po zahradní pěšince.

Harry vyskočil, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem, vyskočil ze židle a začal brát věci na dosah ruky a házel je do kufru. Právě, když hodil vysokým obloukem hromadu šatů, dvě kouzelné knihy a balíček brambůrek přes místnost, zazvonil zvonek u dveří. Dole v obýváku křikl jeho strýc Vernon: "Koho to sem čerti nesou teď v noci?"

Harry ztuhl s mosazným teleskopem v jedné ruce a párem tenisek v druhé. Úplně zapomněl říct Dursleyovým, že má Brumbál přijít. S pocitem vylekání i nezadržitelného smíchu popadl kufr a vytáčel se ze dveří jeho ložnice, když zrovna uslyšel hlasité: „Dobrý večer. Vy musíte být pan Dursley. Předpokládám, že vám Harry řekl, že pro něj přijdu?“

Harry běžel dolů a bral schody po dvou, když se náhle zastavil jen několik schodů od země tak, aby zůstal mimo dosah jeho strýce. Ve dveřích stál vysoký muž s útlým pasem a dlouhými stříbrnými vousy a vlasy. Půlměsícové brýle měl posazené na svém křivém nose a měl dlouhý cestovní plášť a špičatý klobouk. Vernon Dursley, jeho knír byl docela tak huňatý jako Brumbálův, i když černý, a který byl oblečený do hnědofialového županu zíral na návštěvníka, jako kdyby nemohl uvěřit jeho malým očkům.

„Soudě podle vašeho nedůvěřivého pohledu předpokládám, že vás Harry nevaroval, že přijdu," řekl Brumbál příjemně. „Nicméně dovolte mi předpokládat, že jste mne pozval vřele do vašeho domu. Není moudré zůstávat dlouho na schodech přede dveřmi v těchto nepokojných časech."

Vkročil elegantně přes práh a zavřel za sebou dveře.

„Je to docela dlouho, co sem tu byl naposledy," řekl Brumbál civějící dolů přes křivý nos na strýce Vernona. „Musím říct, že vaše afrikány jsou vzkvétající."

Vernon Dursley neřekl pranic. Harry nepochyboval, že není schopen slova. Za chvíli mu sice začala pulzovat žilka na spánku, ale něco na Brumbálovi ho nějak zbavilo dechu. Mohl to být jeho nestydatý kouzelnický vzhled, ale možná i strýc Vernon tušil, že je to člověk, na kterého by bylo jen velmi obtížné se zlobit.

„Och, dobrý večer Harry,“ řekl Brumbál a pohlédl na něj skrz své půlměsícové brýle s nevýslovně spokojeným výrazem. „Vynikající, vynikající."

Tato slova, zdá se, vyburcovala strýce Vernona. Bylo jasné, že co se týkalo člověka, který se podívá na Harryho a řekl "Vynikající," nepadl si s ním nikdy do noty.

„Nechci být hrubý..." zavrčel.

„...přesto ale nechtěná hrubost není často potřeba," dokončil větu Brumbál. „Nejlepší nic neříkat, můj drahý příteli. Och, a toto musí být Petunie."

Kuchyňské dveře se otevřely a v nich stála Harryho teta s gumovými rukavicemi oblečená v domácích šatech přes její noční košili, jistě v půli cesty na její obvyklé “předspánkové“ cesty, kdy utírala všechny kuchyňské povrchy. V její koňské tváři se objevil šokovaný výraz.

„Albus Brumbál", řekl Brumbál, když strýc Vernon selhal v pronesení uvítání. „Psali jsme si, samozřejmě." Harry si pomyslel, že je to zvláštní způsob připomínat tetě Petunii huláka, kterého jí poslal a který neotevřela. „A toto musí být váš syn Dudley?"

Dudley v ten moment vykoukl ze dveří obývacího pokoje. Jeho velká, blonďatá hlava vykukující z límce jeho pyžama vypadala zvláštně nepřítomně. Jeho ústa se rozšiřovala v úžasu a obavě. Brumbál počkal chvíli nebo dvě, zřejmě čekal, jestli se někdo z Dursleyů nechystá něco říct a jak se ticho táhlo, usmíval se.

„Mám předpokládat, že jste mě pozvali do vašeho pokoje?"

Dudley uhnul z cesty, když ho Brumbál míjel. Harry ještě s teleskopem a teniskami seskočil posledních pár schodů a následoval Brumbála, který se uvelebil v křesle nejblíže ohni a prohlížel si okolí s výrazem vlídného zájmu. Naprosto sem nezapadal.

„Nejsme... nejsme na odchodu pane?" zeptal se Harry úzkostlivě.

„Ano jsme, ale je zde několik záležitostí, které potřebujeme prodiskutovat," řekl Brumbál. "a byl bych raději, kdybychom to nedělali venku. Zůstaneme v pohostinství tvého strýce a tety jen o něco déle."

„Vy budete, budete?“

Vernon Dursley vstoupil do místnosti, Petunie mu visela na rameni a Dudley číhal za nimi.

„Ano,“ řekl Brumbál jednoduše, „musíme."

Vytáhl hůlku tak rychle, že to Harry stěží postřehl; s nepatrným švihnutím poskočila dopředu pohovka a udeřila všechny tři Dursleye pod kolena, takže se posadili pohromadě. Dalším švihnutím se pohovka dostala na původní místo.

„Udělejme si pohodlí," řekl Brumbál přívětivě.

Jak vracel hůlku zpátky do kapsy, Harry si všiml, že jeho ruka je zčernalá a scvrklá. Vypadalo to, jako by měl maso úplně spálené.

„Pane... Co se stalo?"

„Později Harry," řekl Brumbál. „Prosím, posaď se."

Harry vzal zbývající křeslo a vyhýbal se přitom pohledu na Dursleyovi, kteří seděli omráčení a tiší.

„Předpokládal bych, že jste se chystali mi nabídnout občerstvení..." řekl Brumbál strýci Vernonovi, „ale evidentně to byl hloupý nápad.“

Tři škubnutí hůlky a láhev s pěti skleničkami se objevily vysoko nad zemí. Láhev se nahnula a nalila každému velkoryse medově zbarvené kapaliny do každé sklenice, které se potom rozepluly ke každé osobě v pokoji.

„Nejjemnější medovina madame Rosmerty," řekl Brumbál a chopil se vlastní a usrkl. Harry ještě nikdy neochutnal něco podobného, ale ohromně se na to těšil. Dursleyovi si vyměnily rychlý ustrašený pohled a pokoušeli se své sklenice úplně ignorovat, jak jim šťouchaly jemně o jejich hlavy. Harry nemohl potlačit pocit, že si to Brumbál náležitě užívá.

„Dobře Harry," řekl Brumbál a otočil se k němu. „Potíže, které vznikly, bude doufám schopen pro nás vyřešit. Mám na mysli Fénixův řád. Především ti musím říct, že byla před týdnem objevena Siriusova vůle, ve které ti odkazuje všechno, co vlastnil."

Na vedlejší pohovce na něj Strýc Vernon otočil hlavu, ale Harry se na něj nedíval, a nevymyslel nic jiného kromě: „Ó, skvěle."

„To je ostatně docela zřejmé," pokračoval Brumbál.
„Přijde ti rozumné množství zlata na tvůj účet v Gringottově bance a zdědíš
všechen osobní Siriusův majetek. Méně problematická část dědictví."

„Jeho kmotr je mrtvý?" ozval se strýc Vernon hlasitě z pohovky. Harry a Brumbál se obrátili a podívali se na něj. Sklenice medoviny neústupně dorážela na jeho hlavu; pokusil se jí vyhnout. „On je mrtvý? Jeho kmotr?"

„Ano." řekl Brumbál. Neptal se Harryho, proč nedůvěřuje Dursleyovým. „Náš problém je," pokračoval k Harrymu, jako kdyby nebyl přerušen, „že Sírius také opustil dům číslo dvanáct, na Grimmauldově náměstí."

„On opustí náš dům?" řekl strýc Vernon dychtivě, jeho malá očka se zúžila, ale nikdo mu neodpověděl.

„Můžete ho dál používat jako velitelství," řekl Harry. „Mě je to jedno. Můžete si ho nechat, já ho nechci." Harry už nikdy nechtěl vstoupit do domu číslo dvanáct na Grimmauldově náměstí. Myslel si, že by ho navždy pronásledovala vzpomínka na Siriuse, který byl uvězněný v těch plesnivých místnostech a tak zoufale se snažil jít pryč.

„To je velkorysé." řekl Brumbál „Nicméně dočasně jsme tuto budovu opustili."

„Proč?"

„No," řekl Brumbál, ignorující mumlání strýce Vernona, kterému stále klepala sklenice medoviny o hlavu. „tradice rodu Blacků nařizuje, že dům musí být předán dalšímu muži se jménem 'Black'. Sirius byl poslední z rodu spolu s jeho mladším bratrem, Regulusem, oba zemřeli bezdětní. Zatímco v jeho vůli je jasně napsané, že chce aby dům patřil tobě, je nicméně možné, že nějaké kouzlo nebo zaříkadlo chrání dům před vlastnictvím kohokoliv kdo není pokrevně spojený.

V Harryho mysli vyvstal živý obraz Siriusovy matky, který vysel v hale v čísle dvanáct na Grimmauldově náměstí, který ječel: "Zmizte z tohoto domu!"

„Celkem vzato," řekl Brumbál, „jestli takové kouzlo existuje, pak vlastnictví domu nejpravděpodobněji náleží nejstaršímu Siriusovu příbuznému, tedy Bellatrix Lestrangeové."

Harrymu vypadly z rukou tenisky i teleskop a dopadly s žuchnutím na podlahu. Bellatrix Lestrangeová, vrah Siriuse, zdědí jeho dům?

„Ne," řekl.

„No, samozřejmě bychom byly rádi, kdyby jej nedostala," řekl Brumbál. „Situace je plná komplikací. Nevíme, zda kouzla, která jsme zde sami umístili, jako třeba proti odposlouchávání, jsou dostatečná, teď když není Sirius vlastníkem. Bellatrix se tak může kdykoliv objevit přede dveřmi. Přirozeně jsme se tedy museli odstěhovat a na nějaký čas vyčistit dům."

„Ale, jak hodláte zjistit, kdo jej tedy vlastní?"

„Naštěstí," řekl Brumbál, „je zde jednoduchý test."

Položil svou prázdnou sklenici na malý stolek vedle jeho židle, ale před tím, než mohl cokoliv udělat, stačil strýc Vernon vykřiknout: "Dostanete tyto hnusné věci pryč?"

Harry se rozhlédl; všichni tři Dursleyovi seděli skrčení na jejich pohovce a sklenice poletovaly nahoru a dolů a odrážely se od jejich hlav, takže jejich obsah cákal všude okolo.

„Ach, promiňte," řekl Brumbál zdvořile a zvedl znovu svou hůlku. Všechny tři sklenice zmizely. "Ale lepší by bylo ty sklenice vypít, víte."

Vypadalo to, že mu to strýc Vernon nějak oplatí, ale nakonec se zabořil zpět do podušek za tetou Petunií a Dudleym, nic neříkal a civěl svýma malýma očkama na Brumbálovu hůlku.

„Uvidíš," řekl Brumbál a otočil se zpět na Harryho a pokračoval, jako by ho strýc Vernon vůbec nepřerušil. „Jestliže jsi opravdu zdědil ten dům, jsi zároveň i právoplatným dědicem rodu Blacků."

Popáté švihl hůlkou. S prásknutím se objevil domácí skřítek a špičatým nosem a obrovskýma netopýříma ušima a krví podlitýma očima, hrbící se na Dursleyovic huňatém koberci, oblečený do špinavých hadrů. Teta Petůnie hrůzou vykřikla, že nic tak oplzlého nevstoupilo do jejího domu, co si zatím pamatovala. Dudley zvedl své růžové nohy z podlahy a držel je nad hlavou, jako kdyby si myslel, že se to stvořenía může vyšplhat po jeho pyžamových kalhotách, a strýc Vernon křičel: „Co to k čertu je?"

„Krátura." odvětil jednoduše Brumbál.

„Krátura ne, Krátura ne, Krátura ne." skřehotal domácí skřítek skoro stejně hlasitě, jako strýc Vernon a dupal jeho dlouhýma drsnýma nohama a tahal se za uši. „Krátura patří slečně Bellatrix. Ó ano, Krátura patří Blackům. Krátura chce novou paní. Krátura nepůjde k tomu Poterrovic spratkovi. Krátura ne, ne, ne."

„Jak vidíš," řekl Brumbál hlasitě přes Kráturovo kňučení. „Ne, ne, nepůjde", „Krátura vykazuje jistý odpor k přejití do tvého vlastnictví."

„To mě nezajímá," řekl Harry znovu, dívající se s odporem na svíjejícího se a dupajícího skřítka. „Já ho nechci."

„Ne, ne, ne, ne, ne."

„Ty bys byl radši, kdyby jej vlastnila Bellatrix Lestrangeová? Měj na paměti, že žil minulý rok na velitelství Fénixova řádu."

„Ne, ne, ne, ne, ne."

Harry pohlédl na Brumbála. Věděl, že Krátura nemůže jít a žít s Bellatrix Lestrangeovou, ale představa, že ho bude vlastnit, mít odpovědnost za příšeru, která zavinila Siriusovu smrt se mu příčila.

„Dej mu příkaz." řekl Brumbál. „Jestli spadá do tvého vlastnictví, bude tě muset poslechnout. Jestli ne, tak budeme muset vymyslet nějaké další prostředky, jak jej udržet mimo dosah jeho pravé majitelky."

„Ne, ne, ne, NE!"

Kráturův hlas přešel do křiku. Harryho nenapadlo nic, kromě. „Kráturo, buď zticha!"

Chvíli to vypadalo, jako by se měl Krátura udusit. Popadl se za krk, jeho ústa se ještě pohybovala a oči měl vypoulené. Po několika sekundách, za zběsilého polykání, skončil ležet zpříma na koberci (teta Petunie zakňučela) a tloukl pěstmi a nohama do koberce, ale přes všechno úsilí byl zticha.

„Dobře, to zjednodušuje záležitost," řekl Brumbál radostně. „Zdá se, že Sirius věděl, co dělá. Ty jsi oprávněný majitel domu číslo dvanáct na Grimmauldově náměstí a Krátury."

„Musím... musím ho vláčet sebou?" zeptal se Harry zděšený, jak Krátura mlátí okolo sebe.

„Ne jestli nechceš." řekl Brumbál. „Možná bys, pokud můžu navrhnout, ho mohl poslat do Bradavic pracovat do kuchyně. Tímto způsobem by na něj mohli ostatní skřítci dohlédnout."

„Jo," řekl Harry rázně, „jo udělám to. Ehm... Kráturo... chci, abys jel do Bradavic a pracoval tam v kuchyni s ostatními domácími skřítky."

Krátura, který nyní ležel rozpláclý na zádech s rukama a nohama ve vzduchu, pohlédl na Harryho s nejhlubším opovržením a s další hlasitou ránou zmizel.

„Dobře," řekl Brumbál. „je zde ještě záležitost s Hipogryfem, Klofanem. Hagrid za ním chodí od doby, co Sirius zemřel, ale Klofan je tvůj, takže se můžeš rozhodnout sám."

„Ne," řekl Harry najednou. „Může zůstat s Hagridem. Myslím, že to Klofanovi bude vyhovovat."

„Hagrid bude potěšený." usmíval se Brumbál. „Bude rád, že ho znovu uvidí. Teď Harry, máš sbalený kufr?"

„Totiž..."

„Pochybovals, jestli se objevím?" odhadl Brumbál chytře.

„Jenom chvilku a....už to bude." řekl Harry spěšně, a rychle popadl teleskop a tenisky.

Trvalo mu něco přes deset minut, než našel všechno, co potřeboval; nakonec zvládl vytáhnout jeho neviditelný plášť zpod postele, našroubovat víčko na jeho lahvičku s barvyměnícím se inkoustem a podařilo se mu zavřít kufr s jeho kotlíkem. Pak s kufrem v jedné ruce a klecí s Hedvikou v druhé seběhl dolů.

Byl zklamaný, když neobjevil Brumbála, jak čeká v hale a vydal se zpátky do obýváku.

Nikdo nemluvil. Brumbál si spokojeně pobroukával, ale atmosféra byla hustší, než pudink a Harry se neodvážil podívat na Dursleyovi, jenom řekl: „Pane profesore... už jsem hotov."

„Dobře," řekl Brumbál. „Jen ještě poslední věc." obrátil se k Dursleyovým ještě jednou. „Jak jste si jistě vědomi, Harry příští rok dosáhne plnoletosti."

„Ne," řekla teta Petunie a poprvé promluvila od Brumbálova příjezdu.

„Promiňte?" zeptal se Brumbál zdvořile.

„Ne nebude. On je o měsíc mladší než Dudley a Dudley bude plnoletý až za dva roky.

„Ach." řekl Brumbál příjemně, „ale v kouzelnickém světě se dosáhne plnoletosti už v sedmnácti."

Strýc Vernon mumlal „Nesmysl" ale Brumbál ho ignoroval.

„Nyní, jak jistě víte, se kouzelník jménem Lord Voldemort vrátil na tuto zem. Kouzelnické společenství je aktuálně ve stavu otevřené války. Harry, kterého se již Lord Voldemort snažil zabít hned několikrát, je nyní dokonce ještě ve větším nebezpečí, než když jsem ho nechal ležet před vaším vchodem před patnácti lety s dopisem vysvětlující vraždu jeho rodičů s nadějí, že se o něj budete starat, jako by byl váš vlastní."

Brumbál se postavil, a ačkoliv jeho hlas zůstal klidný a on nedal žádné zřejmé znamení hněvu, Harry cítil jisté mrazení, které z něj vychází a Dursleyovi se k sobě přitiskli.

„Vy jste se nezachovali, jak jsem požadoval. Nikdy jste s ním nezacházeli jako se synem. Nepoznal od vás nic jiného než lhostejnost a často i krutost. Nejlepší, co můžu říct je, že unikl nějakému děsivému zranění od toho chlapce, co sedí uprostřed vás."

Oba, teta Petunie a strýc Vernon se dívali mimoděk kolem očekávajíc, že uvidí někoho jiného, ne Dudleye vmáčklého mezi nimi.

„Vy... vy jste spolu vycházeli špatně Dudley? Co se stalo...?" začal strýc Vernon zuřivě, ale Brumbál zvedl prst na znamení ticha a v tichu, které nastalo, vypadal strýc Vernon jako hlupák.

„Kouzlo, které jsem před patnácti lety seslal poskytuje Harrymu silnou ochranu, zatímco může nazývat tento dům domovem. I když se zde neměl dobře, nebyl zde vítaný, špatně se s ním zacházelo, a vy jste mu jen zdráhavě dovolili spoluužívat domovní prostor. Toto kouzlo přestane fungovat v momentě, kdy Harrymu bude sedmnáct; tedy v momentě, kdy se stane mužem. Proto se ptám: dovolíte Harrymu se vrátit ještě jednou před jeho sedmnáctými narozeninami, které zajistí, že bude ochrana fungovat až do té doby?"

Žádný z Dursleyů nic neříkal. Dudley byl mírně zamračený, jako by se ještě snažil vzpomenou, kdy s ním někdy zacházel špatně. Strýc Vernon vypadal, jako by se něco zachytilo v jeho hrdle; nicméně teta Petunie byla zvláště červená.

„Dobře Harry.... je čas odejít," řekl Brumbál nakonec a rovnal si plášť.

„Ahoj," řekl Harry spěšně Dursleyům, a následoval Brumbála, který se zastavil vedle Harryho kufru, na kterém byla posazená Hedvičina klec.

„Nechci, aby to pro nás byla zátěž," řekl a vytáhl znovu hůlku. „Pošlu to do Doupěte. Radši si ale nejdřív vyndej svůj neviditelný plášť... jen pro případ."

Harry vytáhl obtížně plášť z kufru a snažil se neukázat Brumbálovi ten nepořádek uvnitř. Brumbál švihl hůlkou a kufr i klec zmizely. Mávl ještě jednou a venkovní dveře se otevřeli do chladivé mlhavé temnoty.

„A nyní Harry, vzhůru za dobrodružstvím."

Kapitola čtvrtá - Horác Slughorn

zpět na začátek knihy

Navzdory tomu, že všechen předešlý čas v minulých dnech strávil Harry v zoufalém očekávání, až Brumbál skutečně přijde a vezme ho s sebou, cítil se teď dost nesvůj, když se společně vydali dolů Zobí ulicí. Nikdy předtím vlastně s Brumbálem pořádně nemluvil mimo Bradavice - a tam byl mezi nimi psací stůl. A do toho se vtírala vzpomínka na jejich poslední osobní setkání, což ještě prohlubovalo Harryho rozpaky. Dost tehdy křičel, nemluvě o tom, že rozmlátil pár nejcennějších Brumbálových přístrojů.

Ale Brumbál teď vypadal úplně v pohodě.

„Měj hůlku připravenou, Harry," řekl jasně.

„Myslel jsem, že nemám povolení používat hůlku mimo školu, pane."

„Kdyby se něco přihodilo," řekl Brumbál, „dám ti povolení použít nějaké protizaklínadlo. Nicméně, nemyslím si, že by jsi se měl obávat útoku dnes večer."

„Proč ne, pane?"

„Jsi se mnou," řekl Brumbál jednoduše. „To ti zajistí bezpečnost, Harry."

Náhle se skoro na konci Zobí ulice Brumbál zastavil.

„Ty jsi samozřejmě ještě neabsolvoval zkoušku z přemisťování," řekl.

„Ne," řekl Harry. „Myslel jste že ano, když mi není sedmnáct?"

„Takže se teď musíš velmi pevně držet mojí ruky, není zrovna moc pevná, jak sis jistě všiml."

Harry opatrně sevřel Brumbálem nabízené předloktí.

„Velmi dobře," řekl Brumbál. „Tak jdeme."

Harry cítil jak se mu Brumbálova ruka vykrucuje, a proto ji sevřel ještě silněji; další věc které si všiml bylo, že všechno zčernalo; neznámá síla ho tiskla ze všech směrů až nemohl dýchat, jako by měl kolem sevřenou hruď nějakou hroznou silou. Oční bulvy se mu také tlačily směrem do hlavy a zřetelně cítil velký tlak v uších a pak...

Zhluboka se nadechl chladného nočního vzduchu a otevřel oči. Cítil se, jako kdyby byl před chvíli protlačený úzkou trubkou. To bylo jen chvíli předtím, než si všiml, že Zobí ulice zmizela. On a Brumbál nyní stáli na něčem co vypadalo, že je náves opuštěné vesnice, v jejímž centru dosud stál starý válečný pomník a pár laviček. Jeho chápání pomalu dohnalo jeho smysly a Harry si uvědomil, že se právě poprvé v životě přemístil.

„Vše v pořádku?" zeptal se Brumbál a starostlivě se na něj dolů podíval.

„Jsem v pohodě," řekl Harry, hladíce si uši, které dosud cítil, ačkoliv oni opustili Zobí ulici poněkud neochotně. „I když myslím si, že budu přece jenom preferovat košťata..."

Brumbál se usmál, trochu si uvolnil plášť kolem krku a řekl, „ tudy."

Vyrazili rychlým krokem podél prázdné hospody a několika domů. Podle hodin na blízkém kostele byla téměř půlnoc.

„Řekni mi, Harry," zeptal se Brumbál, „tvoje jizva… bolela vůbec?"

Harry zvedl nevědomě ruku ke svému čelu a přejel si prsty po jizvě ve tvaru blesku.

„Ne," řekl, „a divil jsem se tomu. Myslel jsem si, že mě bude pálit pořád, když je teď Voldemort zase silný jako kdysi."

Pohlédl nahoru na Brumbála a viděl, že má spokojený výraz.

„Zase…podívej se na to z druhé stránky," řekl Brumbál. „Lord Voldemort konečně pochopil nebezpečnost tvého přístupu k jeho myšlenkám a pocitům. Zdá se, že on teď používá Nitrobranu proti tobě."

„Dobře, já si nestěžuji," řekl Harry, který nepostrádal ani rušivé sny ani překvapující záblesky nahlédnutí do Voldemortovy mysli.

Za rohem zahnuli, procházeli kolem telefonní budky a sběrného dvora. Harry se znovu podíval bokem na Brumbála.

„Pane profesore?"

„Harry?"

„Ech — kde přesně my jsme?"

„Toto, Harry, je okouzlující vesnice Budleigh Babberton."

„A co my tady děláme?"

„Ach ano, samozřejmě, já jsem ti to neřekl," rozpomněl se Brumbál. „Dobře. Jsme tu, abychom přesvědčili jednoho mého starého spolupracovníka, aby vyšel z ústranní a vrátil se do Bradavic."

„Jak mohu pomoci já, pane?"

„Myslím, že se pro tebe určitě něco najde," řekl Brumbál nejasně. „Tady odbočíme, Harry."

Pokračovali nahoru strmou úzkou ulicí lemovanou domy. Všechna okna byla tmavá. Ten zvláštní chlad, který byl už dva týdny v Zobí ulici, se tu držel také. Harry si vzpomněl na mozkomory a podíval se za sebe přes rameno. Hůlku si pro uklidnění držel v kapse.

„Pane profesore, proč jsme se nepřemístili rovnou do domu toho starého spolupracovníka?"

„Protože by to bylo docela neslušné," řekl Brumbál. „Zásady zdvořilosti nám říkají, že musíme nabídnout

kolegovi možnost nás odmítnout. V každém případě, většina kouzelnických obydlí je magicky chráněna proti nechtěným přemisťováním. V Bradavicích, například —"

„— se nemůžete přemístit do hradu nebo na pozemek," řekl Harry rychle. „Říkala to Hermiona Grangerová."

„Ano…to má docela pravdu. Tady zahneme zase doleva."

Kostelní hodiny za nimi právě odzvonily půlnoc. Harrymu bylo divné, že se Brumbálovi nezdálo neslušné přijít ke starému společníkovi tak pozdě, ale teď, když už se rozhovor rozběhl, ho tlačilo mnoho jiných otázek.

„Pane, četl sem ve Věštci, že Popletal byl vyhozen..."

„Správně," řekl Brumbál, který právě objevil postranní ulici. „Byl nahrazen a já sem si jistý, že už také víš kým - Rufusem Scrimgeourem, šéfem bystrozorů."

„Je... myslíte, že je dobrý?" zeptal se Harry.

„Zajímavá otázka," řekl Brumbál. „Je schopný, to jistě. Rozhodnější a silná osobnost než Kornelius."

„Ano, ale já jsem myslel —"

„Já vím cos myslel. Rufus je člověk činu a bojoval celý život proti černé magii, on Voldemorta nepodcení."

Harry čekal, ale Brumbál neřekl nic o neshodě se Scrimgeourem, kterou hlásal Denní Věstec a taky už neměl nervy, tak změnil téma: „Ech... pane... slyšel jsem o Madame Bonesové."

„Ano," řekl Brumbál tiše, „hrozná ztráta. Byla to velká čarodějka. Myslím že je to tudy nahoru — och."

Ukazoval svou zraněnou rukou.

„Profesore, co se vám přihodilo s —?"

„Teď nemám čas ti to vysvětlovat," řekl Brumbál. "Je to vzrušující vyprávění, chci to udělat pořádně.

Usmál se na Harryho, který z toho vyrozuměl, že může dál klást své otázky.

„Pane — dostal jsem leták od ministerstva o bezpečnostních opatřeních proti Smrtijedům..."

„Ano, i já jsem jeden dostal," řekl Brumbál, nepřestávaje se usmívat. „Myslíš že je to užitečné?"

„Ne.."

„Myslel jsem si to. Nemusíš se mě ptát, jaká je moje oblíbená příchuť džemu abys poznal, že jsem opravdu profesor Brumbál a ne podvodník."

„Já jsem..." Harry si nebyl úplně jistý, zda byl právě pokárán nebo ne.

„Pro případnou další potřebu, Harry, je to malina... ačkoli samozřejmě kdybych byl Smrtijed, věděl bych přece tak jako tak, jaký je můj oblíbený džem nebo ne?"

„Ech… máte pravdu," řekl Harry. „Dobře, na tom letáku pak bylo ještě něco o Služebnících. Kdo přesně jsou? Na letáku to bylo docela nezřetelně."

„To jsou mrtvoly," řekl Brumbál klidně. „Mrtvá těla, která byla začarována k tomu sloužit Temnému Pánu. Služebníky už dlouho nikdo neviděl, tedy od té doby kdy Voldemort zmizel... Zabil dost lidí na to, aby si z nich mohl udělat opravdovou armádu. Toto je ono, Harry, tady..."

Blížili se k malému, čistému kamennému domu, který stál uprostřed zahrady. Harry byl příliš zaneprázdněný myšlenkou na Služebníky, takže nevěnoval příliš velkou pozornost něčemu jinému. Po chvíli se dostali ke vstupní bráně, Brumbál se zastavil a Harry do něj vrazil.

„Och ne. Bože, bože, bože..."

Harry sledoval jeho pohled nahoru, opatrně přehlížel přední cestu a cítil jak jeho srdce klesá. Hlavní vchod visel mimo panty.

Brumbál se podíval nahoru a dolů do ulice. Ta vypadala docela opuštěně.

„Vytáhni si hůlku a následuj mě, Harry," řekl tiše.

Otevřel bránu a rychle a tiše pokračoval dál nahoru po cestě. Harry v jeho patách zavřel pomalu vstupní bránu a svojí hůlku držel připravenou.

„*Lumos.*"

Brumbálova hůlka vrhla světlo do široké chodby. Nalevo stály další otevřené dveře. Brumbál s připravenou hůlkou vstoupil do obývacího pokoje s Harrym těsně za zády.

Jejich oči se setkali s ošklivou scénou, dědovy hodiny ležely roztříštěné u jejich nohou, ručičky zlámané, kyvadlo se válelo kousek vedle jako upuštěný meč. Klavír ležel na straně, jeho klapky byly poházené všude po podlaze. Spadlý rozbitý lustr se válel poblíž. Tu a tam bylo vidět několik polštářů, z jejichž stran se dírami dralo peří, střepy skla a porcelánu ležely jako prach přes to všechno. Brumbál ještě pozvedl svoji hůlku, takže její světlo dopadlo na stěnu, na které bylo něco temně červeného jakoby nastříkáno na tapetu. Harry se nadechl a přerušil naprosté ticho panující v místnosti. Brumbál se začal rozhlížet kolem.

„To není pěkné, že?" řekl těžce. „Tady se stalo něco hrozného."

Brumbál šel pomalu do středu místnosti, zkoumajíc trosky kolem. Harry ho následoval, rozhlížejíc se kolem napůl vyděšený tím, co by mohl vidět za rozbitým klavírem nebo převráceným gaučem, ale nebyla tam žádná známka těla.

„Asi se tu bojovalo a oni -- ho odtáhli, pane?" podotknul Harry, snažící se raději si nepředstavovat, jak vážně musel být onen muž zraněný, když nechal takové stříkance krve na zdi.

„To si nemyslím..." řekl Brumbál tiše, zírajíc do převráceného křesla.

„Vy si myslíte, že on je —?"

„Ještě někde tady? Ano."

A náhle bez varování Brumbál zaútočil. Šťouchl špičkou hůlky do křesla, které zaječelo, „Aú!"

„Dobrý večer, Horáci," řekl Brumbál a narovnal se. Harrymu klesla čelist. Stalo se to ve zlomku sekundy, kde předtím bylo křeslo, tam nyní seděl přikrčený enormně tučný, plešatý starý muž, masíroval si břicho a šilhal nahoru na Brumbála velice dotčeně.

„Nemusel jste mě tam bodat tou hůlkou tak silně," řekl nevrle a vyšplhal se na nohy.

„Bolelo to.

Světlo z hůlky osvěcovalo jeho lesklé temeno, významně vyhlížející oči, obrovský, stříbrný, mroží knírek a velmi naleštěné knoflíky na kaštanově sametové bundě, kterou měl přehozenou přes hedvábné šeříkové pyžamo. Vrchol jeho hlavy stěží dosáhl Brumbálovy brady.

„Jak jste to poznal?" zavrčel, zatímco se stále zvedal. Při velikosti jeho břicha to zabralo hodně času. Vypadal pozoruhodně klidně na někoho, kdo byl právě objeven jak předstírá, že je křeslo.

„Můj milý Horáci," řekl Brumbál pobaveně, „jestliže by si sem Smrtijedi opravdu přišli popovídat, nad domem by bylo Znamení zla."

Kouzelník se plácl zavalitou rukou do čela.

„Znamení zla," mumlal. „Myslel jsem na to. Ale neměl jsem čas, stihl jsem akorát udělat závěrečné úpravy na potazích, když jste vstoupili."

Zvedl se s tak hlasitým heknutím že se mu konce knírku zatřásly.

„Mohl bych vám pomoct uklidit?" zeptal se zdvořile Brumbál.

„Byl bych rád," odpověděl.

Postavili se zády k sobě, jeden hubený a vysoký kouzelník, druhý tlustý a malinký a oba zamávali hůlkou tímtéž rozmáchlým pohybem.Nábytek doletěl na své původní místo, lustr se poskládal a vrátil na strop, peří svištělo do polštářů, rozervané knihy se samy spravily během letu do polic, olejové lucerny vylétly na odkládací stoly, rozsvítily se, ohromná sbírka obrazů s jiskřením přeletěla místnost a rozvěšela se na zdech, praskliny v omítce se zacelily a stěny se začaly samy utírat.

„Mimochodem, jaký druh krve to byl?" zeptal se Brumbál hlasitě přes zvonění nových, nerozbitých dědečkových hodin.

„Na stěnách? Dračí," křičel kouzelník jménem Horác zatímco se s hlučným skřípotem přišroubovával lustr zpátky na strop. Konečně se i piáno postavilo tam kde dříve stávalo a zavládlo ticho. „Ano, dračí," opakoval kouzelník hovorově. „Moje poslední láhev nedozírné ceny, samozřejmě zvláště nyní. Stále by se mohla hodit."

Sehnul se k malé krystalové lahvičce nad příborníkem a podíval se skrz ní do světla. „Hmm. Trochu zaprášená."

Položil láhev zpátky na příborník a povzdechl si. Potom jeho pohled doputoval k Harrymu.

„Oho," řekl, pohledem zalétl k Harryho jizvě ve tvaru blesku na jeho čele. „Oho!"

„Toto," řekl Brumbál a udělal krok vpřed aby je představil, „je Harry Potter. Harry, toto je můj starý kamarád kolega, Horác Slughorn."

Slughorn se otočil na Brumbála, jeho výraz byl vychytralý. „Je to tak jak jsem si myslel, chcete mě přesvědčit, nebo ne? Dobře. Moje odpověď zní stále ne, Albusi."

Prošel kolem Harryho, naschvál se díval opačným směrem, ve tváři výraz člověka, který se pokouší odolat pokušení.

„Předpokládám že si dáme alespoň skleničku," žádal Brumbál, „Pro starého parťáka?"

Slughorn zaváhal.

„Tak jednu skleničku," řekl nelaskavě.

Brumbál se usmál na Harryho a pokynul mu na židli nepodobnou té, za kterou se před chvílí Slughorn vydával, a která stála mezi hořícím krbem a horkou olejovou lampou. Harry se posadil se zřetelným dojmem že Brumbál z nějakého nepochopitelného důvodu chce aby byl vidět co nejvíce. Jasně, když se Slughorn, zaměstnaný naléváním skleniček, otočil, tak jeho oči spočinuly ihned na Harrym.

„Hmf," odfrkl si a vystrašeně pohlédl jinam, jako by ho rozbolely oči.

„Tady —," podal nápoj Brumbálovi který si sedl bez pozvání, vrazil podnos Harrymu a pak se rozvalil do měkké opravené pohovky. Jeho nohy byly tak krátké, že se skoro nedotýkaly podlahy.

„Dobře, tak jak jste se měl, Horáci?" zeptal se Brumbál.

„Ne tak dobře," řekl Slughorn, „tělo slábne. Sípavost. Revmatismus také. Už nejsem tak čiperný, jak jsem býval. Dobře, co jiného jsem čekal. Věk, únava."

„Ale přesto jste musel být hodně rychlý, připravit takové přivítání za tak krátkou dobu," řekl Brumbál. „Neměl jste víc než tři minuty od varování?"

Slughorn odpověděl napůl popudlivě, napůl hrdě, „dvě. Když jsem zaslechl Vetřelecké kouzlo byl jsem zrovna ve vaně. Stále," pokýval vážně hlavou, takže mu splynula s tělem a krk zmizel, „faktem zůstává, že jsem starý muž, Albusi. Unavený starý muž, který si vydělal právo na poklidný důchod a nemnoho hmotného zajištění."

To on určitě má, pomyslel si Harry a rozhlédl se po místnosti. Byla dusná, stísněná, ale nikdo nemohl říct že je to nepohodlné, byly tam měkké židle a podnožky, nápoje a knihy, krabice čokolád a kypré polštáře. Harry by odhadoval, že zde žije nějaká zámožná, úzkostlivá stará dáma.

„Přesto nejste tak starý jako já, Horáci," řekl Brumbál.

„Správně, možná byste měl sám myslet na důchod," řekl Slughorn neomaleně. Jeho bledé angreštové oči si všimly Brumbálovy zraněné ruky. „Reakce už nejsou to co kdysi, jak vidím."

„Máte naprostou pravdu," řekl Brumbál klidně, posunul si rukáv tak aby zranění nebylo vidět a při tom Harry spatřil špičky těch ohořelých černých prstů; Harrymu při tom pohledu nebylo příjemně u krku „ale na druhé straně..."

Pokrčil a rozšířil prsty tak široce, že to vypadalo, jako kdyby měl protézu, a Harry si všiml prstenu na jeho zraněné ruce, který u Brumbála nikdy předtím neviděl: byl velký, neohrabaný, vyrobený z něčeho, co vypadalo jako zlato s těžkým černým kamenem, který byl puklý na poloviny. Slughornovy oči na chvíli prodlévaly na prstenu a Harry si všiml, jak se jeho zamračený pohled stále více prohluboval a na čele se mu pomaličku vytvářely vrásky.

„Tak, všechna tato opatření proti vetřelcům, Horáci... jsou kvůli smrtijedům nebo ne?" zeptal se Brumbál. „Co by Smrtijedi chtěli po takovém starém, zapomnětlivém a slaboduchém člověku, jako jsem já?" ptal se

Slughorn.

„Myslím že by byli opravdu rádi využívali tvých nezanedbatelných talentů pro donucování, mučení a vraždění," mínil Brumbál. „Řekni mi jestli se tě přesto nesnažili přetáhnout?“

Slughorn si Brumbála na moment zlověstně prohlížel, pak zamumlal, „nedal jsem jim šanci. Byl jsem celý rok v pohybu. Nikde jsem nezůstal déle než týden. Stěhovat se z jednoho mudlovského domu do druhého — majitelé tohohle jsou na dovolené na Kanárech — celkem se mi to líbilo, nechce se mi odcházet. Je to jednoduché, když víte jak na to, jedno jednoduché mrazivé kouzlo na ty nesmyslné poplašné mašiny proti vloupání, které oni používají místo lotroskopu, a ujistit se, že sousedi neuvidí jak přivážíte piáno.”

“Vynalézavé,” řekl Brumbál, „ale zní to spíše jako únavná existence pro porouchanou starou nevyrovnanou paměť při hledání klidného života. Nyní, jestliže by jste se chtěl vrátit do Bradavic-“

„Jestliže mi chcete tvrdit že můj život by byl poklidnější v té zaostalé škole, můžete šetřit dechem, Albusi! Klidně bych se mohl dál schovávat, ale dostaly se ke mě zvláštní zvěsti, když odešla Dolores Umbridgeová! Jestliže takhle vy zacházíte s učiteli v těchto dnech—”

„Profesorka Umbridgeová rozzuřila naše stádo kentaurů,” řekl Brumbál. „Myslím si že vy, Horáci, budete vědět, že není nejchytřejší vkráčet do lesa a volat na hordu rozzlobených kentaurů 'špinaví míšenci.'”

„Tohle že udělala?” řekl Slughorn. „Idiotská ženská. Nikdy jsem ji neměl rád.”

Harry si odkašlal a Brumbál se Slughornem se na něj otočili.

„Omlouvám se,” řekl spěšně Harry, „já jenom — taky ji nemám rád.”

Brumbál se najednou postavil.

„Odcházíte?” zeptal se Slughorn najednou, v obličeji mu svitla naděje.

„Ne, jenom jsem se chtěl zeptat, jestli bych mohl použít vaší koupelnu,” řekl Brumbál.

„Ach,” řekl Slughorn, viditelně zklamaný, „druhé dveře nalevo v dolní chodbě.”

Brumbál odkráčel z místnosti. Dveře za ním zaklaply, potom bylo ticho. Po chvíli se Slughorn chtěl zvednout, ale zase se posadil, vypadal, že sám neví, co chce dělat. Házel kradmé pohledy na Harryho, pak přešel k ohništi a začal si ohřívat své rozměrné pozadí.

„Myslíš si, že nevím, proč tě sebou vzal?” řekl neočekávaně.

Harry se na Slughorna díval. Slughornovy vodnaté oči klesaly přes Harryho jizvu, tentokrát zkoumaly zbytek jeho tváře.

„Vypadáš jako tvůj otec.”

„Ano, už mi to bylo řečeno,” řekl Harry.

„Kromě očí. Oči máš po —”

„Po matce, já vím.” Harry to slyšel tolikrát že mu tahle věta připadala ohraná.

„Hmpf. Ano, dobře. Učitelé by neměli mívat favority mezi studenty, pochopitelně, ale ona byla jedna z mých. Tvoje matka,” Slughorn dodal jako odpověď na Harryho tázavý pohled. „Lily Evansová. Jedna z nejbystřejších hlav, co jsem kdy učil. Čiperná, okouzlující dívka. Řekl jsem jí, že bych ji rád měl ve své koleji. Velmi drzé odpovědi se mi tenkrát dostalo.”

„Která byla vaše kolej?”

„Byl jsem ředitelem Zmijozelu,” řekl Slughorn. „Ale pozor,” pokračoval rychle, když viděl výraz na Harryho tváři, „nemysli si, že jsem proti tobě! Budeš asi v Nebelvíru jako ona, ne? Jo, tyhle věci se většinou dědí po rodičích. Ne vždycky, ačkoli…slyšel jsi o Siriusovi Blackovi? Určitě jo — bylo to v novinách — zemřel před několika týdny —”

Bylo to, jako by mu neviditelná ruka sevřela žaludek a otočila ho vzhůru nohama.

„Dobře, rozhodně to byl největší kamarád tvého otce. Celá Blackovic rodina byla v mé koleji, ale Sirius skončil v Nebelvíru! Hanba — byl to nadaný chlapec. Dostal jsem jeho bratra Reguluse, ale rád bych měl kompletní sbor.”

Mluvil jako nadšený sběratel na aukci. Ponořil se do vzpomínání, hleděl na protější zeď a otáčel se aby se mu záda zahřívala rovnoměrně.

„Tvoje matka byla od mudlů, samozřejmě. Nemohl jsem tomu uvěřit, že je tak dobrá. Nezdálo se mi, že by mohla být tak dobrá a ne z čisté krve.”

„Jeden z mých nejlepších přátel se narodil mudlům,” řekl Harry, „a je nejlepší v ročníku.”

„Legrační věci se někdy dějí ne?” řekl Slughorn.

„Opravdu ne,” řekl Harry chladně.

Slughorn se na něj díval překvapeně. „Nesmíš si myslet že jsem předpojatý!” řekl. „Ne, ne, ne! Neříkal jsem snad, že tvoje matka byla jedna z mých trvale oblíbených studentek? A to tam byl Dirka Cresswell v roce po ní — nyní ředitel Skřetí Styčné Kanceláře, samozřejmě — další kdo se narodil mudlům, velmi nadaný student a ještě teď mi dává užitečné informace zevnitř Gringotovic banky!”

Vyslal k Harrymu samolibý úsměv a ukázal na velkou sbírku fotografií na příborníku, z nichž každá byla osídlena pohybujícími se malinkými lidmi.

„To jsou moji všichni ex-studenti, všichni se mi podepsali. Všimni si Barnabáše Políčka, šéfredaktora Denního Věštce, vždy rád slyší můj názor na události. A Ambrosius Žlábek, šéf Medového ráje — posílá mi dárkový koš každé narozeniny, protože jsem mu dal konexe na Ciceron Harkisss, kteří mu dali první práci! A vzadu — uvidíš ji, jenom trochu natáhni krk— to je Gwenoga Jonesová, která řídí Holyheadské Harpyje, samozřejmě... Lidi se vždycky diví, když najdou mé jméno na seznamu bezplatných vstupenek pro Harpies, a to kdykoliv chci!”

Tahle myšlenka Slughorna evidentně povzbudila.

„A všichni tito lidé vědí kde jste, že vám poslali dárky?” zeptal se Harry, protože si nemohl vysvětlit, jak Smrtijedi nemohou najít Slughorna, když dostává dárkové koše, volné lístky na famfrpál a tisk se ho ptá na názory.

Úsměv zmizel ze Slughornovy tváře stejně rychle jako krev z jeho zdí.

„Samozřejmě že ne," řekl a podíval se na Harryho. „Už s nimi nejsem v kontaktu přes rok."

Harry měl dojem, že jeho vlastní slova Slughorna šokovala, na chvíli vypadal velmi nervózně. Pak pokrčil rameny.

„Jistě... opatrný kouzelník v takovýchto časech raději přikrčí hlavu. Všichni si Brumbála váží, ale začít učit v Bradavicích je dnes to samé, jako kdybych veřejně přísahal oddanost Fénixově Řádu! A přestože si myslím, že jeho členové jsou obdivuhodní a odvážní, osobně se mi jejich úmrtnost nezdá—"

„Nemusíte vstoupit do Řádu, abyste mohl pracovat v Bradavicích," řekl Harry, protože si nemohl nevšimnou jistého výsměchu v jeho hlase. Šlo těžko soucítit se Slughornem a jeho zhýčkanou existencí, když si pamatoval, jak se Sirius schovával v jeskyni a jedl krysy. „Žádný z učitelů do něj nevstoupil ani nezemřel — dobře, ledaže počítáte Quirrella a on dostal jenom co zasluhoval, víte, pracoval pro Voldemorta."

Harry si byl jistý že Slughorn patří k těm kouzelníkům kterým nevadí vyslovovat Voldemortovo jméno nahlas, ale zklamal se, Slughorn sebou trhl a začal protestovat, ovšem Harry jej ignoroval.

„Já si myslím že Bradavice jsou bezpečnější než jakékoliv jiné místo, dokud je ředitelem Brumbál, on byl jediný koho se Voldemort doopravdy bál, nebo ne?" pokračoval Harry.

Slughorn na dvě nebo tři vteřiny hleděl do prázdna: vypadal, že nad Harryho slovy hluboce přemýšlí.

„Dobře, ano, je pravda, že Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit nikdy nevyhledával střety s Brumbálem," zamumlal s nechutí, „a já si myslím, že mnoho lidí spekulovalo proč a jestli jsem se nepřipojil ke Smrtijedům, ale Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit mě těžko mohl považovat za přítele... V takové situaci bych byl bezpečnější, kdybych se přidal k Brumbálovi... nemohu předstírat, že smrt Amelie Bonesové mnou neotřásla... pokud ona, s jejími konexemi a ochranou..."

Brumbál vstoupil do místnosti a Slughorn vyskočil z křesla, jako kdyby zapomněl, že vůbec kdy přišel.

„Ach, tady jste, Albusi," řekl. „Byl jste tam dlouho. Zlobil žaludek?"

„Ne, jenom jsem si četl mudlovské časopisy," řekl Brumbál. „Mám rád pletecí vzory. Dobře, Harry, už jsme poctili naší návštěvou Horácovu pohostinnost dost dlouho, myslím, že bychom měli jít."

Ne zrovna ochotný poslechnout se Harry postavil na nohy. Slughorn vypadal polekaně.

„Odcházíte?"

„Ano, opravdu. Myslím že jsem prohrál, když vás vidím a slyším."

„Prohrál...?"

Slughorn vypadal rozrušeně. Nervózně točil prsty okolo sebe, zatímco sledoval, jak si Brumbál připíná cestovní plášť a Harry zapíná svou bundu.

„Dobře, omlouvám se Horáci, nechcete tu práci," řekl Brumbál a zvedl nezraněnou ruku na pozdrav. „Bradavice vás vždycky rády viděly, tehdy i nyní. Naše bezpečnost se mnohem zvýšila, budete vždy vítán, kdybyste nás chtěl navštívit."

„Ano... dobře... jste velmi laskav... jak já říkám..."

„Nashledanou tedy."

„Nashle," řekl Harry.

Oba byli už u hlavního vchodu, když se za nimi ozval výkřik.

„Dobře, dobře, udělám to!"

Brumbál se otočil a spatřil Slughorna stojícího u východu z obývacího pokoje.

„Vrátíte se z důchodu?"

„Ano, ano," řekl Slughorn netrpělivě. „Musím být šílený, ale ano."

„Báječně," řekl Brumbál a obličej se mu rozzářil. „Pak tedy, Horáci, uvidíme se prvního září."

„Ano, nepochybuji že ano," zavrčel Slughorn.

Jakmile vyrazili po cestě ze zahrady, doletěl k nim Slughornův hlas, „budu chtít zvýšení platu, Brumbále!"

Brumbálovi zacukalo v koutcích. Zahradní vrátka se za nimi zavřela a oni sešli z kopce skrze tmavou, vířící mlhu.

„Počínal sis skvěle, Harry," řekl Brumbál.

„Vždyť jsem nic neudělal," řekl Harry překvapeně.

„Ale ano, udělal. Ukázal jsi mu, kolik toho získá, když se vrátí do Bradavic. Co na něho říkáš?"

„No..."

Harry si nebyl jistý jestli Slughorna má rád nebo ne. Předpokládal, že je celkem příjemný, ale taky se zdál příliš pohodlný a překvapilo ho, že čarodějka která se narodila mudlům umí dobře kouzlit.

"Horác," řekl Brumbál, aby ulehčil Harryho rozhodování, „má velmi rád svůj komfort. Také si potrpí na společnost slavných lidí, vlivných a mocných. Užívá si toho, že je může ovlivňovat. Nikdy nechtěl na trůně sedět sám, preferuje místo za oponou — má tak více prostoru, jak vidíš. Vybíral si favority v Bradavicích, některé pro ctižádost, jiné pro jejich mozky, některé pro talent, a taky měl úžasnou schopnost rozpoznat, kdo bude pokračovat na vysoká místa. Horác vytvořil jakýsi klub svých oblíbenců a sám stál v jejich středu, dělal jim drobné služby, navazoval užitečné kontakty a vždy si za to sklízel nějakou náhodu na oplátku, buď krabici krystalických ananasů nebo šanci doporučit někoho na příštího juniorského poradce Skřetí Styčné Kanceláře."

Do Harryho mysli se vloudila představa o velkém tlustém pavoukovi, který tká síť kolem všech těchto lidí, a kterému se sem tam zachytí velká šťavnatá moucha.

„Řeknu ti to takhle," Brumbál pokračoval, „nechci tě poštvat proti Horácovi — nebo, jak mu teď musíme říkat, profesor Slughorn — ale chci, aby sis na něj dal pozor. Nepochybně se tě taky pokusí přibrat, Harry. Byl bys drahokamenem do jeho sbírky ' chlapec, který přežil '... nebo jak ti teď říkají, 'Vyvolený'."

Tyhle slova Harryho zamrazila ještě víc než studená mlha kolem něj. Připomněl si slova, která slyšel před několika týdny, slova, která se ho zvláštním a hrozným způsobem týkala: *Ani jeden z nich nemůže žít...*

Vtom s Brumbálem prošli kolem kostela který míjeli už dříve.

„Budeš se muset chytit mojí paže, Harry."

Tentokrát vzpružený Harry byl připravený na přemístění, ale ještě stále se mu to zdálo nepříjemné. Když tlak zmizel a on cítil, že je znovu schopný dýchat, stál na polní cestě vedle Brumbála a díval se dopředu k pokřivené siluetě jeho druhé nejoblíbenější stavby na světě: Doupěti. Navzdory strachu, který se jím právě přehnal, se mu nálada při tom pohledu nezadržitelně zlepšila. Byl tam Ron... a taky paní Weasleyová, která uměla vařit lépe než kdokoliv jiný...

„Jestliže ti to nebude vadit, Harry," řekl Brumbál, jak procházeli bránou, „chtěl bych s tebou v soukromí prohodit pár slov, než se rozejdeme. Například tady."

Brumbál ukázal k polorozpadlé kamenné kůlně, kde Weasleyovi uschovávali svá košťata. Trochu zmatený Harry následoval Brumbála přes skřípající dveře do prostoru o trochu menšího než průměrná skříň. Brumbál rozsvítil špičku své hůlky tak, že zářila jako pochodeň, a usmíval se dolů na Harryho.

„Doufám, že mi odpustíš, že se o tom znovu zmiňuji, Harry, ale jsem potěšený a taky tak trochu pyšný, že to zvládáš po tom všem, co se stalo na ministerstvu. Dovoluji si říct, že Sirius by byl na tebe hrdý."

Harry polykal, zdálo se mu, že ho jeho hlas opustil. Nemyslel si, že vydrží poslouchat o Siriusovi, dost ho bolelo, když slyšel strýce Vernona jak říká, „jeho kmotr je mrtvý?" a dokonce horší bylo zaslechnout Siriusovo jméno, když ho Slughorn náhodně vyslovil.

„Bylo kruté," řekl Brumbál jemně, „že ty a Sirius jste byli takový krátký čas spolu. Byl to surový konec něčeho, z čeho mohl být dlouhý a šťastný příbuzenský vztah."

Harry přikývl, jeho oči se soustředily na pavouka nyní lezoucího po Brumbálově klobouku. Mohl říct, že Brumbál mu rozuměl, to mohl dokonce říct ještě předtím, než jeho dopis dorazil. Harry trávil téměř všechen čas u Dursleyů ležením na posteli, odmítáním jídel a zíráním přes zamlžené okno, byl plný chladné prázdnoty, i prostor se sdružil s mozkomory.

„Je to těžké," řekl konečně Harry hlubokým hlasem, „uvědomit si, že mi už znovu nenapíše."

Jeho oči planuly a najednou s nimi zamrkal. Cítil se hloupě přiznat si to, ale skutečnost, že měl někoho mimo Bradavice, kdo se staral o to, co se mu přihodilo, byl mu téměř jako rodič, byla to jedna z nejlepších věcí objevit dopis od jeho kmotra... a nyní mu už soví pošta nikdy nepřinese takovou radost.

„Sirius pro tebe představoval víc než jsi předtím poznal," řekl Brumbál jemně. „Přirozeně, jeho ztráta je zničující..."

„Ale když jsem byl u Dursleyů...," přerušil ho Harryho silnějším hlasem, „uvědomil jsem si, že se nemohu uzavřít do sebe nebo — nebo chátrat. Sirius by mě nechtěl takhle vidět, je to tak? No i tak, život je příliš krátký... Pohled na kosti Madam Bonesové, pohled na Emmelinu Vanceovou... To by mě mohlo příště taky zastihnout, že jo? Ale jestliže to tak je," řekl prudce, nyní hledíc rovně do Brumbálových modrých očí zářících ve světle z hůlky, „já vás ujišťuji, že chytnu tolik Smrtijedů, kolik jen můžu a Voldemorta taky jestli se mi to podaří."

„Mluvíš jako syn své matky a otce a taky jako Siriusův opravdový kmotřenec!" řekl Brumbál a poklepal Harryho po zádech. „Odložím si u tebe svůj klobouk – měl bych, jestliže nechci být protkávaný v pavučinách.

„A nyní, Harry, k tématu, o kterém jsem chtěl mluvit. Zjistil jsem, že jsi odbíral Denního Věštce poslední dva týdny."

„Ano," řekl Harry, a jeho srdce bilo o trochu rychleji.

„Pak jsi si zajisté všiml, kolik je tam nejasností o tvém dobrodružství v chodbě s proroctvím?"

„Ano," řekl Harry znovu. „A nyní každý ví, že já jsem jeden —

„Ne, nevědí," přerušil ho Brumbál. „Na celém světě jsou jen dvě osoby, které znají plný obsah proroctví dělaného pro tebe a Lorda Voldemort, a oni oba stojí v této páchnoucí, pavoukovité kůlně na košťata. Je to pravda, nicméně, mnoho lidí správně uhodlo, že Voldemort poslal své Smrtijedy ukrást proroctví, a že to proroctví se dotýkalo vás.

„Nyní, se myslím nespletu, když řeknu, že jsi nikomu neřekl, co bylo v proroctví řečeno?"

„Ne," řekl Harry.

„V celku moudré rozhodnutí," řekl Brumbál, „ačkoli já si myslím, že bys to měl říct svým přátelům, panu Ronaldu Weasleymu a slečně Hermioně Grangerové. Ano," pokračoval, když Harry vypadal polekaně, "myslím si, že by to měli vědět. Jsi k nim nezdvořilý, když jim nedůvěřuješ ve věci, která je pro ně důležitá."

„Já jsem nechtěl —"

„— je znepokojovat nebo strašit?" řekl Brumbál zkoumajíc Harryho přes vrch jeho brýlí ve tvaru půlměsíce. „Nebo snad přiznat se, že ty sám jsi ustaraný a vystrašený? Potřebuješ své přátele, Harry. Jak jsi správně řekl, Sirius by nechtěl, aby ses uzavřel do sebe."

Harry neřekl nic, ale Brumbál nevypadal, že si čeká odpověď. Pokračoval.

„Přistoupíme k jiné, ale příbuzné věci. Mým přáním je, že se mnou budeš mít tento rok soukromé lekce."

„Soukromé — s vámi?" řekl Harry překvapeně ze zamyšleného ticha.

„Ano. Myslím si, že je čas, abych přiložil více ruku ke tvému vzdělání."

„Co mě budete učit, pane?"

„Oh, málo, málo," řekl Brumbál lehkomyslně.

Harry s nadějí čekal, ale Brumbál nereagoval, tak se ho zeptal na něco jiného, co ho obtěžovalo jen mírně.

„Jestliže já mám lekce s vámi, nebudu muset dělat lekce Nitrobrany se Snapem, správně?"

„Profesorem Snapem, Harry — a ne, nebudeš."

„Dobrý," řekl Harry s úlevou, „protože ty lekce byli —"

Zastavil se, aby neřekl co si opravdu myslel.

„Myslím si, že slovo ' fiasko ' by bylo výstižné," řekl Brumbál, přikyvujíc hlavou.

Harry se zasmál.

„Výborně, to znamená, že od nynějška nebudu vidět profesora Snape tak hodně," řekl, „protože mě nenechá dál studovat lektvary, jestliže nedostanu 'vynikající' v mých NKÚ, o kterých já vím, že nedostanu."

„Nesmíš spoléhat na své NKÚ předtím než budou dodány," řekl Brumbál vážně, „které, myslím, by tady měly být někdy dnes později. Nyní ještě dvě věci, Harry, předtím než se rozdělíme. Zaprvé, přeji si, aby jsi měl svůj neviditelný plášť s sebou vždy od této chvíle. Dokonce i uvnitř Bradavic. Jenom pro případ, rozumíš mi?"

Harry přikývl.

„A dál, zatímco zůstaneš tady, Doupěti byla dána nejvyšší bezpečnostní kouzla, která ministerstvo může poskytovat. Ty způsobily Arthurovi a Molly jisté potíže — všechna jejich pošta je pro jistotu kontrolována u ministerstva předtím, než je předána. Oni se vůbec nezlobí, jejich jediným znepokojením je tvé bezpečí. Nicméně, by to bylo chudé splácení, jestliže ty bys riskoval svůj krk, zatímco budeš u nich."

„Rozumím," řekl Harry rychle.

„Velmi dobře," řekl Brumbál, stlačil dveře od kůlny na košťata a šlápnul ven do záhrady. „Vidím světlo v kuchyni. Nenech nás připravit o to, jak bude mít Molly šanci říct jak jsi hubený."

Kapitola pátá – Přebytek "Slizu"

zpět na začátek knihy

Harry a Brumbál se přiblížili k zadním dveřím Doupěte, obklopeným povědomou skládkou starých gumových bot a zrezivělých kotlíků; Harry slyšel tlumené kvokání ospalých kuřat přicházející ze vzdáleného přístřešku. Brumbál třikrát zaklepal a Harry spatřil náhlý pohyb za kuchyňských oknem.

„Kdo je tam?" ozval se nervózní hlas, Harry podle něj poznal paní Weasleyovou. „Ohlašte se!"

„To je Brumbál, vedu vám Harryho."

Dveře se náhle otevřely. Stála v nich paní Weasleyová, malá, buclatá a ve starém zeleném županu.

„Harry, drahoušku! Propána, Albusi, vy jste mě vyděsil, říkal jste, že vás nemám čekat dřív než ráno!"

„Měli jsme štěstí," řekl Brumbál a postrčil Harryho přes práh. „Přemluvit Slughorna bylo lehčí, než jsem čekal. Samozřejmě, díky Harrymu. Á, zdravím tě, Nymfadoro!"

Harry se rozhlédl a zjistil, že paní Weasleyová není sama, přestože už bylo pozdě. Mladá čarodějka s bledou tváří srdcového tvaru a vlasy barvy myší šedi seděla za stolem, tisknouce v rukách velký hrnek.

„Dobrý den, profesore," řekla. „Nazdar, Harry!"

„Ahoj Tonksová."

Harry si pomyslel, že vypadá ztrhaně, skoro nemocně, a v jejím úsměvu bylo něco nepřirozeného. Bez těch svých žvýkačkově růžových vlasů vůbec nevypadala tak svérázně jako obvykle.

„Asi bych měla jít," řekla rychle, vstala a přetáhla si přes ramena plášť. „Díky za čaj a pochopení, Molly."

„Kvůli mně prosím neodcházej," řekl Brumbál zdvořile. „Nemůžu tady zůstat, musím mluvit s Rufusem Scrimgeourem o neodkladných záležitostech."

„Ne, ne, já už musím jít," řekla Tonksová, ale vyhýbala se Brumbálovi pohledem. „Dobrou."

„Drahoušku, nechtěla bys přijít o víkendu na oběd? Budou tady Remus a Pošuk."

„Ne, opravdu, Molly… ale díky… přeji vám všem dobrou noc."

Tonksová odspěchala na dvorek; pár kroků přes práh, otočila se na místě a zmizela v řídkém vzduchu. Harry si všiml, že paní Weasleyová vypadá ustaraně.

„Tak, uvidíme se v Bradavicích, Harry," řekl Brumbál. „Dej na sebe pozor. Molly, poroučím se."

Vysekl paní Weasleyové poklonu, následoval Tonksovou a zmizel na tomtéž místě. Paní Weasleyová zavřela dveře na prázdný dvorek, vzala Harryho za ramena a odvedla ho do plného světla stropní lampy, aby si ho mohla prohlédnout.

„Jako Ron," povzdechla si. „Oba vypadáte jako po Natahovací kletbě. Přísahala bych, že Ron vyrostl o čtyři palce, co jsem mu naposled kupovala školní hábit. Nemáš hlad, Harry?"

„Ano, mám," řekl Harry, který si až teď uvědomil, jak je hladový.

„Posaď se, drahoušku, něco ti nachystám."

Když si Harry sedl, chlupatý rezavý kocour s pomačkaným obličejem mu vyskočil na klín a s předením se na něj usadil.

„Takže Hermiona je tady?" zeptal se potěšeně, když podrbal Křivonožku za uchem.

„Jistě, přijela předevčírem," řekla paní Weasleyová a zaťukala hůlkou na velký kovový hrnec; odskočil na sporák a začal bublat. „Všichni už jsou samozřejmě v posteli, nečekala jsme tě. Tady máš."

Znovu poklepala na hrnec; vznesl se do vzduchu, přiletěl před Harryho a převrátil se; paní Weasleyová pod něj právě včas strčila misku, aby chytila hustou, kouřící se česnekovou polévku.

„Chceš chleba, drahoušku?"

„Díky, paní Weasleyová."

Zamávala hůlkou přes rameno; na stůl ladně přiletěly bochník chleba a nůž. Když se chleba nakrájel a hrnec se vrátil na sporák, paní Weasleyová si sedla proti Harrymu.

„Takže jsi přemluvil Horace Slughorna, aby tu práci vzal?“

Harry přikývl, protože měl příliš plná ústa, aby mohl mluvit.

„Učil Artura a mě,“ řekla paní Weasleyová. „Byl v Bradavicích věky, začínal myslím ve stejné době jako Brumbál. Byl ti sympatický?“

Teď s pusou plnou chleba jen pokrčil rameny a vyhýbavě potřásl hlavou.

„Vím, co myslíš,“ řekla paní Weasleyová a moudře přikývla. „Když chce, může být okouzlující, ale Artur ho nikdy neměl rád. Ministerstvo je protkané jeho oblíbenci, dokázal člověku dobře pomoct při rozjezdu, ale nikdy neměl čas pro Artura – asi si myslel, že není dost ctižádostivý. No, tak vidíš, že i on dělá chyby. Nevím, jestli ti to říkal Ron v dopisech – je to novinka – ale Artura povýšili!“

Bylo nad slunce jasné, že se paní Weasleyová nemohla dočkat, až mu to poví. Harry polkl pořádné sousto velmi horké polévky a cítil se, jako když mu v krku hoří.

„To je skvělé!“ zalapal po dechu.

„Ty jsi zlatíčko,“ zářila paní Weasleyová, jelikož zjevně považovala jeho slzící oči za projev emocí nad tou novinkou. „Ano, Rufus Scrimgeour vytvořil pár nových oddělení vzhledem k dnešní situaci, a Artur vede Oddělení pro hledání a zabavování falšovaných obranných kouzel a ochranných předmětů. Je to dobré místo, teď má pod sebou deset lidí!“

„Co přesně dělá?“

„Víš, při vší té panice kolem Ty-víš-koho, všude se prodávají divné věci, co mají chránit před Ty-víš-kým a Smrtijedy. Můžeš si představit třeba takzvané ochranné lektvary, to jsou šťávy se spoustou dýmějového hnisu, nebo návody na obranná kouzla, ze kterých ti upadnou uši… prostě, pachatelé jsou hlavně lidi jako Mundungus Fletcher, co jediný den ve svém životě nedělali slušnou práci a vydělávají na tom, jak jsou všichni vystrašení, ale sem tam se objeví něco opravdu vážného. Nedávno Artur zabavil bednu zakletých lostroskopů, které určitě vyrobil Smrtijed. Takže vidíš, že je to důležitá práce, a musím mu povědět, jak je hloupé, že mu chybí rýpání se svíčkami do auta a toustovači a vším tím odpadem od mudlů.“ Paní Weasleyová ukončila svůj projev příkrým pohledem, jakoby Harry tvrdil, že stesk po autosvíčkách je normální.

„Je pan Weasley ještě pořád v práci?“ zeptal se Harry.

„Ano, ne. Vlastně má zpoždění… říkal, že se vrátí kolem půlnoci…“

Otočila se k velkým hodinám, které přetrvávali na hromadě papírů v prádelním koši na konci stolu. Harry je jednou viděl; měly devět ručiček, každou popsanou jménem člena rodiny, a obvykle visely na stěně v jídelně. Jejich současná pozice naznačovala, že je paní Weasleyová nosí s sebou po domě. Každá z devíti ručiček teď ukazovala na „Ve smrtelném nebezpečí“.

„Takhle je to už dlouho,“ řekla paní Weasleyová nepřesvědčivě bezstarostným hlasem. „Od té doby, co se Ty-víš-kdo ukázal. Hádám, že ve smrtelném nebezpečí jsme všichni… nemyslím, že je to jen naše rodina… ale nevím o nikom, kdo má stejné hodiny, takže to nemůžou zkontrolovat. Ale!“ S náhlým výkřikem ukázala na hodiny. Ručička pana Weasleyho přeskočila na „Na cestě“. „Už jde!“

A opravdu, za okamžik se ozvalo zaklepání na zadní dveře. Paní Weasleyová vyskočila a spěchala k nim; s jednou rukou na kulaté klice a tváří přitisknutou ke dřevu tlumeně zavolala: „Arture, jsi to ty?“

„Ano,“ donesl se zpátky vyčerpaný hlas pana Weasleyho. „Ale řek bych to, i kdybych byl Smrtijed, zlato. Otázku!“

„Aha, opravdu…“

„Molly!“

„Ano, ano… jaká je tvoje největší ambice?“

„Zjistit, jak letadlo zůstane ve vzduchu.“

Paní Weasleyová přikývla a otočila klikou, ale ve stejnou chvíli držel kliku na druhé straně pan Weasley, aby dveře zůstaly zavřené.

„Molly! Nejdřív se tě musím zeptat na tvou otázku!“

„Arture, vážně, tohle už je hloupé…“

„Jaké oslovení máš nejraději, když jsme spolu sami?“

Díky rozptýlenému světlu lampy Harry viděl, jak paní Weasleyová zrudla; on sám cítil, jak mu hoří uši, a rychle do sebe hodil polévku, cvakaje lžící o misku jak nejvíc nahlas to jde.

„Mollinko Oblinko,“ zašeptala zahanbeně paní Weasleyová do zapraskání mezi dveřmi.

„Dobře,“ řekl pan Weasley. „Teď mě můžeš pustit domů.“

Paní Wealseyová otevřela dveře a ukázala svého manžela, hubeného, plešatého a zrzavého kouzelníka v kostěných brýlích a dlouhém zaprášeném cestovním plášti.

„Pořád nechápu, proč tohle musíme dělat, kdykoliv přijdeš domů,“ řekla paní Weasleyová, pořád zrudlá v tváři, když pomáhala manželovi svléct plášť. „Myslím tím, Smrtijed by tě donutil prozradit odpověď, než se za tebe bude vydávat!“

„Já vím, miláčku, ale je to ministerský postup a musím jít příkladem. Nevoní tady něco jako česneková polévka?“

Pan Weasley se nadějně otočil ke stolu.

„Harry! My tě čekali až ráno.“

Potřásli si rukama a pan Weasley se posadil do židle vedle Harryho, zatímco paní Weasleyová přichystala jednu misku s polévkou i před něj.

„Díky, Molly. To byl hrozný večer. Nějaký idiot začal prodávat Metamorfomágské medailony. Jenom si ho pověsíte na krk a můžete změnit svůj vzhled, jak je libo. Statisíce podob, jen za deset galeonů!“

„A co se doopravdy stane, když si ho pověsíš?“

„Většinou dostaneš hroznou oranžovou barvu, ale pár lidem narostly všude po těle chapadlovité bradavice. Jakoby u sv. Munga už tak neměli dost práce!“

„To by se líbilo Fredovi a Georgovi,“ řekla paní Weasleyová váhavě. „Jsi si tím jistý?“

„Samozřejmě!“ řekla pan Weasley. „Kluci by nic takového nedělali, ne když lidi chtějí být v bezpečí!“

„Tak proto jsi přišel pozdě, Metamorfomágské medailony?“

„Ne, dozvěděli jsme se o hrozných kletbách s opačným účinkem, dole ve vesnici Elefant and Castle, ale naštěstí to vyřešili lidi z Odboru prosazování kouzelnických zákonů, než jsme dorazili…“

Harry potlačil zívnutí.

„Měl bys jít do postele,“ všimla si paní Weasleyová. „Mám pro tebe nachystaný pokoj Freda a George, budeš ho mít pro sebe.“

„Proč, kde jsou?“

„V Příčné ulici, přespávají v malém bytě nad svým obchodech s žertovnými předměty, jsou v jednom kole,“ řekla paní Weasleyová. „Musím říct, že ze začátku jsem jim to neschvalovala, ale vypadá to, že mají obchodnický cit! Pojď, drahoušku, kufry už máš nahoře.

„Dobrou, pane Weasley,“ řekl Harry, když odsouval židli. Křivonožka lehce seskočil z jeho klína a ztratil se z místnosti.

„Brou noc, Harry,“ řekl pan Weasley.

Harrymu neušlo, jak se paní Weasleyová podívala na hodiny v prádelním koši, když odcházeli z kuchyně. Všechny ručičky byly zase na "Ve smrtelném nebezpečí".

Pokoj Freda a George byl v druhém patře. Paní Weasleyová zamířila hůlkou na lampičku na stole u postele a ta se rozhořela a zalila pokoj příjemným zlatavým světlem. Přestože na stole stála váza s květinami, jejich vůně nemohla zamaskovat setrvalý zápach něčeho, co Harry tušil, že asi bude střelný prach. Značnou část prostoru na zemi zabíraly neoznačené, zalepené lepenkové krabice, mezi nimiž stál Harryho kufr. Pokoj vypadal, že je používán jako dočasný sklad.

Hedvika nadšeně zahoukala ze svého bidýlka na velké šatní skříni a odletěla oknem ven; Harry věděl, že čekala, až ho uvidí, než poletí na lov. Popřál paní Weasleyové dobrou noc, oblékl si pyžamo a zalezl do jedné z postelí. V povlaku na polštář bylo něco tvrdého. Sáhl dovnitř a vytáhl špinavý růžovooranžový bonbón, který identifikoval jako Blicí pastilku. Usmívaje se pro sebe, převrátil se a okamžitě usnul.

O pár vteřin později – jak hádal – ho vzbudilo něco jako výstřel z děla, když se otevřely dveře. Jak seděl ztuhle na posteli, uslyšel šustění roztahovaných záclon; oslňující sluneční světlo ho praštilo do očí. Zastínil si je rukou a druhou bezvýsledně zašátral po brýlích.

„Co se děje?“

„My jsme nevěděli, že jsi tady!“ zahulákal nadšený hlas a na temeni ucítil závan vzduchu.

„Rone, neudeř ho!“ řekl káravě dívčí hlas.

Harryho ruka našla brýle a nasadil si je, ale světlo bylo příliš silné, že sotva něco viděl. Před ním se chvíli tyčil dlouhý stín; zamrkal a zaostřil na Rona Weasleyho, usmívajícího se dolů na něj.

„Dobrý?“

„Nikdy nebylo líp,“ řekl Harry, promnul si temeno a žuchnul zpátky do polštářů. „A co ty?“

„Není to špatné,“ řekl Ron, když si přisouval krabici, aby si na ni mohl sednout. „Kdy jsi sem přijel? Mamka nám to právě řekla!“

„Dnes kolem jedné ráno.“

„S mudly dobrý? Chovali se k tobě dobře?“

„Jako obvykle,“ řekl Harry, zatímco si Hermiona sedala na kraj jeho postele. „Moc se se mnou nebavili, ale jsem za to rád. Jak se máš, Hermiono?“

„Mám se dobře,“ řekla Hermiona, která si ho pozorně prohlížela, jako kdyby na něj něco lezlo.

Tušil, že ví, co za tím je, a protože se teď nechtěl bavit o Siriusově smrti ani žádných jiných nešťastných věcech, dodal: „Kolik je hodin? Nezaspal jsem snídani?“

„O to se nestarej, mamka ti chystá tác, usoudila, že vypadáš podvyživeně,“ řekl Ron a protočil oči ke stropu. „Tak copak se děje?“

„Nic moc, trčel jsem u tety a strejdy, ne?“

„Nekecej!“ řekl Ron. „Byl jsi někde s Brumbálem!“

„Nic dobrodružného. Jenom chtěl, abych mu pomohl ukecat jednoho starého učitele, aby se vrátil z důchodu. Jmenuje se Horace Slughorn.“

„Aha,“ řekl Ron zklamaně. „Mysleli jsme…“

Hermiona ho zpražila varovným pohledem a Ron to rychle zamluvil.

„… mysleli jsme, že to bude něco podobného.“

„Opravdu?“ zeptal se Harry překvapeně.

„Jo … jo, když Umbridgeová odešla, určitě budeme potřebovat nového učitele obrany proti černé magii. Tak, ehm, jaký je?“

„Vypadá jak mrož a býval ředitel zmijozelské koleje,“ řek Harry. „Něco se děje, Hermiono?“

Dívala se na něj, jakoby čekala, že každou chvíli začne jevit nějaké podivné příznaky. Ale rychle změnila výraz na nepřesvědčivý úsměv.

„Ne, samozřejmě že ne! Tak, ehm, vypadal, že bude dobrý učitel?“

„Nevim,“ řekl Harry. „Nemůže být horší než Umbridgeová, že?“

„Vím, o někom, kdo je ještě horší než ona," řekl hlas ode dveří. Ronova mladší sestra se přišourala do pokoje a vypadala naštvaně. „Ahoj, Harry."

„Co je to s tebou?" zeptal se Ron.

„Ona," řekla Ginny a hodila sebou na Harryho postel. „Já se z ní zblázním."

„Co udělala?" zeptala se Hermiona soucitně.

„Jak se mnou mluví – jakoby mi byly tři!"

„Já vím," řekla Hermiona tišeji. „Je hrozně nafoukaná."

Harryho udivovalo, že slyší Hermiona takhle mluvit o paní Weasleyové, že nemohl vyčítat Ronovi, že naštvaně řekl: „Nemůžete ji na pár vteřin nechat na pokoji?"

„Přesně tak, braň ji," vybuchla Ginny. „My všichni víme, že se z ní můžeš zbláznit."

Tohle už bylo na Ronovu matku příliš divné, a Harry s pocitem, že mu něco uniklo, řekl: „O kom to…?"

Ale otázka byla zodpovězena, než ji stihl doříct. Dveře od pokoje se zase rozletěly a Harry si reflexivně vytáhl přikrývku až k bradě tak prudce, že Hermiona a Ginny sklouzly z postele na zem.

Ve dveřích stála mladá žena, žena tak dech beroucí krásy, že se pokoj zdál zcela prost vzduchu. Byla vysoká a štíhlá, s dlouhými světlými vlasy a zdálo se, že vyzařuje slabou stříbřitou záři. Jako doplněk té dokonalé vize nesla pořádně naložený tác.

„Arry," řekla hrdelním hlasem. „Už jsem tě dost dlouho neviděla."

Když vešla dovnitř směrem k němu, ukázala se paní Weasleyová, pohupující se jí v patách, a vypadala docela naštvaně.

„Nemusela jsi ten tác brát, chtěla jsem to udělat sama!"

„Žádný prroblém," řekla Fleur Delacourová, položila tác Harrymu do klína a přitom ho políbila na obě tváře; cítil, jak ho pálí místa, kde se její rty dotkly jeho kůže. „Už jsem se těšila, až ho uvidím. Pamatuješ si na moji sestrru? Gabriellu? Pořád mluví o Arrym Potterovi. Ráda tě zase uvidí."

„A… ona je tady taky?" zachraptěl Harry.

„Ne, ne, trumbero," řekla Fleur se zvonivým smíchem, „myslím příští léto, až se… víš o tom?"

Její velké modré oči se rozšířily a vyčítavě pohlédly na paní Weasleyovou, která řekla: „Ještě se to k němu nedoneslo."

Fleur se obrátila zpátky k Harrymu a švihla svou stříbřitou hřívou paní Weasleyovou přes tvář.

„Bill a já se budeme brát!"

„Aha," řekl Harry bezvýrazně. Nemohl si nevšimnout, jak se paní Weasleyová, Hermiona a Ginny důkladně vyhýbají jedna druhé pohledem. „Dobrý. Teda – gratuluji!"

Sklonila se k němu a zase ho políbila.

„Bill má teď moc práce, já dělám jen na půl úvazku u Gringottů kvůli mojí angličtině, tak mě sem na pár dní vzal, abych se seznámila s rodinou. Byla jsem ráda, že přijdeš – tady se toho nedá moc dělat, pokud nemiluješ vaření a kuřata! Tak dobrou chuť, Arry!"

S těmito slovy se s grácií otočila, vyplula z pokoje a tiše za sebou zavřela.

Paní Weasleyová vydala zvuk, který zněl jako „Ča!".

„Mamka ji nenávidí," řekla potichu Ginny.

„To není pravda!" zašeptala podrážděně paní Weasleyová. „Jenom si myslím, že to zasnoubení uspěchali, to je vše!"

„Znají se už rok," řekl Ron, který vypadal podivně nejistě a zíral na zavřené dveře.

„To není moc! Já samozřejmě vím, jak to bylo. Je to kvůli vší té nejistotě kolem návratu Ty-víš-koho, lidi si říkají, že zítra může být po nich, tak se vším spěchají víc než obvykle. Kdysi to bylo stejné, lidi spolu utíkali všude možně."

„Včetně tebe a táty," řekla Ginny potutelně.

„Jo, jenže, my jsme pro sebe byli stvořeni, proč bychom měli čekat?" řekla paní Weasleyová. „Zatímco Bill a Fleur… tedy… co vůbec mají společného? On je pilný, oběma nohama na zemi, zatímco ona je…"

„Kráva," přikývla Ginny. „Ale Bill není tak střízlivý. Je odklínač, že? Takový dobrodruh, něčím přitažlivý… myslím, že proto si vybral Sliz."

„Tak jí neříkej, Ginny," řekla paní Weasleyová ostře, když se Harry a Hermiona rozesmáli. „No, asi bych radši měla jít… sněz si ta vajíčka, než zchladnou, Harry."

Vypadala ustaraně, když odcházela z pokoje. Ron stále vypadal tupě, zkusmo potřásal hlavou jako pes snažící se vyklepat z uší vodu.

„Ještě sis na ní nezvyk, i když bydlí ve stejném domě?" zeptal se Harry.

„Ale jo," řekl Ron. „Jenže když se tak nečekaně objeví jako teď…"

„To je smutné," řekla Hermiona navztekaně, odsunula se od Rona až ke zdi a obrátila se tváří k němu se zkříženýma rukama.

„Snad bys ji tady nechtěl napořád?" zeptala se Ginny Rona nevěřícně.

Když jen pokrčil rameny, řekl: „Tak vsadím cokoliv, že mamka jí to zarazí, pokud bude moci."

„Jak to chce udělat?" zeptal se Harry.

„Pořád zve Tonksovou na večeři. Asi doufá, že se do ní Bill zabouchne, radši by v rodině měla ji."

„Jo, to zabere," ušklíbl se Ron. „Poslouchej, žádnému chlapovi nebude Tonksová připadat atraktivní, dokud se Fleur bude motat okolo. Myslel jsem, Tonksová vypadá skvěle, pokud nedělá ty přiblblé vtípky se svými vlasy a nosem, ale…"

„Sakra, vždyť je daleko hezčí než Sliz!" řekla Ginny.

„A taky je inteligentnější, vždyť je bystrozorka," ozvala se z kouta Hermiona.

„Fleur není blbá, byla dost dobrá, aby mohla jít do Turnaje tří čarodějnických škol," řekl Harry.

„To ty taky nejsi," řekla hořce Hermiona.

„Tuším, že se ti moc líbí, jak ti Sliz říká „Arry", že?" řekla Ginny pohrdavě.

„Ne," řekl Harry. „Jen jsem říkal, Sliz – teda myslím Fleur…"

„Radši bys měl v rodině Tonksovou, že?" řekla Ginny. „Přinejmenším je s ní sranda."

„V poslední době moc ne," řekl Ron. „Kdykoliv jsem ji viděl, vypadala spíš jak Ufňukaná Uršula."

„To nebylo fér," vyštěkla Hermiona. „Pořád se z toho ještě nedostala… víte co myslím… myslím tím, on byl její bratranec!"

Harrymu se sevřelo srdce. Dostali se k Siriusovi. Vzal vidličku a začal do sebe házet míchaná vejce, doufaje, že tím odradí pokusy zapojit ho do téhle konverzace.

„Tonksová a Sirius se sotva znali," řekl Ron. „Sirius byl v Azkabanu půlku jejího života a předtím se jejich rodiny nestýkaly."

„O to nejde," ozvala se Hermiona. „Ona si myslí, že zemřel kvůli ní!"

„Kde na to přišla?" zeptal se Harry nechtěně.

„No, bojovala s Bellatrix Lestrangeovou, ne? Řekla bych, že si myslí, že kdyby s ní skoncovala, Bellatrix by nezabila Siriuse.

„To je blbost," řekl Ron.

„Vina přeživšího," řekla Hermiona. „Vím, že se Lupin snažil s ní o tom mluvit, ale je ještě pořád na dně. Dokonce má problémy se svými přeměnami."

„S čím?"

„Nedokáže změnit svůj vzhled, jak byla zvyklá," vysvětlila Hermiona. „Ten otřes asi zasáhl její schopnosti, nebo tak nějak."

„Nevěděl jsem, že se to může stát," řekl Harry.

„Já taky ne," přiznala Hermiona, „ale myslím, že když jsi opravdu v depresi…"

Dveře se zase otevřely a paní Weasleyová strčila hlavu dovnitř. „Ginny," zašeptala, „pojď mi dolů pomoct s obědem."

„My si tady povídáme," bránila se Ginny naštvaně.

„Hned!" řekla paní Weasleyová a zase zmizela.

„Chce mě tam jen proto, že nechce být sama s Slizem," zavrčela Ginny. Pohodila dlouhými rudými vlasy, dobře tím napodobujíc Fleur, a odtančila pokojem a rukama ve vzduchu jako baletka.

„Měli byste taky přijít dolů," řekla, než odešla.

Harry využil chvíli ticha na jezení snídaně. Hermiona zírala do krabic Freda a George, ačkoliv se sem tam podívala na Harryho. Ron, který pomáhal Harrymu s topinkami, stále zasněně civěl na dveře.

„Co to je?" zeptala se náhle Hermiona, v ruce držela něco, co vypadalo jako malý teleskop.

„Netušim," řekl Ron, „ale jestli to tady Fred a George nechali, asi to ještě není hotové do obchodu, tak dávej pozor.

„Tvoje mamka říkala, že obchod má úspěch," řekl Harry. „Říkala, že kluci mají opravdu obchodní nadání."

„Skromně řečeno," řekl Ron. „Topí se v galeonech! Nemůžu se dočkat, až to tam uvidím. Ještě jsme nebyli v Příčné ulici, protože mamka chce, aby byl s náma kvůli bezpečnosti táta, a ten má teď pořád moc práce, ale zní to skvěle."

„A co Percy?" zeptal se Harry; třetí nejstarší z bratří Weasleyových se se zbytkem rodiny rozešel ve zlém. „Už se s vašima baví?"

„Nee," řekl Ron.

„Ale musí vědět, že tvůj táta měl celou dobu s Voldemortovým návratem pravdu."

„Brumbál říkal, že je pro lidi mnohem lehčí prominout ostatním, že se spletli, než že měli pravdu," řekla Hermiona. „Slyšela jsem, jak to říká tvojí mámě."

„Zní to přesně, jako ty praštěný věci, co Brumbál říká," řekl Ron.

„Letos mám u něj soukromé hodiny," prohodil Harry.

Ron se zakuckal velkou topinkou a Hermiona zalapala po dechu.

„A tos nám chtěl zamlčet?" zeptal se Ron.

„Právě jsem si na to vzpomněl. „Řekl mi to včera tady v kůlně."

„No ne… soukromé hodiny s Brumbálem!" řekl ohromě Ron, „Jenom bych chtěl vědět, proč…?" Hlas se mu náhle vytratil. Harry viděl, jak si s Hermionou vyměnili pohledy. Položil vidličku a nůž, srdce se mu rozbušilo příliš moc na to, že jen seděl v posteli. Brumbál řekl, aby to udělal… proč ne teď? Přilepil pohled na vidličku, lesknoucí se ve slunci, které mu svítilo do klína, a řekl: „Nevím přesně, proč mi chce dávat hodiny, ale myslím že to bude kvůli té věštbě."

Ani Ron ani Hermiona nepromluvili. Harrymu připadali jako zmražení. Pokračoval, stále s pohledem na své vidličce: „Víte, to, co chtěli ukrást z ministerstva."

„Nikdo přece neví, co říkala," řekla Hermiona rychle. „Rozbila se."

„I když proroctví říká…" začal Ron, ale Hermiona na něj varovně sykla.

„Proroctví má pravdu," řekl Harry, dívaje se na ně s velkým úsilím – Hermiona vypadala vyděšeně a Ron překvapeně. „Ta skleněná koule, co se rozbila, nebyl jediný záznam proroctví. Slyšel jsem všechno v Brumbálově kanceláři, pro něj bylo vysloveno, takže mi to mohl říct. Z toho, co říká," zhluboka se nadechl, „se zdá, že jsem jediný, kdo dokáže zničit Voldemorta… přinejmenším říká, že ani jeden nemůže žít, když ten druhý přežije."

Všichni tři se na sebe nejdříve tiše podívali. Pak se ozvala hlasitá rána a Hermiona zmizela za oblakem černého dýmu.

„Hermiono!" vykřikli Harry a Ron; jídelní tác spadl sjel s třísknutím na zem.

Kašlající Hermiona se vynořila z dýmu, svírala teleskop a vystavovala na odiv oslnivě rudý monokl.

„Zmáčkla jsem to a ono to… praštilo mě to!“ lapala po dechu.

A opravdu, teď mohli vidět drobnou pěstičku na dlouhé pružině trčící z konce teleskopu.

„Neměj starosti,“ řekl Ron a snažil se nerozesmát, „mamka to spraví, je dobrá v léčení lehčích zranění.“

„Jo, jasně, to mi nevadí!“ vyhrkla Hermiona. „Harry… ach bože, Harry…“

Zase si sedla na kraj postele.

„Byli jsem zvědaví, když jsme se vrátili z ministerstva… jasně, nechtěli jsme ti nic říkat, ale z toho, co řekl Lucius Malfoy o proroctví, že to bylo o tobě a Voldemortovi, mysleli jsme si, že to bude něco takového… ach, Harry…“ Zírala na něj, pak zašeptala: „Bojíš se?“

„Ne tak, jako dřív,“ řekl Harry. „Když jsem to poprvé slyšel, tak jo… ale teď si připadám jako bych to vždycky věděl, že nakonec se s ním budu muset střetnout…“

„Když jsem slyšeli, že tě vyzvedne Brumbál osobně, mysleli jsme, že ti chce něco říct nebo ukázat, ohledně toho proroctví,“ řekl Ron nedočkavě. „A měli jsme vlastně pravdu, že? Nedával by ti hodiny, kdyby si myslel, že jsi ztracený, neztrácel by čas – musí si být jistý, že máš šanci.“

„To je pravda,“ řekla Hermiona. „Zajímalo by mě, co tě bude učit? Velmi pokročilou obrannou magii, asi… mocná protikouzla… obranu proti kletbám…“

Harry ve skutečnosti neposlouchal. Hřálo ho u srdce, a nemělo to nic společného se sluncem; svíravý pocit v hrudi se rozpustil. Věděl, že Rona a Hermionu to šokovalo více, než dali najevo, ale pouhý fakt, že jsou pořád na jeho straně a utěšují jej, místo aby se od něj odtahovali, jako by byl nakažený nebo nebezpečný, pro něj znamenal víc, než by jim dokázal popsat.

„… a určitě i úhybná zaklínání,“ dokončila Hermiona. „Tak aspoň máš jasno o jednom letošním předmětu, to je víc, než já s Ronem. Nevíš, kdy přijdou výsledky?“

„Nemůže to trvat dlouho, už je to měsíc,“ řekl Ron.

„Klid,“ řekl Harry, jak se mu vybavilo něco jiného z nočního rozhovoru, „mám dojem, že Brumbál říkal, že naše NKÚ dorazí dnes!“

„Dneska?“ vyjekla Hermiona. „Dneska? Ale proč jsi proboha – mohl mi to říct…“ Vyskočila na nohy. „Jdu se podívat, jestli nepřiletěla sova…“

Ale když Harry o deset minut později dorazil domů, oblečený a s prázdným tácem v ruce, našel tam Hermionu neklidně posedávat u stolu, zatímco paní Weasleyová se snažila zmenšit její podobnost s pandou.

„Prostě se to nepohne,“ řekla paní Weasleyová úzkostlivě, stojíce za Hermionou s hůlkou a vydáním lékokouzelnické příručky „Modřiny, pořezání a odřeniny“. „Tohle vždycky fungovalo, nedokážu to pochopit.“

„Asi je to Fredův a Georgův nápad, zajistit, aby to nešlo odstranit,“ řekla Ginny.

„Ale to musí zmizet!“ zaječela Hermiona. „S tímhle nemůžu chodit po světě pořád!“

„Nebudeš, drahoušku, najdeme protilék, neboj se,“ řekla konejšivě paní Weasleyová.

„Bill mi řekl, že jsou Fred a George velmi zábavní,“ usmívala se klidně Fleur.

„Jo, dusím se smíchy,“ vyštěkla Hermiona.

Vyskočila a začala přecházet sem a tam po kuchyni s propletenými prsty.

„Paní Weasleyová, jste si jistá, že dneska ráno nepřiletěla žádná sova?“

„Ano, drahoušku, toho bych si všimla,“ řekla paní Weasleyová trpělivě. „Ale je teprve devět, ještě je dost času?“

„Vím, že jsem zvorala Starodávné runy,“ zamumlala Hermiona. „Udělala jsem tam jeden nesprávný překlad. A praktická část z obrany proti černé magii nebyla vůbec dobrá. Myslím, že přeměňování mi šlo dobře, ale když se na to teď dívám…“

„Hermiono, nemůžeš sklapnout, nejsi jediná, kdo je nervózní!“ vybuchl Ron. „A až dostaneš svých devět výborných NKÚ…“

„Ne, nedostanu, nedostanu!“ řekla Hermiona s hystericky roztřesenýma rukama. „Já vím, že jsem všechno projela!“

„Co se stane, když propadneme?“ zeptal se Harry pokoje, ale zase mu odpověděla Hermiona.

„Promluvíme si o svých možnostech s ředitelkou koleje, ptala jsem se profesorky McGonagallové na konci roku.“

Harrymu se zvedl žaludek a zalitoval, že snědl tolik snídaně.

„V Krásnohůlkách,“ řekla Fleur samolibě, „to děláme jinak. Myslím, že to bylo lepší. Děláme zkoušky po šesti letech studia, ne pěti…“

Fleuřina slova se utopila ve výkřiku. Hermiona ukazovala na kuchyňské dveře. Na nebi byly vidět tři zvětšující se černé skvrny.

„To jsou určitě sovy,“ zachraptěl Ron a vyskočil k oknu za Hermionou.

„A jsou tři,“ dodal Harry, spěchaje na její druhou stranou.

„Pro každého jedna,“ zašeptala vyděšeně Hermiona. „Ne… ne… to ne…“

Popadla Harryho i Rona za lokty.

Sovy letěly rovnou do Doupěte, tři hezké žlutohnědé, všechny stejné, a jak už šlo vidět, když klesly níž na cestě k domu, každá nesla velkou obálku.

„Opravdu!“ vyjekla Hermiona.“

Paní Weasleyová proklouzla mezi nimi a otevřela kuchyňské okno. První, druhá, třetí, sovy jím proletěly a přistály v rovné řadě na stole. Všechny zvedly pravou nožičku.

Harry se pohnul. Dopis pro něj byl přivázán k noze prostřední sovy. Třesoucími se prsty jej otevřel. Vlevo od něj se Ron snažil sundat svoje výsledky a vpravo se Hermioně třásly ruce natolik, že roztřásly i sovu.

Nikdo v kuchyni nepromluvil. Nakonec se Harrymu povedlo odvázat obálku. Rychle ji otevřel a rozložil pergamen.

VÝSLEDKY NÁLEŽITÉ KOUZELNICKÉ ÚROVNĚ

Uspěl:
Vynikající (V)
Nadějný (N)
Dostatečný (D)

Neuspěl:
Slabý (S)
Hrůza (H)
Troll (T)

HARRY JAMES POTTER DOSÁHL TĚCHTO VÝSLEDKŮ:

Astronomie D
Péče o kouzelné tvory N
Kouzelné formule N
Obrana proti černé magii V
Jasnovidectví S
Bylinkářství N
Dějiny čar a kouzel H
Lektvary N
Přeměňování N

Harry přečetl pergamen několikrát; s každým přečtení se mu dýchalo lépe. Všechno bylo v pořádku: vždycky věděl, že jasnovidectví neudělá, a v dějinách čar a kouzel neměl šanci, hlavně když se uprostřed zkoušky zhroutil, ale ostatní udělal! Přejel prstem po známkách… přeměňování a bylinkářství udělal dobře, a v lektvarech dostal nadějnou! A co je nejlepší, v obraně proti černé magii dostal vynikající.

Rozhlédl se. Hermiona k němu stála zády a měla skloněnou hlavu, ale Ron vypadal potěšeně.

„Jenom jsem vyletěl z jasnovidectví a dějin čar a kouzel, a koho zajímají?“ řekl Harrymu šťastně. „Tady - vyměníme si je…“

Harry se podíval na Ronovy výsledky – ani jedna výborná…

„Myslel jsem, že budeš v obraně proti černé magii nejlepší,“ řekl Ron a plácl Harryho po rameno. „Máme všechno dobrý, ne?“

„Výborně!“ řekla paní Weasleyová pyšně, cuchajíce Ronovi vlasy. „Sedm NKÚ, to je víc, než měli Fred a George dohromady!“

„Hermiono?“ zeptala se Ginny váhavě, protože Hermiona se ještě neprojevila. „Jak jsi to udělala?“

„Já… není to špatné,“ řekla Hermiona slabě.

„Á, naval to sem,“ řekl Ron, přikročil k ní a sebral jí výsledky z ruky. „Joj – deset výborných a jedna nadějná v obraně proti černé magii.“ Podíval se na ni, napůl překvapený, napůl rozzlobený. „Jseš zklamaná, co?“

Hermiona zavrtěla hlavu, ale Harry se rozesmál.

„Tak, a jsme studenti OVCE!“ usmíval se Ron. „Mami, zbyly nějaké párky?“

Harry se podíval zpátky na svoje výsledky. Byly tak dobré, jak mohl doufat, že budou. Jenom ho bodla lítost… tohle byl konec bystrozorských ambicí. Nedostal požadovanou známku z lektvarů. Celou dobu věděl, že nemá šanci, ale pořád se necítil dobře, když se díval na to malé černé písmeno.

Bylo to zvláštní, že to byl Smrtijed v převleku, od koho Harry poprvé slyšel, že by byl dobrý bystrozor, ale přesto ho ta myšlenka chytila, a nevěděl, čím jiným by chtěl být. Navíc myslel, že je to jeho osudem, když slyšel to proroctví… jen jeden přežije… copak nemá největší šanci přežít podle proroctví, když se přidá k studovaným čarodějům, jejich prací je najít a zabít Voldemorta?

Kapitola šestá – Dracovo rozhodnutí

zpět na začátek knihy

Po několik dalších týdnů zůstal Harry obklopený omezenou zahradou Doupěte. Trávil většinu dne hrou dvoučlenného famfrpálu v sadu Weasleyových (on a Hermiona proti Ronovy a Ginny, Hermiona byla hrozná a Ginny dobrá, takže byly dobře rozděleni) a večery tím, že jedl trojité porce všeho, co před něj paní Weasleyová položila.

Byly to šťastné, klidné prázdniny bez mizících kamenů, zvláštních nehod, zpráv plných smrti, které se stále objevovaly v Denním věštci. Někdy Bill a pan Weasley přinesli domů zprávy dokonce ještě před tím, než se dostaly na papír. Oslavu Harryho šestnáctých narozenin kazily hrozné zprávy, jež na oslavu přinesl Remus

Lupin, který vypadal vyzáble a ponuře, jeho hnědé vlasy byly libovolně protkané šedou, jeho oblečení rozežranější a zalátanější než kdy dřív.

„Bylo tu několik dalších útoků mozkomorů," oznámil, zatímco mu paní Weasleyová podala velký kus narozeninového dortu. „A našli tělo Karkarova v chatě na severu. Tmavá značka byla nachystána přes to… , dobře, upřímně, já jsem překvapen, že zůstal naživu dokonce rok po tom, co opustil Smrtijedy, Siriusův bratr Regulus zvládl jen několik dnů, pokud se dobře pamatuju.

„Ano, dobře" řekla paní Weasleyová zamračeně, „možná bychom mohli mluvit o něčem ji…"

„Remusi, slyšel jste o Florianovi Fortescuovi?" zeptal se Bill, kterého Fleur zpracovala vínem. „Muž, který prchal…"

„… zmrzlinový stánek v Příčné ulici?" Přerušil jej Harry s nepříjemným pocitem na dně žaludku „dával mi zmrzliny zadarmo. Co se mu stalo?"

„Odvlečen, pod dohledem místa."

„Proč?" zeptal se Ron, zatímco se paní Weasleyová na Billa ostře zahleděla.

„Kdo ví? Musel je nějak naštvat. Florian byl dobrý chlap."

„V Příčné ulici se říká," řekl pan Waesley „že Ollivander šel taky."

„Výrobce hůlek?" řekla Ginny a vypadala polekaně.

„To je on. Obchod je prázdný. Žádné známky boje. Nikdo o tom nic neví, zdá se že odešel dobrovolně nebo byl unesen!"

„Ale hůlky… kdo teď bude dělat hůlky?"

„Ostatní výrobci," řekl Lupin „ale Ollivander byl nejlepší, pokud už dostali i jeho, tak to pro nás není dobré!"

Den po tomto spíše chmurném narozeninovém čaji přišli dopisy z Bradavic spolu s jejich seznamem knih. Harryho dopis zahrnoval překvapení: Stal se kapitánem famfrpálového družstva.

„To je skoro jako být prefekt!" křičela Hermiona šťastně „teď můžeš používat naši speciální koupelnu a všechno ostatní!"

„Wow, pamatuji si když Charlie nosil jeden takový," řekl Ron, který zkoumal s radostí odznak. „To je báječné, ty jsi můj kapitán… doufám, že mě necháš v týmu. Hahahaha."

„Dobře. Nevěřím, že můžeme dál odkládat návštěvu Příčné ulice, když jste dostaly tyto…" povzdechla si paní Weasleyová a dívala se dolů na Ronův seznam. „Můžeme jít v sobotu, než váš otec bude muset zase zpět do práce. Nepůjdu tam bez něj."

„Mami, upřímně, ty si myslíš, že se ty-víš-kdo půjde schovat za knižní regál v Krucáncích a Kaňourech?" huhňal se Ron.

„Fortescue a Ollivander jeli na dovolenou, že?" řekla naráz paní Weasleyová vznětlivě. „Pokud si myslíš, že bezpečnost je věc k smíchu, tak můžeš zůstat doma, a já ty věci seženu sama…"

„Ne já chci jít, chci vidět obchod Freda a Georgie," vyhrkl Ron spěšně.

„Rozmysli si to mladý muži předtím, než rozhodnu, zda jsi dost vyspělý, abys šel s námi!" řekla paní Weasleyová naštvaně, popadla svoje hodiny, všech devět ručiček ukazovalo na „Smrtelné nebezpečí" a vyrovnávala je na hromadě právě vypraných ručníků. „A že se vracíš do Bradavic také!" Ron se obrátil a nedůvěřivě na Harryho zíral, zatímco jeho matka vzala koš na prádlo a balancující hodiny do rukou a opustila mistnost.

„No nazdar… nemůžeš tady rovnou ještě dělat vtipy…"

Ale Ron byl opatrný, aby nebyl uštěpačný ohledně Voldemorta po několik dní. Přišla sobota bez dalšího výbuchu paní Weasleyové, ačkoliv na snídani vypadala velmi napjatě. Bill zůstával s Fleur doma (k velké radosti Hermiony i Ginny), poslal plnou peněženku přes stůl k Harrymu.

„Kde je moje?" dožadoval se naráz Ron a jeho oči se rozšířili.

„Ta už je Harryho, idiote," řekl Bill „Harry, vybral jsem to z tvého trezoru, protože veřejnosti trvá pět hodin než dostanou své peníze. Skřeti teď mají zvýšenou bezpečnost. Před dvěma dny sevřel Detektor poctivosti Arkiemu Phillpottovi jeho… Věř mi, tato cesta je snadnější."

„Díky, Bille," řekl Harry a schovával si své zlato.

„On je vždy tak zamyšlený," ševelila Fleur zbožně a hladila Billův nos. Ginny napodobovala zvracení do svých cereálii za Fleuřinými zády. Harry se dusil za jeho kukuřičnými lupínky a Ron ho bouchl do zad.

Byl šerý a zatažený den. Jedno ze speciálních aut ministerstva kouzel, ve kterém jel Harry jen jednou, na ně čekalo před domem. Když vyšli z domu, natáhli si pláště.

„To je dobrý, taťka je může sehnat znovu," řekl Ron vnímavě, pohodlně se natáhl, když se auto hladce pohnulo od Doupěte, Bill a Fleur mávali z kuchyňského okna. Ron, Harry, Hermiona a Ginny seděli všichni v pohodlném prostoru na zadním sedadle.

„Nevyužívám jej, je to jen kvůli Harrymu," řekl pan Weasley přes rameno. On a paní Weasleyová byly na předním sedadle s řidičem ministerstva. Přední sedadlo se ochotně natáhlo do něčeho, co se podobalo dvousedadlové sedačce.

„On byl dán do nejvyšší bezpečnosti. A s další ochranou se spojíme u Děravého kotle."

Harry nic neříkal, nedokázal si představit, jak svůj nákup provede.

Uložil si Neviditelný plášť do jeho batohu a cítil, že když byl dost dobrý pro Brumbála, bude dost dobrý i pro ministerstvo. Ačkoli teď uvažoval, a nebyl si tím jist, zda-li ministerstvo vědělo o jeho plášti.

„Tak jsme tady," řekl řidič za překvapivě krátkou chvíli. Promluvil poprvé, když zpomalil na křižovatce a zastavil u Děravého kotle. „Počkám na vás. Jak dlouho myslíte, že tam budete?"

„Asi několik hodin," řekl pan Weasley. „Výborně je tady!"

Harry napodobil pana Weasleyho a vykouknul z okna. Jeho srdce poskočilo. Před hostincem nečekali žádní bystrozorové, ale černovousá postava Rubeuse Hagrida, Bradavického hajného. Nosil dlouhý spratkový kabát. Rozzářil se při pohledu na Harryho tvář a nedbal zírajících a vylekaných mudlů.

„Harry!“ rozsáhle se rozmáchl a vzal Harryho do pevného sevření, až mu málem zpřelámal kosti, když vylezli z auta. „Klofan… von si poranil křídlo, myslím.. měl bys ho vidět, Harry, je tak šťastnej, když je zpátky na volným nebi.“

„Jsem rád, že je spokojený,“ řekl Harry a zašklebil se, když si masíroval žebra. „Netušil jsem, že naší „ochrankou“ budeš ty!“

„Já vím, je to jako za starých časů, ne? Viděl jsem, že ministerstvo sem chce poslat partyju bystrozorů, ale Brumbál řek, abych sem přišel já,“ řekl Hagrid pyšně, vypnul hruď a dal si ruce do kapes. „Poďme než… Molly, Arture!“

Děravý kotel, když tu byl Harry poprvé, byl úplně prázdný. Jen hostinský Tom, scvrklý a bezzubý, ještě připomínal staré osazenstvo. Nadějně se zvedl, když vstoupili, ale než mohl něco říct, řekl Hagrid důležitě, „Dnes jen procházíme, Tome, jistě rozumíš, záležitost Bradavic, víš.“

Tom přikývl a sklíčeně se vrátil k utírání sklenic. Harry, Hermiona, Hagrid a Weasleyovi prošli kolem baru ven do malého chladného nádvoří, kde vzadu stály popelnice. Hagrid vytáhl svůj růžový deštník a klepl na jistou cihlu ve zdi, která otevřela průchod do točivé dlážděné ulice. Prošli vchodem a pozastavili se, aby se rozhlédli.

Příčná ulice se změnila. Barevné, zářivé okna ukazující knihy kouzel, přísady do lektvarů a kotlíky se ztratily z dohledu. Byly schované za velkými plakáty Ministerstva kouzel, které přes ně byly nalepeny. Většina z těchto tmavě nachových plakátů měla zvětšené verze bezpečnostních rad o brožurách ministerstva, jež byly rozeslány v průběhu léta. Na dalších byly pohyblivé černobílé fotografie Smrtijedů. Bellatrix Lestrangeová se šklebila z nejbližší lékárny. Mnoho oken bylo zabedněno, mezi nimi i zmrzlinový stánek Floreana Fortescua. Na druhé straně se objevilo několik ošuntěle vypadajících stánků. Nejbližší z nich, který stál před Krucánky a Kaňoury, měl pod špinavou, pruhovanou, plátěnou střechou ceduli s nápisem:

AMULETY
Účinný proti vlkodlakům, mozkomorům a Služebníkům.

Na pohled sešlý kouzelník chrastil s hrstí plnou stříbrných symbolů na řetízcích na kolemjdoucí.

„Jeden pro vaši malou dívku, madam?“ zavolal na paní Weasleyovou, právě když procházeli, díval se po Ginny. „Chránit její pěkný krk?“

„Kdybych byl ve službě…“ řekl pan Weasley zlostně a naštvaně prodejci amuletů.

„Ano ale teď nejde někoho zatknout, drahý, máme na spěch,“ řekla paní Weasleyová, která nervózně konzultovala seznam. „Myslím, že bude lepší, když půjdeme první k Madam Makinové, Hermiona chce nové šaty a Ronovi, na jeho školních šatech, už jdou hodně vidět kotníky, a ty určitě taky potřebuješ nové, Harry, tolik jsi vyrostl… pojďme, všichni…“

„Molly, nedává smysl, abychom šli k Madam Malkinové všichni,“ řekl pan Weasley. „Proč ti tři nejdou z Hagridem a my mužeme jít do Krucánků a Kaňourů, vzít všem knížky?“

„Nevím.“ Řekla paní Weasleyová neklidně, nerozhodná mezi touhou dokončit rychle nákup a přáním držet se pohromadě. „Hagride myslíš…?“

„Neboj, Molly, se mnou sou v pohodě,“ řekl Hagrid konejšivě a lehkomyslně mávl ve vzduchu rukou tak velikou, jak víko od popelnice. Paní Weasleyová nevypadala moc přesvědčeně, ale přesto jim povolila se oddělit a utíkala s máváním pryč ke Krucánkům a Kaňourům spolu s jejím manželem a Ginny, Harry, Ron, Hermiona a Hagrid vyrazily k Madam Malkinové.

Harry si všimnul, že mnoho lidí má ve tváři stejný sužovaný a zneklidněný výraz jako paní Weasleyová a že se nikdo nezastavil, aby si s někým promluvil. Zákazníci se drželi pohromadě ve skupinách, pohybovali se záměrně za jejich záležitostmi. Nikdo nevypadal, že by nakupoval sám.

„Mohlo by tam být těsno, kdybychom tam šli všichni“ řekl Hagrid, když zastavil před obchodem a sehnul se aby se podíval oknem. „Budu hlídat venku, jo?“

Tak Harry, Ron a Hermiona vstoupili do malého obchodu společně. Ale než se za nimi dveře zavřeli, uslyšeli známý hlas zpoza poliček s oblečením.

„… nejsem dítě pokud sis nevšimla, matko. Dokážu si svůj nákup obstarat sám.“

Byl tam kdákaví hluk a hlas, který Harry rozpoznal, že patří Madam Malkinové, říkal, „Nikdo z nás už by se tu neměl toulat, to nemá nic společného s tím, že jsi dítě.

„Dívejte se, kam dáváte ten špendlík, ano?!“

Náctiletý chlapec s bledým, zahroceným obličejem a blonďatými vlasy se objevil zpoza poliček, měl oblečenou pěknou tmavě zelenou soupravu, která se třpytila špendlíky okolo lemu a okraje rukávu. Dlouhým krokem přešel k zrcadlu a prohlížel se malý moment před tím, než Harryho, Rona a Hermionu zaregistroval v odraze přes rameno. Jeho světle šedé oči se zúžili.

„Pokud bys chtěla vědět, co tu smrdí, matko, tak právě přišla mudlovská šmejdka,“ řekl Draco Malfoy.

„Myslím, že není potřeba používat taková slova!“ řekla madam Malkinová přícházející od přihrátky na oblečení s metrem a hůlkou v ruce. „A taky tady nechci mít žádný souboj!“ dodala spěšně, protože Harry a Ron už mířili svými hůlkami na Malfoye.

Hermiona, která stála kousíček za nimi zašeptala, „Nedělejte to, nestojí to za to...“

„Jo, jako kdyby jste se odvážili použít kouzla mimo školu,“ ušklíbl se Malfoy. „Kdo ti udělal toho monokla, Grangerová? Chtěl bych jim poslat kytky.“

„To by stačilo!“ řekla madam Malkinová a nakvašeně se dívala přes své rameno pro podporu. „Madam, prosím…“

Narcissa Malfoyová přišla ze zadu přihrádky na oblečení.

„Dejte to pryč,“ řekla nepříjemně Harrymu a Ronovi. „Pokud znovu napadnete mého syna, tak se postarám, aby to bylo to poslední, co uděláte.“

„Fakt?“ řekl Harry a přistoupil o krok dopředu a hleděl na její arogantní obličej, který se i přes svou bělost stále podobal obličeji její sestry. Harry byl teď stejně vysoký jako ona. „Řeknete nějakým smrtijedům, aby nás oddělali?“

Madam Malkinová ze sebe vydala výkřik a chytla se za srdce.

„Doopravdy by jsi neměl obviňovat, z tak nebezpečné věci… Hůlky pryč, prosím!“

Ale Harry svou hůlku nesklopil. Narcissa Malfoyová se nepříjemně usmála.

„Vidím, že jsi Brumbálovým oblíbencem, a to ti dodává falešný pocit bezpečí, Harry Pottere. Ale Brumbál tu nebude na věky, aby tě ochraňoval.“

Harry se posměšně podíval po obchodu. „Jé… podívejme se... on tu není! Tak proč se nechytit příležitosti? Možná by vám v Azkabanu našli dvojitou celu s vaším poraženým mužem!“

Malfoy se naštvaně přiblížil k Harrymu, ale klopýtnul o svou dlouhou róbu. Na to se Ron hlasitě rozesmál.

„Neopovažuj se takhle mluvit s mou matkou, Pottere!“ zavrčel Malfoy.

„To je v pořádku, Draco.“ Řekla Narcissa a zadržovala ho svými bílými prsty za rameno. „Očekávám, že Potter se shledá se svým drahým Siriusem dřív než já s Luciusem.“

Harry pozvedl svou hůlku výše.

„Harry, ne!“ zasténala Hermiona, když popadala Harryho ruku a pokoušela se jí strhnout dolu. „Mysli... to nesmíš... měl by jsi průšvih.“

Madam Malkinová na okamžik zaváhala a rozhodla se, že bude dělat, jako by se nic nedělo, a doufala, že se nic dít nebude. Sklonila se k Malfoyovi, který stále očima probodával Harryho.

„Myslím, že tento rukáv by mohl být o trochu výše, nech mě jenom…“

„Au!“ zakřičel Malfoy a odstrčil její ruku od sebe. „Dívejte se, kam dáváte ty špendlíky, ženská! Matko, myslím, že tyhle už nechci.“

Svléknul si tu róbu přes hlavu a odhodil ji na zem k nohám madam Malkinové.

„Máš pravdu, Draco,“ řekla Narcissa s opovržlivým pohledem na Hermionu. „Teď vidím, jaká špína tu nakupuje... raději půjdeme do Tkalcokrajek a látkopletů.“

S tím oba vyšli z obchodu. Když odcházeli, Malfoy si dal co nejvíce záležet, aby do Rona pořádně narazil.

„No teda!“ řekla madam a zvedala popadané róby. Přitom pohybovala špičkou své hůlky jako s vysavačem, aby z nich odstranila prach.

Po celou dobu, kdy obsluhovala Rona a Harryho byla rozrušená. Hermioně chtěla prodat oděv pro kouzelníky místo oděvu pro čarodějky a oddychla si, až poté co viděla jejich záda ve dveřích obchodu.

„Máte vše?“ zeptal se Hagrid rozzářeně, když se objevili.

„Skoro,“ řekl Harry. „Viděl jsi Malfoyovi?“

„Jo,“ řekl Hagrid lhostejně. „Harry, voni by se nevodvážili dělat jakýkoliv rozruch v prostředku Příčné ulice, takže je pusť z hlavy.“

Harry, Ron a Hermiona si vyměnili pohledy, ale než mohli Hagridovi vymluvit tuhle představu, dorazili pan a paní Weasleyovi s Ginny s těžkými balíky knih v náručí.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se pan Weasley. „Máte hábity? Dobře, můžeme se stavit u Lékarníka a ve Velkoprodejně Mžourov cestou k Fredovi a Georgovi – držte se teď u sebe…“

Ani Ron ani Harry si u Lékarníka nic nekoupili, protože v lektvarech už nepokračovali, ale koupili si každý soví jadérka pro Hedviku a Papušíka ve Velkoprodejně Mžourov. A pak, ač se paní Weasleyová dívala na hodinky téměř každou minutu, pospíchali ulicí dál až ke Kouzelnickým kejklím, obchůdku, který vedli Fred a George.

„Opravdu nemáme moc času,“ řekla paní Weasleyová. „Takže si to jen zběžně prohlédneme, a pak se rychle vrátíme k autu. Musíme být už skoro tam, číslo devadesát dva… devadesát čtyři…“

„Páni,“ pronesl Ron a zastavil se.

Na rozdíl od nudných obchodů polepených plakáty všude kolem, Fredova a Georgova výloha člověka bacila do hlavy jako ohňostroj. Kolemjdoucí se ohlíželi přes rameno na výlohu a několik očividně zkoprnělých lidí se zastavilo a upřeně na ni hledělo. Levá část výlohy byla plná předmětů, které skákaly, kroužily, blikaly i křičely. Harrymu začaly slzet oči, i když na to koukal jen chvíli. Na pravé straně visel obří fialový plakát, jako ty od ministerstva, ale na něm blikala jasně žlutá písmena:

Proč se bát Vy-víte-koho?
Horší je naše Zácpové-jho!
Jen pár kapek do vzduchu
Máte střevní poruchu

Harry se začal smát. Za sebou však uslyšel tichý povzdech. Otočil se a spatřil paní Weasleyovou, jak zkoprněle zírá na plakát. Její rty němě zopakovaly „FY-FÍTE-ČÍM.“

„Zabijí je ve spánku!“ zašeptala.

„Ne, nezabijí! “ řekl Ron, který se stejně jako Harry smál. „Je to úžasné!“

Spolu s Harrym vešli do obchodu. Byl narván zákazníky. Harry se nemohl dostat ani k policím. Rozhlížel se kolem a prohlížel krabice naskládané až ke stropu. Byly tu Záškolácké zákusky, které dvojčata dovedla

k dokonalosti během svého posledního, byť nedokončeného roku v Bradavicích. Harry si všiml, že nejoblíbenější byly Krvácivé kokosky, od kterých zbývala jen poslední otlučená krabice. Stály tu truhly plné Falešných hůlek, kdy nejlevnější z nich se měnily jen na gumová kuřata nebo kalhoty, když se s nimi mávlo, ty nejdražší bouchaly neopatrného majitele do hlavy a zad. Stály tu krabice s pery – Samonamáčecími, Samoopravovacími, Správně odpovídající a dalšími. V davu se udělalo místo a Harry se dostal k přepážce, kde stál štěbetající hlouček desetiletých chlapců, kteří sledovali malého dřevného mužíčka, jak pomalu vychází po schodech k soupravě skutečných šibenic, na jejichž obalu stálo:

Nekonečná šibenice – najdi slovo nebo se pověsí!

„Přívěšky s patentovanými sny za denního světla.“

Hermioně se také podařilo vklouznout k obrovské obrazovce u přepážky a četla si informace na zadní straně krabice, na které byl nakreslen obrázek krásné, a mladé omdlévající dívky stojící na pirátské lodi.

„Jednoduchým zaklínadlem získáte sen naprosto realistický třiceti-minutový za denního světla nejvyšší kvality, který vám snadno vystačí na průměrnou školní hodinu a je virtuálně nepozorovatelný (vedlejší efekty zahrnují nepřítomný pohled a malé slintání). Pouze pro starší šestnácti let.“

„Víš,“ otočila se Hermiona na Harryho, „to je opravdu velmi těžké kouzlo!“

„Za to, Hermiono,“ ozval se za nimi hlas, „můžeš dostat jeden zadarmo.“

Za nimi stál zářící Fred v purpurovém hábitu, který ostře kontrastoval s jeho rudou kšticí.

„Jak se vede, Harry?“ potřásli si rukama. „A co se ti stalo s okem, Hermiono?“

„To ten váš bouchací teleskop,“ odpověděla Hermiona smutně.

„A sakra, na ty jsme zapomněli,“ řekl Fred, „tady…“

Vytáhl z kapsy tubu a podal jí Hermioně. Zvědavě ji otevřela a našla v ní hustou žlutou pěnu.

„Prostě to oko potři a ten monokl bude do hodiny pryč,“ řekl Fred. „Museli jsme najít vhodný odstraňovač monoklů, protože jsme většinu výrobků zkoušeli na sobě.“

Hermiona vypadala nervózně. „Je to bezpečné, že?“

„Jasně,“ odpověděl Fred s úsměvem. „Tak pojď, Harry, ukážu ti to tady.“

Harry odešel zrovna, když si Hermiona patlala pěnu na své černé oko, a následoval Freda do tmavé části obchodu, kde ležely karty a lana.

„Mudlovské kouzelné triky!“ řekl Fred šťastně a ukázal na ně. „Pro cvoky jako je taťka, chápeš, kteří milují mudlovské věci. Není z toho velký výdělek, ale děláme alespoň pravidelné obchody, jsou to fakt velké novinky… a hele, George…“

Fredovo dvojče Harrymu energicky potřáslo rukou.

„Provádíš ho? Pojď zpátky dozadu, Harry, tady se dělají skutečné peníze – ukradni cokoliv a budeš platit více než v galeonech!“ dodal varovně k malému chlapci, který spěšně vytáhl tubu s nápisem:

JEDLÁ ZNAMENÍ ZLA – KAŽDÉMU Z NICH BUDE ŠPATNĚ!

George odtáhl závěs vedle mudlovských triků a Harry spatřil mnohem temnější a opuštěnější pokoj. Balíky na policích byly urovnány mnohem skromněji.

„Právě jsme vyvinuli tuhle mnohem vážnější oblast našeho podnikání,“ řekl Fred. „A opravdu zvláštním způsobem…“

„Nevěřil bys, kolik lidí, dokonce i na ministerstvu, neumí udělat pořádné Zaštiťovaní kouzlo,“ řekl George. „Samozřejmě, že neměli za učitele tebe, Harry.“

„Přesně tak… no, mysleli jsme že Zaštiťovaní klobouky budou sranda. Chápeš, vyzvou tvého kamaráda, aby na tebe vyslal kletbu, a ty se jen budeš dívat, jak se jednoduše odrazí. Ale ministerstvo jich koupilo 500 pro svoje zaměstnance! A stále získáváme další obří objednávky!“

„Takže jsme výběr rozšířili na Zaštiťovací kabáty, Zaštiťovací rukavice…“

„…tedy, nepomohly by příliš na Kletby, které se nepromíjejí, ale na menší kletby či zaklínadla…“

„A tak jsme se rozhodly rozšířit do oblasti obrany proti černé magii, protože ta je fakt zlatý důl…“ pokračoval George nadšeně. „Koukni, tohle je skvělé, Prášek trvalé tmy, dovážíme ho z Peru. Hodí se, když chceš rychle utéct.“

„A naše Lákající rozbušky zrovna pochodují po poličkách, koukni,“ řekl Fred a ukázal na množství podivně vypadajících černých houkaček, které se opravdu snažili utéct z polic. „Prostě jednu nenápadně upustíš a ona uteče a daleko od tebe udělá hlasitý randál, takže ti dá šanci utéct, když ji budeš potřebovat.“

„Bezva,“ řekla obdivně Harry.

„Chytej,“ řekl George a popadl dvojici a hodil je Harrymu.

Mladá blonďatá čarodějka vykoukla za závěsem. Harry si všiml, že i ona měla na sobě purpurový hábit.

„Venku je zákazník, který shání Šprýmový kotlík**,** pane a pane Weasley,“ řekla.

Harrymu přišlo velmi zvláštní, slyšet někoho, jak říká Fredovi a Georgovi pane Weasley, ale ti si toho evidentně nevšímali.

„Dobře, Verity, už jdu,“ řekl George stručně. „Harry, vezmi si cokoliv se ti bude líbit, ano? Zadarmo!“

„To přece nejde!“ odpověděl Harry, který už si vytahoval peněženku, aby zaplatil za Lákající rozbušky**.**

„U nás neplatíš!“ řekl Fred jasně a odsunul Harryho zlato.

„Ale…“

„To ty jsi nám dal naši půjčku pro začátek, my jsme na to nezapomněli," odpověděl George přísně. „Vezmi si cokoliv chceš a jen nezapomeň lidem říct odkud to máš, když se tě zeptají."

George vyšel za závěs a Fred zavedl Harryho zpátky do hlavní části obchodu, kde stály Hermiona s Ginny a stále ještě sledovaly Přívěšky s patentovanými sny za denního světla.

„Ještě jste neobjevily naše speciální Úžasné čarodějné výrobky?" zeptal se Fred. „Následujte mne, dámy…"

U okna stála sada divoce růžových výrobků a kolem nich hlouček nadšených a chvátajících se dívek. Hermiona a Ginny se obě zastavily a obezřetně se otočily.

„Jen běžte," řekl Fred pyšně. „Nejlepší nápoj lásky, který můžete najít."

Ginny skepticky zvedla obočí. „Fungují?"

„Samozřejmě, že ano, do dvaceti čtyř hodin v závislosti na váze hocha…"

„… a přitažlivosti dívky!" dodal George, který se znovu objevil. „Ale neprodáme je vlastní sestře," dodal a zatvářil se náhle přísně, „ne, když už měla asi tak pět kluků najednou, podle toho co jsme…"

„Cokoliv vám Ron řekl, je strašná lež," odpověděla Ginny klidně a nahnula se nad malou růžovou polici. „Co je tohle?"

„Zaručený desetivteřinový zmizík puchýřů," odpověděl Fred. „Výborný na cokoliv od spálenin k bradavicím, ale neměň téma. Chodíš nebo nechodíš v současné době s chlapcem jménem Dean Thomas?"

„Chodím," odpověděla Ginny, „ když jsem se na něj naposledy dívala, byl to jeden kluk a ne pět. A co jsou tyhle zač?"

Ukázala na množství kulatých balonků růžovo-fialového chmýří, které se převalovalo na dně klece a hlasitě pískalo.

„Trpasličí kluběnky," řekl Georgie. „Malá pěnová klubka vlny. Umíme je množit docela rychle. Takže a co Michael Corner?"

„Dala jsem mu košem, byl to blbec," řekla Ginny a zaklesla se prsty o klec a pozorovala Trpasličí kluběnky. „Jsou roztomilí!"

„Jsou opravdu žádaní," souhlasil Fred. „Ale ty ty kluky střídáš opravdu nějak rychle, ne?"

Ginny se k němu otočila s rukama v bocích, ve tváři měla výraz tak podobný paní Weasleyové, že se Harry vůbec divil, že Fred neucouvl.

„Do toho ti nic není. A tobě děkuji," dodala vztekle k Ronovi, který se zrovna objevil u Georgova lokte s mnoha předměty, „že těmhle dvěma nebudeš o mně vykládat nesmysly!"

„Tři galeony, devět srpců a svrček," řekl Fred, když prohlédl všechny věci v Ronově náručí. „Vyklop prachy."

„Vždyť jsem váš bratr!"

„A to, co držíš v ruce, je náš majetek, tři galeony, devět srpců**.** Smažu ti ten svrček**.**"

„Ale já nemám tři galeony, devět srpců!"

„Tak bys měl všechny ty věci vrátit zpátky, a do správných poliček!"

Ron upustil pár krabice, zaklel a rukou na Freda udělal vulgární gesto, které ale bohužel spatřila paní Weasleyová, která se zrovna v tu chvíli objevila.

„Jestli tě to uvidím udělat ještě jednou, zakleji ti prsty," řekla ostře.

„Mami, mohla bych dostat Trpasličí kluběnku?" řekla hned Ginny.

„Co?" zeptala se obezřetně paní Weasleyová.

„Podívej, jsou tak kouzelné…"

Paní Weasleyová popošla, aby se podívala na Trpasličí kuběnky a Harry, Ron a Hermiona náhle měli nepřerušený pohled z okna. Draco Malfoy utíkal ulicí. Když míjel Kouzelnické kejkle, ohlédl se přes rameno. O vteřinu později minul okno a oni ho ztratili dohledu.

„Že by přemýšlel, kde je jeho maminka?" zeptal se zamračeně Harry.

„Patrně ji utekl" řekl Ron.

„Ale proč?" zeptala se Hermiona.

Harry nic neříkal. Příliš přemýšlel. Narcissa Malfoyová by svého drahého syna nikdy dobrovolně nepustila z dohledu. Malfoy musel vyvinout opravdu velké úsilí, aby jí utekl. Harry, který Malfoye znal a nesnášel, věděl, že to nebude z nějakého nevinného důvodu.

Rozhlédl se. Paní Weasleyová a Ginny se nakláněli nad Trpasličími kluběnkami. Pan Weasley potěšeně zkoumal balíček mudlovský hracích karet. Fred a George obsluhovali zákazníky. A na druhé straně stál zády k nim Hagrid a kontroloval ulici.

„Rychle pod něj," řekl Harry a vytáhl z tašky neviditelný plášť.

„Ale – já nevím," pohlédla Hermiona neurčitě na paní Weasleyovou.

„Pojď!" pobídl ji Ron.

Zaváhala už jen vteřinu, ale pak vklouzla pod plášť s Harrym i Ronem. Nikdo si nevšiml, že zmizeli. Všichni se příliš zabývali produkty Freda a George. Harry, Ron a Hermiona proklouzly dveřmi, jak nejrychleji mohli, ale když už byli na ulici, Malfoy zmizel tak úspěšně, jako oni.

„Běžel tudy," zamumlal Harry potichu, aby ho hlídkující Hagrid neslyšel. „Jdeme."

Vyběhli a dívali se všemi směry za obchody a okna, až Hermiona ukázala.

„To je on, ne?" zašeptala. „Zahýbá doleva."

„Velké překvapení," zašeptal Ron.

Malfoy se rozhlédl a pak zabočil do Obrtlé ulice a zmizel z dohledu.

„Rychle, nebo ho ztratíme," přidal Harry do kroku.

„Uvidí naše nohy!" řekla Hermiona úzkostlivě, jak se plášť trochu pozvedl nad jejich kotníky. Teď už bylo pro všechny tři mnohem těžší se schovat."

„To je fuk," odpověděl Harry netrpělivě, „jen pospěš!"

Ale Obrtlá ulice, vedoucí z Příčné, vypadala naprosto opuštěně. Nahlíželi do oken, která míjeli, ale v žádném z obchodů nebyli zákazníci. Harry předpokládal, že by to bylo v téhle době poněkud nebezpečné, kupovat si předměty černé magie. Nebo být alespoň viděn, při jejich koupi.

Hermiona ho náhle bouchla.

„Au!“

„Pst! Dívej! Je támhle!“ vydechla mu do ucha.

Došli k jedinému obchodu, který Harry v Obrtlé ulici navštívil, Borgin and Burkes, který prodával mnoho předmětů černé magie. A uprostřed všech těch krabic s lebkami a starými lahvemi stál zády k nim Draco Malfoy. Viděli přes velkou černou skříň, ve které se kdysi Harry schoval před Malfoyem a jeho otcem. Podle Malfoyových gest, mluvil velmi divoce. Majitel obchodu, pan Borgin, shrbený muž s mastnými vlasy stál před Malfoyem. Tvářil se zvědavě, ale zároveň s odporem a strachem.

„Kdybychom tak mohli slyšet, co si povídají!“řekla Hermiona.

„Vždyť můžeme!“ řekl Ron vzrušeně. „Moment… kruci…“

Upustil pár dalších krabic, které ještě držel, až otevřel tu největší.

„Ultradlouhé uši, hele!“

„Skvělé!“ řekla Hermiona, jak Ron rozbaloval dlouhé, barevné pruhy a začal je dávat pod dveře. „Ale doufám, že ty dveře jsou odposlouchavatelné…“

„Jsou!“ řekl Ron nadšeně. „Poslouchej!“

Dali hlavy k sobě a pozorně poslouchaly konce uší, kterými k nim jasně a hlasitě přicházel Malfoyův hlas, jako by naladili rádio.

„... víte jak to spravit?“

„Snad,“ odpověděl pan Borgin tónem, ze kterého bylo jasné, že to neříká rád. „Ale potřeboval bych to vidět. Proč ho nepřinesete sem?“

„To nejde,“ odpověděl Malfoy. „Musí to zůstat na místě. Já jen potřebuji, abyste mi řekl, jak to spravit.“

Harry viděl, jak se Borgin nervózně kousl do rtu.

„Pak musím říct, že to bude velmi obtížné, ne-li nemožné, aniž bych to viděl. Nemohu nic zaručit.“

„Ne?“ zeptal se Malfoy a Harry už podle tónu poznal, že se Malfoy ušklíbl. „Možná, že tohle vám dodá sebedůvěru.“

Popošel k Borginovi a skříň jim zakryla výhled. Harry, Ron a Hermiona kousek postoupili, aby ho neztratili z dohledu, ale jediné co viděli, byl Borginův vyděšený pohled.

„Řeknete o tom někomu, a poznáte odplatu. Znáte Fenrira Greybacka?Je to rodinný přítel, občas se sem zastaví, aby se ujistil, že se problému plně věnujete.“

„To opravdu nebude nutné…“

„Už jsem se rozhodl,“ řekl Malfoy. „Musím jít. A nezapomeňte se o ten druhý starat. Budu ho potřebovat.“

„Možná byste si to chtěl vzít s sebou?“

„Samozřejmě, že bych nechtěl, vy hlupáku, jak bych to asi nesl po ulici? Jen ho neprodávejte.“

„Samozřejmě, že ne… pane.“

Borgin se hluboce uklonil, tak jako tenkrát Luciusi Malfoyovi.

„Nikomu ani slovo, Borgine, včetně mé matky, rozumíte!“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ mumlal Borgin a znovu ukláněl.

A v další chvíli, se rozezněl zvonek nade dveřmi a Malfoy vyšel ven. Vypadal, že je se sebou velmi spokojen. Prošel kolem Harryho, Rona a Hermiony tak těsně, že opět cítil, jak se jim plášť nadzvedl ke kolenům. V obchodě zmizel panu Borginovi strojený úsměv, tvářil se velmi ustaraně.

„Co to mělo znamenat?“ zašeptal Ron a natáčel Uši.

„To nevím,“ řekl Harry a divoce přemýšlel. „Chce něco spravit… a chce, ať mu něco hlídá… viděli jste na, co ukázal, když řekl ten druhý?“

,,Ne. Byl za skříní...“

,,Vy dva zůstaňte tady“ hvízdla Hermiona.

,,Co chceš...?“

Ale Hermiona si už přehodila plášť přes hlavu. Zkontrolovala si účes ve skle a napochodovala do obchodu a zvonek se znovu rozezněl. Ron kvapně rozbalil Ultradlouhé uši pod dveře a jeden svazek podal Harrymu.

,,Dobrej, hrozné ráno že ano?“ řekla Hermiona vesele panu Borginovi, který neodpověděl, ale vrhl na ní podezíravý pohled. Za veselého pobrukování se Hermiona prohrabávala skrz směs předmětů na vitrínu.

,,Je tenhle náhrdelník na prodej?“ zeptala se Hermiona postávající vedle prosklené skříně.

,,Pokud máte jeden a půl tisíce galonů,“ řekl Borgin chladně.

,, No... hmm… ne. Tolik opravdu nemám,“ řekla Hermiona a přešlapovala na místě.

,,A… co třeba tahle krásná… ehm… lebka?“

„Šestnáct galonů.“

,,Tak je opravdu na prodej ?Je… pro každého?“

Pan Borgin na ní zašilhal. Harry měl nepříjemný pocit, že tuší o co Hermioně jde. Hermiona to zřejmě vytušila také, protože zahodila veškerou opatrnost.

„Ta věc co... ehm... hoch, který tu byl před chvílí, Draco Malfoy, je můj... ehm... kamarád, a já mu chci dát nějaký dárek k narozeninám, ale jestli si něco už zamluvil, tak mu opravdu nechci dát stejnou věc... ehm.“

Podle Harryho mínění to byla pěkně chabá pohádka, a pro Borgina zřejmě také.

,,Ven,“ řekl ostře. „Padejte ven!“

Hermiona nečekala na druhou výzvu a pospíchala ke dveřím s Borginem v patách. Když zvonek znovu zazněl Borgin přibouchl dveře a přehodil cedulku, která na nich vysela, na „Zavřeno“.

,,Skvěle," řekl Ron, a přehazoval plášť přes Hermionu. ,,Dobrý pokus, ale jsou zde zřejmé…"
,,Dobře. Příště mi ukážete, co umíte Mistře zázraků!" vybouchla.
Ron a Hermiona se hašteřili celou cestu zpátky k Weasleyovým.
Byli přinuceni se zastavit u Kouzelného zvěřince tak, že se mohli vyhnout odhalení úzkostlivě vypadající paní Weasleyové a Hagridovi, který určitě zaregistroval jejich nepřítomnost. Harry sundal v obchodě neviditelný plášť, schoval ho ve svém batohu a přidal se k Ronovi a Hermioně, když neúprosně trvali na svém v odpovědi na nařknutí paní Waesleyové, že byli v zadní místnosti po celou dobu a že je nemohla pořádně vidět.

Kapitola sedmá – Slugův klub

zpět na začátek knihy

Harry strávil spoustu času minulého týdne prázdnin přemýšlením nad tím, jaký význam mělo Malfoyovo chování v Obrtlé ulici. Co ho znepokojovalo nejvíc, byl jeho spokojený výraz ve tváři, když opouštěl obchod. To, z čeho byl Malfoy tak šťastný, určitě nemohla být dobrá zpráva. Trochu ho znepokojovalo, že ani Ron, ani Hermiona se o Malfoyovy aktivity nezajímají tak jako on; ba dokonce se zdálo, že jsou už znudění neustálým diskutováním o tom.
„Ano, já jsem ti už říkala, že se mi to zdá podezřelé, Harry," řekla Hermiona lehce netrpělivě. Seděla na okenní římse v pokoji Freda a George s nohama na jedné z lepenkových krabic a jen s nechutí odvrátila pohled od jejího nového výtisku knihy „Překladu run pro pokročilé". „Ale neshodli jsme se na tom, že k tomu existuje spousta vysvětlení?"
„Možná se mu zlomila jeho Ruka slávy" řekl Ron nejasně, zatímco se pokoušel narovnat větvičky na ocasu jeho koštěte. „Pamatuješ na tu seschlou ruku, co Malfoy měl?"
„Ale co si myslíte o tom, jak řekl, ‚Nezapomeňte si tohohle ohlídat.'?" zeptal se Harry po mnohokráte. „To mi vyznělo, jako že má Borgin další rozbitý předmět, a Malfoy chce oba."
„Myslíš?" řekl Ron, který se teď snažil seškrábat špínu z násady koštěte.
„Jo, myslím," řekl Harry. Když Ron ani Hermiona nic neodpověděli, řekl: „Malfoyův otec je v Azkabanu. Nemyslíte si, že by se chtěl Malfoy pomstít?"
Ron vzhlédl a zamrkal.
„Malfoy, mstít se? Komu a jak by se tak asi mohl mstít?"
„To je právě ono, nevím!" řekl Harry bezmocně. „Ale něco má za lubem a myslím, že by jsme to měli brát vážně. Jeho otec je smrtijed a…"
Harry se odmlčil a s otevřenou pusou zíral na okno za Hermionou. Právě ho napadla zásadní věc.
„Harry?" řekla Hermiona znepokojeným hlasem. „Co se děje?"
„Nebolí tě zase jizva, že ne?" zeptal se Ron nervózně.
„Je to smrtijed,"řekl Harry pomalu. „Draco je teď smrtijed namísto svého otce!"
Místnost ovládlo ticho; dokud Ron nevyprskl smíchy. „Malfoy? Je mu šestnáct, Harry! Myslíš si, že by mu ty-víš-kdo dovolil, aby se k nim přidal?"
„Zní to nepravděpodobně, Harry," řekla Hermiona potlačeným hlasem. „Proč si myslíš…"
„U Madam Malkinové. Ani se ho nedotkla, ale on zakřičel a strhnul svou ruku pryč od její, když se mu snažila ohrnout rukáv. Byla to jeho levá ruka. Byl označen Znamením zla!"
Ron a Hermiona se na sebe podívali.
„No..." řekl Ron, který nebyl úplně přesvědčený.
„Myslím, že se už prostě odtamtud chtěl dostat, Harry," řekla Hermiona.
„Ukazoval Borginovi něco, co jsme nemohli vidět," přesvědčoval je Harry neústupně. „Něco, co Borginse skutečně vyděsilo. Ukázal mu Znamení, já to vím… ukazoval Borginsovi, s kým měl tu čest, viděli jste, jak ho bral Borgin vážně!"
Ron a Hermiona si vyměnili pohledy.
„Nejsem si jistá, Harry..."
„Jo, stále si nemyslím, že by Ty-víš-kdo dovolil Malfoyovi, aby se k nim připojil..."
Naštvaný, ale naprosto přesvědčený o tom, že má pravdu, popadl Harry hromadu špinavých famfrpálových hábitů a opustil místnost; paní Weasleyová jim celé dny připomínala, aby nenechávali praní prádla na poslední chvíli. Na odpočívadle narazil do Ginny, která se vracela do svého pokoje s hromadou čerstvě vypraného prádla.
„Zrovna teď bych do kuchyně nechodila," varovala ho. „Je tam hromada Slizu."
„Dám si pozor, abych na tom neuklouzl," zasmál se Harry.
Opravdu. Když vešel do kuchyně, našel Fleur, jak sedí u kuchyňského stolu, v plném vyprávění o jejích plánech o svatbě s Billem, zatímco paní Weasleyová, která vypadala špatně naladěná, dohlížela na hromadu samoloupajících se brambor.
„… Bill a já jsme se už skoro rozhodli, že budeme mít jen dvě družičky, Ginny a Gabrielle budou dohromady vypadat roztomile. Chtěla bych je obléknout do světle zlaté… růžová by příšerně neladila s vlasy Ginny!"

„Á, Harry!“ řekla paní Weasleyová nahlas a přerušila tak Fleuřiný monolog. „Dobře, chtěla jsem objasnit bezpečnostní opatření pro zítřejší cestu do Bradavic. Pojedeme opět ministerskými auty, a na nádraží na vás budou čekat bystrozorové…“
„Bude tam Tonksová?“ zeptal Harry, podávajíce paní Weasleyové jeho věci na famfrpál.
„Ne, myslím, že ne; co Arthur říkal, tak byla umístěna někam jinam.“
„Sama chtěla jít, ta Tonsková,“ zamyslela se Fleur, která prohlížela svůj úžasný odraz na zadní straně lžičky. „To je podle mě chyba.“
„Ano, děkuji,“ řekla paní Weasleyová kysele a znovu tak přerušila Fleur. „Měl by ses jít balit, Harry, jestli to bude možné, tak bych byla ráda, aby byly kufry připravené ještě dnes, abychom se mohli vyvarovat typickému rannímu spěchu.“
A opravdu. Jejich odjezd následujícího rána byl hladší než obvykle. Když ministerská auta přijela před Doupě, našla je již připravené, s kufry zabalenými; Hermionin kocour Křivonožka, byl bezpečně uzavřený v cestovním košíku a Hedvika, Ronův Papušík a Ginnina nová fialová Trpasličí kluběnka Arnold, v klecích.
„Au revoir, drahoušku,“ řekla Fleur chraplavě, když ho líbala na rozloučenou. Ron s nadějí spěchal pryč, ale Ginny mu podkopla nohy a Ron spadl na zem a začal se svíjet v prachu u Fleuřiných nohou. Vzteklý, červený v tváři a ušpiněný od bláta rychle vlezl do auta bez rozloučení.
Na nádraží na ně neměl čekat žádný veselý Hagrid. Namísto toho je dva ponuře se tvářící, vousatí bystrozorové beze slov odvedli na nástupiště, když zastavili na okraji silnice.
„Rychle, rychle, projděte přepážkou,“ řekla paní Weasleyová, která se zdála být značně zneklidněná touto přísnou zdatností. „Harry by měl jít první, s…“
Koukla se zvídavě na jednoho z bystrozorů, který krátce přikývl, chytl Harryho za ruku, pokusil se ho nasměrovat k přepážce mezi nástupišti devět a deset.
„Já umím chodit, díky,“ řekl Harry popudlivě a vytrhl svou ruku z bystrozorova sevření. Prostrčil svůj vozík přímo bytelnou přepážkou, ignoroval svého tichého společníka, a o sekundu později už stál na nástupišti devět a tři čtvrtě, kde už stál purpurový Bradavický expres, který vypouštěl spoustu páry nad davem na nástupišti. Hermiona a Weasleyovi ho následovali o několik sekund později. Bez konzultace s vážně se tvářícím bystrozorem, Harry dal pokyn Ronovi a Hermioně, aby ho následovali a našli spolu prázdné kupé.
„My nemůžeme, Harry,“ řekla Hermiona a dívala se omluvně. „Ron a já musíme jít nejprve do prefektského vagónu a pak budeme muset trochu hlídat chodbičky.“
„No jo, já zapomněl,“ řekl Harry.
„Už by jste měli jít přímo do vlaku, všichni, už máte jen pár minut, než pojedete,“ řekla paní Weasleyová, když se koukala na hodinky. „Takže, užij si školní rok, Rone...“
„Pane Weasley, můžu ještě na slovíčko?“ řekl Harry, který rychle přemýšlel, jak vyjádřit to, co měl na mysli.
„Samozřejmě,“ řekl pan Weasley, který vypadal lehce překvapeně, a následoval Harryho pryč od všech ostatních. Harry si to pečlivě promyslel a došel k závěru, že pan Weasley byl ta pravá osoba, které by se měl svěřit, jednak proto, že pracoval na ministerstvu a byl tedy v nejlepší pozici, aby to prověřil, a za druhé, protože si myslel, že u pana Weasleyho tolik nehrozí, že vybuchne vzteky.
Viděl, jak paní Weasleyová a ponuře se tvářící bystrozor na ně vrhají podezřívavé pohledy, když poodešli pryč.
„Když jsme byli na Příčné ulici,“ začal Harry, ale pan Weasley ho předešel se svým výrazem ve tváři.
„Chceš mi říct, kam jsi ty, Ron, a Hermiona zmizeli, když jste měli být v zadní místnosti Fredova a Georgova obchodu?“
„Jak to ale… ?“
„Harry, prosím tě. Právě mluvíš s mužem, který vychoval Freda a George.“
„Ech... jo, dobře, nebyli jsme v zadní místnosti.“
„Dobře, tak si poslechněme to nejhorší.“
„Dobře. Sledovali jsme Draco Malfoye. Použili jsme můj neviditelný plášť.“
„Měli jste nějaký určitý důvod, proč jste to udělali, nebo to byl jen pouhý nápad?“
„Protože jsem si myslel, že má Malfoy něco za lubem,“ řekl Harry nehledě na výraz pana Weasleyho, ve kterém se mísilo podráždění a pobavení. „On se vyhýbal své matce a já jsem chtěl zjistit proč.“
„No jistě že,“ řekl pan Weasley rezignovaně. „OK, přišli jste na to proč?“
„Šel do Borgin and Burkes,“ řekl Harry, „a začal nutit toho chlápka, Borgina, aby mu něco pomohl spravit. A řekl, že po něm potřebuje, aby mu něco pohlídal. Vyznělo to tak, že potřebuje pohlídat tu stejnou věc, kterou chce spravit. Jako kdyby ta věc patřila do páru. A...“
Harry se zhluboka nadechl.
„Ještě něco. Viděli jsme, jak se Malfoy bránil, když se madam Malkinová pokusila dotknout jeho levé ruky. Myslím si, že byl označen Znamením zla. Myslím si, že vystřídal jeho otce na místě smrtijeda.“
Pan Weasley vypadal vyvedený z míry. Po chvilce řekl, „Harry, pochybuji, že ty-víš-kdo by dovolil šestnáctiletému…“
„Jak může někdo vědět, co by vy-víte-kdo udělal nebo neudělal?“ řekl Harry naštvaně. „Pane Weasley, promiňte, ale nemyslíte si, že by to chtělo vyšetřit? Jestliže chce Malfoy něco spravit a přitom musí Borginsovi vyhrožovat, aby to udělal, je to pravděpodobně něco temného nebo nebezpečného, nemyslíte?“
„Abych byl upřímný, tak o tom pochybuji, Harry,“ řekl pan Weasley pomalu. „Přece víš, že když Luciuse zatkli, vyklidili jsme celý jeho dům. Odnesli jsme všechno, co by mohlo být nebezpečné.“
„Myslím, že jste na něco zapomněli,“ řekl Harry neústupně.
„Dobře, možná,“ řekl pan Weasley, ale Harry by řekl, že ho pan Weasley nebere vážně.
Na nástupišti zaznělo zahvízdnutí; skoro každý již nastoupil do vlaku, a dveře se zavíraly.
„Měl by sis pospíšit!“ řekl pan Weasley, právě když paní Weasleyová zakřičela, „Harry, rychle!“

Harry pospíchal k vlaku a pan a paní Weasleyovi mu pomáhali naložit jeho kufr do vlaku.
„Takže, drahoušku, pojedeš k nám na Vánoce, je to všechno zařízené s Brumbálem, takže tě uvidíme docela brzo.“ Řekla paní Weasleyová přes okno, když Harry za sebou zabouchl dveře, a vlak se rozjel. „Dávej na sebe pozor a…“
Vlak nabíral na rychlosti.
„… buď hodný a..“ už musela běžet, aby udržela krok s vlakem.
„… drž se v bezpečí!“
Harry mával, dokud vlak nezajel za zatáčku a pan a paní Weasleyová nezmizeli z obzoru, a pak se vydal zjišťovat, kde jsou ostatní. Předpokládal, že Ron a Hermiona již budou v prefektském vagónu, ale Ginny byla kousek od něj v chodbičce, kde si povídala s přáteli. Šel jejím směrem a za sebou táhl svůj kufr.
Lidé na něj bezostyšně zírali, když se k nim přiblížil. Dokonce tiskli své obličeje na okna od jejich kupé, aby se na něj mohli podívat. Očekával vzrůst počtu civějících a zírajích, které bude muset strpět tento rok, po všech těch „Vyvolených“ mýtech v Denním věštci, ale neužíval si pocit, když byl pod drobnohledem. Poklepal Ginny na rameno.
„Půjdeš se mnou najít volné kupé?“
„Teď to nejde, Harry, mám se teď vidět s Deanem,“ řekla Ginny vesele. „Uvidíme se později.“
„Dobře,“ řekl Harry. Připadal si trochu mrzutě, když odešla a její dlouhé rudé vlasy za ní vlály. Přes léto si na její přítomnost natolik zvykl, až pomalu zapomněl, že se s ním, Ronem a Hermionou ve škole příliš nestýká. Potom zamrkal a podíval se kolem: Byl obklopen zhypnotizovanými děvčaty.
„Ahoj, Harry!“ řekl známý hlas za jeho zády.
„Neville!“ řekl Harry s úlevou, otočil se, aby viděl širokolícího chlapce, který si k němu razil cestu.
„Ahoj, Harry,“ řekla dívka s dlouhými vlasy a velkýma zamlženýma očima, která byla přímo za Nevillem.
„Lenko, ahoj, jak se máš?“
„Velice dobře, děkuju,“ řekla Lenka. Tiskla si k hrudi nějaké noviny; velká písmena na úvodní stránce oznamovala, že uvnitř byl pár volných kouzelných brýlí.
„Jinotaj se pořád dobře prodává, co?“ zeptal se Harry, který cítil k časopisu jistou vděčnost, kvůli exkluzivnímu interview minulý rok.
„Ano, distribuce stále roste,“ řekla Lenka šťastně.
„Pojďme najít místa,“ řekl Harry, a všichni tři se vydali vlakem skrz bandu tiše zírajících studentů. V posledním vagónu našli volné kupé, do kterého Harry vděčně vlezl.
„Zírají dokonce i na nás?“ řekl Neville a přitom ukazoval na něj a Lenku. „Protože jsme s tebou!“
„Koukají na vás, protože jste byli na ministerstvu také,“ řekl Harry, když vytáhl svůj kufr na zavazadlovou přihrádku. „Naše malé dobrodružství tam bylo pořád v Denním věštci, toho jste si museli všimnout.“
„Ano, myslel jsem si, že by babička byla naštvaná kvůli té vší pozornosti,“ řekl Neville, „ale byla fakt potěšená. Říká, že začínám žít jako můj otec. Koupila mi novou hůlku, podívejte!“
Vytáhl ji ven a ukázal mu ji.
„Třešeň a žíně z jednorožce,“ řekl hrdě. „Myslíme si, že to byla poslední hůlka, co kdy Olivander prodal, zmizel dalšího dne… hej, vrať se, Trevore!“
Ponořil se pod sedadlo, aby našel žabáka, který si opět dopřál trochu svobody.
„Budou i tento rok B.A. schůzky, Harry?“ zeptala se Lenka, která oddělovala pár halucinogenních brýlí ze středu Jinotaje.
„Už není důvod, když jsme se už zbavili Umbridgeové, nemyslíte?“ řekl Harry, když si sedal. Neville se praštil do hlavy o sedadlo, když se zpod něj objevil. Vypadal zklamaně.
„Měl jsem rád B.A.! S tebou jsem se toho naučil spoustu!“
„Já jsem taky měla ráda schůzky,“ řekla Lenka klidně. „Bylo to jako mít kamarády.“
Tohle byla jedna z těch nepohodlných věci, které Lenka často říkala a které Harryho nutily cítit se jako kroutící se směs lítosti a zahanbení. Nicméně, dříve než stihl reagovat, venku na chodbičce je něco vyrušilo; skupinka dívek čtvrtého ročníku křičela a hihňala se na druhé straně okna.
„Ty se ho zeptej!“
„Ne, ty!“
„Já se ho zeptám!“
A jedna z nich, tělnatá dívka s velkýma tmavýma očima, nápadnou bradou, a dlouhými černými vlasy, prošla dveřmi.
„Ahoj Harry, já jsem Romilda. Romilda Vane,“ řekla hlasitě a jistě. „Nechceš si přisednout k nám do kupé? Nemusíš sedět s těmahle,“ dodala šeptem a ukazovala na Nevillův zadek, který opět trčel ze spodu sedačky, jak tápal kolem, aby našel Trevora, a na Lenku, která na sobě nyní měla halucinogenní brýle, které jí propůjčovaly vzhled šílené, vícebarevné sovy.
„Jsou to moji přátelé,“ řekl Harry chladně.
„Och,“ řekla dívka s překvapeným výrazem. „Och. OK.“
Stáhla se, vrátila se zpět do uličky a zatáhla za sebou dveře.
„Lidé předpokládají, že budeš mít lepší kamarády než jsme my dva,“ řekla Lenka, která znovu ukázala svůj um pro ztrapňující upřímnost.
„Vy jste skvělý,“ řekl Harry krátce. „Žádný z nich nebyl na ministerstvu. Oni se mnou nebojovali.“
„To je velice hezké, že to říkáš,“ řekla Lenka. Potom si posunula její brýle výše na nos a rozhodla se přečíst si Jinotaj.
„My jsme se mu nepostavili,“ řekl Neville, když se vyprošťoval ze spodu sedadla s chmýřím a prachem ve vlasech a rezignovaně vypadajícím Trevorem v jeho ruce. „Ty jo. Měl by jsi slyšet mojí babičku, jak o tobě mluví. ‚Tenhle

Harry Potter má víc odvahy, než by dalo dohromady celé ministerstvo kouzel!‘ Dala by všechno za to, abys byl její vnuk...“
Harry se nepřirozeně zasmál a jakmile mohl, tak změnil téma na výsledky NKÚ. Zatímco Neville pověděl, jaké měl známky a silně se zajímal, jestli by mohl udělat OVCE z přeměňování s pouhým „Přijatelný“, Harry se na něj koukal bez toho, aby ho opravdu poslouchal.
Nevillovo dětství bylo zkaženo Voldemortem přesně tak, jako bylo to Harryho, ale Neville neměl ani tušení, jak blízko měl k osudu Harryho. Proroctví mohlo být určeno kterémukoliv z nich. Přesto, kvůli svým vlastním důvodům, si Voldemort vybral toho, kterého se sudba týká, Harryho.
Kdyby si Voldemort vybral Nevilla, teď by právě Neville seděl naproti Harrymu s jizvou ve tvaru blesku a to břemeno věštby by... nebo ne? Obětovala by se Nevillova matka, aby zachránila syna, stejně jako Lilly zemřela pro Harryho? Určitě ano... Ale co kdyby nebyla schopná se postavit mezi svého syna a Voldemorta? Byl by tu vůbec ještě nějaký „Vyvolený“? Sedadlo, kde nyní seděl Neville by bylo prázdné a Harry, který by neměl žádnou jizvu, by dostal polibek na rozloučenou od své vlastní matky, ne Ronovy?
„Jsi v pořádku, Harry? Vypadáš srandovně,“ řekl Neville.
Harry se vzpamatoval. „Promiň… Já…“
„Máš Řasotrysk?“ zeptala se Lenka soucitně a civěla na Harryho přes velké barevné brýle.
„Já.. co?“
„Řasotrysk... jsou neviditelní. Vlétnou do tebe ušima a zmatou ti mozek,“ řekla. „Myslela jsem si, že jsem slyšela, jak tu jedna bzučí.“
Zamávala rukama ve vzduchu, jako by klepala křídla velké neviditelné můry. Harry a Neville o sebe zachytili pohledem a spěšně se začali bavit o famfrpálu.
Počasí za okny vlaku bylo nestejnorodé, stejně jako celé léto; projeli skrz velké plochy chladné mlhy, potom se dostali pod slabé, čisté sluneční paprsky. Zrovna v době, kdy bylo počasí krásné, když bylo slunce nejvýše na obzoru, Ron a Hermiona konečně dorazili do kupé.
„Doufám, že co nejdřív přijede jídelní vozíček, mám hroznej hlad,“ řekl Ron toužebně, sesul se zpátky do sedadla vedle Harryho a mnul se na žaludku. „Ahoj, Neville. Ahoj, Lenko. Že neuhodnete, co jsme zjistili?“ dodal a otočil se na Harryho. „Malfoy už není prefekt. Prostě sedí v kupé s ostatními Zmijozelskými, viděli jsme ho, když jsme procházeli kolem.“
Harry se se zájmem narovnal na sedadle. To se Malfoyovi nepodobá, aby se vzdal šance ukazovat všem svoji sílu, kterou má jako prefekt, kterou celý minulý rok vesele zneužíval.
„Co udělal, když vás uviděl?“
„Jako obvykle,“ řekl Ron nestranně a předvedl hrubé gesto na ruce. „To se mu nepodobá, co? Dobře… tohle jo“ … znovu ukázal to gesto… „Ale proč není venku a nešikanuje prváky?“
„Nevim,“ řekl Harry, ale usilovně přemýšlel. Nebylo to tím, že měl Malfoy mnohem důležitější věci na mysli, než šikanování mladších studentů?
„Možná teď upřednostňuje Vyšetřovatelský sbor (Inquisitorial Squad),“ řekla Hermiona. „Možná se mu zdají být prefektské povinnosti příliš nezáživné.“
„Já si to nemyslím,“ řekl Harry. „Myslím si, že…“
Ale dříve, než jim mohl vyložit svou teorii, opět se otevřely dveře kupé a dovnitř vstoupila udýchaná dívka třetího ročníku.
„Mám tohle předat Nevillu Longbottomovi a Harrymu P-Potterovi,“ zaváhala, když se její pohled střetnul s Harryho, a zčervenala. V ruce držela dva svitky pergamenu ovázané fialovou stuhou. Zmatený Harry a Neville si vzali svitky, které jim byly adresovány a dívka odklopýtala ven z kupé.
„Co to je?“ chtěl vědět Ron, když Harry rozbalil ten svůj.
„Pozvánka,“ řekl Harry.

Harry,
Byl bych potěšen, kdybys se mnou poobědval v kupé C.
Tvůj Horác

„Ale co po mě chce?“ zeptal se Neville nervózně, který předpokládal, že dostane školní trest.
„Nemám tušení,“ řekl Harry, což nebyla úplně pravda, ačkoli ještě neměl žádný důkaz, že je jeho tušení správné. „Poslyš,“ dodal, když ho náhle něco napadlo, „vezmeme si neviditelný plášť, potom by jsme se mohli cestou lépe podívat na Malfoye a zjistit, co s ním je.“
Nakonec byl tenhle nápad ale stejně k ničemu: Chodbičky, které byly přeplněné lidmi, které vyhlíželi jídelní vozíček, bylo nemožné projít s neviditelným pláštěm na sobě. Harry ho lítostivě uložil zpátky do svého kufru, přemýšlel nad tím, že by bylo skvělé ho nosit jen tak, aby se zbavil toho hrozného zírání ostatních studentů, které se dost zvýšilo od poslední chvíle, kdy šel vlakem. Čas od času se někteří studenti dokonce vyřítili ven z kupé, aby se na něj mohli lépe podívat. Jedinou výjimkou byla Cho Changová, která se vrhla zpátky do svého kupé, když viděla Harryho na chodbě. Když Harry procházel kolem, viděl jí, jak je v hluboké konverzaci s její přítelkyní Mariettou, která na sobě měla velmi silnou vrstvu make-upu, která ne zcela zakrývala tu zvláštní formaci uhrů, které stále pokrývaly celou její tvář. Trochu se usmál a zase šel dál.
Když se dostali ke kupé C, viděli, že nebyli jediní, koho si Slughorn pozval, ačkoli soudě podle nadšení, se kterým je Slughorn vítal, byl Harry vřele očekáván.
„Harry, tady jsi!“ řekl Slughorn, vyskočil ze sedačky a zdálo se, že jeho sametem pokryté břicho zaplní celý zbývající prostor v kupé. Jeho lesknoucí se holá hlava a jeho velký stříbrný knírek zářil tak jasně v slunečním světle, jako zlaté knoflíky, které měl na své vestě. „Rád tě vidím, rád tě vidím! A ty musíš být pan Longbottom!“

Vystrašeně se dívající Neville kývnul. Na výzvu Slughorna se posadili naproti sobě, do jediných volných míst, které byly nejblíže dveřím. Harry se letmo rozhlédl po ostatních pozvaných. Poznal chlapce ze Zmijozelu ze třetího ročníku, vysokého černého chlapce s velkými lícními kostmi a protáhlýma, šikmýma očima; byli tu také dva sedmáci, které Harry neznal, a namáčknutá v rohu vedle Slughorna Ginny, která vypadala, že neví, jak se do tohoto kupé dostala.
„Takže, znáte se všichni?“ zeptal se Slughorn Nevilla a Harryho. „Blaise Zabini je ve vašem ročníku, jistě…“
Zabini je nepozdravil, ani na sobě nedal nic znát, ani Harry nebo Neville: nebelvírští a zmijozelští studenti se navzájem nesnášeli už z principu.
„Tohle je Cormac McLaggen, možná už jste se někdy viděli… ? Ne?“
McLaggen, velký mladík s drátovitými vlasy, zvedl ruku a Harry a Neville přikývli.
„… a tohle je Marcus Belby, nevím jestli… ?“
Belby, který byl hubený a vypadal nervózně, se na ně napjatě usmál.
„… a tahle okouzlující mladá dáma mi řekla, že vás zná!“ skončil Slughorn.
Ginny se zašklebila na Harryho a Nevilla zpoza Slughornových zad.
„Takže, tohle je nejpříjemnější,“ řekl Slughorn opatrně. „Teď mám šanci všechny vás poznat trochu lépe. Tady si vezměte ubrousek. Připravil jsem svůj vlastní oběd; vozíček, co si pamatuji, obsahuje hodně lékořice, a pro bídnou starou zažívací soustavu starého muže není zrovna to nejlepší... Bažanta, Belby?“
Belby začal a přijal to, co vypadalo jako polovina studeného bažanta.
„Právě jsem říkal tady mladýmu Marcusovi, že jsem měl to potěšení učit jeho strýce Damocla.“ řekl Slughorn Harrymu a Nevillovi, když zrovna posílal kolovat košík s rohlíky. „Vynikající čaroděj, vynikající, a jeho Merlinův řád byl více než zasloužený. Vidíte často svého strýce, Marcusi?“
Naneštěstí, Belby měl zrovna plnou pusu bažanta; a jak spěchal, aby odpověděl Slughornovi, polkl moc rychle, zfialověl a začal se dusit.
„Anapneo,“ řekl Slughorn klidně, ukazujíce svou hůlkou na Belbyho, který najednou opět mohl dýchat.
„Ne, moc ho nevidím… ne,“ oddychoval těžce Belby, kterému tekly z očí slzy.
„No zajisté, má hodně práce,“ řekl Slughorn, dívajíce se tázavě na Belbyho. „Pochybuji, že vynalezl lektvar Vlčího prokletí bez značné těžké práce!“
„Předpokládám...“ řekl Belby, který se zdál, že se bojí ukousnout si další sousto bažanta, dokud si nebude jistý, že s ním Slughorn ukončil konverzaci. „Er... On a můj otec spolu moc dobře nevychází, víte, takže ve skutečnosti moc nevím o...“
Jeho hlas dozněl, když mu Slughorn věnoval chladný úsměv a vrátil se místo toho zpět k McLaggenovi.
„Teď ty, Cormac,“ řekl Slughorn, „Náhodou dost dobře znám tvého strýce Tiberia, protože měl opravdu skvostný obrázek vás dvou při lovu Drsnochvostů v… , myslím, v Norfolku?“
„Och, ano, to byla fakt sranda, tohleto,“ řekl McLaggen. „Šli jsme s Bertie Higgsem a Rufusem Scrimgeourem… to bylo před tím, než se stal ministrem, samozřejmě…“
„Ach, ty taky znáš Bertieho a Rufuse?“ zazářil Slughorn, který nyní nabízel malý tácek s koláčky; ačkoli nějak zapomněl na Belbyho. „Teď mi pověz...“
Bylo to přesně, jak Harry očekával. Každý byl pozván, protože byli příbuzní s někým známým nebo vlivným. Všichni až na Ginny. Zabini, který byl vyslechnutý po McLagennovi, vyrukoval s tím, že jeho matka je slavná krásná čarodějka (načež Harry zjistil, že byla vdaná celkem sedmkrát, každý z manželů zemřel za záhadných okolností a zanechal jí spoustu zlata). Další byl na řadě Neville: Tohle bylo velice nepříjemných deset minut, Nevillovi rodiče, známí bystrozorové, byli umučeni k šílenství Bellatrix Lestrangeovou za pomoci pár jejích smrtijedských přátel. Na konci Nevillova rozhovoru měl Harry pocit, že si Slughorn zjišťuje úsudek o Nevilovi, aby mohl rozpoznat, jestli má něco z talentu jeho rodičů.
„A nyní,“ řekl Slughorn, který se nyní značně vrtěl na svém místě jako konferenciér, který představuje hvězdu večera. „Harry Potter! Kde začít? Nemohl jsem uvěřit tomu, když jsme se potkali v létě!“ Harry na chvilku uvažoval, zda si dá velký a šťavnatý kus bažanta, a potom řekl, „‚Vyvolený‘, tak tě teď nazývají!“
Harry neřekl vůbec nic. Belby, McLaggen, a Zabini na něj zírali.
„No jistě,“ řekl Slughorn, díval se na Harryho zblízka, „o tom byly mýty celé roky... pamatuji si, jak… no… po té příšerné noci… Lilly… a James… ty jsi přežil… a všichni věděli, že musíš mít více síly, než má normální člověk…“
Zabini si lehce odkašlal, čímž chtěl jistě naznačit pobavenou nedůvěru. Zpoza Slughorna se ozval rozzlobený hlas.
„Jo, Zabini, protože jsi tak talentovaný... v pózování...“
„Ale drazí!“ zasmál se Slughorn spokojeně a prohlížel si Ginny, která se zlostně dívala na Zabiniho přes Slughornovo velké břicho. „Měl bys být opatrný, Blaisi! Viděl jsem, jak tahle mladá dáma vykouzlila nejúžasnější nestvůrné netopýří zaklínadlo! Z ní bych si nepřítele nedělal!“
Zabini se jen díval opovržlivě.
„Nicméně,“ řekl Slughorn a vrátil se zpět k Harrymu. „Toto léto kolovalo hodně fám. Zajisté, nikdo neví, čemu se dá věřit, Věštec často píše nepřesnosti, dělá chyby… ale o tom se dá pochybovat – udávají čísla svědků, které bylo na ministerstvu, když se to stalo a víme, že vy jste tam byli, zrovna když se to stalo!“
Harry, který neviděl jinou možnost, jak se z toho vyvléknout, než že bude prostě lhát, kýval, ale stále nic neříkal. Slughorn se na něj usmál.
„Tak skromný, tak skromný, není divu, že je Brumbál tak milý… takže, ty jsi tam tedy byl? Ale zbytek těch historek… tak úžasné, zajisté, jeden už neví, čemu může věřit… tahle legendární věštba, například…“
„Nikdy jsme věštbu neslyšeli,“ řekl Neville a jakmile to řekl, úplně zrudl.

„To je pravda," řekla Ginny spolehlivě. „Neville a já jsme tam byli také, a všechny ty lži o ‚Vyvoleném' jsou nesmysly. Věštec věci zveličuje."
„Vy oba jste tam byli také?" řekl Slughorn s velkým zaujetím, díval se chvíli na Ginny a chvíli na Nevilla, ale oba seděli nemluvně, dokud se na ně povzbudivě neusmál.
„Ano... tedy... je pravda, že se věštba často zveličuje..." řekl Slughorn a zněl trochu zklamaný. „Pamatuji si, jak mi Gwenog povídal (Gwenog Jones, samozřejmě myslím kapitána Holyhead Harpies)…"
Úplně se zabral do vyprávění rozvláčné vzpomínky, ale Harry měl silný pocit, že s ním Slughorn ještě neskončil, a že nebyl úplně Nevillem a Ginny přesvědčen.
Odpoledne uteklo rychle s anekdotami o proslulých čarodějích, které Slughorn učil, o všech, kteří měli to potěšení, že byli zařazeni do skupiny, kterou nazýval „Slugův klub" v Bradavicích. Harry už nemohl dál čekat, aby mohl odejít, ale nevěděl, jak by to řekl zdvořile. Konečně, vlak se dostal z další dlouhé plochy, kterou pokrývala mlha, do místa, odkud bylo vidět červené zapadající slunce, a Slughorn se rozhlédl kolem a mrkal v pološeru.
„Pro pána krále, už se stmívá! Ani jsem si nevšiml, že už rozsvítili světla! Všichni už by jste radši měli jít a převléknout se do vašich hábitů. McLaggene, musíš si určitě půjčit tu knihu o Drsnochvostech. Harry, Blaise… kdykoli za mnou můžete přijít. Stejně tak vy, slečno," mrknul na Ginny. „Dobrá, tak už běžte, tak už běžte!"
Když posledního Harryho vyvedl do tmavnoucí chodbičky, Zabini po něm hodil zhnusený pohled, který mu Harry se zájmem vrátil. On, Ginny, a Neville následovali Zabiniho zpátky podél vlaku.
„Jsem šťastný, že už to je za námi," zamumlal Neville. „Divnej chlápek, co?"
„Jo, trochu," řekl Harry, dívajíce se na Zabiniho. „Jak jsi se tam dostala, Ginny?"
„Viděl mě, když jsem zaklínala Zachariáše Smitha," řekla Ginny. „Pamatuješ si toho idiota z Mrzimoru, který byl v B.A.? Pořád se mě dokola ptal, co se stalo na ministerstvu, až mě nakonec tak naštval, že jsem ho zaklela… zrovna ve chvíli, kdy Slughorn vešel dovnitř, a já si myslela, že dostanu školní trest, ale on si jen myslel, že to bylo velmi dobré kouzlo a pozval mě na oběd. Šílenec, co?"
„Lepší důvod k pozvání, než když byl někdo pozván proto, že je jeho matka slavná," řekl Harry, mračící se zezadu na Zabiniho hlavu, „nebo proto, že jeho strýček…"
Ale vzápětí zmlkl. Napadl ho nápad, nezodpovědný, ale možná báječný nápad. ... V okamžiku, kdy se Zabini chystal vrátit se do kupé, kde byli zmijozelští šesťáci a Malfoy tam bude sedět a myslet si, že neslyšen nikým kromě svých spolužáků ze Zmijozelu. ... Kdyby mohl Harry vstoupit, neviděn, za Zabinim, co všechno by mohl vidět a slyšet? Pravda už zbývalo jen kus cesty … zastávka v Prasinkách už musela být méně než půl hodiny vzdálená, soudě podle divoké krajiny, kterou viděl za okny… ale nikdo jiný se nezdál, že by bral Harryho podezření vážně, takže to bylo na něm, aby přinesl důkazy.
„Uvidíme se později," řekl Harry jedním dechem, vyndal ven neviditelný plášť a přehodil ho přes sebe.
„Ale co chceš… ?" zeptal se Neville.
„Později!" zašeptal Harry, běžel za Zabinim tak tiše, jak jen dokázal, ačkoli drnčení vlaku dělalo takovou opatrnost téměř zbytečnou.
Chodbičky byly už skoro úplně prázdné. Téměř každý se vrátil do svého kupé, aby se převlékl do školního hábitu a zabalil svoje věci. Ačkoli byl tak blízko Zabiniho, jak jen mohl, aniž by se ho dotkl, Harry nebyl dost rychlý na to, aby prošel dveřmi do kupé, dříve než Zabini zavřel dveře. Zabini přivřel Harryho nohu, když zrovna zavíral.
„Co to s tím sakra je?" řekl Zabini naštvaně, když opakovaně přivřel dveře, které se kvůli Harryho noze nechtěly zavřít.
Harry podržel dveře a otevřel je, prudce; Zabini, který stále držel kliku, se skácel do klína Gregoryho Goyla, a v nastálém zmatku Harry skočil do kupé, na Zabiniho dočasně prázdné sedadlo, a vyhoupnul se na police pro zavazadla. Bylo štěstí, že Goyle a Zabini na sebe zrovna vrčeli, protože na sebe přitáhli veškerou pozornost, Harry se mohl ujistit, že jeho nohy a kolena jsou bezpečně přikryta neviditelným pláštěm; skutečně, v jednou hrozivém okamžiku mu přišlo, že Malfoyovy oči sledují jeho tenisky, když vyskočil nahoru do zavazadlového prostoru. Ale potom Goyle zabouchl dveře a odhodil ze sebe Zabiniho; Zabini se zhroutil do svého vlastního sedadla a vypadal rozčarovaně, Vincent Crabbe si četl svůj komiks, a Malfoy se hihňal, lehnul si přes dvě místa a hlavu měl v klíně Pansy Parkinsonové. Harry ležel nepohodlně zkroucený pod pláštěm, aby si mohl být jistý, že nebude vidět, a sledoval Pansy, jak odhrnuje uhlazené blonďaté vlasy z Malfoyova čela, a usmívala se při tom tak, jako kdyby si byla jistá, že každá dívka by dala všechno za to, aby mohla být na jejím místě. Svítilny, které se houpaly na stropě kupé, osvětlovaly slabým světlem celou scénu: Harry mohl přečíst každé slovo Crabbeova komiksu, který byl přímo pod ním.
„Takže, Zabini," řekl Malfoy, „co Slughorn chtěl?"
„Jenom si chtěl získat nějaké vlivné přátele," řekl Zabini, který se stále mračil na Goyla. „Ne že by jich chtěl moc najít..."
Tato informace zřejmě Malfoye nepotěšila. „Koho ještě pozval?" chtěl vědět.
„McLaggena z nebelvíru," řekl Zabini.
„No jo, jeho strýc je vysoko na ministerstvu," řekl Malfoy.
„… někdo jiný jménem Belby, z Havraspáru…"
„Vždyť je to blbec!" řekla Pansy.
„… a Longbottoma, Pottera, a tu Weasleyovic holku," dokončil Zabini.
Malfoy se náhle vzpřímil, odstčil Pansiinu ruku.
„On pozval Longbottoma? „
„Jo, Longbottom tam byl," řekl Zabini nedůležitě.
„Jak by mohl Longbottom zajímat Slughorna?"
Zabini pokrčil rameny.

„Potter, milovaný Potter, je pochopitelné, že se chtěl seznámit s ‚Vyvoleným‘„ ušklíbl se Malfoy, „ale ta Weasleyová! Co je na ní tak úžasného?“
„Má jí rádo hodně kluků,“ řekla Pansy, sledovala koutkem oka Malfoyovu reakci. „Vždyť si i ty myslíš, že vypadá dobře, že jo, Blaisi, a my to všichni víme, jak moc se ti líbí!“
„Nikdy bych se ani nedotkl takového hnusného špinavého malého zrádce, jako je ona, ať by vypadala,“ řekl Zabini chladně a Pansy vypadala potěšeně. Malfoy si opět položil svou hlavu do jejího klína a nechal si odhrnovat vlasy z čela.
„Dobře, Slughorn má špatný vkus. Možná už je trochu senilní. Škoda, můj otec říkal, že jeden čas byl vynikající kouzelník. Můj otec byl ale také celkem slavný. Slughorn o mě asi nevěděl nebo…“
„Já bych si nebyl tak jistý s pozváním,“ řekl Zabini. „Ptal se mě na Nottova otce, když jsem prvně dorazil. Bývali zřejmě dobří přátelé, ale když se dozvěděl, že byl zadržen ministerstvem, nezdál se, že by ho to nějak potěšilo, ale přesto Nott pozvání nedostal, ne? Nemyslím si, že se Slughorn zajímá o smrtijedy.“
Malfoy vypadal naštvaně, ale vydal ze sebe nucený smích.
„No dobře, koho zajímá, o koho má Slughorn zájem? Kdo to je, když se to tak všechno sečte? Jenom stupidní učitel.“ Malfoy si nápadně zívl. „Mám na mysli, že možná už ani v Bradavicích příští rok nebudu, takže co záleží na tom, jestli mě nějakej starej tlusťoch bude mít rád nebo ne?“
„Co tím myslíš… nebudeš v Bradavicích příští rok?“ řekla Pansy rozhořčeně a najednou přestala Malfoyovi upravovat vlasy.
„No, člověk nemůže nikdy vědět,“ řekl Malfoy se záhadným úsměvem. „Mohl bych dělat… ehm… větší a lepší věci.“
Harry se přikrčil v poličce na zavazadla pod svým pláštěm, jeho srdce začalo bít jako o závod. Co by o tomhle řekli Ron a Hermiona? Crabbe a Goyle na Malfoye zírali; zřejmě ani oni neměli tušení o nějakých plánech k přesunu k větším a lepším věcem. Dokonce ani Zabini si neodpustil udivený pohled, který zkazil jeho nadutý výraz. Pansy zase pomalu začala hladit Malfoyovy vlasy, vypadala ohromeně.
„Chceš tím říct…“
Malfoy pokrčil rameny.
„Matka chce, abych si dokončil školu, ale já osobně v tom dnes nevidím žádnou důležitost. Zatím jen teoreticky... Když někoho Temný Pán přijímá, ptá se snad, kolik kdo získal NKÚ a OVCE? No samozřejmě, že ne… Všechno to bude o službách, které mu kdo prokáže, podle množství oddanosti, kterou mu kdo předvede.“
„A ty si myslíš, že bys byl schopný pro něj něco dělat?“ zeptal se Zabini kousavě. „Šestnáctiletý a ještě ne úplně kvalifikovaný?“
„To jsem snad právě řekl, ne? Možná se o kvalifikaci vůbec nezajímá. Možná to, co po mě bude chtít dělat je něco, na co člověk nemusí být kvalifikovaný,“ řekl Malfoy tiše.
Crabbe a Goyle seděli na svých místech s ústy otevřenými jak chrliče. Pansy shlížela na Malfoye tak, jako kdyby ještě neviděla nikdy nic tak hrůzu nahánějící.
„Hej, už vidím Bradavice,“ řekl Malfoy a očividně si užíval účinek, který mělo to, jak ukázal z okna ven do černé tmy. „Už bychom si radši měli obléknout hábity.“
Harry byl tak zaměstnán zíráním na Malfoye, že nepostřehl Goyla, jak se natahuje pro svůj kufr; a když ho sešupoval dolů, uhodil Harryho silně ze strany hlavy. Samovolně bolestně vyjekl a Malfoy se okamžitě zamračeně podíval nahoru k zavazadlovému prostoru.
Harry se Malfoye nebál, ale pořád se mu nelíbila myšlenka, že by byl objevený, jak se schovává v kupé skupiny zmijozelských v zavazadlovém prostoru pod neviditelným pláštěm. Z očí mu ještě tekly slzy a hlava ho třeštila, když natáhl hůlku, opatrně, aby neodhrnul plášť, a se zadrženým dechem čekal. K jeho úlevě si Malfoy zřejmě řekl, že měl jen halucinaci; navlékl na sebe hábit, stejně jako ostatní, zamkl svůj kufr, a jak vlak trhavě zastavil a už jen pomalu dojížděl, upevnil si svůj nový cestovní plášť kolem krku.
Harry viděl, jak se uličky opět zaplňují a doufal, že Hermiona a Ron vezmou jeho věci ven na nástupiště místo něj; musel zůstat tam, kde byl, dokud se kupé úplně nevyprázdnilo. Konečně s cuknutím se vlak konečně zastavil. Goyle rozrazil dveře a protlačil se ven z vlaku skrz skupinu druháků, které od sebe odstrkoval; Crabbe a Zabini mu byli v patách.
„Dělej,“ řekla Pansy Malfoyovi, která na něj čekala a nastavila mu ruku jako by čekala, že jí za ní chytne. „Chci ještě něco zkontrolovat.“
Pansy odešla. Harry a Malfoy byli teď sami v kupé. Poslední lidé opouštěli vlak a sestupovali na ztemnělé nástupiště. Malfoy se posunul k dveřím kupé a zatáhl závěsy, takže lidé z chodbičky neviděli dovnitř. Potom se sklonil nad svůj kufr a znovu ho otevřel.
Harry shlédl dolů přes okraj zavazadlové poličky a jeho srdce začalo bít o něco rychleji. Co mohl chtít Malfoy schovávat před Pansy? Měl právě uvidět tu záhadnou věc, kterou tak moc chtěl spravit?
„Petrificus Totalus!“
Bez varování, Malfoy ukázala svou hůlkou na Harryho, který byl okamžitě znehybněn. Jako ve zpomaleném záběru se skácel ze zavazadlového regálu a spadl, s bolestnou, zemí otřasající ránou, na Malfoyovy nohy a jeho neviditelný plášť z něj spadl, odhalil celé jeho tělo s jeho nohama stále legračně zkroucenýma do stěsnané klečící polohy. Nemohl se ani hnout; mohl jen upřeně vzhlížet na Malfoye, který se široce usmíval.
„Myslel jsem si to,“ řekl triumfálně. „Slyšel jsem, jak tě Goylův kufr uhodil. A myslel jsem si, že jsem zahlédl něco světlého ve vzduchu, když se Zabini vrátil...“
Jeho pohled na chvilku zůstal na Harryho teniskách
„Neslyšel jsi nic, o co se já zajímám, Pottere. Ale když už jsi tady…“
A dupl na Harryho obličej. Harry cítil, jak se mu zlomil nos, krev začala stříkat všude kolem.
„To je za mého otce. Teď uvidíme...“

Malfoy vytáhl plášť zespod Harryho ochrnulého těla a přehodil ho přes něj.
„Nemyslím, že tě najdou dřív, než se vlak vrátí zpátky do Londýna," řekl tiše. „Uvidíme se později, Pottere... nebo možná ne."
Malfoy si důkladně stoupl na Harryho prsty a pak opustil kupé.

Kapitola osmá – Snapeův triumf

zpět na začátek knihy

Harry se nemohl vůbec pohnout. Ležel v kupé pod neviditelným pláštěm a cítil, jak mu teče krev z nosu na obličej, a poslouchal hlasy a kroky v chodbě. První, co ho napadlo, bylo, že někdo přijde, aby zkontroloval kupé, než vlak odjede. Ale pak si uvědomil, že i kdyby se někdo podíval do kupé, stejně by ho neviděl ani neslyšel. Jeho jediná naděje byla, že někdo vejde dovnitř a zakopne o něj.
Harry nikdy nenáviděl Malfoye víc než teď, když tady ležel jako želva na zádech a krev mu kapala do otevřené pusy. To byla hloupá situace, do níž se dostal vlastní vinou… byly slyšet poslední vzdalující se kroky. Všichni odcházeli po tmavém nástupišti. Harry mohl slyšet hrkání kufrů a tlumený hovor.
Ron a Hermiona si budou myslet, že vystoupil z vlaku zároveň s nimi. Až přijdou do Bradavic a sednou si na svá místa v Hlavní síni, podívají se na Nebelvírský stůl a zjistí, že tam není, to už bude na půl cesty zpět do Londýna.
Pokusil se vydat nějaký zvuk, aspoň zachrochtat, ale nešlo to. Pak si vzpomněl, že někteří čarodějové, třeba Brumbál, umí provádět kouzla bez mluvení. Zkusil přivolat hůlku, která ležela přímo před ním. V hlavě si pořád dokola opakoval „Accio hůlka!", ale nic se nestalo.
Zdálo se mu, že slyší šumění stromů kolem jezera a vzdálené zahoukání sovy, ale nic, co by svědčilo o tom, že ho hledají (sám sebou opovrhoval za to, že v to doufá), žádné vzrušené hlasy, které by říkaly „kde jen ten Harry Potter může být." Beznadějně si povzdechl, když si představil řadu testrálů, jak jedou směrem ke škole a výbuchy smíchu, které teď asi vycházejí z kočáru, ve kterém jede Malfoy a vypráví Crabbemu, Goylovi, Zabinimu a Pansy Parkinsonové, jak na Harryho vyzrál.
Najednou se vlak pohnul a Harry se překulil na bok. Místo na strop teď měl výhled na špínu pod sedadlem. Podlaha se začala otřásat, když spustil motor. Vlak odjíždí a nikdo neví, že je Harry uvnitř.
Najednou z něj odlétl neviditelný plášť a hlas za ním řekl:
„Pozor, Harry."
Červený paprsek zasáhl Harryho tělo a Harry se mohl opět hýbat. Rychle si rukou utíral krev ze své tváře a změnil svou nedůstojnou pozici. Zvedl hlavu a hleděl do očí Tonksové, která držela neviditelný plášť, který před chvílí zvedla.
„Bude lepší, když okamžitě vypadneme," řekla, když se za oknem ukázala pára a vlak se začal rozjíždět.
„Honem, vyskočíme."
Harry za ní rychle vyběhl do chodbičky. Trhnutím otevřela dveře a skočila na nástupiště, které pod nimi ubíhalo, jak se vlak dával do pohybu. Harry ji následoval, trochu se po dopadu zapotácel, ale stihl se postavit včas, aby zahlédl vlak nabírající na rychlosti a mizící v dáli.
Pocítil na tváři chlad noci. Tonksová se na něj podívala. Byl naštvaný a v rozpacích z toho, v jaké směšné situaci ho našla. Tonksová mu vrátila neviditelný plášť.
„Kdo ti to udělal?"
„Draco Malfoy," řekl Harry hořce. „Díky za… no…"
„To je v pohodě," řekla Tonksová, aniž by se usmála. Ve tmě mohl Harry vidět, že má zplihlé vlasy a vypadala bídně, jako když ji viděl v Doupěti.
„Udělám něco s tvým nosem, když se na chvíli uklidníš."
Harrymu se to moc nelíbilo. Raději by šel za ošetřovatelkou Madam Pomfreyovou, které důvěřoval víc, co se týkalo uzdravovacích kouzel. Ale zdálo se mu, že by to bylo vůči Tonksové nezdvořilé, tak se zastavil a zavřel oči.
„Episkey," řekla Tonksová.
Harry cítil, jak je jeho nos horký a potom ledový. Opatrně se ho dotkl. Zdálo se, že je v pořádku.
„Moc děkuju!"
„Bude lepší, když si zase vezmeš ten plášť a vydáme se do školy," řekla Tonksová, pořád bez úsměvu. Když si Harry přehodil plášť opět přes sebe, mávla hůlkou. Vyskočil z ní velký čtyřnohý tvor a odběhl do tmy.
„To byl Patron?" zeptal se Harry, který viděl Brumbála, jak takhle posílá vzkazy.
„Ano, poslala jsem do hradu vzkaz, že jsi v pořádku. Tak pojď, nebudeme se zdržovat."
Vydali se po cestě, která vedla do školy.
„Jak jste mě našla?"
„Všimla jsem si, že jsi nevystoupil z vlaku, a věděla jsem, že máš ten plášť. Myslela jsem si, že ses z nějakého důvodu schoval. Když jsem viděla, že jsou v tom kupé zatažené závěsy, tak jsem to chtěla prověřit."
„Ale co jste tam dělala?" zeptal se Harry.
„Budu teď bydlet v Bradavicích, jako ochrana navíc," řekla Tonksová.
„Budete tam bydlet jen vy, nebo ještě někdo… ?"

„Ne, Proudfoot, Savage a Dawlish tam budou taky.“
„Dawlish, ten Bystrozor, na kterého zaútočil minulý rok Brumbál?“
„Ano.“
Plahočili se v tmavé a opuštěné krajině po cestě, na které byly čerstvé stopy po kočárech. Harry si pokradmu prohlížel Tonksovou zpod pláště. Minulý rok byla zábavná (i když občas až otravná), pořád se smála a dělala vtipy. Teď vypadala starší a mnohem vážnější. Byl to následek toho, co se stalo na Ministerstvu? Vzpomněl si, že Hermiona mu naznačovala něco o tom, že by jí měl říct něco ohledně Siriuse, že to nebyla její chyba, ale nemohl se k tomu donutit. Harry ji neobviňoval ze Siriusovy smrti. Nebyla to její chyba stejně jako nikoho jiného (a mnohem méně než jeho), ale rozhovorům o Siriusovi se vyhýbal. A tak tiše pochodovali krajinou ve studené tiché noci a jen dlouhý plášť Tonksové šustil po zemi.
Protože vždycky jel do školy kočárem, nemohl Harry dřív vědět, jak je to z nádraží v Prasinkách do Bradavic daleko. Nakonec však uviděl vysoké sloupy po stranách brány, na nichž byli okřídlení kanci. Byla mu zima, měl hlad a už chtěl být pryč od téhle nové, sklíčené Tonksové. Ale když chtěl otevřít bránu, zjistil, že je zavřená na řetěz.
„Alohomora,“ namířil sebevědomě hůlku na visací zámek, ale nic se nestalo.
„Tady to nefunguje,“ řekla Tonksová. „Brumbál ho sám začaroval.“
Harry se rozhlédl.
„Můžu přelézt zeď,“ navrhl.
„Ne, to nemůžeš,“ řekla Tonksová rozhodně. „Na všem jsou kouzla proti vniknutí. Ochrana byla několikanásobně zvýšena letos v létě.“
„No tak to nám potom,“ řekl Harry, který na ni začínal být naštvaný, „nezbyde nic jiného, než spát tady a počkat do rána.“
„Někdo pro nás přijde,“ řekla Tonksová. „Podívej.“
Na úpatí hradu se objevila lucerna. Harry byl tak rád, že ji vidí, že byl ochoten snést i zamračený pohled školníka Filche kvůli jeho pozdnímu příchodu a kázání o tom, jak dříve za takový přestupek byli žáci trestáni lámáním palců. Když se však žluté světlo přiblížilo na několik kroků a Harry si sundal neviditelný plášť, tak poznal ke svému znechucení zahnutý dlouhý nos a dlouhé černé mastné vlasy Severuse Snapea.
„Ale, ale, ale,“ ušklíbl se Snape, vytáhl hůlku a poklepal na zámek, z něhož vyklouzl řetěz a brána se otevřela. „To je od vás hezké, že jste se uráčil přijít, Pottere, přestože jste se evidentně rozhodl, že školní hábit vám nesluší.“
„Nemohl jsem se převléknout, neměl jsem můj…,“ začal Harry, ale Snape ho přerušil.
„Nemusíš tady čekat Nymfadoro, Potter je teď… ach… v bezpečí v mých rukou.“
„Myslela jsem, že vzkaz dostal Hagrid,“ řekla zamračeně Tonksová.
„Hagrid přišel pozdě na zahajovací slavnost, stejně jako Potter, tak jsem ho převzal. A mimochodem,“ řekl Snape a ustoupil, aby Harry mohl projít, „chtěl jsem vidět tvého nového Patrona.“
S bouchnutím jí zavřel bránu před nosem a poklepal hůlkou na řetězy, které se s řinčením vrátily zpět na své místo.
„Myslím, že ten starý byl lepší,“ řekl Snape posměšně. „Ten nový vypadá dost slabě.“
Když Snape mávnul lucernou, Harry letmo zahlédl šokovaný a rozzlobený výraz ve tváři Tonksové. Pak zmizela ve tmě.
„Dobrou noc,“ zavolal na ni Harry přes rameno a vykročil se Snapem nahoru směrem ke škole. „Děkuji za… všechno.“
„Ahoj Harry.“
Snape chvíli nic neříkal. Harry cítil, jak se jeho tělo třese nenávistí tak silnou, až se zdálo nemožné, že by ji Snape necítil. Snape se mu hnusil od jejich prvního setkání, ale Harry ho nenáviděl a nedokázal mu odpustit hlavně kvůli jeho postoji vůči Siriusovi. Přestože Brumbál řekl, že má dost času na přemýšlení celé léto, Harry došel k závěru, že Snapeovy sarkastické poznámky, jak Sirius zůstává bezpečně schovaný, zatímco ostatní z Fénixova řádu venku bojují s Vodelmortem, byly pravděpodobně hlavní příčinou, proč šel Sirius na ministerstvo tu noc, kdy zemřel. Harry na tomto závěru lpěl, jelikož mu to dávalo možnost vinit Snapea, což ho uspokojovalo. Dobře věděl, že pokud někomu nebylo líto Siriusovy smrti, pak to byl ten muž, který nyní po jeho boku kráčel tmou.
„Myslím, že strhnu Nebelvíru padesát bodů za pozdní příchod,“ řekl Snape. „A dalších dvacet za vaše mudlovské oblečení. Myslím, že žádná kolej nebyla v mínusu tak brzy po začátku školy, ještě jsme ani nedojedli puding. Asi budete mít rekord, Pottere.“
Vztek a nenávist Harrym lomcovaly a vypadalo to, že vybouchne, ale raději by zůstal nehybný celou cestu zpět do Londýna, než by řekl Snapeovi, proč jde pozdě.
„Přepokládám, že jste se chtěl předvést, že?“ pokračoval Snape. „A bez létajícího auta jste se rozhodl, že vtrhnout do Velké síně uprostřed oslavy bude mít dramatický efekt, že?“
Harry stále nic neříkal, i když myslel, že exploduje. Věděl, že Snape pro něj přišel jen proto, aby ho mohl urážet, když spolu budou pár minut sami.
Nakonec došli ke schodům a když se velké dubové dveře otevřely do obrovské dlážděné vstupní haly, otevřenými dveřmi k nim dolehly hlasy a cinkání nádobí z Hlavní síně. Harry přemýšlel, že by mohl dojít ke svému místu u Nebelvírskému stolu, který byl nejdál od dveří, pod neviditelným pláštěm. Ale Snape, jakoby četl jeho myšlenky, řekl: „Bez pláště. Můžeš jít tak, aby tě všichni viděli, což je to, co si přeješ, ne?“
Harry se otočil a vešel přímo do otevřených dveří, jen aby byl pryč od Snapea. Velká síň se čtyřmi dlouhými stoly jednotlivých kolejí a se stolem pro profesory na konci místnosti byla vyzdobena jako obvykle létajícími svícemi, jejichž světla se odrážela v talířích pod nimi. To všechno, jako stříbrná mlha, obklopovalo Harryho, který

procházel kolem Mrzimorského stolu tak rychle, že si ho nikdo nestačil všimnout, a než ostatní začali vstávat, aby se na něj podívali, uviděli ho Ron a Hermiona a snažili se k němu protlačit.
„Kde jsi… no nazdar, co se ti stalo s obličejem?“ řekl Ron a zíral na něj, stejně jako všichni kolem.
„Proč, co s ním mám?“ řekl Harry a vytrhl mu lžičku, aby se do ní mohl podívat na svůj odraz.
„Jsi celý od krve!“ řekla Hermiona. „Pojď sem…“
Natáhla ruku, řekla „Tergeo!“ a odstranila zaschlou krev.
„Díky,“ řekl Harry, který se s čistou tváří cítil mnohem líp. „Jak vypadá můj nos?“
„Normálně,“ řekla Hermiona úzkostlivě. „Proč by neměl? Harry, co se stalo? Báli jsme se.“
„Řeknu vám to později,“ odvětil Harry rychle. Bylo mu jasné, že Ginny, Neville, Dean a Seamus poslouchají. Dokonce i Skorobezhlavý Nick, nebelvírský duch, připlul nenápadně kolem lavice, aby mohl tajně poslouchat.
„Ale…,“ řekla Hermiona.
„Teď ne, Hermiono,“ řekl Harry varovným hlasem. Přál si, aby si mysleli, že vykonal něco opravdu hrdinského, například, že přemohl dva Smrtijedy a Mozkomora. Malfoy samozřejmě rozhlásí tu historku, komu jen bude moct, ale pořád zůstávala naděje, že se nedostane ke všem nebelvírským uším.
Prošel kolem Rona, aby si mohl dát pár kuřecích stehen a trochu brambor, ale než si je mohl vzít, všechno zmizelo a objevil se puding.
„Zmeškal jsi zařazování,“ řekla Hermiona, když se Ron vrhl na velký čokoládový dezert.
„Řekl klobouk něco zajímavého?“ zeptal se Harry a vzal si kus dortu se sirupem.
„Jako vždycky, nabádal nás, abychom se sjednotili proti nepříteli, však víš.“
„Zmínil se Brumbál o Voldemortovi?“
„Ještě ne, ale svoji řeč si nechává vždycky až nakonec oslavy, ne? Bude to za chvíli.“
„Snape říkal, že Hagrid přišel pozdě na oslavu…“
„Ty jsi viděl Snapea? Jak to?“ zeptal se Ron s plnou pusou koláče.
„Narazil jsem na něj,“ řekl Harry jednoduše.
„Hagrid přišel pozdě jen o pár minut,“ řekla Hermiona. „Podívej, mává na tebe, Harry.“
Harry se podíval směrem k profesorskému stolu a zašklebil se na Hagrida, který na něj stále mával. Hagrid neuměl nikdy jednat důstojně jako profesorka McGonagallová, vedoucí nebelvírské koleje. Jak tam tak seděli vedle sebe, vršek její hlavy dosahoval někam mezi Hagridův loket a rameno a tvářila se odmítavě k Hagridovu srdečnému mávání. Harry byl překvapen, že vidí učitelku věštění, profesorku Trelawneyovou, jak sedí vedle Hagrida z druhé strany. Málokdy opouštěla svou pracovnu ve věži a nikdy předtím na zahajovací slavnosti nebyla. Vypadala podivně jako vždycky. Byla omotaná korálky a šátky a díky silným brýlím se rozhlížela obrovskýma očima. Harry si vždycky myslel, že tak trochu podvádí a byl šokován, když na konci loňského školního roku zjistil, že to byla ona, kdo zapříčinil, že Lord Voldemort napadl jeho rodiče. Díky tomu ještě méně vyhledával její společnost Naštěstí v tomto ročníku už nebude mít věštění. Její velké oči zabloudily jeho směrem. Rychle se podíval směrem k zmijozelskému stolu. Draco Malfoy právě napodoboval úder do nosu a byl za to odměněn hlasitým potleskem. Harry sklopil oči ke svému koláči. Všechno v něm vřelo. Kdyby tak mohl bojovat s Malfoyem tváří v tvář…
„Tak co chtěl profesor Slughorn?“ zeptala se Hermiona.
„Chtěl vědět, co se opravdu stalo na ministersvu,“ řekl Harry.
„To by chtěli všichni, co jsou tady,“ odfrkla si Hermiona. „Ve vlaku se nás na to všichni ptali, že Rone?“
„Jo,“ řekl Ron. „Všichni chtěli vědět, jestli jsi opravdu ‚Vyvolený‘.“
„Mezi duchy se o tom taky hodně mluví,“ dodal Skorobezhlavý Nick a naklonil se k Harrymu, až se jeho téměř uťatá hlava nebezpečně rozkývala.
„Pověřili mě, abych s tebou jednal, je všeobecně známo, že jsme přátelé. Nicméně jsem ujistil sdružení duchů, že tě nebudu otravovat, abych z tebe tahal informace. ´Harry Potter ví, že mi může plně důvěřovat´ řekl jsem jim. ´Raději bych zemřel, než bych zklamal jeho důvěru.´
„To nic moc neznamená, když už jste stejně mrtvý,“ namítl Ron.
„Jednou poznáš, jaké to je, být sťat tupou sekerou,“ řekl Skorobezhlavý Nick uraženě, zvedl se a odplul zpátky na konec nebelvírského stolu, právě když Brumbál u profesorského stolu povstal. Hovor a smích v Hlavní síni utichl téměř okamžitě.
„Přeji vám krásný dobrý večer,“ řekl se srdečným úsměvem a rozpřáhl paže, jakoby chtěl obejmout celou místnost.
„Co se mu stalo s rukou?“ vyjekla Hermiona.
Nebyla jediná, kdo si toho všiml. Brumbálova pravá ruka byla celá černá a vypadala jako mrtvá, tak jako v ten večer, kdy Brumbál přišel k Dursleyovým pro Harryho. Brumbál uklidnil šeptání v síni, usmál se a stáhl si červenozlatý rukáv přes zraněnou ruku.
„Nemusíte mít obavy,“ řekl lehkomyslně. „A nyní… vítám naše nové i staré studenty! Čeká vás další rok plný kouzelného vyučování…“
„Ta ruka vypadala stejně, když jsme se setkali v létě,“ pošeptal Harry Hermioně. „Myslel jsem, že už to bude mít vyléčené…, že mu Madam Pomfreyová pomůže.“
„Vypadá, jako by byla odumřelá,“ řekla Hermiona s odporem. „Ale jsou zranění, která se nedají vyléčit… staré kletby… a existují jedy, na které nejsou protilátky.“
„… a náš školník, pan Filch, mě požádal, abych vám sdělil, že je zakázáno používat jakékoliv žertovné předměty z obchodu Weasleovy kouzelnické kejkle.“
„A jako obvykle, ti, kteří chtějí hrát za svou kolej famfrpál, sdělí svoje jména vedoucím kolejí. Také hledáme nového komentátora na zápasy.“

„Rád bych přivítal nového člena profesorského sboru, pana profesora Slughorna“ … Slughorn se postavil, jeho holá hlava se leskla ve svitu svíček a břicho pod napjatou vestou vrhlo stín na stůl… „Je to můj bývalý kolega a souhlasil, že znovu převezme svoje staré místo učitele lektvarů.“
„Lektvarů?“
„Lektvarů?“
Síní se rozezněl vzrušený šepot, všichni chtěli vědět, zda dobře slyšeli.
„Lektvary?“ řekl Ron a Hermiona zároveň a otočili se na Harryho. „Ale tys říkal …“
„A profesor Snape,“ řekl Brumbál zvýšeným hlasem, aby překřičel vzrušený šepot, „převezme výuku Obrany proti černé magii.“
„Ne!“ řekl Harry tak hlasitě, že se několik lidí otočilo. Harry si z toho nic nedělal a naštvaně zíral na profesorský stůl. Jak mohli po tom všem dát Snapeovi Obranu proti černé magii? Nebylo snad všeobecně známo, že Brumbál mu v tomto nedůvěřuje, a proto mu tento předmět nikdy nesvěřil?
„Ale Harry, tys říkal, že Slughorn bude učit Obranu proti černé magii!“ řekla Hermiona.
„Myslel jsem si to,“ odpověděl Harry a snažil se vzpomenout, co mu řekl Brumbál ten den, kdy pro něj přišel, ale když o tom přemýšlel, zjistil, že Brumbál vlastně nikdy neřekl, co bude Slughorn učit.
Snape, který seděl vedle Brumbála po pravé straně, se nezvedl, když vyhlásili jeho jméno. Jen pokynul rukou směrem k zmijozelskému stolu, odkud se ozýval bouřlivý aplaus, ale Harry si byl jistý, že na jeho tváři, kterou tak nesnášel, zahlédl triumfální výraz.
„No, ale přeci jen je na tom něco pozitivního,“ řekl rychle. „Snape už tady bude jen jeden rok.“
„Jak to myslíš?“ zeptal se Ron.
„Tento předmět je prokletý. Nikdo ho neučil déle než rok... a Quirrel dokonce zemřel… Já osobně bych proti další smrti nic neměl…“
„Harry!“ řekla šokovaně a vyčítavě Hermiona.
„Mohl by pak zase učit Lektvary,“ řekl Ron mírně. „Třeba Slughorn nebude chtít pokračovat, Moddy nechtěl.“
Brumbál si odkašlal. Harry, Ron a Hermiona nebyli jediní, kdo mluvil. V celé místnosti šuměl hovor, že Snape nakonec dosáhl svého vytouženého cíle. Brumbál zůstával očividně netečný k senzaci, která zaplavila místnost. Nic dalšího už neřekl a čekal, až všichni utichnou a pokračoval.
„Jak všichni víte, Lord Voldemort a jeho stoupenci stále více a více nabývají na síle.“
Při jeho slovech nastalo napjaté ticho. Harry se podíval na Malfoye. Malfoy se nedíval na Brumbála, ale pohrával si s hůlkou a vznášel nad ní vidličku, jako by ředitelova slova nebyla hodna jeho pozornosti.
„Není ani možné vyjádřit, jak nebezpečná je současná situace a jak jsme se museli snažit, aby Bradavice byly tak bezpečné, jak jen je to možné. Kouzelná ochrana hradu byla během léta zvýšena, zabezpečili jsme jej novými a mnohem silnějšími kouzly, ale musíme stále úzkostlivě hlídat neopatrnost všech studentů a členů profesorského sboru. Naléhavě vás prosím, abyste dodržovali veškerá bezpečnostní opatření a příkazy, které vám dají vaši učitelé, i když jsou některá nařízení protivná, například zákaz vycházení v pozdních hodinách. Žádám vás, pokud v hradu nebo kolem něj narazíte na něco neobvyklého nebo podezřelého, okamžitě to oznamte některému z profesorů. Věřím, že se všichni budete chovat tak, abyste sebe i ostatní drželi v bezpečí.“
Brumbál přejel pohledem po studentech a potom se usmál.
„Ale nyní, vaše teplé a pohodlné postele čekají. Věřím, že vaším největším přáním nyní je, abyste byli dobře připraveni na zítřejší začátek vyučování. Takže dobrou noc!“
S obvyklým hlukem se studenti zvedli od stolů a začali vycházet ven z Velké síně do svých ložnic. Harry nijak nespěchal. Chtěl se vyhnout zírajícímu davu a taky chtěl být co nejdál od Malfoye, který by určitě znovu vyprávěl historku s nosem. Předstíral, že si zavazuje tkaničku, dokud všichni nebelvírští studenti neprošli kolem něj. Hermiona se hnala dopředu, aby se jako prefekt mohla postarat o prváky, ale Ron zůstal s Harrym.
„Co se opravdu stalo s tvým nosem?“ zeptal se, když se připojili na konec davu, který se hrnul ze síně tak, aby ho nikdo neslyšel.
Harry mu to řekl. Ron se vůbec nesmál, což bylo důkazem jeho pevného přátelství k Harrymu.
„Viděl jsem Malfoye předvádět něco s nosem,“ řekl zamračeně.
„Jo, no, nic si z toho nedělej,“ řekl hořce Harry. „Poslouchej, co jsem slyšel před tím, než mě tam objevili…“
Harry myslel, že bude Ron ohromený z toho, co Malfoy řekl. Ale to, co Harry považoval za strašně důležité, Rona vůbec nezaujalo.
„Ale Harry, Malfoy se jen vychloubal před Parkinsonovou... Co by mu Ty-víš-kdo asi tak mohl dát za úkol?“
„Jak můžeš vědět, že Voldemort nepotřebuje špeha v Bradavicích? Nebylo by to poprvé…“
„Rád bych, abys přestal říkat jeho jméno, Harry,“ řekl vyčítavě hlas za nimi. Harry se ohlédl a spatřil Hagrida.
„Brumbál to říká,“ protestoval Harry.
„Jo, jenže to je Brumbál, ne?“ řekl záhadně Hagrid. „Jaktožes přišel pozdějc, Harry? Měl sem strach.“
„Zdržel jsem se ve vlaku,“ řekl Harry. „A proč jsi přišel pozdě ty?“
„Byl sem s Drápem,“ řekl Hagrid šťastně. „Cesta mi zabrala dost času. Má nový domov nahoře v horách, Brumbál ho ubytoval v hezké velké jeskyni. Je tam mnohem šťastnější než v lese. Pěkně jsme si poklábosili.“
„Opravdu?“ řekl Harry a dával si pozor, aby se nepodíval na Rona. Naposled, když se setkal s Hagridovým nevlastním bratrem, vzteklý obr vytrhával stromy i s kořeny a jeho slovník obsahoval pět slov, z nichž dvě neuměl pořádně vyslovit.
„Jo, je fakt v pohodě,“ řekl Hagrid hrdě. „Bude nadšenej. Chtěl bych z něj udělat svého asistenta.“
Ron si potichu odfrknul, tak, aby to znělo jako odkašlání. Zastavili se před vstupními dubovými dveřmi.
„Tak se uvidíme zejtra, první hodina začíná po obědě. Přiďte včas, ať můžete pozdravit Klo…, vlastně Bělouše!“
Zvedl ruku, aby je pozdravil a vyšel dveřmi do tmy.
Harry a Ron se na sebe podívali. Harry věděl, že Ron myslí na to samé co on.

„Letos sis Péči o kouzlené tvory nezapsal, že?“
Ron zavrtěl hlavou.
„A ty taky ne, že?“
Harry taky zavrtěl hlavou.
„A Hermiona taky ne, že ne?“ řekl Ron.
Harry zase zavrtěl hlavou. Nechtěl domyslet, co Hagrid řekne, až zjistí, že se jeho tři nejoblíbenější studenti nezapsali do jeho hodin.

Kapitola devátá – Princ dvojí krve

zpět na začátek knihy

Harry a Ron potkali Hermionu ráno před snídaní ve společenské místnosti. Harry doufal, že ho Hermiona podpoří v jeho teorii a tak neztrácel ani chvíli a vylíčil Hermioně, co zaslechl v Bradavickém rychlíku říkat Malfoye.
„Ale on se samozřejmě chlubil před Parkinsovou, ne?“ prohodil Ron rychleji, než stačila Hermiona cokoliv říct.
„Já nevím“ řekla Hermiona nejistě. „Možná se Malfoy dělá důležitější než je... Ale je to příliš velká lež...“
„Přesně tak,“ řekl Harry, ale nemohl ani říct proč, protože se příliš mnoho lidí snažilo zaslechnout jejich rozhovor, neřku-li třeštíc na ně oči a šeptaje si mezi sebou.
Je to nevychované,“ prskl Ron na obzvláště drobného prvňáčka když se připojili k davu, šplhajícímu k doupěti za portrétem. Chlapec, který si šeptal se svým kamarádem cosi o Harrym okamžitě zrudl a vyděšeně zmizel. Ron se zahihňal.
„Miluju to, být v šestém ročníku. A tenhle rok si udělám volno. Celou věčnost tu můžeme prosedět a relaxovat.“
„Jenže ten čas budeme muset využít ke studiu, Rone!“ řekla Hermiona když došli na konec chodby.
„Jo, ale ne dnes,“ řekl Ron. „ Počítám, že dnešek je ztráta času.“
„Počkej!“ řekla Hermiona mávajíc rukou a zastavila kolemjdoucího čtvrťáka, který se pokoušel minout ji s limetkově zeleným diskem, chyceným pevně v ruce. „Zubaté Fresbee, to je zakázané, dej mi ho.“ řekla mu Hermiona přísně. Mračící se hoch jí podal vrčící Fresbee, sehnul se pod její rukou a odešel s kamarády. Ron počkal až zmizí a pak Hermioně vytrhl Fresbee z ruky.
„Skvěle, vždycky jsem jedno chtěl mít.“
Hermionin protest zanikl v chichotu, Levandule Brownová zřejmě shledala Ronovu poznámku velmi zábavnou. Když je míjela, pokračovala v hihňání a ohlédla se na Rona přes rameno. Ron vypadal velmi potěšeně.
Strop Hlavního sálu byl modrý, protínaly ho jemné, slabé mraky, jako čtverce nebe, viditelné přes vysoké sloupy oken. Když si vzali vepřové s vejci a slaninou, Harry a Ron řekli Hermioně o jejich rozhovoru s Hagridem minulý večer. Ale on nemůže myslet vážně, že budeme pokračovat v Péči o kouzelné tvory!“ řekla, vypadajíc zoufale. „Já myslím, kdy někdo z nás dal najevo... víte.. nějaké nadšení?“
„To je ono, nebo ne?“ řekl Ron, polykajíc celé smažené vejce. „My jsme vynakládali nejvíc úsilí, protože máme Hagrida rádi. A on si myslí, že zbožňujeme ten pitomý předmět. Myslíte si, že bude letos někdo pokračovat v OVCE.?“ Ani Ron, ani Hermiona neodpověděli. Nebylo to nutné. Přesně věděli, že nikdo z jejich ročníku nebude chtít pokračovat v Péči o magické tvory. Vyhnuli se Hagridovu pohledu a odpověděli na jeho veselé mávání jen zpola srdečně, když po deseti minutách opouštěl stůl učitelského sboru. Potom co se najedli, čekali až profesorka Mc.Gonagallová sestoupí od stolu pro učitele. Tento rok bylo rozdělení rozvrhů tříd obtížnější, než loni. Profesorka Mc. Gonagallová musela nejdříve zkontrolovat, že všichni dosáhli NKÚ, aby mohli pokračovat v jejich zvoleném OVCE.
Hermiona se okamžitě rozhodla pokračovat v Zaklínačství, Obraně proti černé magii, Přeměňování, Bylinkářství, Prastarých runách a Lektvarech a bez dalších formalit vyhodila z prvního období Prastaré runy. Nevillovi trvalo třídění trochu déle, jeho obličej byl znepokojený, když se profesorka Mc. Gonagallová dívala na jeho rozvrh a kontrolovala jeho NKÚ výsledky.
„Bylinkářství, dobře“ řekla. „Profesorka Prýtová bude nadšená, až vás uvidí s tím výjimečným OVCE s vaší kvalifikací na Obraně proti černé magii – „překonal všechna očekávání.“ Ale problém bude s přeměňováním. Je mi líto, Longbottome, ale „Ucházející“ není dost dobrý na pokračování k OVCE úrovni. Nemyslím si, že byste dokázal zvládnout učivo. Neville svěsil hlavu. Profesorka McGonagallová na něj zírala přes své hranaté brýle.
„Proč chcete pokračovat s Přeměňováním? Nikdy jsem neměla dojem, že by vás to obzvláště bavilo.“
Neville vypadal mizerně a zamručel něco jako: „Babička si to přeje..“
„Hm..“ zasupěla McGonagallová. „Nejvyšší čas, aby se vaše babička naučila být hrdá na svého vnuka, jaký je, spíš než aby určovala, jaký by měl být. Zvláště potom, co se stalo na ministerstvu.“
Neville zrůžověl a zmateně zamrkal, profesorka McGonagallová mu nikdy předtím nesložila kompliment.
„Je mi líto, Longbottome, ale nemohu vás nechat ve své OVCE. třídě. Vidím, že máte „Předčil očekávání“ v Zaklínačství, proč nevyzkoušíte OVCE. tady?
„Babička si myslí, že Zaklínačství je jednoduché.“ Zamumlal Neville.

„Přihlaste se na zaklínačství," řekla profesorka McGonagallová, „ a já zkusím Augustě připomenout, že nesložila zkoušku Zaklínačství ani na NKÚ a tento předmět není úplně zbytečný."
Lehce se smějíc potěšenému nedůvěřivému pohledu Nevilla, profesorka McGonagallová poklepala hůlkou na čistý rozvrh, na kterém se vzápětí objevily detaily předmětů a podala ho Nevillovi.
Profesorka McGonagallová se otočila k Parvati Patilové, jejíž první otázka byla, jestli kentaur Firenze stále učí Věštění.
„On ano, profesorka Trelawneyová si třídy mezi sebou tento rok rozdělí." řekla profesorka McGonagallová a v jejím hlase zněla nelibost. Bylo známé, že lehce pohrdala Věštěním.
"Šestý ročník bude mít profesorka Trelawneyová."
Parvati Věštění vyškrtla o pět minut později, vypadajíc velmi sklíčeně.
„Tak, Pottere, Pottere.." řekla profesorka McGonagallová, studujíc poznámky v notesu a otočila se na Harryho." Zaklínačství, Obrana proti černé magii, Bylinkářství, Přeměňování ... vše je v pořádku. Musím vám sdělit, že jsem byla velmi potěšena vaší známkou z Přeměňování, Pottere, velmi potěšena. Proč jste se ale nepřihlásil na Lektvary? Myslela jsem, že se chcete stát Bystrozorem?
„Chtěl jsem, ale řekla jste mi, že mám „Vynikající" na NKŮ profesorko."
„A to jste měl, když vás učil profesor Snape." Profesor Slughorn se spokojí se studenty s „Předčil očekávání" na NKÚ. Chtěl byste pokračovat v Lektvarech?"
„Ano, chtěl, ale nenakoupil jsem si žádné knihy, ani přísady, ani nic-„
„Jsem si jistá, že profesor Slughorn vám nějaké půjčí," řekla profesorka Mc. Gonagallová, „velmi dobře, Pottere, zde je váš rozvrh. Mimo jiné, dvacet doufajících duší se podepsalo na listinu do Nebelvírského Famfrfálového týmu. Pošlu vám ten papír a vy můžete uspořádat ve svém volném čase konkurzy."
O pár minut později si Ron vybral stejné předměty jako Harry a oba společně opustili místnost.
„Podívej," řekl Ron, zálibně pozorujíc rozvrh ve vzduchu, „ dostali jsme hodinu volna teď... a hodinu volna po přestávce, a hodinu po obědě... skvěle."
Vrátili se do společenské místnosti, která byla prázdná, kromě půltuctu sedmáků, včetně Katie Bellové, posledního člena originálního Nebelvírského famfrpálového týmu, ke kterému se připojil Harry v prvním ročníku.
„Myslela jsem, že ho dostaneš, dobrá práce." Zavolala, ukazujíc na kapitánský odznak na jeho hrudi. „Řekni mi, kdy svoláš konkurz!",
„Nebuď hloupá," řekl Harry, „ty nepotřebuješ být zkoušená, viděl jsem tě hrát pět let..."
„Nesmíš začínat takhle," řekla varovně. „Třeba je tu někdo mnohem lepší než já. Mnoho týmů bylo zruinováno, protože Kapitáni nechali hrát staré tváře, nebo své přátele."
Ron vypadal trochu znepokojeně a začal si hrát se zubatým Fresbee, které předtím Hermiona zabavila čtvrťákovi. Bzučelo po společenské místnosti, vrčíc a pokoušejíc se urvat kus gobelínu. Crookshankovy žluté oči to sledovaly a zasyčel, když se příliš přiblížilo.
O hodinu později neochotně opustili sluncem zalitou společenskou místnost kvůli Obraně proti černé magii o čtyři poschodí výše. Hermiona čekala stranou, nesouce náruč plnou bichlí a vypadala pod obraz.
„Dostali jsme příliš mnoho úkolu z Run," řekla znepokojeně, když se k ní připojili Harry a Ron.
„Padesátistránkovou esej, dva výklady a tohle máme přečíst do středy!"
„Smůla." zíval Ron.
„Počkej," řekla rozčileně. „Vsadím se, že Snape nám toho dá fůry."
Dveře do třídy se otevřely když mluvila a Snape chodil po chodbě, jeho zažloutlý obličej, orámovaný dvěma záclonami, tvořenými umaštěnými černými vlasy. Ticho okamžitě přešlo davem.
„Uvnitř," řekl.
Jakmile vstoupili, Harry se rozhlédl kolem sebe. Snape vložil svou osobnost do všeho v místnosti, byla depresivnější, než obvykle, záclony byly spuštěny přes okna, a místnost mírně projasňovalo světlo svíček. Zdi zdobily nové obrazy, ukazující mnoho lidí, trpících bolestí, bavících se ošklivými nehodami, nebo s podivně překroucenými částmi těla. Nikdo nemluvil dokud neusedli, rozhlížeje se po temných, depresivních obrazech.
„Já vám neříkal, abyste si vyndávali knihy," řekl Snape, zavírajíc dveře a otáčejíc tvář za stolem směrem do třídy. Hermiona spěšně schovala kopii „Konfrontace bez tváře" zpět do tašky a tu uložila pod židli.
„Chci k vám promluvit a vyžaduji vaši plnou pozornost." Jeho černé oči bloudily po tvářích k němu otočených, setrvávající o zlomek vteřiny déle na tváři Harryho.
„Zatím jste v tomto předmětu měli pět vyučujících, mám dojem."
Máte dojem... jako kdybyste je sám nesledoval, jak přichází a odchází, a nedoufal, že budete jejich nástupce, myslel si Harry kousavě.
„Přirozeně, tito učitelé měli vlastní metody výuky a různé priority. Kvůli těmto záměnám se divím, že vůbec tolik z vás udělalo zkoušky NKÚ. A budu ještě více překvapen, pokud všichni zvládnete O.V.C.E.., které budou mnohem těžší."
Snape se zastavil na konci místnosti, mluvíce nyní nižším hlasem, třída musela natáhnout krky, a pohlížela na něj. „Černá magie," řekl Snape, „je rozmanitá, různě se měnící a nekonečná. Boj s ní je jako boj s mnohohlavou obludou, které když useknete hlavu, naroste jí vzápětí jiná, mnohem chytřejší a zuřivější. Bojujete s něčím, co se mění, co je nezničitelné."
Harry zíral na Snape. Byla to opravdu jiná věc respektovat Černou magii jako nebezpečného nepřítele a poslouchat Snape, jak o ní mluví s něhou v hlase.
„Vaše obrana," řekl Snape trochu hlasitěji, „ musí být stejně flexibilní a vynalézavá, jako magie, kterou se snažíte zničit. Tyto obrázky - " ukázal pár z nich „věrně zobrazují, co se stane těm, kteří podstoupili, například, kletbu Crucio." – zamával rukou po těch, kteří vřískali v agónii – „cítili Mozkomorův polibek" – kouzelník, ležící na zemi,

schoulený s prázdným výrazem v očích, propadající se proti zdi – „nebo dráždili agresi Služebníků“ – krvavá masa na zemi.
„Byli Služebníci viděni?“ zeptala se Parvati Patilová vysokým ječivým hlasem. „Je to jednoznačné, že ji užívá?“
„Temný pán užíval Služebníky v minulosti,“ řekl Snape, „což znamená, že můžete uvážit předpoklad, že je užije znovu. Teď...“
Znovu vyrazil na cestu třídou ke svému stolu, a oni ho znovu sledovali jak šel, jeho tmavá róba se vlnila před ním.
„ jste... předpokládám, úplní nováčci v užívání neverbálních kouzel. Jaká je výhoda užití neverbálních zaklínadel?“
Hermionina ruka vystřelila do vzduchu. Snape se dlouho rozhlížel po ostatních, ujišťujíc se, že nemá na výběr, předtím, než odměřeně řekl „Tak dobře – slečno Grangerová?“
„Váš protivník netuší, jaké kouzlo se chystáte využít,“ řekla Hermiona, „a to vám dává několikavteřinový náskok.“
„Odpověď doslova okopírovaná ze Standardní knihy zaklínadel, šestá úroveň (Vzadu v rohu se zahihňal Malfoy), „ale fakta jsou správná. Ano, ti, kdo se vyvíjejí v užívání magie bez hlasitého zaříkávání získají moment překvapení. Ne všichni kouzelníci ale toto zvládnou, samozřejmě. Je to otázka koncentrace a jejich vnitřní síly, kterou někteří – jeho pohled opět utkvěl ve zlém úmyslu na Harrym – „postrádají.“
Harry věděl, že Snape naráží na jejich katastrofální hodiny Uzavírání v loňském roce. Odmítnul sklopit pohled a zlostně hleděl na Snape, dokud se Snape nedíval jinam.
„Teď budete rozděleni,“ Snape vykročil, „do párů. Jeden z vás bude zkoušet Jinx na toho druhého bez použití slov. Druhý se bude pokoušet odrazit Jinx stejnou silou. Do toho.“
Ačkoli to Snape netušil, Harry loni naučil přinejmenším půlku třídy (všechny, kteří byli členy Brumbálovy armády), jak provést obranné kouzlo. Žádný z nich ale zatím neprovedl kouzlo bez mluvení. Něco málo podvůdků se při tom nachomýtlo, mnoho studentů si formuli pouze šeptalo, místo aby ji vyslovili nahlas. Typické bylo, že po deseti vyučovacích minutách zvládla Hermiona odrazit Nevillovo kouzlo želatinových nohou(nepamatuju si, jak se jmenovalo!!!) bez použití jediného slova, což byl výkon, který by jí jistě vynesl dvacet bodů pro Nebelvír od jakéhokoli rozumného učitele, pomyslel si Harry hořce, ale Snape to zcela ignoroval. Vykračoval si mezi nimi, když nacvičovali a vypadal ještě více než dřív jako přerostlý netopýr a sterval u Harryho a Rona, kteří se potýkali s úkolem.
Ron, který zkoušel zjinxovat Harryho, byl fialový, a rty svíral pevně ve snaze nevyslovit zaklínadlo. Harry měl hůlku pozvednutou, čekajíc jako na jehlách na moment, kdy bude moci odrazit jinx a zdálo se, že to nikdy nepřijde.
„Dojímavé, Weasley,“ řekl Snape po chvíli „Tady – nechte mě vám ukázat - “
Otočil hůlku na Harryho tak rychle, že Harry instinktivně zareagoval, zapomenouc na nějaká neverbální zaklínadla., zavřískal, „Protego!“
Jeho obranné kouzlo bylo tak silné, že Snape byl odvržen a hozen na stůl. Celá třída se rozhlížela a sledovala jak se Snape upravuje a mračí.
„Vzpomínáte si na to, jak jsem vám říkal, že procvičujeme neverbální kouzla, Pottere?“
„Ano“ řekl Harry.
„Ano, pane.“
„Nemusíte mě nazývat panem, profesore.“ Slova mu vyletěla z pusy dříve, než si uvědomil, co říká. Několik lidí zalapalo po dechu, včetně Hermiony. Za Snapem dělali Ron, Dean a Seamus grimasy.
„Po škole, v sobotu v noci, má kancelář,“ řekl Snape. Já si nenechám urážet od nikoho, Pottere... dokonce ani od Vyvoleného!“
„To bylo super Harry!“ řehtal se Ron , když byli v bezpečí o přestávce, o chvíli později.
„Vážně jsi to neměl říkat, Harry,“ řekla Hermiona, mračíc se na Rona. „Jak tě to mohlo napadnout?“
„Pokoušel se mě zjinxovat, pokud sis toho nevšimla,“ vztekal se Harry, „měl jsem toho dost po Uzavíracích hodinách! Proč nepoužívá jiného pokusného králíka, pro změnu? Na co si to Brumbál hraje, když ho nechá učit Obranu? Slyšeli jste ho mluvit o černé magii? Miluje ji! Tuhle nezničitelnou - “
„No,“ řekla Hermiona, „myslím, že zněl trochu jako ty.“
„Jako já?“
„Ano, když jsi nám vyprávěl jaké je to stát před Voldemortem. Říkal jsi, že to nebyla pouze nabiflovaná kouzla, říkal jsi že jsi to byl pouze ty a tvůj rozum a odvaha – a nebylo to to, co Snape říkal? Je to otázka koncentrace a vnitřní síly?“
Harry byl tak odzbrojený, že okopírovala jeho myšlenky stejně dobře, jako ze Standardní knihy zaklínadel, že nebyl schopen argumentovat.
„Harry! Hej, Harry!“
Harry se rozhlédl, Jack Sloper, jeden z odrážečů poslední sestavy Nebelvírského týmu spěchal k němu, držíce svitek pergamenu.
„Pro tebe,“ supěl Sloper. „Poslyš, slyšel jsem, že jsi nový kapitán. Kdy proběhnou zkoušky?“
„Ještě nevím,“ řekl Harry a přemýšlel, že Sloper bude mít velké štěstí, pokud se dostane zpět do týmu.. „Dám ti vědět.“
„Tak jo, doufal jsem že to bude tenhle víkend – “
Ale Harry už neposlouchal, právě poznal tenké, šikmé písmo na pergamenu. Opustil Slopera uprostřed věty a pospíchal za Ronem a Hermionou, rozvíjejíce po cestě pergamen.

Drahý Harry,

Rád bych zahájil naše soukromé hodiny tuto sobotu. Laskavě přijď do mé kanceláře v 8 večer. Doufám, že se ti líbil první den zpátky ve škole.

S přátelským pozdravem

Albus Brumbál
P.S. Zbožňuji kyselý nanuk

„Zbožňuje kyselý nanuk?“ řekl Ron, který četl zprávu Harrymu přes rameno a vypadal zmateně.
„To je heslo jak se dostat kolem chrliče do jeho pracovny,“ řekl Harry potichu. „Cha! Snape bude zklamaný... Nemám čas být po škole!“
On, Ron a Hermiona strávili zbytek času nad tím, co chce Brumbál Harryho učit. Ron mínil, že nejpravděpodobněji ho bude učit efektní jinxy a kouzla tohoto typu, která Smrtijedi nepoznají. Hermiona řekla, že takové věci jsou ilegální a byla toho názoru, že Brumbál bude učit Harryho Obranu proti černé magii pokročile. Po přestávce šla na Věštění z čísel a Ron a Harry se vrátili do společenské místnosti, kde s nechutí začali plnit domácí úkoly Snapea.
To se ukázalo tak obtížné, že je stále neměli hotové když se k nim připojila Hermiona o jejich poobědové přestávce (ačkoliv ona podstatně urychlila proces s nimi). Právě je dokončili, když zazvonilo na jejich dvouhodinovku Lektvarů a tak pospíchali po jejich důvěrně známé cestě do třídy, doupěte, které měl tak dlouho v moci Snape.
Když došli na chodbu, shledali, že je zde pouze tucet lidí, postupujících do OVCE stupně.
Crabbe a Goyle evidentně propadli u zkoušky NKÚ, ale čtyři Zmijozelští tu byli přesto, včetně Malfoye. Byli tu také čtyři Havraspárští a jeden Mrzimorský student, Ernie Macmillan, kterého měl Harry rád přes jeho okázalé chování.
„Harry,“ řekl ohromeně, a když Harry přistoupil, podával mu ruku. „nedostal šanci mluvit na Obranu proti černé magii, dnes ráno. Dobrá lekce, myslím, ale štítová kouzla jsou už stará, samozřejmě, pro nás staré kriminálníky... A jak se máš ty Rone – Hermiono...“
Než stačili říct něco víc než „dobře,“ doupě se otevřelo a Slughornovo břicho je přivítalo ve dveřích. Jakmile vstoupili do třídy, jeho mroží kníry, vlnící se nad zářivým úsměvem, přivítal Harryho a Zabini s ozvláštním nadšením.
Doupě bylo, velmi neobvykle, úplně plné páry a zvláštních vůní.
Harry, Ron a Hermiona se zájmem větřili až došli k velkému, bublajícímu kotli. Čtyři Zmijozelští žáci společně přinesli stůl spolu se čtyřmi Havraspárskými. Harry, Ron a Hermiona sdíleli stůl s Erniem. Vybrali si nejbližší zlatě zbarvený kotlík, který vydával jednu z nejvábnějších vůní, které Harry kdy cítil. Někdy to připomínalo současně koláče melasy, vůni dřeva násady od koštěte, a něco tak rozkvetlého, co by mohl cítit v Burrow. Zjistil, že dýchá pomalu a zhluboka a výpary z lektvaru vypadaly tak, že je bude moci vypít. Byl velmi blažený, zašklebil se na Rona a ten mu grimasu přes stůl oplatil.
„A teď, a teď, a teď..“ řekl Slughorn, jehož masivní obrys se chvěl přes množství míhajících se par. „Váhy ven, výbavu na lektvary a nezapomeňte na vaše kopie Pokročilého míchání lektvarů...“
„Pane?“ řekl Harry, zvedaje svou ruku.
„Co je Harry?“
„Já tu nemám ani váhy, ani kotlík, ani nic – ani Ron – mysleli jsme, že nebudeme moci dělat OVCE - “
„Ano, profesorka McGonagallová se zmiňovala... nedělejte si starosti, drahý chlapče, nedělejte si starosti. Můžete použít ingredience z našich zásob, jsem si jistý, že vám můžeme půjčit nějaké váhy a tady jsou nějaké staré vyřazené knihy dokud nenapíšete Flourishovi a Blottsovi...“
Slughorn kráčel ke skříni v rohu a po chvíli šmátrání se vynořil se dvěma velmi poškozenými Pokročilými mícháními lektvarů od Libatiuse Borage, které dal Harrymu a Ronovi spolu se dvěma soubory špinavých vah.
„Tak a teď,“ řekl Slughorn, navrátiv se přední části třídy a hrudník se mu nadouval tak, že knoflíky na vestě téměř odskakovaly, „připravil jsem několik lektvarů, abyste si je mohli prohlédnout. Tyto lektvary budete schopni míchat potom, co složíte zkoušku OVCE.
Prozradí mi někdo, co je toto za lektvar?“ Ukázal na kotel nejblíže Zmijozelskému stolu. Harry se lehce nadzvedl na židli a uviděl něco, co vypadalo jako vařící se voda.
Hermionina dobře cvičená ruka rozřízla vzduch dříve, než se dokázal přihlásit kdokoliv jiný. Slughorn ukázal na ni.
„To je Veritasérum, bezbarvý lektvar bez zápachu, který přinutí pijáka říci pravdu.“
„Velmi dobře, velmi dobře!“ řekl Slughorn šťastně. „Tak,“ pokračoval, ukazujíce na stůl Havraspárských, „tento je velmi dobře znám... Charakterizovaný nedávno v letáčcích ministerstva... Tak kdopak ví - ?“
Hermionina ruka byla opět nejrychlejší.
„To je Mnoholičný lektvar, pane,“ řekla.
Harry také poznal pomalu bublající, blátivou substanci ve druhém kotlíku., ale nebral Hermioně úspěch za odpověď na otázku, ostatně to byla ona, kdo ho úspěšně vytvořil ve druhém ročníku. „Výborně, výborně! A tady... ano, drahoušku?“
„To je Amortentia!“
„To je správně. Asi je zbytečné se ptát,“ řekl Slughorn, vypadající velmi ohromeně, „ale vy víte, co způsobuje?“
„Je to nejsilnější lektvar lásky na celém světě!“ řekla Hermiona.
„Naprosto správně! Poznala jste to, předpokládám, podle výrazně perleťové záře?“
„A podle páry, kroutící se do charakteristických spirálek,“ řekla Hermiona nadšeně, „a voní podle toho, co se každému líbí nejvíc. Já cítím čerstvě posekanou trávu, vůni pergamenu a - “

Ale zrudla a nedokončila větu.
„Mohu znát vaše jméno, miláčku?“ řekl Slughorn, ignorujíc Hermionin rozpaky.
„Hermiona Grangerová, pane.“
„Grangerová? Grangerová? Nejste náhodou příbuzná s Hectorem Dagworth – Grangerem, který založil Nejneobyčejnější spolek výrobců lektvarů?“
„Ne, nemyslím, pane. Moji rodiče jsou Mudlové.“
Harry viděl, jak se Malfoy naklonil k Nottovi a něco mu zašeptal, oba se zahihňali, ale Slughorn si toho nevšiml, soustředil se na Hermionu a otočil se na Harryho sedícího vedle ní.
„Oh! Jedna moje kamarádka má mudlovské rodiče a je nejlepší v tomto ročníku!“ Předpokládám, že to je ta kamarádka, o které jsi mluvil, Harry.“
„Ano, pane.“ řekl Harry.
„Tak, tak, dávám Nebelvíru dvacet bodů, slečno Grangerová,“ řekl Slughorn srdečně.
Malfoy vypadal jako by mu právě Hermiona dala facku. Hermiona se otočila na Harryho s radostným výrazem a zašeptala: „Opravdu jsi mu řekl, že jsem nejlepší v ročníku? Oh, Harry!“
„A co je na tom tak zvláštního?“ zašeptal Ron, který zničehonic vypadal smutně. „Jsi nejlepší v tomhle ročníku – taky bych mu to řekl, kdyby se mě ptal!“
Hermiona se zasmála ale udělala ztišující gesto, takže slyšeli, co Slughorn říkal. Ron vypadal trochu nabručeně.
„Amortentia nevytváří opravdovou lásku, samozřejmě. Je nemožné napodobit, nebo vyrobit lásku. Ne, tohle je pouze stav podobný pobláznění nebo posedlosti. Je to pravděpodobně nejnebezpečnější a nejsilnější lektvar v této místnosti – oh, ano.“ řekl, pokyvujíce hlavou na Malfoye a Notta, oba se skepticky usmívali. „Až toho v životě poznáte tolik, co já, nebudete podceňovat sílu nápoje lásky.“
„A teď,“ řekl Slughorn, „je čas začít pracovat.“
„Pane, ještě jste nám neřekl, co je tohle za lektvar,“ řekl Ernie Macmillan, ukazujíce malý černý kotlík, stojící na Slughornově stole. Lektvar uvnitř šplíchal, měl barvu zlata a velké kapky vyskakovaly na stůl jako zlaté rybky, přestože lektvar nikdo nerozlil.
„Ach,“ řekl Slughorn znovu. Ale Harry si byl jistý, že na něj Slughorn nezapomněl, pouze chtěl tuto chvíli zdramatizovat.
„Ano, tento,. Tak tedy, dámy a pánové, tento lektvar je z těch nejneobvyklejších, zvaný Felix Felicis. Přináší,“ otáčel se,u smívajíce se, na Hermionu, která zalapala po dechu, „víte co způsobuje Felix Felicis, slečno Grangerová?“
„Je to tekuté štěstí.“ řekla Hermiona vzrušeně, „Dělá vás šťastným!“
Celá třída se posadila rovně. Teď mohl Harry pozorovat Malfoyovy uhlazené blonďaté vlasy, protože Slughornovi věnoval veškerou svou pozornost.
„Naprosto správně, deset bodů pro Nebelvír. Je to malý šťastný nápoj, Felix Felicis,“ řekl Slughorn. Nesmírně obtížný na výrobu a neblahé následky při omylu.Ale pokud je vyroben správně jako tento, uvidíte, že veškerá vaše úsilí se promění v úspěch.... dokud efekt nevyprchá.“
„A proč ho tedy lidé nepijí pořád, pane?“ zeptal se Terry Boot chtivě.
„Pokud je užíván v přemíře, přináší lehkomyslnost, nezodpovědnost a přílišnou důvěřivost,“ řekl Slughorn. „Příliš mnoho dobré věci, znáte to... velmi toxický ve větším množství. Ale brán šetrně a občas...“
„Ochutnal jste ho někdy, pane?“ zeptal se Michaela Corner s velkým zaujetím.
„Dvakrát v životě,“ řekl Slughorn. „Jednou, když mi bylo dvacetčtyři, podruhé, když mi bylo padesátsedm. Dvě lžíce spolknuté se snídaní. Dva perfektní dny.“
Zahleděl se zasněně do dáli. Ať už hrál divadlo nebo ne, Harry si pomyslel, že je to velmi efektní.
„A tak,“ řekl Slughorn, očividně se vracejíc zpět na Zemi, „ho nabízím jako výhru vítězi dnešní hodiny.“
Bylo takové ticho, že každá bublina na zlatém lektvaru vypadala desetkrát magičtější.
„malá lahvička Felix Felicis,“ řekl Slughorn, vyndávajíc nepatrnou lahvičku, utěsněnou korkovou zátkou z kapsy a ukazoval ji všem. „Dost na dvacet hodin štěstí. Od svítání do soumraku budete mít štěstí ve všem, co uděláte.“
„A teď vás musím varovat, že Felix Felicis je zakázáno užívat v jakýchkoliv soutěžích... sportovních utkáních, zkouškách, volbách.... obyčejný den se změní v neobyčejný!“
„Tak,“ náhle čile zvolal, „jak můžete vyhrát tuto báječnou cenu?Otočte na stranu deset v Pokročilém míchání lektvarů. Máme něco přes hodinu, takže za tuto dobu se pokusíte vytvořit Výtažek žijící smrti. Vím, že je to mnohem komplikovanější, než co jste se doposud učili a od nikoho neočekávám perfektní nápoj. Žák, který lektvar vytvoří nejlépe, získá malý Felix. Tak do toho.“
Ozývalo se horečné škrábání, jak všichni mísili přísady ve svých kotlících a dlouhá lupnutí, vydávaná měřícími přístroji, ale nikdo nemluvil. Koncentrace v místnosti byla hmatatelná. Harry viděl Malfoye horečně listovat kopií Pokročilého míchání lektvarů. Bylo naprosto jasné, že Malfoy chce mít šťastný den. Harry se sklonil ke knize, kterou mu Slughorn půjčil.
K jeho zlosti si všimnul, že minulý vlastník úplně začmáral stránky. Skloněný ke knize aby rozluštil ingredience (minulý vlastník si tam udělal poznámky a vyškrtal některé přísady) Harry pospíchal ke skříni, aby našel zbylé přísady. Když se vrátil ke svému kotlíku, všiml si Malfoye, strouhajícího Valeriánský kořen tak rychle, jak jen dovedl. Každý se občas letmo porozhlédl, co dělají ostatní. Toto byla výhoda a zároveň nevýhoda Lektvarů – nemohli jste pracovat odděleně. Po deseti minutách byla učebna plná kouře. Hermiona, samozřejmě, postupovala nejrychleji. Její lektvar vypadal hladce, tmavě rybízově zabarvený., tak jak bylo uváděno, že by měl vypadat v půli výroby. Když Harry doloupal své kořeny, opět se sklonil ke knize. Bylo velmi iritující, pokoušet se rozluštit postup pod těmi pitomými škrtanci minulého majitele, který z nějaké příčiny přeškrtal postup a místo něj napsal:

Rozdrtit je plochou stranou stříbrné dýky,

uvolňuje šťávu lépe než krájet plátky.

„Pane, myslím, že jste znal mého dědečka, Abraxe Malfoye?“ Harry pozvedl zrak, Slughorn právě míjel Zmijozelský stůl.
„Ano,“ řekl Slughorn, ani nepohlédl na Malfoye, „bylo mi moc líto, když jsem se dozvěděl o jeho smrti, ačkoliv to samozřejmě nebylo neočekávané, dračí neštovice v jeho věku...“
A šel pryč. Harry se otočil zpět ke svému kotlíku, usmívajíc se. Mohl konstatovat, že Malfoy očekával, že s ním bude jednat stejně, jako s Harrym a Zabinim. Nebo možná očekával stejně prominentní postavení, jako měl u Snapea. Vypadalo to, jako že Malfoy nechce nic jiného, než vyhrát lahvičku Felix Felicis. Harry se otočil k Hermioně.
„Můžu si půjčit stříbrnou dýku?“ Netrpělivě přikývla, neodtrhnouce pohled od lektvaru, který byl stále tmavě fialový, ačkoliv podle učebnice by měl zesvětlat.
Harry rozmačkal zrnka plochou stranou dýky. K jeho údivu z nich vytekl tolik šťávy, že nemohl pochopit, jak se jí do nich tolik mohlo vejít. Spěšně to nalil do kotlíku a pak jen překvapeně pozoroval, jak se šťáva mění na světle fialovou, přesně podle učebnice. Jeho vztek na minulého majitele učebnice úplně zmizel. Podle učebnice teď zamíchal zprava do leva lektvar a ten se stal tak čistým jako je voda. Podle dodatku, který napsal předešlý vlastník měl lektvarem zamíchat doprava, po každém sedmém zamíchání doleva. Že by měl neznámý pravdu i tentokrát?
Harry zamíchal doleva, nadechl se a zamíchal jednou doprava. Efekt byl okamžitý. Lektvar se proměnil v zářivě růžový.
„Jak to děláš?“ ptala se Hermiona s rudým obličejem, její lektvar byl pořád tmavě fialový.
„Míchám doprava - “
„Ne, ne, učebnice říká doleva!“ odsekla.
Harry pokrčil rameny a pokračoval ve své práci. Sedmkrát doleva a jednou doprava, pauza... sedmkrát doleva a jednou doprava...
Přes stůl Ron proklínal svůj výtvor, vypadal jako lekvar z lékořice. Harry se rozhlédl po okolí. Tak daleko, jak dohlédl nikdo neměl lektvar tak světlý, jako ten jeho. Cítil se povznesený, něco, co se mu nikdy předtím v této místnosti nestalo.
„Tak... a stop!“ zvolal Slughorn. „Přestaňte s mícháním, prosím!“
Slughorn se pomalu přesunul ke stolu, nahlížejíc do kotlíků. Nic nekomentoval, ale dával okázale najevo povzbuzení, nebo nespokojeně zafuněl. Stůl Harryho, Rona, Hermiony a Ernieho navštívil až naposled. Bez povšimnutí prošel kolem Ernieho odvaru. Pobaveně se smál nad Ronovou podivnou tekutinou. Nad Hermioniným lektvarem souhlasně pokýval hlavou. Když uviděl Harryho kotlík, zadíval se nevěřícně.
„Absolutní vítěz!“ zaječel hlasitě. „Výborně, výborně, Harry! Můj Bože, je naprosto jasné, že jsi zdědil talent po matce! Byla nesmírně šikovná na lektvary! Tady máš, tady máš – lahvička lektvaru Felix Felicis, užij ji dobře!“
Harry uložil malou lahvičku do své kapsy, vychutnávajíce zvláštní kombinaci potěšení a zuřivých pohledů Zmijozelských a zklamaného výrazu na tváři Hermiony. Ron vypadal ohromeně.
„Jak jsi to dokázal?“ zeptal se Harryho, jakmile opustili učebnu.
„Měl jsem štěstí,“ řekl Harry protože je Malfoy poslouchal. Jakmile byli bezpečně u Nebelvírského stolu na večeři, vše jim řekl. Hermionin obličej byl s každým dalším slovem kamenější.
„Předpokládám, že si myslíte, že jsem podváděl?“ zakončil, dopálený Hermioniným výrazem.
„No, nebyla to jenom tvoje práce, ne?“ řekla strnule.
„Měl jenom jiné instrukce, než my, to není žádná katastrofa.“ řekl Ron. „Vzal na sebe riziko a vyplatilo se mu to.“
„Slughorn nám podával dvě knihy a já si samozřejmě vzal tu s návodem. Na straně padesát dvě - “
„Počkej - “ řekl hlas za Harryho levým uchem a on cítil tu samou vůni, jako předtím v Slughornově doupěti. Otočil se a uviděl Ginny.
„Slyšela jsem správně? Ty jsi dělal něco podle toho, co ti napsala kniha, Harry?“
Vypadala vyděšeně. Harry věděl, co se jí právě honí hlavou.
„To nic,“ řekl, aby ji uklidnil, ztišujíce hlas. „To není jako, ty víš, Riddleův denník. Je to jenom stará učebnice, ve které někdo něco přeškrtal.“
„Ale ty jsi udělal, co se tam psalo?“
„Jen jsem zkusil pár tipů ,ale nic zvláštního se nestalo, Ginny - “
„Ginny má pravdu,“ řekla Hermiona oživle. „Měli bychom zjistit, jestli tu není něco podivného. Myslím všechny ty podivné instrukce.“
„Hele!“ řekl Harry rozhořčeně, když vzala knihu Pokročilého míchání lektvarů z jeho tašky a vytáhla hůlku.
„Specialis Revelio!“ řekla, klepajíc hůlkou na přední stranu. Nic se nestalo. Kniha tu pořád ležela, stará, špinavá a vypadala jako sežvýkaná psem.
„Skončilas?“ řekl Harry podrážděně. „Nebo chceš počkat, jestli náhodou neudělá pár kotrmelců?“
„Vypadá pořádku,“ řekla Hermiona a stále podezíravě pozorovala na knihu.
„Fajn, tak ji dám zpět,“ řekl Harry, shrábl ji ze stolu, ale vyklouzla mu z ruky a ležela otevřená na zemi. Nikdo je nesledoval. Harry se sehnul aby ji sebral, a když ji držel v ruce, všimnul si malého nápisu na zadní straně knihy, psaného stejným písmem jako návod na výrobu lektvaru, díky kterému měl lahvičku s lektvarem Felix Felicis, teď bezpečně schovanou v jeho kapse.

Tato kniha je majetkem prince z nečisté (dvojí) krve.

Kapitola desátá – Gauntova hodina

zpět na začátek knihy

Zbytek týdne v hodinách Lektvarů pokračoval v instrukcích v Princi nečisté krve, kdykoliv se odchýlili od Libatiuse Borageho, po jejich výsledcích ze čtvrté hodiny Slughorn chválil Harryho schopnosti a říkal že nikdy neučil nikoho tak talentovaného. Ani Ron ani Hermiona tím nebyli potěšeni. I když Harry nabízel svou knihu oběma, Ron raději složitě luštil rukopis a neřekl Harrymu ať čte nahlas, přestože to vypadalo podezřele. Hermiona mezitím rozhodně pročítala „oficiální“ instrukce jak to ona nazývala, ale začínala být čím dál tím víc mrzutá jako oni a vynesla ubohé výsledky.

Harry netušil kdo by Princ nečisté krve mohl být. Avšak množství úkolů mu bránilo k čtení z jeho souboru kopii Pokročilé Výroby Lektvarů, přelétal očima nad kopií, dostatečně na to, aby chatrně viděl, že na stránce kde Princ neudělal dodatečné poznámky, byly ne všechny spojené s výrobou Lektvarů. Všude byly pokyny, které vypadaly jakoby je Princ provedl na něm.
„Nebo na ní,“ řekla Hermiona podrážděně, zaslechla Harryho v sobotu odpoledne ve společenské místnosti. „Může to být i holka. Myslím si, že je to holka podle rukopisu, který je spíše dívčí.“
„Je nazýván Princ nečisté krve,“ řekl Harry. „Kolik holek bylo Princem?“
Hermiona neodpověděla na tuto otázku. Pouze se zamračila a vytrhla Ronovi svou esej Základy Rematerializace, který se to snažil přečíst z vrchu dolů.
Harry se podíval na hodinky a rychle strčil svou kopii do tašky.
„Za pět osm. Měl bych jít, nechci přijít pozdě k Brumbálovi.“
„Oooh,“ vzpamatovala se Hermiona, „Hodně štěstí! Budeme na tebe čekat, chceme slyšet co tě bude učit.“
„Doufám, že ti to půjde,“ řekl Ron. A oba se dívali jak Harry vychází ven ze společenské místnosti.
Harry prošel opuštěné chodby, i když šel rychle u sochy, potkal profesorku Trelawneyovou, která míchala špinavě vypadající karty a mumlala si pro sebe význam karet, Harry se přikrčil za sochu.
„Piková dvojka: konflikt,“ mumlala, když procházela místem kde byl Harry skrčený. „Piková sedma: Předzvěst nemoci, piková desítka: násilí, pikový kluk: temný mladý muž, možná ustaraný, někdo kdo nemá rád tazatele…“
Zastavila se bez otáčení se na pravé straně Harryho sochy.
„Dobře, to nemůže být pravda,“ řekla znuděně a Harry slyšel jak znovu rázně míchala karty.
Odešla a za ní závan vůně cherry. Harry počkal až byla konečně z dosahu a rychle vyrazil nahoru do sedmého patra kde stála osamocená gargoyla.
„Kyselé šumivky“ řekl Harry a gargoyla uhnul na stranu a s ním i zeď a přijely schody, po kterých Harry vyšel nahoru až ke dveřím na kterých byl mosazný kruh na klepání.
Harry zaklepal.
„Dále“ uslyšel Brumbálův hlas.
„Dobry večer, pane“ řekl Harry a vešel dovnitř do kanceláře.
„Ah, dobrý večer, Harry, posaď se,“ řekl Brumbál a usmál se. „Doufám že sis užil první týden zpátky ve škole.“
„Ano užil, děkuji,“ odpověděl Harry.
„Musíte být velmi vytížený, zdržení pozdě večer. Err“, řekl koktavě Harry, ale Brumbál se na něj ani nepodíval.
„Jsem dohodnutý s profesorem Snapem, že si příští Sobotu uděláte svůj úkol po škole.
„Dobře“ řekl Harry, který si vzpomněl na minulé doučování se Snapem.
„Takže, Harry,“ řekl Brumbál. „Asi jsi zvědavý, jsem si jistý, co jsem naplánoval pro tyhle – nějaké lepší slovo – lekce?“
„Ano, pane“
„Dobře, rozhodl jsem se že je čas, nyní víš, že se tě Lord Voldemort snažil zabít před patnácti lety. Řeknu ti jisté informace. Chvilka ticha.
„Řekl jste mi minulý rok, že mi řeknete cokoliv,“ řekl Harry a lehce se mu třepal hlas. „Pane,“ dodal.
„Také, že řeknu,“ řekl Brumbál klidně. „Řeknu ti vše co vím. Od teď a neměli bychom opomíjet základní fakta, dále bychom měli procestovat kalné močály vzpomínek a také nejdivočejší hádky. Možná budu žalostně špatný jako Humphrey Belcher, který věřil že čas byl zralý pro sýrový kotlík.“
„Ale myslíte, že máte pravdu?“ zeptal se Harry
„Přirozeně ano, ale musím tě varovat, dělám chyby jako každý člověk. V pravdě – odpusť mi – mé chyby mají větší rozsah než ostatních.“
„Pane“, řekl Harry opatrně, „to co se mi chystáte říct, má to spojitost s věštbou? Pomůže mi to nějak… přežít?“

„Má to obrovsky moc co dočinění s věštbou,“ řekl Brumbál uvolněně jako by se ho Harry ptal na předpověď počasí na příští týden. „A doufám, že ti to pomůže přežít.“
Brumbál si stoupl na nohy a začal obcházet kolem stolu, minul Harryho a zastavil se u myslánky na druhé straně stolu než byl Harry.
„Vypadáte starostlivě.“
Harry se podíval na myslánku s trochou obavy. Jeho předešlé zkušenosti s divnými nástroji na vzpomínky a myšlenky nebyly zrovna skvělé. Naposledy toho viděl víc než si přál. Ale Brumbál se usmál.
„Nyní půjdeme do myslánky spolu. A docela nezvykle … s dovolením.“
„Kam půjdeme?“

„Na výlet na uličku vzpomínek Boba Ogdena," řekl Brumbál a z jeho kapsy vytáhl krystalovou láhev s vířící stříbro-bílou tekutinou.
„Kdo byl Bob Ogden?"
„Byl to zaměstnanec Ministerstva Kouzel – oddělení vymáhání práva," řekl Brumbál. „Zemřel před pár lety, předtím jsem ho vystopoval a přesvědčil o svěření těchto vzpomínek mě. Navštívíme ho při jeho práci. Pokud budeš chtít Harry."
Ale Brumbál zvedal zátku od láhve s těžkostí: Jeho zraněná ruka byla strnulá a bolestivá.
„Musím se na něco zeptat, pane?"
„Nic důležitého, Harry …"
Brumbál ukázal svou hůlkou na láhev a zátka vyletěla ven.
„Pane – jak jste si poranil ruku?", zeptal se Harry a díval se na zčernalé prsty s odporem a lítostí.
„Nyní není čas na tenhle příběh. Harry, zatím ne, máme schůzku s Bobem Ogdenem.
Brumbál vylil stříbrnou substanci do myslánky kde se to vlnilo a kmitalo, ani tekutina ani plyn. „Až po tobě Harry," řekl Brumbál a ustoupil do myslánky. Harry přistoupil k myslánce a zhluboka se nadechl a ponořil svůj obličej do stříbrné substance. Cítil, že opustil podlahu kabinetu a padal, padal skrz vířící temnotu a pak náhle zamrkal v oslnivém denním světle, než si jeho oči zvykly, stál za ním i Brumbál.
Stáli v aleji, lemované spletitými živými ploty. Letní obloha byla modrá jako nikdy. Pár metrů od nich stál malý, zaoblený pán s enormně tlustými brýlemi, které zmenšovaly jeho oči. Četl si dřevěný ukazatel, po kterém lezl ostružiník, na levé straně cesty. Harry věděl, že tohle musí být Ogden, byl to jediný člověk v dohledu a nosil velmi zajímavé oblečení, které by si mohl vybrat pouze nezkušený kouzelník, který zkouší vypadat jako mudla. Šosatý kabát a kamaše a přes to krátký proužkovaný župan.Ještě dříve než Harry zjistil více než jen jeho bizarní oblečení, Ogden šel dolů v aleji.
Brumbál i Harry ho následovali. Když procházeli kolem ukazatele Harry viděl že má dvě časti, jedna, která ukazovala cestu zpět – Velký Visánek 5 mil a ukazatel, který ukazoval směr Ogdenovi chůze – Malý Visánek 1 míle.
Šli krátkou cestu, kde nebylo nic vidět kromě živého plotu, letní oblohy a postavičky v županu. Jakmile se alej zatáčela doleva a cesta se snášela dolů, rozprostřel se před nimi nečekaný výhled. Harry viděl vesnici, nepochybně Malý Visánek, mezi dvěma příkrými kopci, s kostelem a hřbitovem kousek od sebe. Na druhé straně vesnice, na kopci, byl hezký velký statek obklopen obrovskými prostranstvími se zeleným povrchem. Ogden neochotně zrychlil krok, když cesta zbíhala z kopce dolů. Brumbál protáhl své kroky a Harry si musel pospíšit, aby jim stačil. Myslel si, že Malý Visánek je jejich cíl cesty. Cesta zatáčela doprava a viděl Ogdena jak prochází mezerou v plotě.
Brumbál a Harry ho následovali po úzké polní cestě lemované vyššími živými ploty než byli oni sami. Cesta se za chvíli otevřela a Brumbál s Harrym zastavili za Ogdenem.
Bezoblačná obloha, staré stromy a hluboké, tmavé a chladné stíny. Za pár chvil se před Harrym objevil napůl schovaný dům. Velmi tajemné místo pro dům, nebo spíš, proč někdo nepokácel ty stromy okolo, aby nebylo vidět dolů do vesnice, žádné světlo. Uvažoval zda bylo toto místo někdy obýváno, zdi byli porostlé mechem, tašky byly opadané ze střechy. Kopřivy rostly všude kolem, jejich výška dosahovala až do výše oken, která byla špinavá. Jakmile si uvědomil, že zde nikdo bydlet nemohl, otevřelo se okno a klaplo o zeď a z komínu vycházel kouř jakoby někdo vařil.
Ogden potichu pokročil, Harrymu se zdálo, že velmi opatrně, jakoby měl strach. Temné stíny stromů se přesouvali společně s Ogdenem směrem ke vchodu. Zastavil se a díval se na hlavní vchod kde byl přibitý mrtvý had.
Pak něco prasklo a z nejbližšího stromu před trojici mužů spadl muž v cárech oblečení, dopadl kousek od pravé Ogdenovy nohy. Muž mu stál na konci jeho kabátu.
„Nejste vítán," promluvil muž na Ogdena

Muž se před ně postavil. Měl husté rozcuchané vlasy, a velmi špinavé, ani barva vlasů poznat nešla. Chybělo mu pár zubů. Jeho oči byli malé a tmavé a dívali se opačným směrem. Mohl by vypadat humorně. Ale nevypadal. Výsledek byl děsivý. Harry se nemohl divit, že se Ogden zasekával v mluvení.
„Er – Dobré ráno. Jsem z Ministerstva Kouzel…"
„Nejste vítán."
„Er – pardon… nerozumím vám," řekl Ogden nervózně.
Harry viděl ze Ogden je extrémně nervózní. Harry se nedivil Ogden mu nerozuměl a muž měl v ruce krvavý nůž.
„Ty mu rozumíš Harry, mám pravdu?" řekl Brumbál potichu. „Ano, samozřejmě," řekl Harry, mírně znepokojeně.
„Proč mu Ogden nerozumí?"
Ale jakmile jeho oči zabloudili na mrtvého hada na dveřích, okamžitě pochopil.

„On mluví hadí řečí?"
„Správně," řekl Brumbál, přikyvoval a usmíval se.
Muž v cárech postupoval proti Ogdenovi. V jedné ruce nůž v druhé ruce hůlku.
„Podívej se…" začal Ogden, avšak pozdě: zazněla rána a Ogden už ležel na zemi zakrývajíce si obličej, ohavná žlutá tekutina mu stříkala mezi prsty.
„Morfine!" vykřikl někdo hlasitě.
Starší muž vyběhl z chaty a bouchl za sebou dveřmi až se had rozhoupal. Muž byl menší než první, ale měl širší ramena a delší paže, jasné oči, hnědé vlasy a vrásčitý obličej. Přišel až k muži s nožem, který se hlasitě chechtal a díval se na zem na ležícího Ogdena.

„Ministr, že?“ zeptal se starší muž a sledoval Ogdena. „Správně!“ řekl Ogden. „A vy, řekl bych, pan Gaunt?“
„Jistě,“ řekl Gaunt. „Dostal jste do tváře, že?“ „Ano, dostal,“ odsekl Ogden
„Toto je soukromý majetek. Nemůžete sem vstoupit a očekávat milé uvítání. Můj syn to tu brání,“ řekl agresivně Gaunt.
„Bránit se čemu?“ řekl Ogden a plazil se k jeho nohám.
„Vetřelci, mudlové, špíny…“
Ogden namířil svou hůlkou na svůj nos, z kterého stále srčel žlutý hnis a tok hnisu se najednou zastavil. Gaunt řekl koutkem svých úst Morfinovi: „Běž do domu. Nediskutuj.“

Harry okamžitě poznal Hadí řeč, rozuměl co Gaunt říkal, ale byl si jistý, že všechno co mohl slyšet Ogden bylo jen syčení. Morfin s tím rozhodně nesouhlasil, ale Gaunt se podíval hrozivým pohledem a Morfin změnil názor a šel do chaty, zvláštní kolébavou chůzí, zavřel dveře a had se opět smutně houpal.
„To byl váš syn, jsem tu abych ho viděl, pane Gaunte,“ řekl Ogden a stíral si poslední zbytky hnisu z kabátu. „To byl Morfin, že?“
„Ah, to byl Morfin,“ řekl stařec stejným tónem. „Jste čistokrevný kouzelník?“ zeptal se najednou agresivně.
„Tady žádný není,“ řekl chladně Ogden a Harry z něco cítil jak si více věří. Gauntovi se očividně ulevilo.
Šilhal po Ogdenově tváři a mumlal, stále agresivně, „Viděl jsem dole ve vesnici, že lidem srčel hnis z nosů stejně jako vám.“
„O tom nepochybuji, pokud jste nechal vašeho syna běhat po venku“, řekl Ogden. „Snad bychom mohli pokračovat v diskuzi vevnitř?“
„Vevnitř?“
„Ano, pane Gaunte, už jsem vám říkal, že jsem tady kvůli Morfinovi. Posílali jsme svou…“
„Nemám rád soví poštu,“ řekl Gaunt. „Neotvírám dopisy.“
„Potom si nemůžete stěžovat, že nedostanete varování před návštěvníky,“ řekl Ogden kysele. „Jsem tady kvůli porušení Kouzelnického zákonu, který zde nastal v časných hodinách tohoto rána…“
„Dobře, dobře, dobře,“ křičel Gaunt. „Pojďme dovnitř, bude to tak lepší!“
Dům vypadal, že obsahuje tři malé místnosti. Dvoje dveře vycházely z hlavní místnosti, která sloužila jako kuchyně a obývací pokoj zároveň. Morfin seděl ve špinavém křesle vedle doutnajícího ohně, hladil živou zmiji mezi jeho tlustými prsty jemně u toho veršoval v Hadí řeči:

(pozn. překl. nezveršováno)

Hissy, hissy, malý hádku,
Plazit se po podlaze,
Budeš hodný na Morfina
Nebo tě přibije na dveře.

Z vedlejší místnosti se ozval ostrý zvuk, Harry si uvědomil, že ve vedlejší místnosti je dívka jejichž rozedrané šedé šaty byly stejné barvy jako kamenné zdi za ní. Stala vedle vařícího hrnce u špinavých kamen. Měla rovné, jednotvárné vlasy, měla jasnou, avšak bledou tvář. Lehce šilhala jako její bratr. Vypadala jako uklizečka, na rozdíl od obou mužů.. Harry nikdy neviděl tak smutně vypadající osobu.
„Moje dcera, Merope.“ Řekl Gaunt s nechutí, když se na ní Ogden zvídavě díval.
„Dobře ráno,“ řekl Ogden.

Neodpověděla, s ustrašeným pohledem pokračovala ve vaření.
„Dobře, pane Gaunte,“ řekl Ogden, „takže k věci, dostali jsme zprávu, že váš syn, Morfin, vykonal kouzlo před mudlou minulou noc.
Ohlušující kovový zvuk. Merope upustila jeden z hrnců.
„Zvedni to!“ křičel na ni Gaunt. „To je to, hrabeš se po podlaze jako nějaký špinavý mudla, na co máš hůlku, ty neužitečný pytle špíny?“
„Pane Gaunte, prosím!“ řekl Ogden šokovaně, Merope mezitím zčervenala a vzala nejistě hůlku, namířila na hrnec a rychle a neslyšitelně zamumlala kouzlo, hrnec se zvedl z podlahy a udeřil do protější zdi a vznikly na něm dvě praskliny.
Morfin se začal šíleně chechtat. Gaunt křičel: „Oprav to, ty méněcenná hroudo, sprav to!“
Předtím než Merope zvedla hůlku, zvedl hůlku Ogden a pevně řekl: „Reparo.“ Hrnec se okamžitě spravil.
Gaunt chvíli vypadal, že bude křičet na Ogdena, ale nakonec si to rozmyslel a místo toho se zašklebil na dceru, „Štístko, milý člověk z ministerstva, že? Třeba si vás vezme sebou.“

„Pane Gaunte,“ znovu začal Ogden, „jak jsem říkal, důvod proč tu jsem…“
„Už jsem to jednou slyšel!“ odsekl Gaunt. „A co s tím? Morfin dával lekci mudlovi, co je na tom?“
„Morfin porušil kouzelnický zákon,“ řekl Ogden vážně.
„Morfin porušil kouzelnický zákon,“ snažil se Gaunt napodobit Ogdenovů hlas s monotónním přednesem. Morfin se znovu chechtal. „Dával lekci špinavému mudlovi, to je nyní nezákonné?“
„Ano,“ řekl Ogden. „Obávám se, že to tak je.“
Vytáhl z náprsní kapsy malý svitek pergamenu a rozbalil ho.
„Co je zase tohle?“ zeptal se Gaunt naštvaně.
„To je předvolání ke slyšení…“

„Předvolání! Předvolání? Kdo si myslíte že jste? Předvolávat mého syna někam?“
„Jsem ředitel skupiny pro Vymáhání kouzelnického práva,“ řekl Ogden.
„A myslíte si, že jsme nějaká spodina, že?“ vykřikoval Gaunt, a šel směrem k Ogdenovi a ukazoval špinavým žlutým prstem na jeho hruď. „Spodina, která přiběhne kdy si ministerstvo řekne? Víš s kým mluvíš, ty jeden malý špinavý mudlovský šmejde?“
„Měl jsem ten dojem, že mluvím s panem Gauntem,“ řekl opatrně Ogden
„Správně!“ řval Gaunt. Na chvíli si Harry myslel že Gaunt udělal obscéní gesto rukou, ale pak si uvědomil, že ukazoval Ogdeovi prsten s černým kamenem. „Vidíte to? Vidíte to? Víte co to je? Odkud to pochází? Už několik století je to v naší rodině, celý rodokmen pouze čistá krev.“
„Nic mě nenapadá,“ řekl Ogden a díval se na prsten, „ale to je mimo důvod proč tu jsem pane Gaunte. Váš syn se dopustil…“
Se vzteklým řevem se Gaunt rozběhl k dceři. Harry si myslel, že ji chce uškrtit jak ji chytl u hrdla, ale pak si všiml, že jí táhl za zlatý řetěz, který měla kolem krku.
„Vidíte to?“ opět křičel na Ogdena, a třásl zlatou broží, zatímco Merope lapala po dechu.
„Vidím, vidím,“ řekl spěšně Ogden.
„Zmijozel!“ vykřikl Gaunt. „Salazara Zmijozela! Jsme jedinými žijícími potomky, co tomu říkáte hm?
„Pane Gaunte, vaše dcera!“ řekl Ogden v obavách, Gaunt Merope pustil; belhala se směrem ke kuchyni a lapala po dechu.
„Tak!“ řekl Gaunt vítězně jakoby byl konec celého sporu. „Nemluvte s námi jako bychom byli špína na vašich botách! Generace čisté krve, kouzelníci, déle než si dokážete představit. Nepochybuji o tom!“
Plivl na podlahu vedle Ogdenových bot. Morfin se chechtal a Merope byla schoulená pod oknem.
„Pane Gaunte,“ řekl Ogden zarputile, „obávám se, že žádný z vašich předků nebo bohatství vám nepomůže v projednávané záležitosti. Jsem tady kvůli Morfinovi, Morfin obtěžoval mudly minulou noc. Naše informace“ – podíval se dolů na svitek – „je to, že Morfin hrál Jinx a Hex a řekl mudlovy že mu udělá vyrážku. Udělal tak. Morfin se chechtal.
„Ticho, chlapče,“ zavrčel Gaunt Hadí řečí a Morfin okamžitě ztichl.
„A co teda bude, když to udělal?“ řekl Gaunt, „Očekávám, že jste tomu mudlovi spravili paměť a že si na nic nevzpomíná…“
„To je jasné, pane Gaunte“ řekl Ogden. „Toto byl nevyprovokovaný útok na bezbranné…“
„Ar, viditelně máte rád mudly,“ ušklíbl se Gaunt a opět plivl na podlahu.
„Tato diskuse nemá smysl,“ řekl Ogden. „Je jasné, že budete bránit svého syna, ale on si neuvědomuje co provedl.“ Znovu se podíval na spodek svitku. „Morfinono slyšení je 14.září z důvodu zákona o utajování…“
Ogden se lekl, cinkot a klapot koňských kopyt, něčí hlasy šly slyšet přes otevřené okno. Někdo jel po cestě k domu. Gaunt zkoprněl, poslouchal a jeho oči se rozšířily. Morfin syčel a otočil se za zvukem, jeho výraz byl hladový. Merope zvedla hlavu, její tvář byla ostře bílá.
„Můj Bože, co to vidím!“ slyšeli dívčí hlas. „Proč to tvůj otec dávno nezboural Tome?“
„To není naše,“ řekl mladý mužský hlas. „Všechno na druhé straně údolí patří nám, ale tahle chata patří starému trampovi, kterému říkají Gaunt. Bydlí tu s dětmi. Jeho syn je šílený, kdybys slyšela co o něm vypráví lidé ve vesnici.
Dívka se smála, Cinkání a klapot koní byl čím dál tím hlasitější.
Morfin chtěl vstát. „Seď!“ řekl mu Gaunt Hadí řečí.
„Tome,“ řekl dívčí hlas znovu, nyní byl velmi blízko, „Možná se pletu – ale někdo přibil hada na dveře?“
„Dobrý Bože, máš pravdu!“ řekl mužský hlas. „To určitě udělal ten syn, říkal jsem, že to nemá v hlavě v pořádku. Nedívej se na to Cecílie, drahá.“
„Drahá,“ šeptal Morfin v Hadí řeči a díval se na svou sestru.
„Drahá, tak jí nazývá. To by rozhodně neměl.“
Merope byla tak bílá, že musela každou chvílí omdlít.
„Co je to?“ řekl Gaunt ostře, také v Hadí řeči a přelétal očima ze syna na dceru. „Co jsi říkal Morfine?“
„Ona se ráda dívá na toho mudlu,“ řekl Morfin, zlým výrazem se díval na svou sestru, která nyní vypadala velmi vyděšeně. „Vždy když je v zahradě, tak ho pozoruje přes živý plot, že? A minulou noc…“
Merope prosebně zatřásla hlavou, ale Morfin nemilosrdně pokračoval, „Dívala se z okna, čekala dokud nejel domů, že?
„Dívala se z okna na mudlu?“ řekl potichu Gaunt
Vypadalo to, že všichni tři Gauntovi zapomněli na Ogdena, který byl velmi zaražený a podrážděný z toho jak oba dva syčeli.
„Je to pravda?“ řekl Gaunt se smrtí v očích a šel směrem k vyděšené dívce. „Má dcera, čistá kouzelnická krev, potomek Salazara Zmijozela, zatoužila po špinavém mudlovi?“

Merope zatřásla hlavou, očividně neschopna mluvit.
„Ale já jsem ho dostal, tati!“ chechtal se Morfin. „Dostal jsem ho když šel, nebyl tak hezký s těmi vyrážkami, že Merope?
„Ty nechutná malá prznitelko, ty špinavý malý krevní zrádče!“ řval Gaunt a ztrácel nad sebou kontrolu, jeho ruce měl kolem krku své dcery.
Oba i Harry i Ogden zároveň zaječeli: „Nee!“; Ogden zvedl hůlku a křikl: „Relaskio!“
Gaunta to odhodil dozadu, pryč od jeho dcery, zakopl o židli a spadl na záda. Morfin skočil po Ogdenovi, oháněl se svým krvavým nožem a házel kouzla na všechny strany.

Ogden utíkal, chtěl si zachránit život. Brumbál naznačil Harrymu, že mají jít za ním. Harry slyšel ozvěnu křiku Merope.
Ogden se vyřítil z domu na hlavní cestičku, kde se srazil s leskle kaštanovým koněm, kterého řídil velmi pohledný, tmavovlasý mladík. Oba, mladík i krásná dívka se smáli, když se Ogden odrazil od koňského boku. Ogden se zvedl a utíkal pryč.
„Myslím, že tohle stačilo, Harry," řekl Brumbál a vzal Harryho za loket a zatáhl ho. Za chvíli byli oba v nehmotné temnotě a pak už byli opět v Brumbálově kabinetu.
„Co se stalo té dívce v chatě?" řekl Harry najednou, když Brumbál rozsvítil lampy, rychlým pohybem hůlky. „Merope, nebo jak se jmenovala?"
„Oh, ona přežila," řekl Brumbál a sedl si za svým stolem a ukázal Harrymu ať si také sedne.
Ogden se vrátil na ministerstvo a během 15 minut byl zpět i s posilami. Morfin a jeho otec se snažili bojovat, ale nakonec byli přemoženi a následovně odsouzeni u Starostolce, Morfin, který už měl rekord v počtu útoků na mudly byl odsouzen ke třem letem v Azkabanu. Marvolo, který zranil pár Ministerských zaměstnanců kromě Ogdena, dostal šest měsíců.
„Marvolo?" opakoval Harry překvapeně.
„Spravně," řekl Brumbál, usmívajíc se. „Jsem rád, že to chápeš."
„Ten stařec byl…?"
„Voldemortův dědeček, ano," řekl Brumbál. „Marvolo, jeho syn, Morfin, a jeho dcera Merope, byli poslední Gauntovi, velmi starověká kouzelnická rodina, známá svým násilím a nestálostí, které vzkvétalo kvůli zvyku, že se brali bratrance a sestřenice. Rodina byla velmi bohatá avšak, ještě než se narodil Marvolo, všechno zlato bylo rozházeno. On, jak jsi viděl žil v bídě a chudobě, s velkou pýchou, špatnou náladou a trochou rodinných památek, kterých si cenil skoro stejně jako syna, avšak poněkud více než jeho dceru."
„Takže Merope," řekl Harry, opíral se o opěrátko jeho židle a sledoval Brumbála, „tak Merope byla… pane, to znamená, že ona byla… Voldemortova matka?"
„Byla," řekl Brumbál. „A také jsme potkali Voldemortova otce. Zajímalo by mě jestli jsi postřehl, kdo to byl?
„Mudla na kterého Morfin zaútočil? Muž na koni?"
„Velmi dobře, opravdu skvěle," řekl Brumbál, zářil. „Ano, to byl Tom Riddle Senior, hezký mudla, který jezdil kolem Gauntové chaty, kvůli Merope, ochraňoval tajemství, hořící vášeň.
„A oni se nakonec vzali?" nevěřil Harry, protože nikdy neviděl dva lidi, kteří by byli méně předurčeni zamilovat se.
„Zapomínáš,", řekl Brumbál, „Merope byla čarodějnice. Nevěřím, že její kouzelnické schopnosti byly výhodou oproti otci a bratrovi, ale když Marvolo a Morfin byli v Azkabanu, mohla své schopnosti vyniknout a zosnovat únik z jejího zoufalého života."
„Nemůžeš si myslet že si Tom Riddle oblíbil Merope a zapomněl na svou pěknou mudlovskou přítelkyni.
„Imperius zaklínadlo?" přemýšlel Harry. „Nebo Nápoj lásky?"
„Velmi dobře. Já osobně si myslím, že používala Nápoj lásky. Takhle to bylo více romantické a nebylo těžké mu ho podstrčit, jednoho horkého dne, když jel Riddle kolem ho přesvědčila aby si vzal sklenici vody. V každém případě se stal skandál. Představ si ty drby, že syn velkostatkáře utekl s trampskou dcerou, Merope."
„Ale vesničané nebyli tak moc šokovaní jako Marvolo. Vrátil se z Azkabanu a čekal, že najde dceru, která očekává jeho návrat, s teplým jídlem u jeho stolu. Místo toho našel vzkaz ve kterém vysvětlovala co se stalo."
„Od té doby se ji nesnažil najít ani se oni už nezmínil. Možná právě její útěk přispěl k jeho brzké smrti. Azkabanho velmi oslabil a už neměl sílu, aby se dočkal jak se Morfin vrací do chaty."
„A Merope? Ona… ona zemřela, že? Nebyl Voldemort vychováván v sirotčinci?"
„Ano, máš pravdu," řekl Brumbál. Musíme si hodně věcí domyslet, ale víme že Tom Riddle se jednou vrátil do Malého Visánku a říkal že byl oklamán. Věděl, že byl pod kouzlem, ale nechtěl to přiznat, protože by si o něm mysleli že je duševně nemocný., nicméně je jasné, že Merope lhala Tomovi, protože si jí vzal kvůli tomu, že mu řekla, že s ním čeká dítě.
„Ale ona s ním přece měla dítě."
„Ale až rok poté co se vzali. Tom Riddle ji opustil když byla ještě těhotná."
„Co se stalo?" zeptal se Harry. „Proč přestal Nápoj lásky fungovat?
„To opět nevíme, můžeme pouze hádat," řekl Brumbál, „ale myslím si, že Merope mu přestávala dávat lektvar. Snad si myslela, že se do ní zamiluje. Spletla se ovšem. Opustil ji, a už ji nikdy neviděl a nikdy se nezajímal co se stalo z jeho synem."
Obloha venku byla inkoustově černá a lampy v Brumbálově kabinetě vypadaly, že žhnou více než předtím.
„Myslím, že je to vše dnes večer, Harry," řekl Brumbál.
„Ano, pane," řekl Harry.
Postavil se, ale neodešel.
„Pane… je důležité abych věděl vše o Voldemortově minulosti?"
„Myslím, že velmi důležité," řekl Brumbál.
„A to… to má spojitost s proroctvím?"
„To vše má spojitost s proroctvím."
„Dobře," řekl Harry, trochu zmatený, ale věděl o co jde.
Harry se obrátil, pak ho napadla další otázka a vrátil se. „Pane, to co jste mi dnes řekl, můžu to říct Hermioně a Ronovi?"
Brumbál zvažoval jen chvíli: „Ano, myslím, že Pan Weasley a slečna Grangerová jsou důvěryhodné osoby. Ale nesmí se to dozvědět nikdo další. Nebylo by dobré, kdyby se lidé dozvěděli o Voldemortově tajemství."
„Ne, pane, řeknu to jen Hermioně a Ronovi. Dobrou noc.

Otočil se a už odcházel, když něco uviděl. Na jednom ze stolů kde bylo mnoho stříbrných věcí byl ošklivý zlatý prsten, s velkým prasklým černým kamenem.
„Pane," řekl Harry a zíral na prsten. „Ten prsten…"
„Ano?", řekl Brumbál
„Vy jste ho měl když jsme navštívili profesora Slughorna tu noc."
„Ano, měl jsem ho," souhlasil Brumbál.
„Ale není to… pane, stejný prsten, který Marvolo Gaunt ukazoval Ogdenovi?"
Brumbál sklonil hlavu. „Je to stejný prsten."
„Ale jak jste…? Vy jste ho měl vždy?"
„Ne, získal jsem ho nedávno," řekl Brumbál. „Pár dnů předtím než jsem tě vyzvedl u tvé tety a strýce."
„Někdy v tu dobu jste si poranil ruku, pane?"
„Ano, tak někdy."
Harry zaváhal. Brumbál se usmál.
„Pane, kdy přesně…?"
„Už je pozdě Harry! Řeknu ti to příště. Dobrou noc."
Dobrou noc, pane."

Kapitola jedenáctá – Herminonina pomocná ruka

zpět na začátek knihy

Přesně jak Hermiona předpověděla, šestý ročník nebyly hodiny pohodového odpočinku, jak Ron očekával, ale naopak se museli pěkně otáčet, aby stihli celou tu hromadu domácích úkolů. Nejen že se učili, jako kdyby měli každý den zkoušky, ale i vyučování bylo mnohem náročnější než dříve. Harry porozuměl sotva polovině výkladu profesorky McGonagallové. Dokonce i Hermiona se jí jednou nebo dvakrát zeptala, zda by nemohla něco zopakovat. Ač to znělo neuvěřitelně a Hermioně to lezlo na nervy, byly nyní, díky princi nečisté krve, Harryho nejoblíbenějším předmětem lektvary.

Chtěli po nich už i zaklínadla beze slov, a to nejen v Obraně proti černé magii, ale i v Kouzelných formulích a Přeměňování. Harry se často rozhlížel po spolužácích a pozoroval jejich zarudlé obličeje a přepracování z U-No-Poo. Věděl však, že se doopravdy snaží kouzlit bez hlasitého vykřikování zaklínadel. Byla nádhera vyjít ven do skleníků. V bylinkářství nyní probírali mnohem nebezpečnější rostliny než kdy dříve, a aspoň si mohli pěkně nahlas zařvat, když je zezadu za límec chňapla Venomous Tentacula.
Jednou z věcí, kterou díky nekonečnému trénování zaklínadel beze slov bylo, že Harry, Ron ani Hermiona neměli čas zajít na návštěvu k Hagridovi. Přestal chodit na jídlo se všemi ostatními, což bylo špatné znamení. A když ho náhodou potkali, jak jde po chodbě, buď je záhadně přehlédl, nebo přeslechl jejich pozdrav.
„Musíme k němu zajít a vysvětlit mu to," řekla Hermiona, když se v sobotu podívala na obrovu prázdnou židli u profesorského stolu.
„Dneska ráno jsou přijímací zkoušky do famfrpálového mužstva!" řekl Ron. „A chtěli jsme si procvičit to kouzlo, Aguamenti, na Flitwick! A mimo to, vysvětlit co? Jak mu máme říct, že jsme nenáviděli jeho pitomý předmět?"
„Nám přece tolik nevadil!" odporovala mu Hermiona.
„Mluv za sebe. Nezapomněl jsem na Skrewts," řekl Ron temně. „A říkám ti, že teď nemáme moc času na procházky. Tys tam nebyla, když jsme se starali o jeho bratra – učili jsme Drápa zavazovat si tkaničky. Pokud se ovšem zastavil."
„Nesnáším, když s Hagridem nemluvíme," řekla rozrušeně Hermiona.
„Půjdem za ním po famfrpálu," ujistil ji Harry. I jemu Hagrid chyběl, ale souhlasil s Ronem, že jejich život bez Drápa je mnohem příjemnější. „Ale zkoušky mohou trvat celé dopoledne, když vím, kolik lidí se přihlásilo." Stoupala v něm nervozita, protože se před ním rýsoval první problém, který se ho týkal jakožto kapitána famfrpálového mužstva. „Nevím, proč je náš tým najednou tak populární."
„Vzpamatuj se, Harry," řekla Hermiona netrpělivě. „To není populární famfrpál, ale ty! Nikdys nikoho tolik nezajímal, a upřímně, nikdy jsi ještě nebyl tak populární."
Ron ukousl pořádné sousto z uzené ryby. Hermiona na něj pohrdavě pohlédla a poté se otočila zpět k Harrymu.
„Všichni teď vědí, že si mluvil pravdu. Všichni čarodějové museli uznat, že jsi nelhal, kdyžs tvrdil, že se Voldemort vrátil a že ses s ním v posledních dvou letech dvakrát utkal a pokaždé vyvázl. A nyní ti říkají ‚Vyvolený'… Opravdu nevíš, proč tě všichni obdivují?"
Harrymu se zdálo, že se ve Velké síni najednou oteplilo, přestože strop byl stále chladný a ponurý.
„A přestál jsi všechny ty klacky pod nohy, které ti házelo pod nohy Ministerstvo, tím, že se tě snažili označit za lháře a pomatence. Ještě pořád máš jizvy po tom, jak tě ta strašná ženská nutila psát vlastní krví. Ale ty sis stejně dál razil svou…"
„Já mám na sobě taky jizvy po těch mozcích z Ministerstva," řekl Ron a vyhrnul si rukávy.
„A vůbec nevadí, že jsi po prázdninách zase o stopu větší," dokončila Hermiona a Rona ignorovala.

„Já jsem taky vysoký," řekl Ron bezvýrazně.
Sovy přilétly a nesly poštu a všechny pořádně pokropily. Většina studentů dostávala více pošty než obvykle. Starostliví rodiče se chtěli ujistit, že děti jsou v pořádku a naopak psali, že doma je vše v pořádku. Harry nedostal od začátku roku žádnou poštu. Jediný, kdo mu posílal dopisy, byl mrtvý a přestože si myslel, že by mu Lupin mohl někdy napsat, nestalo se tak. Byl tedy velmi překvapen, když uviděl sněhobílou Hedviku jak krouží mezi ostatními hnědými sovami. Upustila před něj objemný čtvercový balíček. O chviličku později spadl úplně stejný balíček i před Rona. Na něj se rozplácl absolutně vyčerpaný Papušík.
„Ha!" vykřikl Harry a rozbalil balíček, aby se zjistil, co se v něm nachází. Narazil na zbrusu nový výtisk Pokročilé Výroby Lektvarů, rovnou z Krucánků a Kaňourů.
„Panebože," řekla překvapeně Hermiona. „Teď už můžeš vrátit tamten počmáraný."
„Blázníš?" řekl Harry. „Nechám si ho! Podívej, jak jsem to vymyslel!"
Vytáhl z tašky svou ošoupanou Pokročilou Výrobu Lekvarů, poklepal na něj špičkou hůlky a zamumlal: „Diffindo." Desky odpadly. To samé udělal s novou knihou (Hermiona byla v šoku). Poté desky vyměnil a řekl: „Reparo!"
Nyní měl výtisk Prince, který vypadal jako nová kniha a čerstvou knihu z Krucánků a Kaňourů, která vypadala notně ošoupaně.
„Vrátím Slughornovi ten nový. Nemůže si stěžovat, stál mě devět galeonů."
Hermiona stiskla rty, vypadala naštvaně a nesouhlasně. Vyrušila ji však třetí sova, která se před ní pomalu snesla a přinesla jí dnešní výtisk Denního věštce. Rychle ho rozbalila a prohlédla si titulní stránku.
„Umřel někdo známý?" zeptal se Ron jakoby nic. Ptal se na to Hermiony pokaždé.
„Ne, ale stupňují se útoky mozkomorů," řekla Hermiona. „A došlo k zatčení."
„Bezva, koho chytili?" zeptal se Harry a myslel na Belatrix Lestrangovou.
„Stana Silničku," řekla Hermiona.
„Cože?" vyděsil se Harry.

Stanislav Silnička, asistent v populárním Záchranném autobuse, byl zadržen pro podezření ze spolčení se Smrtijedy. Pan Silnička (21) byl zatčen včera pozdě v noci po zátahu na jeho autobus…

„Standa Silnička a Smrtijed?" řekl Harry a vzpomínal na rozjařilého mladíka, se kterým se poprvé setkal před třemi lety. „To snad není možné!"
„Možná, že byl pod vlivem kletby Imperius," zamyslel se Ron. „Nikdy nevíš."
„Nevypadá to na to," řekla Hermiona a ani nezvedla oči od článku. „Píše se tu, že byl zadržen na základě toho, že mluvil o plánech Smrtijedů v hospodě." Vzhlédla s ustaraným výrazem ve tváři. „Jestli byl pod vlivem kletby Imperius, bude asi těžko vymetat hospody a kecat o plánech Smrtijedů, ne?"
„Vypadá to, jako kdyby zjistil víc než měl," řekl Ron. „Netvrdil on náhodou, když balil Veelu, že měl jen krůček k tomu, aby se stal Ministrem kouzel?"
„Jo, to máš pravdu," řekl Harry. „Vážně netuším, co si od toho zatčení slibují."
„Nejspíš chtějí, aby to vypadalo, jako že něco dělají," zamračila se Hermiona. „Lidé jsou vyděšení… Víš o tom, že rodiče chtějí vzít obě Patilovy k sobě domů? A Elois Midgeonová už odjela. Její otec ji vyzvedl minulou noc."
„Cože?!" řekl Ron a vyvalil na Hermionu oči. „Ale v Bradavicích je bezpečněji než u nich doma, a o dost! Máme tu Bystrozory a spoustu nových ochranných kouzel. A hlavně máme Brumbála!"
„Nemyslím si, že je tu pořád," zašeptala Hermiona a mávla Věštcem směrem k profesorskému stolu. „Nevšiml sis? Tento týden je jeho židle prázdná skoro tak často jako Hagridova."
Harry a Ron vzhlédli k profesorskému stolu. Ředitelova židle zela prázdnotou. Harry zjistil, že Brumbála neviděl od jejich poslední soukromé hodiny, která byla už minulý týden.
„Myslím, že opustil školu, protože musí zařídit něco pro Řád," ztišila Hermiona hlas. „Prostě… Všechno to vypadá dost vážně, co?"
Harry ani Ron neodpověděli, ale Harry věděl, že všichni myslí na to samé. Včera, při hodině bylinkářství, odvedli Hannah Abbottovou, aby jí řekli, že její matka byla nalezena mrtvá. Od té doby Hannah neviděli.
Když o čtvrt hodiny později opustili nebelvírský stůl a scházeli dolů k famfrpálovému hřišti, narazili na Levanduli Brownovou a Parvati Patilovou. Harry si vzpomněl na to, jak jim Hermiona vyprávěla o Patilových dvojčatech, jak je jejich rodiče chtějí odvézt z Bradavic, a nebyl proto překvapen, že jsou celé nešťastné. Co ho však překvapilo bylo, že když kolem nich prošel Ron, šťouchla Parvati do Levandule, která se rozhlédla a obdařila Rona širokým úsměvem. Ron na ni mrknul a poté úsměv rozpačitě opakoval. Okamžitě začal vykračovat jako páv. Harry přemáhal smích, když si vzpomněl, jak Ron přesně tohle nechtěl udělat, když Malfoy zlomil Harrymu nos. Hermiona naproti tomu vypadala mrazivě po celý zbytek pošmourné cesty ke stadionu. Jakmile tam došli, postavila se na tribunu, aniž by popřála Ronovi štěstí.
Jak Harry očekával, přijímací testy zabraly skoro celé dopoledne. Zdálo se, že přišla polovina nebelvírské koleje, od prváků a druháků, kteří nervózně svírali násady vybraných školních košťat, až po studenty sedmého ročníku, kteří se klidně rozhlíželi po okolí. Mezi nimi byl též velký, šlachovitý chlapec, kterého Harry viděl ve Spěšném vlaku do Bradavic.
„Potkali jsme se ve vlaku, ve starém Sluggyho kupé," řekl sebejistě a prodral se davem, aby potřásl Harrymu rukou. „Cormac McLaggen, brankář."
„Tys nebyl na testech minulý rok, že ne?" zeptal se Harry a všiml si, jak má McLaggen široká ramena. *Ten bude krýt všechny tři branky, aniž by se musel pohnout*, pomyslel si.
„Byl jsem v nemocnici," řekl McLaggen a v jeho hlase zazněla pýcha. „Prohrál jsem sázku a musel jsem sníst půl kila Doxy vajíček."
„Dobře," řekl Harry. „Pokud počkáš támhle…"

Ukázal za roh hřiště, kousek od místa, kde seděla Hermiona. Zdálo se mu, jako by po McLaggenově obličeji přeběhl záchvěv hněvu a překvapení, nejspíš proto, že si myslel, že bude mít přednost, protože oba byli favoriti „starého Sluggyho“.
Harry se rozhodl začít jednoduchým testem. Požádal všechny zkoušené, aby vytvořili skupinky po deseti a létali okolo hřiště. Bylo to dobré rozhodnutí: první skupinu tvořili samí prváci a nebylo těžké uhodnout, že předtím sotva kdy létali. Jen jeden z nich se udržel ve vzduchu déle než pár sekund, což ho tak překvapilo, že okamžitě zahučel za branku.
Druhou skupinku tvořila snad ta nejhloupější děvčata, která Harry kdy potkal. Když zapískal, vyjeveně zírala jedna na druhou. Byla mezi nimi i Romilda Vaneová. Když jim řekl, aby opustily hřiště a posadili se na tribunu jako všichni ostatní, udělaly to s nevýslovným nadšením.
Studenti ve třetí skupině způsobili v polovině hřiště řetězovou havárku. Většina čtvrté skupiny přišla bez košťat. V páté skupině byli samí mrzimorští.
„Pokud tu je ještě někdo, kdo není z Nebelvíru,“ zavolal Harry a už začínal být pěkně naštvaný, „ať nyní odejde!“
Po chvilce začali ze hřiště utíkat někteří havraspárští a hlasitě se chechtali.
Po dvou hodinách, několika záchvatech vzteku, jedné havárii Komety dva-šedesát a několika vyražených zubech, vybral Harry tři střelce: Katie Bellovou, která se po bezvadném výkonu vrátila zpět, nováčka Demelzu Robinsovou, která se uměla vyhýbat potloukám, a Ginny Weasleyovou, která létala celou soutěž a nastřílela sedmnáct gólů. Harry byl spokojen se svým výběrem, ale málem si vykřičel hlasivky, když řval na spoustu nespokojenců a odmítnutých.
„To je mé konečné rozhodnutí a jestli neuhneš brankářům z cesty, prokleju tě.“ vyhrožoval.
Žádný z odrážečů, které vybral, nedosahoval kvalit Freda a George, ale i tak byl s nimi spokojen: Jimmy Špička, malý ale zavalitý třeťák, který bouchl Harryho odrážecí pálkou tak, že mu vyrazila boule velká jako vejce, a Ritchie Lysinka, který vypadal vyzáble, ale mířil dobře. Teď se připojili ke Katie, Demelze a Ginny na tribuně, aby jim neunikl výběr posledního člena týmu.
Harry záměrně ponechal výběr brankářů jako poslední, protože doufal, že se stadion trochu vyprázdní a mezi zkoušenými bude panovat menší nervozita. Bohužel zůstali všichni odmítnutí hráči a dokonce se k nim připojili ti, kteří šli později ze snídaně, takže počet diváků ještě vzrostl. Jakmile se nějaký z brankářů vznesl, dav pokřikoval a smál se až uši zaléhaly. Harry vrhl rychlý pohled na Rona, který měl s nervozitou vždycky potíže. Doufal, že výhra v posledním zápase loňského roku by ho mohla postavit na nohy, avšak zdálo se, že ne: Ron měl na tváři všechny odstíny zelené.
Žádný z prvních pěti brankářů nechytil více než dvě střely. K Harryho velkému zklamání, Cormac McLaggen chytil čtyři penalty z pěti. Při poslední střele však vyletěl absolutně špatným směrem, dav se smál a výskal a když McLaggen vrátil na zem, zlostně skřípal zuby.
Ron vypadal připravený a nasedl na svůj Clean-sweep Eleven.
„Hodně štěstí!“ ozval se hlas z tribuny. Harry se ohlédl v očekávání, že uvidí Hermionu, ale byla to Levandule Brownová. Vypadala, jakoby si chtěla zakrýt obličej rukama a také to za chviličku udělala, ale to už byl Harry otočen k Ronovi, protože jako kapitán by se neměl rozptylovat.
Nemusel se bát: Ron chytil jednu, dvě, tři, čtyři, pět penalt za sebou! Šťastný Harry se prodíral davem Ronových fanoušků směrem k McLaggenovi, aby mu mohl „smutně“ oznámit, že Ron dopadl lépe než on, jen aby se mohl dívat na McLaggenův rudý obličej kousek od toho svého. Náhle ustoupil.
„Jeho sestra ho pořádně neprověřila,“ řekl McLaggen hrozivě. Viděl jak mu na spánku pulsuje žíla, velmi podobná té, kterou znal od strýce Vernona. „Ten míč mu odevzdala.“
„Blbost,“ odvětil Harry chladně. „To byla jedna z těch, kterou málem nechytil.“
McLaggen postoupil k Harrymu o krok blíž.
„Dej mi ještě jednu šanci.“
„Ne,“ řekl Harry. „Užs ji dostal. Chytil jsi čtyři. Ron jich chytil pět. Ron je brankář, vyhrál konkurz podle všech pravidel. Kliď se mi z cesty.“
Zprvu si myslel, že se na něj McLaggen vrhne, ale ten se jen zašklebil, vyrazil pryč a mumlal do mlhy nějaké výhružky.
Harry se otočil na svůj nový tým, který se na něho zářivě usmíval.
„Bezva,“ zachraptěl. „Létali jste opravdu dobře… “
„To bylo vynikající Rone!“
Tentokrát to opravdu byla Hermiona, kdo k nim běžel z tribuny. Harry viděl Levanduli, jak s mrzutým výrazem odchází ze hřiště a drží se Parvati. Ron vypadal spokojen sám se sebou a jakoby byl vyšší než obvykle, se široce usmíval na nový nebelvírský tým a na Hermionu.
Poté, co dohodli první trénink na příští čtvrtek, rozloučili se Harry, Ron a Hermiona se zbytkem týmu a zamířili k Hagridovi. Slunce se marně snažilo prodrat vrstvou mraků, ale aspoň přestalo mrholit. Harry měl hrozný hlad a doufal, že jim dá Hagrid něco k snědku.
„Myslel jsem, že tu čtvrtou penaltu nechytím,“ rozplýval se Ron. Těžká střela od Demelzy, viděls? Trochu se točila.“
„Ano, ano, byl jsi skvělý,“ řekla Hermiona vesele.
„Rozhodně jsem byl lepší než McLaggen,“ řekl Ron vzrušeným hlasem. „Viděli jste, jak byl u té pětky úplně mimo? Vypadalo to, jako kdyby byl úplně zmatený…“
K Harrymu překvapení Hermioně zrůžověly tváře. Ron nic nezaznamenal, popisoval každý detail všech penalt.
Před Hagridovou chatrčí byl uvázán velký šedý Hipogryf, Klofan. Když se přiblížili, zvedl silný zobák a otočil velkou hlavou směrem k nim.
„Ach Bože,“ řekla nervózně Hermiona. „Ještě pořád budí respekt, co?“

„Pojď blíž, vždyť užs na něm letěla, ne?“ řekl Ron.
Harry popošel blíž a uklonil se Hipogryfovi, aniž se mu přestal dívat do očí. Po chvilce i Klofan poklekl.
„Jak se máš?“ zašeptal Harry a přistoupil blíž, aby ho poplácal po hlavě. „Chybí ti? Ale u Hagrida se máš dobře, ne?“
„Oi!“ ozvalo se.
Hagrid vyšel zpoza chatrče, na sobě měl velkou kuchařskou zástěru a nesl sáček s rajčaty. Jeho obrovský pes, Tesák, mu byl v patách. Tesák štěkl a vyrazil mohutným skokem k nim.
„Běž od něj! Ukousneš mu prsty… oh… Tak tohle je vopravdu moc.“
Tesák skákal okolo Hermiony a Rona a pokoušel se jim olíznout uši. Hagrid zůstal stát a na zlomek vteřiny se na ně podíval, poté se otočil jako na obrtlíku, vešel do chajdy a zabouchl za sebou dveře.
„A sakra!“ řekla přepadle Hermiona.
„Neboj se,“ řekl pevně Harry. Došel ke dveřím a hlasitě zaklepal.
„Hagride! Otevři! Chceme s tebou mluvit!“
Uvnitř bylo hrobové ticho.
„Jestli neotevřeš, vyrazíme dveře!“ řekl Harry a vytáhl hůlku.
„Harry!“ řekla vyděšeně Hermiona. „To přece nemůžeš… “
„Ale můžu!“ odvětil Harry. „Ustupte!“
Ale dřív než by stačil říct „švec“, dveře se rozlétly, jak Harry ostatně čekal, a v nich stál Hagrid. Mračil se na Harryho a navzdory květinové zástěře vypadal dost naštvaně.
„Já jsem učitel!“ zařval na Harryho. „Učitel, Pottere! Jak se můžete opovážit vyrazit mé dveře!“
„Omlouvám se, pane,“ řekl Harry a schválně zdůraznil poslední slovo. Schoval hůlku zpět do hábitu.
Hagrid vypadal užasle.
„Odkdypak mi říkáš ‚pane‘?“
„Od té doby, co mi říkáš ‚Potter‘.“
„Jak chytrý,“ zavrčel Hagrid. „Moc vtipný. Tos mě chtěl dostat? Dobrá, tak poďte dál… Nevděčníci mrňavý…“
Něco si zamumlal pod vousy a ustoupil, aby mohli projít. Hermiona cupitala za Harrym a vypadala vyděšeně.
„No?“ řekl mrzutě Hagrid, když se Harry, Ron a Hermiona rozsadili okolo jeho velkého dřevěného stolu. Tesák si položil hlavu na Harryho koleno a poslintal mu hábit. „Co to má znamenat? Cejtíte se provinile? Myslíte si, že sem sám a vopuštěnej…“
„Ne,“ zarazil ho Harry. „Chtěli jsme tě vidět.“
„Chyběls nám!“ řekla rozechvěle Hermiona.
„Jo tak chyběl, jo?“ odfrkl si Hagrid. „Hm. Dobrý.“
Dupal kolem nich, chystal jim čaj do obrovských šálků a celou dobu si pro sebe něco mumlal. Nakonec před ně postavil tři džbány s příjemně hnědým čajem a nabídl jim své kamenné sušenky. Harry byl tak hladový, že vydržel i Hagridovu kuchyni, a jednu si vzal.
„Hagride,“ oslovila ho plaše Hermiona, když si k nim přisedl a začal loupat rajčata tak, jako kdyby každé z nich bylo jeho úhlavní nepřítel. „Opravdu jsme chtěli pokračovat v Péči o kouzelné tvory, víš?“
Hagrid něco zamručel. Harry pozoroval rajčata a byl neobyčejně rád, že nemusejí zůstat na večeři.
„Opravdu!“ řekla Hermiona. „Ale nevešla se nám do rozvrhu!“
„Hm. Dobrý.“ zopakoval Hagrid.
Ozval se srandovní čvachtavý zvuk a Harry se ohlédl, aby zjistil, co to bylo. Hermiona tiše vypískla a Ron vyskočil ze židle a spěchal co nejdál od velkého sudu v rohu, kterého si předtím nevšimli. Byl plný něčeho, co vypadalo jako třiceticentimetroví červi. Byli slizcí, bílí a různě se kroutili.
„Co to je, Hagride?“ zeptal se Harry a pokusil se, aby jeho hlas zněl, jako že se o ně zajímá. Upustil sušenku.
„Jenom vobří housenky,“ řekl Hagrid.
„A jak asi vyrostou…?“ zeptal se Ron znepokojeně.
„Nevyrostou vůbec,“ řekl Hagrid. „Pěstuju je pro Aragoga.“
Zničehonic se mu po tvářích začaly koulet slzy.
„Hagride!“ vykřikla Hermiona, vyskočila a oběhla celý stůl, aby se vyhnula sudu s housenkami. Stoupla si na špičky a dotkla se Hagridových ramen. „Co se děje?“
„De… De vo něj…“ vzlykl Hagrid a utřel si své černé oči zástěrou. „De vo… Aragoga… Myslim, že umírá… v létě vonemocněl a vůbec se neuzdravuje… Nevim co budu dělat, jestli… jestli… byli sme spolu tak dlouho…“
Hermiona poplácala Hagrida po rameni a nevěděla, co na to říct. Harry věděl, jak se cítí. Pamatoval si, jak Hagrid daroval hrozivému dračímu mláděti plyšového medvídka, viděl ho, jak zpívá obrovským štírům s velkými klepety a žihadlem, jak se pokoušel učit svého nevlastního bratra-obra, ale tenhle byl ze všech jeho monster nejnepochopitelnější: obrovský mluvící pavouk, Aragog, který žil hluboko v Zakázaném lese a kterému on s Ronem unikli jen o vlásek.
„Můžeme… Můžeme něco udělat?“ zeptala se Hermiona a ignorovala Ronovy grimasy a chytání se za hlavu.
„Myslim, že nemůžete, Hermiono,“ řekl Hagrid přiškrceně a pokusil se zastavit proud slz. „Podívej, zbytek klanu…“
„Aragogova rodina… dělaj si z něj srandu, že je nemocnej… sou trochu netrpělivý…“
„Jo, myslím, že jsme jich pár viděli,“ řekl Ron a hlas mu přeskakoval.
„…nemyslim si, že je pro někoho kromě mě bezpečný se potloukat poblíž kolonie“, řekl Hagrid, hluboce se vysmrkal do zástěry a zase vzhlédl. „Ale díky za nabídku, Hermiono… je to vod tebe milý…“
Poté se atmosféra značně zlepšila, takže se ani Harry ani Ron neměli k tomu, aby odešli a nakrmili obřími housenkami vražedného, gigantického pavouka. Hagrid měl pocit, že by to udělali rádi a zase byl sám sebou.
„Ehm… Bylo mi jasný, že pro vás bude těžký nacpat můj předmět do vašeho… ehm… rozvrhu,“ zachraplal a dolil

jim čaj. „Ale co kdybyste měli ty, no… Vobraceče času?“
„To nepůjde,“ řekla Hermiona. „Všechny obraceče na Ministerstvu jsme zničili, když jsme tam v létě vtrhli. Bylo to v Denním věštci.“
„Ehm… dobře… to pak,“ řekl Hagrid. „Takže to nepude zařídit… Vomlouvám se – já vim – já sem se jenom bál vo Aragoga… a přemejšlel sem, estli… estli by za mě nemohla zaskočit profesorka Červotočková.“
Všichni tři začali lhát, že profesorka Červotočková, která párkrát za Hagrida suplovala, byla strašná. Byli tak neodbytní a důrazní, že když je nakonec Hagrid za soumraku vyhnal zpět, vypadal docela spokojeně.
„Mám hlad,“ řekl Harry, když za nimi zaklaply dveře a oni spěchali temnými zákoutími zpět k hradu. Zakousl se do kamenné sušenky a z jeho úst se ozvalo uširvoucí skřípání zubů. „A mám si dneska večer vybrat ten trest u Snapea, takže nemám moc času na večeři…“
Když vešli do hradu, uviděli flekatého Cormace McLaggena jak vchází do Velké síně. Dveřmi prošel až na druhý pokus, poprvé narazil do rámu. Ron se škodolibě zachechtal a vešel do síně hned po něm. Harry se zastavil, chytil Hermionu za ruku a stáhl ji zpět.
„Co je?“ zeptala se Hermiona.
„Vypadá to,“ řekl Harry potichu, „že McLaggena někdo proklel. A on stál při famfrpále přesně před tebou, ne?“
Hermiona zrudla.
„Dobře, dobře, proklela jsem ho,“ zašeptala. „Ale měls ho slyšet, jak mluvil o Ronovi a Ginny! Každopádně je to cholerik, viděls jak reagoval, když neprošel – neměl bys mít v týmu někoho takového.“
„Ne,“ řekl Harry. „Myslím, že máš pravdu. Ale víš, že to byl podvod, viď, Hermiono? Chtěl jsem říct, ty seš prostě dokonalá, že jo?“
„Potichu, Harry,“ řekla a hlas jí přeskočil. Samolibě se usmála.
„Co tam vy dva děláte?“ hulákal na ně Ron, který se znovu objevil ve vchodu do Velké síně a vypadal podezíravě.
„Nic,“ řekli svorně Harry a Hermiona a spěchali za Ronem. Vůně rostbífu vyvolala u Harryho hlasité zakručení. Už byli jen tři kroky od nebelvírského stolu, když jim zastoupil cestu profesor Slughorn.
„Harry, Harry, zrovna jsem tě hledal!“ žoviálně se usmál Slughorn, bezmyšlenkovitě si hrál se svým mrožím knírem a vystrčil své obrovské břicho. „Doufal jsem, že tě zastihnu ještě před večeří! Co bys řekl malé večeři u mě v kabinetu? Máme malou oslavu, jenom několik malých hvězd. Přijde McLaggen, Zabini, okouzlující Melinda Bobinová – znáš ji vůbec? Její rodina vlastní rozsáhlý řetězec lékáren – a, samozřejmě, byl bych velmi potěšen, kdyby mé pozvání přijala i slečna Grangerová.“
Slughorn se Hermioně mírně uklonil. Bylo jasné, že Rona nepozval. Slughorn se o něho moc nezajímal.
„Nemohu přijít, pane profesore,“ řekl Harry zkrátka. „Musím si odpykat trest u profesora Snapea.“
„Ale no tak!“ řekl Slughorn a stáhl obličej do komického úšklebku. „No tak, no tak, počítal jsem s tebou, Harry! Tak dobře, budu si muset se Severusem promluvit a vysvětlit mu situaci. Myslím, že ho přesvědčím, aby tvůj trest odložil. Na shledanou později!“ Vyběhl ze síně.
„Nemá šanci Snapea přesvědčit,“ řekl Harry, když byl Slughorn z doslechu. Ten trest už jednou odkládal. Snape to udělal pro Brumbála, ale myslím, že nikomu jinému tuhle laskavost neprokáže.“
„Strašně chci, abys tam šel, nechci tam jít sama!“ řekla úzkostlivě Hermiona. Harry věděl, že myslela na McLaggena.
„Nemyslím, že budeš sama, nejspíš pozve Ginny,“ zahalekal Ron, kterému zjevně nevadilo, že ho Slughorn přehlédl.
Po večeři se odebrali zpět do nebelvírské věže. Společenská místnost byla přecpaná, protože většina lidí, kteří nesehnali volný stůl, právě dojídali večeři na zemi. Ron, který měl od setkání se Slughornem špatnou náladu, zkřížil ruce a zamračil se na strop. Hermiona získala výtisk Večerního věštce, který se bez dozoru povaloval na židli.
„Něco nového?“ zeptal se Harry.
„Nic zvláštního…“ otevřela Hermiona noviny a prohlížela si stránky. „Hele, podívej Rone, je tady tvůj táta. Je v pořádku!“ dodala rychle, když viděla, jak se Ron lekl. „Jenom píšou, že provedl domovní prohlídku u Malfoyových.

Tato v pořadí již druhá prohlídka Smrtijedovy rezidence nepřinesla žádné velké výsledky. Arthur Weasley z Oddělení nepatřičného užívání kouzel řekl, že jeho tým byl vyslán na základě tajného hlášení.

„Ano, mého!“ řekl Harry. „Pověděl jsem mu na nádraží o Malfoyovi a té věci, kterou se snažil připnout k Borginovi! Takže pokud to není u nich doma, musel to nějak propašovat s sebou do Bradavic… “
„Ale jak by se mu to mohlo podařit, Harry?“ řekla Hermiona a překvapeně odložila noviny. „Vždyť nás všechny prohledali, když jsme přijeli, nebo snad ne?“
„Tys byla?“ řekl překvapeně Harry. „Já ne!“
„No ano, tys vlastně nemohl být, zapomněla jsem, žes přijel pozdě… Prostě… Když jsme vešli do Vstupní síně, Filch kolem nás pobíhal jako splašený s nějakými Tajnými senzory. Nenašel žádný doopravdy zlý předmět, ale vím jistě, že Crabbemu zabavil tu scvrklou hlavu. Takže jak vidíš, Malfoy si nemohl přinést nic nebezpečného!“
Harry v zamyšlení pozoroval Ginny Weasleyovou, jak si hraje s Arnoldem Pygmy Puffem, dokud nenašel cestu, jak tuto námitku vyvrátit.
„Někdo mu to poslal soví poštou později,“ řekl. „Jeho matka nebo někdo.“
„Všechny sovy jsou také kontrolovány,“ řekla Hermione. „Filch nám to řekl, když když strkal ty senzory všude kam dosáhl.“
Nyní byl úplně zmaten. Harry nepřišel na nic, co by na to mohl říct.
„Vypadá to, že Malfoy nemohl do školy propašovat žádný předmět s černou magií.“ Podíval se s nadějí na Rona, který seděl se založenýma rukama a vytahoval se před Levandulí Brownovou.

„Můžeš chvilku myslet na Malfoye?“
„Pusť to z hlavy, Harry,“ řekl Ron.
„Poslouchej, to není moje chyba, že Slughorn pozval na tu svou pitomou oslavu jen mě a Hermionu. Dobře víš, že tam nikdo z nás nechce jít!“ řekl Harry naštvaně.
„Prostě… Mě nikdy nikdo nepozve na večírek,“ řekl Ron a postavil se. „Myslím, že vlezu do postele.
Zmizel ve dveřích chlapecké ložnice. Harry a Hermiona zůstali vyjeveně stát.
„Harry?“ řekla nová střelkyně, Demelza Robinsová, která se najednou objevila u jeho ramene. „Mám pro tebe zprávu.“
„Od profesora Slughorna?“ zeptal se Harry a nadějně si poposedl.
„Ne… od profesora Snapea,“ řekla Demelza. Harrymu pokleslo srdce. „Říká, že máš přijít do jeho kabinetu dnes večer o půl deváté, odpykat si svůj trest… ehm… a že je mu jedno, kolik jsi obdržel pozvánek na oslavy. A vzkazuje ti, že budeš rozdělovat shnilé a zdravé Flobberworms, kteří se používají v lektvarech, a… a říkal, že ochranné rukavice nebudeš potřebovat.“
„Bezva,“ řekl pevně Harry. „Moc díky, Demelzo.“

Kapitola dvanáctá – Stříbro a opály

zpět na začátek knihy

Kde byl Brumbál, a co dělal?
Harry zahlédl ředitele pouze dvakrát během posledních několika týdnů. Zřídka se objevil u jídla, a Harry si byl jistý, že Hermionina myšlenka, že opouští školu na několik dní, byla správná. Zapomněl snad na lekce, které slíbil, že bude dávat Harrymu? Brumbál řekl, že lekce vedou k něčemu společnému s proroctvím; Harry se cítil vzpruženě, pohodlně, a nyní i trochu opuštěně.V půlce října šli poprvé do Prasinek. Harry se divil, že jsou tyto výlety stále povoleny, vzhledem ke vzrůstajícím bezpečnostním opatřením kolem školy, ale bylo potěšení se dostat z podzemí hradu na pár hodin.
Harry se vzbudil brzy a krátil si čas před snídaní čtením jeho kopie Pokročilé výroby lektvarů. Obvykle neležel a nečetl knihy; takhle se chovat, jak Ron správně podotkl, bylo neslušné u každého, kromě Hermiony, která byla takhle trochu ujetá. Hary nicméně cítil, že použije Princovu kopii Pokročilé výroby lektvarů. Čím dál Harry četl v knize, tím více si uvědomoval kolik toho tam je, nejen šikovné rady, které zkrátí výrobu lektvarů, což by mu zvýšilo reputaci se Slughornem, ale také čmáranice na okrajích, které, jak si byl Harry jistý, soudě podle škrtanců, že je udělal sám Princ. Harry se již pokusil o několik málo Princem vymyšlených kouzel. Hex, který způsobil alarmující růst Crabbeových nehtů (zkoušel to Crabbeovi korridoru, s velmi zábavnými výsledky); smůla, díky které se mu přilepil jazyk přes ústa (která již dvakrát použil, k velkému applausu, na nic netušícího Arguse Filche); a, možná nejvíce použitelné ze všech, Muffliato, kouzlo, které naplnilo uši kohokoli, kdo byl poblíž neidentifikovaným bzukotem, takže se dlouhé konverzace mohly konat ve třídě beze strachu, že by mohly být zaslechnuté. Jediné osobě, které to nepřipadalo zábavné byla Hermiona, která měla přísný, nesouhlasný výraz a odmítala mluvit ke všem, pokud Harry použil kouzlo Muffliato na kohokoli v okolí.
Sedíc v posteli, Harry otočil knihu bokem, aby si mohl zblízka prohlédnout načmárané instrukce pro kouzlo, které vypadalo, že způsobilo Princi nějaké problémy. Bylo tam hodně přeškrtnutí a změn, ale nakonec, nacpáno v rohu stránky stálo:

Levicorpus (nvbl)

Zatímco vítr a sníh neoblomně tloukl neoblomně na okna, a Neville hlasitě chrápal, Harry zíral na písmena v závorce. Nvbl . . to muselo znamenat "bezeslovný (Nonverbal – poznatek překlad)." Harry dost pochyboval, že by mohl být schopný provést toto zvláštní kouzlo; měl stále potíže s bezeslovnými kouzly, něco Snape rychle okomentoval v každé D.A.D.A. třídě. Na druhou stranu, Princ se ukázal jako mnohem efektivnější učitel než dosud Snape.
Neukazujíc hůlkou na nic zvláštního, mávl hůlkou a řekl uvnitř v hlavě Levicorpus!
„Áááááááá!“
Najednou bylo všude plno světla a pokoj byl plný hlasů: všichni se probudili a Ron zařval. Harry použil Pokročilou výrobu lektvarů v panice; Ron sebou mával hlavou vzhůru vysoko nad zemí, bylo to jako kdyby ho nějaký neviditelný hák zachytil za kotník a vytáhl nahoru.
„Promiň!“ vykřikl Harry, Dean a Seamus se zplna hrdla smáli, a Neville se zvedl z podlahy, protože vypadl z postele. „Vydrž, dostanu tě dolů!“
Popadl knihu lektvarů a v panice v ní listoval, snažíc se najít tu správnou stránku; nakonec našel a rozluštil to úzké slovo pod kouzlem: Pomodlil se, aby mu to pomohlo. Harry si pomyslel Liberacorpus! Celou svoji myslí. Následoval další záblesk světla, a Ron upadl na svoji madraci.
„Promiň,“ zopakoval Harry slabě, zatímco Dean a Seamus se stále smáli.
„Zítra,“ řekl Ron zahaleným hlasem, „radši nastav budík.“

Než se ustrojili, vycpali se několika ručně pletenými svetry od Paní Weasleyové a vzali si pláště, šály a rukavice, Ronův šok se už zmírnil, a rozhodl se, že Harryho kouzlo bylo velice zábavné; tak zábavné, že nelenil a hned Hermioně tu historku vyprávěl u snídaně.
„... a pak se znovu zablesklo, a já zase přistál na postel!“ Ron se zašklebil, a vzal si klobásu.
Hermiona se tomu nezasmála a obrátila se na Harryho s výrazem mrazivého nesouhlasu.
„Je nějaká šance, že je to jedno z dalších kouzel z té vaší knihy lektvarů?“ zeptala se.
Harry se na ní zamračil.
„Vždy myslíš hned na to nejhorší, že ano?“
„Tak bylo?“
„No. . . jo, bylo, ale co?“
„Takže si se prostě rozhodl vyzkoušet neznámé, ručně psané zaklínadlo a vyzkoušet co se stane?“
„Proč záleží na tom, jestli je ručně psané.“ řekl Harry, který by radši neodpověděl na zbytek otázek.
„Protože to pravděpodobně neschválilo Ministerstvo kouzel,“ řekla Hermiona. „A také,“ dodala, když Ron a Harry obrátili oči v sloup, „protože si začínám myslet, že tenhle Princ byl trochu.“
Oba na ní zakřičeli najednou.
„Byla to sranda!“ řekl Ron, převracející láhev kečupu nad jejich párky. „jenom sranda, Hermiono to je vše!?
„Pověsit lidi hlavou dolů za kotník?“ řekla Hermiona. „Kdo by věnoval čas a energii, aby vytvořil takovéhle kouzlo?“
„Fred a George,“ řekl Ron, krčíce se, „to je jejich druh myšlení. A, éé …“
„Můj otec,“ řekl Harry. Jen tak si Harry vzpomněl.
„Co?“ řekli Ron a Hermiona současně.
„Můj otec toto kouzlo použil,“ řekl Harry. „Já….Lupin mi to řekl.“
Ve skutečnosti to nebyla pravda; Harry ho viděl toho kouzlo použít na Snapea, ale nikdy Ronovi a Hermioně neřekl o jeho zvláštním výletu do Myslánky. Nyní, se mu objevila senzační možnost. Mohl být Princ poloviční krve … ?
„Možná ho tvůj otec použil, Harry,“ řekla Hermiona, „ale není sám. Viděli jsme je použít hodně lidí, ale na to už si zapomněl. Lidé visící ve vzduchu. Nechat je létat sami ospalé,bezmocné.“
Harry na ni zíral. Také si pamatoval chování Smrtijedů na Mistrovství světa ve famfrpálu. Ron mu přispěchal na pomoc.
„To bylo jiné,“ řekl tvrdě. „Oni toho zneužívali. Harry a jeho tatínek se pouze bavili. Nemáš ráda Prince, Hermiono,“ dodal a vážně na ní ukázal párkem. „protože je lepší než ty v Lektvarech …“
„To s tím nemá co společného!“ řekla Hermiona a zrudly jí líce. „Jen si myslím, že je velmi nezodpovědné, zkoušet kouzla, když ani nevíš k čemu slouží, a přestaň mluvit o 'Princovi' pokud je to vůbec jeho titul. Vsadím se, že je to jen hloupá přezdívka, a nepřipadá mi jako hezká osoba!“
„Teda nevím, jak si na tohle přišla,“ řekl Harry rozhořčeně. „Pokud by byl nadějným Smrtijedem, tak by se nechlubil tím, že má poloviční krev, nebo ne?“
Dokonce, když to řekl, si Harry vzpomněl, že jeho otec byl čistokrevný kouzelník, ale vytlačil tuto myšlenku z mysli; s tímhle si bude dělat starosti později.
„Všichni smrtijedi nemůžou být čistokrevní, už na to není dost čistokrevných kouzelníků,“ řekla Hermiona neústupně. „Předpokládám, že většina z nich je poločistá a předstírají, že mají čistou krev. Jenom nesnáší, že se narodili u Mudlů. Byli by určitě šťastní, kdybyste se k nim s Ronem připojili."
„Není možnost, jak bych se mohl stát Smrtijedem!“ řekl Ron rozhořčeně, kousek párku mu odlétl z vidličky, minul Hermionu a trefil Ernieho Macmilliana do hlavy. „Celá naše rodina jsme zrádci krve! Je špatné, když se Mudla narodí Smrtijedům!“
„A milovali by, kdyby měli mě,“ řekl Harry sarkasticky. „Bude nejlepší, pokud se mne nebudou snažit dostat k nim.“
To Rona rozesmálo; dokonce Hermiona se trochu usmála, a rozptýlení se dostavilo v podobě Ginny.
„Hej, Harry, Předpokládám, že bych ti měla tohle dát.“
Byl to svitek Pergamenu s Harryho jménem napsaným povědomě úzkým písmem.
„Díky, Ginny. . . to je Brumbálova další lekce!“ řekl Harry Ronovi a Hermioně, rozevřel pergamen a rychle přečetl jeho obsah. „V pondělí večer!“ Náhle se cítil šťastně. „Jdeš s námi do Prasinek, Ginny?“ zeptal se.
„Jdu tam s Deanem … možná se tam potkáme,“ odpověděla, a zamávala jim když odcházeli.
Filch stál u hlavních dubových vrat jako obvykle, kontroloval jména lidí, co mají povoleno jít do Prasinek. Proces trval dokonce déle než normálně, protože Filch třikrát kontroloval každého s jeho „Senzorem tajemna“(Secrecy sensor).
„Co na tom záleží, jestli přenášíme nějaké tajemné věci VEN?? zeptal se Ron, prolížející si s obavou tenký Senzor tajemna. „Neměl byste nás spíš kontrolovat, když vcházíme dovnitř?“
Několikrát ho šťouchnul Senzorem, který ještě blikal, když vystoupili do větru se sněhem.
Cestu do Prasinek si moc neužili. Harry si přetáhl šálu přes obličej; byl celý zkřehlý. Cesta do vesnice byla plná skloněných studentů proti větru. Víc, než jednou se Harry ptal sám sebe, jestli neměli zůstat ve své teplé společenské místnosti, a když konečně došli do Prasinek a zjistili, že Taškářův obchod byl zabědněn (zavřen), Harrymu to stačilo jako důkaz, že tento výlet nebyl předurčen k zábavě. Ron ukázal tlustou rukavicí na Medový ráj, který měl otevřeno, a Harry a Hermiona se podivili jeho nadšení jít do přecpaného obchodu.
„Díky bohu,“ zachvěl se Ron, když byli zahaleni teplým, karamelem provoněným vzduchem. „Zůstanem tu celé odpoledne.“
„Harry!“ řekl dunivý hlas za nimi.

„Ó ne," zamumlal Harry. Všichni tři se otočili, aby uviděli Profesora Slughorna, který měl na sobě enormní kožich, klobouk, a plášť s odpovídajícím límečkem, měl velkou tašku krystalizujících ananasů, která zabírala přinejmenším čtvrtinu obchodu.
„Harry, právě jste minuli tři mé malé pomocníky!" řekl Slughorn, geniálně se prohrabující na hrudi. „To se nestane, chlapče, určil jsem vás! Slečna Grangerová je má ráda nebo ne?"
„Ano," řekla Hermiona beznadějně, „jsou opravdu …"
„Tak proč nejdeš dál, Harry?" požadoval od něj Slughorn.
„No, já mám famfrpálový trénink, Profesore," řekl Harry, který měl opravdu trénink vždy, když mu Slughorn poslal malou, fialovým inkoustem ozdobenou pozvánku. Tato strategie spočívala v tom, že Ron neodešel, a obvykle se smáli s Ginny, a představovali si Hermionu, která byla zticha u McLaggena a Zabiniho.
„No, očekávám, že vyhraješ tvůj první zápas po vší té tvrdé práci!" řekl Slughorn. „Ale malý odpočinek nikdy nikomu neublížil. No, a co takhle v pondělí v noci, to přece nemůžeš trénovat v tomhle počasí...."
„Nemohu, Profesore, mám ten večer… éé … schůzku s Profesorem Brumbálem."
„Naneštěstí!" zakřičel Slughorn dramaticky. „No, dobrá . . . nemůžeš se mi vyhýbat navždy, Harry!"
A s královskou vlnou se kolébal ven z obchodu. Vypadal tak, že si Ron, pomyslel, že je jako Cockroach Clusters.
„Nemohu tomu uvěřit, že si se z toho zase vyvlíkl," řekla Hermione a zatřásla hlavou. „Nejsou špatní, vždyť to víš. . . jsou někdy i vtipní. . . ." Ale pak zahlédla Ronův výraz. „Hele, podívej … mají luxusní cukrové ostny – ty budou poslední hodinu!"
Hermiona raději změnila téma, Harry ukázal mnohem víc zájmu o extra velké cukrové ostny než by normálně měl, ale Ron byl stále náladový a jen pokrčil rameny, když se ho Hermiona zeptala kam chce jít teď.
„Pojďme ke Třem Koštátům," řekl Harry. „Tam bude teplo."
Znovu si nasadili své šály a opustily obchod s cukrovinkami. Vítr je řezal do tváří, po tom, co odešli ze sladkého teplého Medového Ráje. Ulice ani nebyla moc nacpaná; nikdo si nechtěl povídat, pouze si hleděli své cesty. Výjimku tvořili pouze 2 lidé, stojící před Třemi košťaty. Jeden byl velmi vysoký a štíhlý; Harry po šilhání skrz déšť poznal barmana, který pracoval v druhé hospodě, U Prasečí hlavy. Když Harry, Ron, a Hermiona přišli blíže, tak si barman přitáhl těsněji svůj plášť a odešel pryč a zanechal něco druhému, nižšímu muži v rukou. Byli sotva pár stop od něj, když si Harry uvědomil, kdo to je.
„Mundugusi!"
Muž, který měl nohy do O, s dlouhými, střapatými, zrzavými vlasy poskočil a upustil starověký kufr, který se otevřel, a odhalil něco, co vypadalo jako obsah nějakého smetiště.
„Ó, ahoj, Harry," řekl Mundungus Fletcher. „No, já budu pokračovat."
A začal hrabat, aby získal zpět obsah kufru a aby co nejdříve byl pryč.
„Vy tyto věci prodáváte?" zeptal se Harry, když pozoroval Mundunguse, jak se hrabe v zemi a sbírá zpět věci.
„No, jo, špatně se schání živobytí," řekl Mundungus. „Podej mi to!"
Ron se sklonil a zvedl nějakou stříbrnou věc.
„Počkej," řekl Ron pomalu. „To vypadá povědomě …"
„Díky!" řekl Mundungus, vzal Ronovi pohár z ruky a dal ho zpátky do kufru. „No uvidíme se … OU!"
Harry přitiskl Munduguse za krk ke zdi. Držel ho jednou rukou a vytáhl svou hůlku.
„Harry!" zakňučela Hermiona.
„Vzal jste to ze Siriusova domu," řekl Harry, který se málem dotýkal nosem Mundunguse a dýchal nepříjemnou vůni starého tabáku. „Byl na tom rodinný erb rodiny Blacků."
„Já … ne … co … ?" zabreptal Mundugus, který začínal fialovět.
„Co si udělal? Šel si tu noc, co zemřel, k němu domů a vybílil si to tam?" zavrčel Harry.
„Já … ne … „
„Dej mi to!"
„Harry, to nesmíš!" zaječela Hermiona, když začal Mundugus modrat.
Ozvala se rána a Harryho ruce odletěly od Mundungusova hrdla. Udýchaný a ubreptaný, Mundungus zvedl svůj padlý kufr, a pak … PUFF … Zmizel.
Harry zaklel, chtěl vědět, kam Mundungus zmizel.
„VRAŤ SE ZPÁTKY TY ZLODĚJI!"
„To nemá cenu, Harry." Tonksová se objevila jako duch, bezbarvé vlasy mokré plískanicí.
„Mundungus už bude pravděpodobně v Londýně. Nemá smysl křičet."
„Sebral Siriusovi věci! Sebral je!"
„Ano, ale pořád," řekla Tonksová, která vypadala, jako by jí tato informace nijak nevzrušila. „by ses měl dostat do tepla."
Pozorovala je, jak prošli dveřmi Tří košťat. Když byli uvnitř, Harry vybuchl. „Sebral Siriusovi věci!"
„Já vím, Harry, ale prosím nekřič, lidi na nás civí," zašeptala Hermiona. „Jdi a posaď se, přinesu něco k pití."
Harry stále ještě soptil, když se Hermiona vrátila k jejich stolu o pár minut později, a držela tři láhve Máslového ležáku.
„Nemůže Řád kontrolovat Mundunguse?" Harry vztekle zašeptal. „Nemůžou mu alespoň zabránit ukrást cokoli, co není připevněno, když je na velitelství?"
„Pst!" řekla Hermione zoufale a dívala se kolem, jestli někdo nekouká; bylo zde několik temných čarodějů co seděli blízko a strnule s velkým zájmem sledovali Harryho a Zabini se opíral o nedaleký pilíř. "Harry, také mě to mrzí, že vím, že krade…"
Harry popadl svůj máslový ležák; na chvíli zapomněl, že vlastní číslo 12 na Grimmauldově náměstí.
„Jo, jsou to moje věci!" řekl. „Žádný div, že mně neviděl rád! Dobrá, chystám se říct Brumbálovi, co se děje, on je jediný, koho se Mundugus bojí."

„Dobrý nápad," zašeptala Hermiona, potěšená, že se Harry uklidnil. „Rone, na co to zíráš?"
„Na nic," řekl Ron, spěšně se dívající od baru, ale Harry věděl, že se snažil zachytit pohled atraktivní barmanky, Madam Rosmerty, pro kterou měl slabost.
„Předpokládám, že 'na nic' je v blízkosti ohnivé whisky," řekla Hermione kousavě.
Ron ji ignoroval, usrkával své pití a evidentně se rozhodl, že bude zticha. Harry myslel na Siriuse, a jak ty stříbrné poháry nenáviděl. Hermiona bubnovala prsty po stole, její oči těkaly po Ronovi a po baru. Ve chvíli, kdy Harry vypil poslední kapky z láhve, řekla: „Můžeme jít k zpátky do školy?"
Oba přikývli; nebyla to dobrá cesta a počasí se dokonce zhoršilo za tu dobu, kdy byli uvnitř. Znovu si přitáhli pláště, znovu si vzali šály, vzali si rukavice, a pak následovali Katie Bellovou a přátele ven z hospody na hlavní ulici. Harryho myšlenky bloudily k Ginny, když se vraceli k Bradavicím skrz zmrzlý sníh. Nepotkali se, nepochybně, pomyslel si Harry, protože ona a Dean seděli pohodlně v „Čajovně madam Pacinkové", který navštěvují šťastné páry. Zamračil, sklonil se proti větru a šel dál.
To bylo chvilku předtím, než si začal Harry uvědomovat, že hlasy Katie Bellové a jejích přátel, které přenášel vítr zpět, začaly být ostřejší a hlasitější. Harry zašilhal po nejasných postavách. Dvě dívky se hádaly o něčem, co Katie držela v ruce. „To s tebou nemá nic společnýho, Leanne!" uslyšel Harry říkat Katie.
Oběhli roh ulice, déšť přicházel se všech stran a namočil Harryho brýle. Právě, když zvedal rukavici, aby si je otřel, Leanne uchopila balíček v Katiině ruce; Katie ho tahala zpět a balíček upadl.
Najednou Katie vylétla do vzduchu, ne jako Ron komicky za kotník, ale elegantně, s pažemi roztaženými, jako kdyby létala. Bylo tam ještě něco špatného, něco děsivého. . . . Její vlasy vlály ve větru, ale měla zavřené oči a její tvář byla úplně bez výrazu. Harry, Ron, Hermione a Leanne zastavili, a pozorovali ji.
Pak, šest stop nad zemí, Katie vypustila hrozný výkřik. Otevřela oči, ale cokoli viděla nebo cítila jí viditelně působilo ohromnou bolest. Křičela a křičela; Leanne začala také křičet a chytla Katiiny kotníky ve snaze, stáhnout jí zpět na zem. Harry, Ron a Hermiona přispěchali na pomoc, ale když chytla její nohy, spadla na zem; Harrymu a Ronovi se podařilo chytit Katiiny nohy, ale ta se tak svíjela, že se málem neudrželi. Slétli s ní níž, kde kolem sebe mlátila a křičela, zřejmě nikoho z nich nepoznala.
Harry se kolem sebe rozhlédl; okolí vypadalo prázdně.
„Zůstaňte tu!" zakřičel skrz skučící vítr. „Jdu pro pomoc!"
Začal běžet směrem ke škole; nikdy neviděl nikoho se chovat, jak se právě chovala Katie, a nemohl přijít na to co to způsobilo; zaběhl do ohybu v uličce a srazil se s něčím, co vypadalo jako ohromný medvěd na zadních nohách.
„Hagride!" vydechl, snažící se vymotat ze živého plotu, do kterého spadl.
„Harry!" řekl Hagrid, který měl sníh v obočí a ve vousech, a měl na sobě svůj chupatý kabát. „Teď sem byl navštívit Drápa, daří se mu dobře a …"
„Hagride, někdo někomu ublížil nebo zaklel nebo něco …"
„Co?" řekl Hagrid, který se ohnul níž, aby slyšel co Harry říká skrz řvoucí vítr.
„Někdo byl proklet!" křičel Harry.
„Proklet? Kdo byl prokle — snad Ron? Nebo Hermiona?"
„Ne, to nebyli oni, je to Katie Bellová — tudy . . ."
Společně se hnali zpět podél uličky. Netrvalo jim dlouho najít skupinu lidí kolem Katie, která se stále svíjela a křičela na zemi; Ron, Hermiona a Leanna se jí snažili umlčet.
„Jdi zpátky!" zakřičel Hagrid. „Podívám se na ní!"
„Něco se jí stalo!" vzlykala Leanna. „Nevím co —"
Hagrid se na Katie chvíli díval a pak se bez jediného slova ohnul, vzal ji do rukou a utíkal s ní pryč do hradu. Během pár sekund Katiin pronikavý křik zanikl a jediný zvuk byl řev větru.
Hermiona spěchala Katiiným naříkajícím přítelkyním a objala je.
„Ty jsi Leanna nebo ne?"
Dívka přikývla.
„Stalo se to náhle nebo … ?"
„Stalo se to, když jsme roztrhly ten balík," vzlykala Leanne a ukazovala na nyní již promáčený hnědý balíček na zemi, který se trochu otevřel a odhalil nazelenalý třpyt. Ron se ohnul, natáhl ruku, ale Harry ho stáhl zpět. „Nešahej na to!"
Přikrčil se. V papíru byla vidět zdobený opálový náhrdelník.
„To už jsem někdy viděl," řekl Harry, když se díval se na náhrdelník. „Bylo to před lety v Borgin and Burkes. Nápis říkal, že to bylo prokleté. Katie se toho musela dotknout." Podíval se na Leannu, která se začala neovladatelně třást. „Jak se k tomu Katie dostala?"
„No, to byl vlastně důvod, proč jsme se hádaly. Vrátila se ze záchoda u tří košťat a držela to, říkala, že to bylo překvapení pro někoho z Bradavic a ona to musí doručit. Vypadala legračně když to říkala. ... ó ne, ó ne, vsadím se, že na ní někdo použil kletbu Imperio a já si toho nevšimla!"
Leanne se třásla a znovu začla vzlykat. Hermiona jí jemně položila ruku na rameno.
„Neříkala kdo jí to dal, Leanno?"
„Ne . . . neříkala . . . a říkala jsem jí ať není hloupá a ať to nebere do školy, ale ona mně neposlouchala. . . a pak sem se jí to snažila vzít . . . a … a …"
Leanne začala naříkat.
„Bude lepší, když půjdeme do školy," řekla Hermiona, s rukou stále na jejím rameni. „Bude lepší když půjdeme a zjistíme jak jí je. Pojďme …"
Harry chvíli váhal, pak si stáhl šálu, ignoroval Ronovo lapání po dechu a opatrně zakryl náhrdelník a vzal ho s sebou.

„Měli bysme to ukázat Madam Pomfreyové," řekl.
Jak následovali Hermionu and Leannu vzhůru po cestě, Harry zběsile přemýšlel. Právě vstoupily do sklepení, když už si Harry nemohl nechat ty myšlenky pro sebe a tak promluvil.
„Malfoy věděl o tom náhrdelníku. Byl v ochodu v Borgin and Burkes před čtyřmi lety, viděl jsem ho, jak si to dobře prohlíží, když jsem se před ním a jeho otcem schovával. Tohle bylo to co si tenkrát koupil! Zapamatoval si to a vrátil se pro to!"
„Já … Já nevím, Harry," řekl Ron váhavě. „Hodně lidí chodí do Borgin and Burkes … a neříkala náhodou ta dívka, že to Katie našla na dívčích záchodkách?"
„Řekla že se s tím vrátila ze záchoda, ale nemusela to nutně získat tam…"
„McGonagallová!" varoval ho Ron.
Harry se podíval nahoru. Opravdu, Profesorka McGonagallová spěchala po schodech dolů skrz déšť, aby se s nimi setkala.
„Hagrid říkal, že jste vy čtyři viděli co se Katie Bellové stalo — nahoru do mé kanceláře, prosím! Na co tu čekáte, Pottere?"
„Tohle je věc, které se dotkla," řekl Harry.
„Dobrý bože," řekl Profesorka McGonagallová, která vypadala poplašeně, když si brala náhrdelník od Harryho.
„Ne, ne, Filchi, ty jsou se mnou!" dodala spěšně, když Filch přišel přes vstupní halu s jeho Senzorem tajemna v pohotovosti. „Vemte tento náhrdelník Profesoru Snapeovi, ale prosím nedotýkejte se toho, nechte to zabalené v té šále!"
Harry a ostatní následovali Profesorku McGonagallovou nahoru do její kanceláře. Sněhem ušpiněná okna drnčela ve svých rámech a pokoj byl chladný navzdory praskání ohně v krbu. Profesorka McGonagallová zavřela dveře a obešla svůj stůl, aby byla naproti Harrymu, Ronovi, Hermioně a stále vzlykající Leanně.
„No?" řekla ostře. „Co se stalo?"
Váhavě, a s množstvím pauz, když se snažila přerušit svůj pláč, Leanne pověděla Profesorce McGonagallové, jak Katie odešla na záchody u Tří košťat a vrátila se s neoznačeným balíčkem, jak se jí Katie zdála trochu zvláštní, a jak se pohádali o tom, jaký má smysl doručovat neznámé balíčky, a že hádka vyvrcholila tím, že se balíček otevřel. A pak už z Leanne nedostali vůbec nic.
„V pořádku," řekla Profesorka McGonagallová, nikoli nevlídně, „jdi na ošetřovnu, prosím, Leanne, a řekni Madam Pomfreyové, aby ti dala něco na uklidnění."
Když opustila místnost, Profesorka McGonagallová se otočila zpět k Harrymu, Ronovi a Hermioně.
„Co se stalo, když se Katie dotkla toho náhrdelníku?"
„Vylétla do vzduchu," řekl Harry, předtím, než mohli Ron nebo Hermiona cokoli říci, "a pak začala křičet a zhroutila se. Paní profesorko, mohu jít navštívit profesora Brumbála, prosím?"
„Ředitel je do pondělí pryč, Pottere," řekla Profesorka McGonagallová, která vypadala překvapeně.
„Pryč?" zopakoval Harry naštvaně.
„Ano, Pottere, pryč!" řekla Profesorka McGonagallová kysele. „Ale cokoli mu chcete říct o této věci, můžete říci i mně, Tím jsem si jistá!"
Na zlomek vteřiny Harry zaváhal. Profesorka McGonagallová vzbuzovala důvěru; Ačkoli byl Brumbál, v mnoha ohledech zastrašující, stále vypadal, že nebude pohrdat jakoukoli teorií jakkoli divokou. Toto byla otázka života a smrti, a nebyl čas se zabývat tím, jestli se mu bude vysmívat.
„Myslím, že Draco Malfoy dal Katie ten náhrdelník, paní Profesorko."
Na jedné straně si Ron mnul nos, evidentně v rozpacích; na druhé straně Hermiona pohybovala nohama, jak se snažila zvětšit vzdálenost od sebe a Harryho.
„To je velmi vážné obvinění, Pottere," řekla Professorka McGonagallová po šokující pauze. „Máte nějaký důkaz?"
„Ne," řekl Harry, „ale …" a řekl jí jak sledoval Malfoye u Borgin and Burkes a slyšel hovor mezi ním a panem Borginem.
Když skončil, Profesorka McGonagallová vypadala trochu zmateně.
„Malfoy si dal něco opravit u Borgin and Burkes?"
„Ne, paní Profesorko, chtěl, aby mu Borgin řekl, jak spravit něco co sebou neměl. Ale o to nejde, jde o to že tam něco koupil, a myslím, že to byl náhrdelník …"
„Viděl jste odcházet Malfoye s podobným baličkem?"
„Ne, paní Profesorko, řekl Borginovi aby mu to zamluvil …"
„Ale Harry," přerušila ho Hermiona, „Borgin se ho zeptal, jestli si to chce vzít s sebou, a Malfoy řekl ne …"
„Protože se toho zřejmě nechtěl dotýkat!" řekl Harry rozlobeně.
„Co si ve skutečnosti řekl bylo, 'Jak bych vypadal, kdybych něco takového nesl?'" řekla Hermiona.
„No, vypadal by jako blbec nesoucí náhrdelník," prohodil Ron.
„Ó, Rone," řekla Hermiona zoufale, „bylo by to zabalené, takže by se toho nemusela dotýkat, a jednoduše by to schoval do pláště, takže by to nikdo neviděl! Myslím, že ať si u Borgin and Burkes objednal cokoli, bylo to rozměrné, něco, o čem věděl, že to na něj upoutá pozornost, pokud to ponese dolů ulicí — a v každém případě," řekla nahlas, než ji Harry stihl přerušit, „Ptala jsem se Borgina na ten náhrdelník, copak si nevzpomínáš? Zašla jsem dovnitř a snažila jsem se dozvědět co chtěl Malfoy aby mu zamluvil, Viděla jsem to tam. A Borgin mi řekl jen cenu, neřekl mi jestli už byl prodaný, nebo cokoli —"
„No, není to jasné? Došlo mu, proč tam jsi do pěti sekund… samozřejmě ti to nechtěl říct — nicméně, Malfoy si pro to mohl nechat poslat…"
„To stačí!" řekla Profesorka McGonagallová, když Hermiona otevřela pusu aby mu odpověděla, a vypadala vztekle. „Pottere, oceňuji, že jste mi to řekl, ale nemůžeme jen tak ukázat prstem a obvinit Pana Malfoye jen proto, že byl v obchodě, kde tento náhrdelník asi prodali. Stejně to mohli být stovky lidí —„

„— vždyť jsem to říkal —“ zamumlal Ron.
„— a v každém případě, zvýšili jsme tento rok bezpečnostní opatření. Nevěřím, že by se ten náhrdelník mohl dostat do školy, bez toho abychom o tom věděli —„
„Ale —“
„— a navíc,“ řekla Profesorka McGonagallová definitivně, „pan Malfoy dnes nebyl v Prasinkách.“
Harry na ní hleděl s otevřenými ústy.
„Jak to víte, paní Profesorko?“
„Protože byl se mnou po škole. Neudělal domácí úkol z Přeměňování dvakrát za sebou. Takže díky, že jste mi sdělil své podezření, Pottere,“ řekla a zvedla se „ale teď potřebuji jít na ošetřovnu zkontrolovat Katie Bellovou. Hezký den všem.“
Otevřela dveře. Neměli na vybranou, museli beze slova odejít.
Harry se na oba dva zlobil, protože souhlasili s McGonagallovou; ale připojil se, když začali diskutovat o tom, co se stalo.
„Tak pro koho si myslíš, že ten náhrdelník někdo dal Katie?" zeptal se Ron, když vycházeli po schodech do společenské místnosti.
„Kdo ví,“ řekla Hermiona. „Ale kdokoli to byl, unikl jen tak tak. Nikdo nemohl otevřít balíček bez toho, aby se dotkl náhrdelníku.“
„Mohlo to být pro spoustu lidí,“ řekl Harry. „Brumbál — Smrtijeti by se ho nejraději zbavili, musel být jedním z jejich hlavních cílů. Nebo Slughorn — Brumbál věří, že ho Voldemort opravdu chtěl a určitě není potěšen, že je na Brumbálově straně. Nebo —“
„Nebo ty,“ řekla Hermiona a vypadala ustaraně.
„Ne to ne,“ řekl Harry, „to by se Katie prostě otočila a dala by mi ho nebo ne? Byli jsme za ní celou cestu od Tří Košťat. Dávalo by přeci mnohem větší smysl doručit balíček mimo Bradavice, jinak by ho Filch, který prohledával každého, objevil. Divím se, proč jí Malfoy řekl, aby ho donesla do Bradavic?“
„Harry, Malfoy nebyl v Prasinkách!“ řekla Hermiona.
„Pak tedy musel použít komplice,“ řekl Harry. „Crabbe nebo Goyle — nebo, přemýšlejte, další Smrtijed, už má určitě více přátel než jen Crabbe a Goyle, nyní když se spojili —“
Ron a Hermione si vyměnili pohled, který jasně znamenal, že se s ním nemá cenu přít.
„Dilligrout,“ řekla Hermiona když došli k Baculaté dámě.
Portrét se vysunul, aby jim umožnil přístup do společenské místnosti. Byla celkem plná a voněla mokrými šaty; spousta z nich vypadala, že se vrátila z Prasinek kvůli špatnému počasí. Nebyl zde žádný ruch ani spekulace, nicméně: Bylo jasné, že se novinky o Katiině osudu ještě dostatečně nerozšířily.
„Nebyl to moc promyšlený útok, opravdu, když se nad tím zamyslíte…“ řekl Ron, vyhnal prváka z jednoho dobrého křesla u ohně, aby si mohl sednout. „ta kletba to ani nedokázala dostat do hradu. Nebylo to moc spolehlivé.“
„Máš pravdu,“ řekla Hermiona, když vystrkovala Rona nohou z křesla a nabízela židli opět prvákovi. „Nebylo to vůbec dobře promyšlené.“
„Ale odkdy patří Malfoy k nejlepším světovým myslytelům?“ zeptal se Harry.
Ani Ron, ani Hermiona mu nedokázali odpovědět.

Kapitola třináctá – Tajemný Raddle

zpět na začátek knihy

Katie byla poslána do Nemocnice Sv. Munga pro kouzelnické nemoci a zranění a hned druhý den už věděla celá škola, že ji někdo začaroval, i když detaily byly dost neurčité a nikdo než Harry, Ron, Hermiona a Leanne nevěděl, že ona neměla být cílem útoku.
„Jo a Malfoy to samozřejmě ví “ řekl Harry Ronovi a Hermioně, kteří pokračovali v předstírání hluchoty kdykoliv se Harry snažil probírat svou teorii Malfoy-je-smrtijed.
Harryho zajímalo, jestli se Brumbál vrátí včas na jejich pondělní lekci, ale když neslyšel nic o tom, že by neměl, objevil se v osm hodin na prahu Brumbálovy kanceláře, zaklepal a byl pozván dále. Brumbál tam seděl a vypadal nevýslovně unaveně: jeho pravá ruka byla černější a spálenější než obvykle, ale na Harryho se

usmál a pokynul mu, aby si sednul. Myslánka už byla připravena na stole a odrážela své stříbrné světlo na strop.
„Měl jsi docela dost práce, když jsem tady nebyl.“ Řekl Brumbál „Myslím, že jsi byl svědkem Katiiny nehody.“
„Ano pane, jak jí je?“
„Pořád na tom není dobře, ale měla velké štěstí.Vypadá to, že se toho náhrdelníku dotkla jenom tím nejmenším kouskem kůže, protože měla malou dírku v rukavici. Kdyby si ho vzala na sebe, nebo jenom držela v ruce bez rukavice, zabilo by jí to. Pravděpodobně okamžitě. Naštěstí tam byl profesor Snape a zabránil rychlému rozšíření kouzla -.“
„Proč zrovna on?“ řekl Harry rychle „Proč ne třeba Madam Pomfreyová?“
„Neomalenče,“ řekl potichu hlas z jednoho portrétu na stěně a Phineas Nigellus Black, Siriusův pra-pra-praděd zvedl hlavu, kterou si podpíral rukou aby vypadal jakože spí. „Nikdy bych nedovolil studentům aby se míchal do povinností ředitele Bradavic.“
„Ano, děkuji Phineasi“ řekl Brumbál aby ho umlčel „Profesor Snape ví o temných čárech mnohem víc než Madam Pomfreyová, Harry. Každopádně zaměstnanci u Sv. Munga mi posílají zprávy každou hodinu a já doufám, že se Katie zase uzdraví.“
„Kde jste byl tenhle víkend pane?“ zeptal se Harry a nevšímal si pocitu, že nebude mít štěstí na odpověď. Ten pocit byl ještě utvrzen Phineasem Nigellusem, který potichu sykl.
„Teď ti to radši nebudu říkat Harry“ řekl Brumbál „Jednou ti to určitě všechno vypovím.“
„Opravdu?“ zeptal se Harry překvapeně.
„Myslím, že ano,“ řekl Brumbál a vyndal novou láhev se stříbrnými vzpomínkami ze svého hábitu a otevřel jí hůlkou.
„Pane“ řekl Harry najednou „V Prasinkách jsem potkal Mundunguse.“
„Ah, ano, jsem si vědom toho, že Mundungus zacházel s tvým dědictvím s trochu zlodějskými úmysly.“ Řekl Brumbál a trochu se zamračil. „Teď se schovává od té doby, co jsi ho obvinil před Třemi košťaty a myslím si, že se bojí setkání se mnou. Nicméně buď si jist tím, že už neukradne nic, co kdysi patřilo Siriusovi.“
„Ten prašivý kříženec rozkrádá Blackovo dědictví?“ řekl Phineas Nigellus podrážděně a vyšel ze svého rámu, nejspíš navštívit svůj portrét na Grimmauldově náměstí číslo 12.
„Profesore“ řekl Harry po menší odmlce „řekla vám profesorka McGonagallová co jsem jí pověděl po tom, co se Katie zranila? O Draco Malfoyovi?“
„Ano, pověděla mi o tvých podezřeních“ řekl Brumbál
„A myslíte -?“
„Budu příslušně vyšetřovat každého, kdo by mohl s Katiiným případem mít cokoli společného“ řekl Brumbál „ale co mě zajímá teď Harry, je naše lekce.“
Harry byl kvůli tomuhle trošku rozmrzelý: Když byly jejich lekce tak důležité, tak proč byl mezi tou první a druhou takový časový odstup? Ale už se nezmiňoval o Draco Malfoyovi a díval se jak Brumbál lije vzpomínky do Myslánky a míchal je svou rukou s dlouhými, štíhlými prsty.
„Určitě si pamatuješ, že jsme zanechali povídku o Lordu Voldemortovi u toho, jak pěkný mudla Tom Raddle opustil svou čarodějnou ženu Merope a vrátil se ke své rodině v Malém Visánku. Merope zůstala v Londýně a čekala dítě, které se jednou stane Lordem Voldemortem.“
„Jak víte, že byla v Londýně, pane?“
„Máme důkazy od Caractacuse Burka“ řekl Brumbál „Který náhodou založil ten obchod, ze kterého pocházel náhrdelník, o kterém jsme se teď bavili.“
Zamíchal obsah Maslánky tak, jak už ho to Harry viděl několikrát udělat a vypadalo to jako když zlatokop prosívá zlato. Z promíchané stříbrné substance najednou povstal malý, starý muž a pomalu se v Myslánce otáčel, vypadaje jako stříbrný duch, ale mnohem hmotnější a s kšticí, která zakrývala jeho oči.
„Ano, získali jsme ho za velmi záhadných okolností. Jednou před mnoha lety, těsně před Vánoci ho sem přinesla mladá čarodějka. Říkala, že nutně potřebuje zlato, no, to bylo docela očividné. Oblečená byla v hadrech a už skoro na konci těhotenství, víte. Říkala, že ten medailón patřil Zmijozelovi. No, takové věci slýcháme pořát ‚Ó, tohle byl nejoblíbenější hrneček Merlina‘ ale když jsem se na něj podíval, měl jeho pravou značku a několik jednoduchých kouzel mi dalo za pravdu. Samozřejmě to ho dělalo neocenitelným. Ona, ale nevypadala, že ví jakou to má cenu. Byla ráda za deset Galeonů. Nejlepší obchod, který jsem kdy udělal.“
Brumbál pořádně zatřepal Myslánkou a Caractacus Burke se ponořil zpátky do víru myšlenek odkud přišel.
„On jí dal jenom deset Galeonů?“ zeptal se Harry rozhořčeně.
„Caractacus Burke nebyl známý svou velkorysostí.“ Řekl Brumbál „Takže teď víme, že byla Merope ke konci těhotenství v Londýně ve velké finanční tísni. V takové tísni, že musela prodat svůj jediný a nejcennější majetek, medailón, který byl dědictvím Rojvojovy rodiny.“
„Ale vždyť byla čarodějka!“ řekl Harry netrpělivě „mohla si vykouzlit jídlo a všechno ostatní.“
„No,“ řekl Brumbál „To možná mohla. Ale já si myslím – to hádám, ale jsem si skoro jist, že to tak bylo - že když jí opustil manžel, tak Merope přestala kouzlit. Myslím, že už nechtěla být čarodějkou. Samozřejmě je možné, že nešťastná a neopětovaná láska jí zbavila čarodějné moci, to se může stát. Ale jak za chvilku uvidíš, tak Merope odmítla použít hůlku i k záchraně svého vlastního života.“
„Ani nechtěla zůstat naživu pro svého syna?“
Brumbál zvedl obočí.
„Není ti náhodou Lorda Voldemorta líto?“
„Ne“ řekl Harry rychle „ale ona měla tu možnost, ne jako moje máma – “
„Tvoje matka taky měla možnost“ řekl Brumbál jemně „Ano, Merope Raddlová si vybrala smrt, i když ji její syn potřeboval, ale hned ji neodsuzuj Harry. Byla velmi oslabena dlouhým trápením a nikdy neměla takovou odvahu jako tvoje matka. A teď kdybys ustoupil…“

„Kam jdeme?“ zeptal se Harry když k němu Brumbál přistoupil před svůj stůl.
„Tentokrát“ řekl Brumbál „Se podíváme do mojí vzpomínky. Myslím, že ji shledáš plnou detailů a dostatečně přesnou. Až po tobě Harry…“
Harry se naklonil nad Myslánku: jeho tvář prorazila chladnou hladinu vzpomínek a on se znovu propadl tmou…Za několik vteřin se jeho nohy dotkly země, otevřel oči a uviděl Brumbála stojícího v uspěchané staré londýnské ulici.
„To jsem já“ řekl Brumbál a rozzářeně ukazoval na vysokého člověka, který přecházel ulici před mlékařským vozem taženým koňmi.
Vlasy a vousy mladého Albuse Brumbála byly kaštanové . Když přešel ulici, tak šel po chodníku a lidé se otáčeli za jeho okázale střiženým oblekem z fialového sametu.
„Hezký oblek pane“ řekl Harry než se stačil ovládnout, ale Brumbál se jenom zakuckal a sledoval své mladší já, které konečně zašlo za železnou bránu a do holého dvora, který jí následoval. Uprostřed stála docela ponurá šedá čtvercová budova, která byla obehnaná vysokým plotem. Vyšel několik schodů, které vedly k hlavním dveřím a hned zaklepal. Za chvilku otevřela dveře zanedbaná dívka v zástěře.
„Dobré odpoledne. Mám schůzku a paní Coleovou, která je jak myslím zdejší hlavní vychovatelka.“
„Och,“ řekla dívka udivená Brumbálovým výstředním vzhledem. „No…počk- PANÍ COLEOVÁ!“ zařvala dívka dozadu.
Harry uslyšel vzdálený hlas, který křičel nějakou odpověď. Dívka se otočila zpátky k Brumbálovi.
„Už jde.“
Brumbál vstoupil do černo-bíle vydlážděné haly: celá budova byla velmi zašlá, ale perfektně čistá. Harry a starší Brumbál následovali. Než se za nimi zavřeli dveře, přispěchala k nim uštvaná žena. Měla ostře řezanou tvář a vypadala spíš netrpělivě než nevlídně a říkala něco další posluhovačce v zástěře, která stála za ní.
„... vezměte jod nahoru Martě, Billy Stubbs se zase loupe svoje strupy a Eric Whalley se vyčůral do peřin. A ještě ke všemu spalničky“ řekla a potom padly její oči na Brumbála a ona se najednou zastavila a vypadala tak udiveně jako kdyby se před ní právě objevila žirafa.
„Dobré odpoledne“ řekl Brumbál a podal jí ruku.
Paní Coleová jenom zírala.
„Jmenuji se Albus Brumbál. Poslal jsem vám dopis se žádostí o schůzku a vy jste byla tak laskavá a dnes mě pozvala.“
Paní Coleová zamrkala. Očividně si uvědomila, že Brumbál není jenom halucinace a potichu řekla: „Och, ano..no dobře - tak…pojďte radši do mého pokoje, ano.“
A odvedla Brumbála do malé místnosti, která vypadala částečně jako obývací pokoj a částečně pracovna. Byl stejně sešlý jako chodba a nábytek byl starý a ani k sobě nepasoval. Vyzvala Brumbála, aby si sedl na rozviklanou židli a sama se posadila za stůl, který byl plný nepořádku a nervózně se na něj dívala.
„Přišel jsem, jak už jsem vám napsal v dopise, abychom vyřešili budoucí plány Toma Raddla.“ Řekl Brumbál.
„Jste z rodiny?“ zeptala se paní Coleová.
„Ne, jsem učitel“ řekl Brumbál „a přišel jsem abych nabídl Tomovi místo na své škole.“
„Jaká to je škola?“
„Jmenuje se Bradavice“ řekl Brumbál
„A proč jste si vybrali právě Toma?“
„Myslíme si, že má vlastnosti, které hledáme.“
„Takže on vyhrál stipendium? Ale jakto? Nikdy se na žádné nepřihlásil?“
„No, jeho jméno bylo zaregistrované ve škole už při jeho narození –?“
„Kdo ho přihlásil? Jeho rodiče?“
Nebylo pochyby o tom, že paní Coleová byla nepohodlně zvědavá žena. Brumbál si to očividně myslel taky, protože Harry ho teď viděl, jak vyndává hůlku z kapsy svého fialového obleku a v tu samou chvíli si bere čistý list papíru ze stolu paní Coleové.
„Tady“ řekl Brumbál a rychle mávl hůlkou, když jí papír podával. „Myslím, že tohle vám všechno vysvětlí.“
Oči paní Coleové rychle klesly na prázdný papír a hned zase zpátky.
„Tak to vypadá, že je vše v pořádku.“ Řekla klidně a vrátila mu papír. Potom se její oči zastavily na láhvi ginu a dvou sklenicích, které tam určitě ještě před pár vteřinami nebyly.
„Ehm- mohu ván nabídnout sklenku ginu?“ řekla jemným hlasem.
„Velmi vám děkuji“ řekl Brumbál s úsměvem.
Hned se ukázalo, že paní Coleová nebyla v pití ginu žádný nováček. Oběma nalila velmi štědrou dávku a svojí sklenici hned vypila najednou. S upřímným mlasknutím se na Brumbála poprvé usmála a on se nerozpakoval jí to oplatit.
„Chtěl jsem se zeptat, jestli byste mi nemohla říci něco o Tomu Raddlovi. Myslím, že se narodil tady, v sirotčinci.?“
„To je pravda“ řekla paní Coleová a nalila si ještě gin „Pamatuji si to jasněji než ostatní, protože to jsem tu zrovna začínala. Na Štědrý den byla strašná zima, sněžilo, víte. Strašlivá noc. A tahle dívka, ne o moc starší než jsem byla v té době já, přišla a omdlela nám na schodech. Teda, nejdřív ani ne. Vzali jsme jí dovnitř a do hodiny se jí narodilo dítě. A za další hodinu byla mrtvá.“
Paní Coleová okázale zakývala hlavou a znovu si pořádně lokla ginu.
„Říkala něco ještě než zemřela?“ zeptal se Brumbál „Něco o chlapcově otci například?“
„Teď když o tom mluvíte, tak ano“ řekla paní Coleová, která vypadala jako, že si užívá s ginem v ruce a že se jí líbí, když někdo poslouchá její vyprávění.
„Pamatuji se, jak mi řekla, doufám, že bude vypadat jako jeho tatínek‘ a říkám vám, že měla pravdu když v to doufala, protože nebyla žádná krasavice- a pak mi řekla, že se bude jmenovat Tom jako jeho tatínek a Rojvoj jako

její otec – ano já vím, zvláštní jméno, že? Říkali jsme si, jestli třeba není u cirkusu - a potom jeho příjmení že bude Raddle. A za chvilku po tomhle umřela beze slova.
No, pojmenovali jsme ho tak jak chtěla. Vypadalo to, že je to pro tu ubohou dívku moc důležité, ale žádný Tom, ani Rojvoj, ani Raddle se tu po něm nesháněli, ani žádná jiná rodina a tak zůstal tady v sirotčinci a od té doby tady je."
Paní Coleová si skoro duchem nepřítomna nalila další zdravou dávku ginu a na tvářích se jí objevily dva růžové flíčky. Potom řekl : „Je to zvláštní chlapec."
„Ano" řekl Brumbál „Myslel jsem si, že bude."
„Byl zvláštní už jako dítě, víte. Skoro vůbec nebrečel. A pak, když vyrostl tak byl…divný."
„Jak divný?" zeptal se jemně Brumbál.
„No, on - "
Paní Coleová vzhlédla a když se na Brumbála podívala přes svou sklenici ginu tak v jejím vyšetřovatelském pohledu nebylo už nic rozmazaného a matného.
„On už má určitě místo u vás ve škole říkáte?"
„Určitě." Řekl Brumbál.
„A nic co řeknu to nezmění?"
„Nic" řekl Brumbál
„Takže si ho odvezete ať už cokoli?"
„Cokoli" řekl Brumbál vážně.
Přimhouřila oči, jako kdyby se rozhodovala jestli mu má nebo nemá věřit. A očividně se rozhodla že má, protože rychle řekla „Děsí ostatní děti."
„Myslíte jako šikanuje?" zeptal se Brumbál
„Myslím, že ano" řekla paní Coleová a trochu se zamračila. „Ale je velmi těžké ho při tom nachytat. Byly tu nějaké incidenty… Ošklivé věci…"
Brumbál na ni netlačil, ale jak si Harry všimnul, tak ho to velmi zajímalo. Znovu si pořádně lokla a její růžové tváře byly ještě růžovější.
„Králíček Billyho Stubbse…no, Tom říkal, že to neudělal a ani nevím jak by se mu to mohlo povést, ale i tak, sám se přece na trámu neoběsil, nebo ne?"
„Ne, to si nemyslím." Řekl tiše Brumbál.
„Ale mě by zajímalo, jak se tam nahoru vůbec dostal. Jediné co vím je, že se s ním Billy pohádal ten den předtím. A pak – "
Paní Coleová se znovu napila ginu a tentokrát si trochu polila bradu „A na letním táboře – bereme je ven, víte, každý rok na nějakou vesnici nebo k moři- no, Amy Bensonová a Dennis Bishop už nikdy nebyli úplně v pořádku a jediné co jsme z nich dostali bylo, že šli do jeskyně s Raddlem. On přísahal, že jí šli jenom prozkoumat, ale něco se tam stalo, tím jsem si jistá. No, je tu dost věcí, zvláštních věcí…"
Znovu se podívala na Brumbála a i když její tváře byly červené, její pohled byl pevný.
„Myslím, že většina bude ráda, až uvidí jeho záda."
„Doufám, že chápete, že si ho nenecháme na pořád?" řekl Brumbál „Alespoň v létě se sem bude muset vrátit."
„No, to je lepší než rána do obličeje rezavým pohrabáčem" řekl paní Coleová a trochu škytla. Stoupla si a Harry byl udiven tím, že vypadala docela vyrovnaně, i když dvě třetiny láhve už byly pryč. „Předpokládám, že byste ho chtěl vidět?"
„Velice" řekl Brumbál a taky se postavil.
Vyvedla ho z kanceláře nahoru po kamenných schodech a dávala cestou instrukce posluhovačkám a dětem, které přitom míjela. Sirotci měli všichni na sobě, jak si Harry všiml, stejné šedivé blůzy. Vypadali, že je o ně slušně postaráno, ale rozhodně to bylo neradostné místo na vyrůstání.
„Tak jsme tady" řekla paní Coleová, když zatočili na druhém odpočívadle a zastavili se před prvními dveřmi v dlouhé chodbě. Dvakrát zaklepala a vstoupila.
„Tome, máš tady návštěvu. Tohle je pan Rumbál…pardon Bumbál. Přišel ti říct, že - no já ho to nechám říct."
Harry a dva Brumbálové vešli do pokoje a paní Coleová za nimi zavřela dveře. Byl to malý holý pokoj s ničím kromě starého prádelníku a železné postele. Chlapec seděl na šedivé peřině s nataženýma nohama a držel knížku.
V Raddlově obličeji nebyl žádný náznak Gauntů. Merope se splnilo její poslední přání: vypadal jako miniatura svého vlastního otce- vysoký na to, že mu bylo jedenáct, tmavé vlasy a bledý.
Jeho oči se trochu zúžily, když si všimli Brumbálova výstředního zjevu. Na chvíli bylo ticho.
„Jak se daří Tome?" řekl Brumbál, vykročil k němu a podal mu ruku.
Chlapec zaváhal a potom mu ji podal taky a potřásli si rukama. Brumbál si přistrčil tvrdou dřevěnou židli vedle Raddla, takže teď vypadali jako nemocniční pacient a doktor.
„Jsem profesor Brumbál."
„'Profesor'?" Zopakoval Raddle. Vypadal velmi ostražitě. „To je jako doktor? Proč jste tady? Ona vás poslala abyste se na mě podíval?"
Ukazoval na dveře, kterými zrovna odešla paní Coleová.
„Ne, ne" řekl Brumbál a usmál se.
„Nevěřím vám" řekl Raddle „Ona chce, abyste se na mě podíval, nebo ne? Řekněte mi pravdu!"
Vykřikl ta tři poslední slova tak hlasitě, že to bylo skoro šokující. Byl to rozkaz a zněl tak, jako by byl už mnohokrát vyřknut. Jeho oči se rozšířily a upřeně se dívaly na Brumbála, který neodpověděl, jenom se dál mile usmíval. Po několika vteřinách na něj Raddle přestal zírat, ale pořád vypadal velmi obezřetně.
„Kdo jste?"

„Už jsem ti to řekl. Mé jméno je profesor Brumbál a pracuji ve škole, která se jmenuje Bradavice. Přišel jsem ti nabídnout místo ve své škole - tvé nové škole, jestli chceš.“
Raddlova reakce byla nanejvýš překvapivá. Vylezl z postele, otočil se, odešel od Brumbála a vypadal rozzuřeně.
„Nedělejte si ze mě srandu! Jste z blázince, to je odkud jste, nebo ne? ‚Profesor‘, samozřejmě, ale já tam nepůjdu, jasné? Ta stará kočka je jediná, která má být v blázinci. Nikdy jsem malé Amy Bensonové nebo Dennisu Bishopovi nic neudělal, a můžete se jich zeptat, oni vám to řeknou!“
„Nejsem z blázince“ řekl Brumbál trpělivě „Jsem učitel a když si v klidu sedneš, řeknu ti něco o Bradavicích. Samozřejmě, pokud tam nechceš jít, tak tě nikdo nebude nutit – “
„Chtěl bych vidět jak mě někdo nutí.“ Ušklíbl se Raddle
„Bradavice“ pokračoval Brumbál jako kdyby neslyšel Raddlova poslední slova „jsou škola pro lidi se speciálním nadáním - “
„Nejsem blázen!“
„Já vím, že nejsi blázen, Bradavice nejsou škola pro blázny. Je to škola kouzel.“
Teď bylo ticho. Raddle se zarazil, jeho tvář byla bez výrazu, ale jeho oči tikaly z jednoho Brumbálova na druhé, jako kdyby se je snažil chytit při lži.
„Kouzla?“ opakoval šeptem.
„To je pravda“ řekl Brumbál.
„To jsou…kouzla, co dokážu?“
„A co dokážeš?“
„Všechno možné“ vydechl Raddle. Jeho krkem se až na tváře dostal záblesk vzrušení. Vypadal jako v horečce. „Dokážu pohnout s věcmi aniž bych se jich dotkl. Dokážu přikazovat zvířatům a ani je nemusím cvičit. Dokážu dělat zlé věci lidem, kteří mě otravují“
Jeho nohy se třásly. Doklopýtal ke své posteli a znovu si sedl, zíral na své ruce a jeho hlava byla sklopená jako při motlitbě.
„Věděl jsem, že jsem jiný,“ šeptal svým třesoucím se prstům „věděl jsem že jsem zvláštní. Vždycky, věděl jsem, že tu něco je.“
„No a měl jsi docela pravdu.“ Řekl Brumbál a už se neusmíval, ale pozorně Raddla sledoval. „Jsi kouzelník.“
Raddle zvedl hlavu. Jeho obličej se změnil: bylo v něm štěstí, ale z nějakého důvodu nezkrásněl: naopak, jeho jemně tvarované rysy vypadaly tvrdě, jeho výraz byl skoro bestiální.
„Jste taky kouzelník?“
„Ano, jsem.“
„Dokažte to“ řekl hned Raddle stejným rozkazovacím tónem, který použil u ‚řekněte mi pravdu‘.
Brumbál nadzdvihl obočí.
„Pokud, jak si myslím, přijímáš svoje místo v Bradavicích – “
„Samozřejmě, že přijímám.“
„Tak mi budeš říkat ‚profesore‘ nebo ‚pane‘“
Raddlův výraz na moment ztvrdnul, než řekl neznámým slušným hlasem „Omlouvám se pane. Myslel jsem - prosím. Pane profesore, mohl byste mi ukázat- ?“
Harry si byl jist, že Brumbál odmítne, že Raddlovi řekne, že v Bradavicích bude mít možnost dělat kouzla pořád, že jsou zrovna v domě Mudlů a musí být opatrní- Ale k jeho velkému překvapení vytáhl Brumbál z kapsy saka hůlku, namířil na starý prádelník a lehce jí zamával.
Z prádelníku vyšlehly plameny.
Raddle vyskočil. Harry ho těžko mohl vynit z výkřiku zděšení a zlosti: musí tam být všechen jeho majetek. Ale i když Raddle na Brumbála křikl, jeho prádelník byl netknutý.
Raddle zíral z prádelníku na Brumbála, a potom s výrazem chamtivosti ukázal na jeho hůlku.
„Kde vezmu něco takového?“
„Všechno postupně.“ Řekl Brumbál „Myslím, že se tamhle něco snaží uniknout z tvého prádelníku.“
A opravdu, zevnitř se ozývalo tiché škrábání. Raddle poprvé vypadal vystrašeně.
„Otevři ty dveře.“ Řekl Brumbál.
Raddle zaváhal, potom přešel pokoj a otevřel dveře od prádelníku. Na nejvyšší polici, nad tyčí a potrhanými šaty se třásla a chrastila papírová krabice, jako kdyby v ní bylo několik šílených myší.
„Vyndej to.“ Řekl Brumbál.
Raddle vyndal třesoucí se krabici. Vypadal ochromeně.
„Je v té krabici něco, co bys neměl mít?“ zeptal se Brumbál.
Raddle se na něj dlouze, jasně a vypočítavě podíval.
„Myslím, že ano pane.“ řekl nakonec bezvýrazným hlasem.
„Otevři to.“ řekl Brumbál.
Raddle odložil víko a vysypal obsah na svoji postel, aniž by se podíval. Harry, který očekával něco mnohem zajímavějšího uviděl změť několika každodenních věcí: mezi nimi jo-jo, stříbrný náprstek a matná foukací harmonika. Když byli venku z krabice, tak se přestali třást a leželi tiše na prostěradle.
„Vrátíš je jejich majitelům, s omluvou.“ řekl klidně Brumbál a dal si hůlku zpátky do kapsy. „Zjistím jestli jsi to udělal. A varuji tě: krádeže v Bradavicích netolerujeme.“
Raddle ani vzdáleně nevypadal, že se stydí. Stále se ledově díval na Brumbála a nakonec bezbarvým hlasem řekl „ano pane.“
„V Bradavicích“ pokračoval Brumbál „neučíme jenom používat kouzla, ale také je ovládat. Ty jsi - nechtěně, jak jsem si jist - používal svou moc tak, jak to v naší škole ani neučíme, ani netolerujeme. Nejsi ani první ani poslední kdo se nechává unášet kouzly. Ale měl bys vědět, že Bradavice mohou studenty vyhazovat a ministerstvo - ano

ministerstvo kouzel existuje - tvrdě trestá ty, jež poruší zákon. Všichni kouzelníci souhlasí s tím, že když vstoupí do našeho světa, tak budou dodržovat naše zákony.“
„Ano pane“ řekl znovu Raddle.
Bylo nemožné odhadnout, co si myslí. Jeho tvář zůstávala naprosto bez výrazu, i když uložil těch několik ukradených věcí zpátky do krabice. Když to dokončil, tak se otočil k Brumbálovi a stroze řekl „Nemám žádné peníze.“
„To se dá snadno napravit.“ řekl Brumbál a vytáhl z kapsy kožený váček. „Bradavice mají fond pro ty, kteří potřebují pomoc při nákupu učebnic a hábitů. Budeš si muset koupit několik hábitů a knih zaklínadel z druhé ruky, ale…“
„Kde se dají koupit knihy zaklínadel?“ vyrušil ho Raddle, který si vzal těžký váček s penězi aniž by Brumbálovi poděkoval a teď zkoumal tlustý zlatý Galeon.
„V Příčné ulici“ řekl Brumbál „Mám pro tebe seznam knih a pomůcek. Mohu ti pomoc všechno najít –“
„Vy jdete semnou?“ zeptal se Raddle a vzhlédl.
„Jistě, jestli – “
„Nepotřebuju vás.“ Řekl Raddle „Jsem zvyklý si všechno zařídit sám. Chodím sám do Londýna každou chvíli. A jak se dostanu k téhle Příčné ulici - pane?“ dodal, když uviděl Brumbálův pohled.
Harry si myslel, že Brumbál bude trvat na tom, že ho doprovodí, ale znova byl překvapen. Brumbál mu dal obálku se seznamem pomůcek a po tom, co mu přesně vysvětlil jak se dostane ze sirotčince k Děravému Kotli řekl.
„Uvidíš ho, i když Mudlové – to jsou lidi, co neumějí kouzlit- ne. Zeptej se na Toma, barmana – bude se ti to dobře pamatovat, když máte stejné jméno.“
Raddle sebou popuzeně škubl, jako kdyby chtěl odehnat otravnou mouchu.
„Nemáš rád jméno Tom?“
„Tomů je hodně“ zamumlal Raddle. Potom, jako kdyby nemohl potlačit tu otázku, jako kdyby vytryskla ze zloby co měl uvnitř se zeptal. „Byl můj otec taky kouzelník? Jmenoval se Tom Raddle jako já, to mi řekli.“
„Obávám se, že nevím“ řekl Brumbál jemným hlasem.
„Moje matka nemohla být kouzelná, jinak by nezemřela.“ Řekl Raddle spíš sobě než Brumbálovi. „Musel to být on. Tak - teď když mám všechny věci - kdy pojedu do těch Bradavic?“
„Všechny detaily jsou na tom druhém pergamenu v obálce“ řekl Brumbál „Odjezd je prvního září ze stanice King’s Cross. Tvoje jízdenka je tam taky.“
Raddle kývl. Brumbál se zvedl a znovu mu podal ruku. Když ji Raddle stisknul, řekl „Umím mluvit s hady. Zjistil jsem to, když jsme byli na výletě. Je to pro čaroděje normální?“
Harry poznal, že čekal na tenhle moment, aby mohl ohromit svou nejzvláštnější schopností.
„Je to neobvyklé“ řekl Brumbál po chvilce odmlky „ale není to neslýchané.“
Jeho tón byl všední, ale jeho oči se zvědavě dívaly na Raddlův obličej. Chvíli takhle stáli, chlapec a muž, zírali na sebe. Potom se spojení jejich rukou prolomilo a Brumbál byl u dveří.
„Nashledanou Tome, uvidíme se v Bradavicích.“
„Myslím, že to stačilo“ řekl ten Brumbál s bílými vlasy, který stál vedle Harryho a za několik vteřin se znovu beztížně vznášeli v temnotě a přistáli rovnou v pracovně.
„Posaď se“ řekl Brumbál, který přistál hned vedle Harryho.
Harry ho poslechl a stále měl plnou hlavu toho, co právě viděl.
„Věřil tomu o hodně dřív než já - myslím, když jste mu řekl, že je kouzelník“ řekl Harry „Já jsem Hagridovi ze začátku nevěřil, když mi to řekl.“
„Ano, Raddle byl naprosto připravený věřit tomu, co je – jeho slovy ‚zvláštní‘.“ Řekl Brumbál.
„Věděl jste - tehdy?“ zeptal se Harry.
„Věděl jsem, že jsem právě poznal toho nejnebezpečnějšího černokněžníka všech dob?“ řekl Brumbál „Ne, neměl jsem ani potuchy, že vyroste v to, co je. Každopádně mě zaujal. Vrátil jsem se do Bradavic rozhodnut, že ho budu pozorně sledovat, což bych stejně udělal, protože byl sám a bez přátel, ale už jsem cítil, že to dělám spíš kvůli ostatním než kvůli němu.
Jeho moc, jak jsi slyšel, byla překvapivě vyvinutá u někoho tak mladého – a nejzajímavější a nejhrozivější ze všeho je, že už zjistil, že má nějakou moc nad lidmi a vědomě ji používal. A jak jsi viděl, nebyly to typické experimenty mladých kouzelníků, on už používal kouzla proti lidem, děsil je, trestal a ovládal. Ty malé příběhy o oběšeném králíkovi a malé holčičce a chlapečkovi, které nalákal do jeskyně byly velmi obsažné…Dokážu lidem dělat zlé věci…“
„A taky má Hadí jazyk.“ Vložil se do toho Harry.
„Ano, opravdu. Vzácná schopnost. A údajně je spojena černou magií, i když jak víme Hadí jazyky jsou i mezi velkými a dobrými kouzelníky. Popravdě to, že je Hadí jazyk mě neznepokojovalo tolik, jako to, že má očividné instinkty krutosti, tajemna a dominance.
Čas z nás dělá hlupáky,“ řekl Brumbál a ukázal na temnou oblohu za okny „ale než se rozejdeme, chci, aby ses soustředil na části vzpomínky, kterou jsme teď viděli, protože budou velmi důležité v tom, co budeme řešit na dalších lekcích.
Za prvé, doufám, že sis všiml Raddlovy reakce, když jsem zmínil jeho křestní jméno ‚Tom‘?“
Harry kývnul.
„Tady je vidět pohrdání, které měl k čemukoliv, co ho poutalo k ostatním lidem, co ho dělalo obyčejným. I tehdy si přál bát jiný, oddělený a známý. Odhodil své jméno, jak víš, za několik let po tomhle rozhovoru a vytvořil si masku ‚Lorda Voldemorta‘ za kterou byl tak dlouho schovaný.
Taky sis doufám všiml, že Tom Raddle byl už tehdy soběstačný, tajemný a očividně bez přátel? Nechtěl pomoc ani doprovod na své cestě do Příčné ulice. Dával přednost samostatnému jednání. Dospělý Voldemort je úplně

stejný. Od mnoha Smrtijedů uslyšíš, že jsou v jeho přízni, nebo že mu rozumí. Jsou oklamáni. Lord Voldemort nikdy neměl přátele, a věřím, že nikdy žádné ani nechtěl.
A nakonec - doufám, že nejsi tak ospalý abys nemohl dávat pozor Harry - mladý Tom Raddle rád sbíral trofeje. Viděl jsi krabici věcí, které ukradl a schoval ve svém pokoji. Ty byly od obětí jeho šikany, suvenýry jeho děsivého používání kouzel. Zapamatuj si tuhle stračí tendenci, protože zrovna tohle bude později velmi důležité. A teď je čas jít do postele“
Harry vstal přešel pracovnu a jeho oči padly na malý stolek, na kterém ležel Rojvojův starý prsten, ale už tam nebyl.
„Ano Harry?“ řekl Brumbál, protože Harry zaváhal.
„Ten prsten je pryč“ řekl Harry a díval se kolem „ale myslel jsem, že budete mít tu harmoniku nebo něco“
Brumbál se usmál a díval se na něj přes svoje brýle ve tvaru půl-měsíce.
„Velmi všímavé Harry, ale ta harmonika byla vždycky jenom harmonika.“
A po téhle nevyzpytatelné poznámce Harrymu zamával a ten pochopil, že má odejít.

Kapitola čtrnáctá – Nápoj štěstí

zpět na začátek knihy

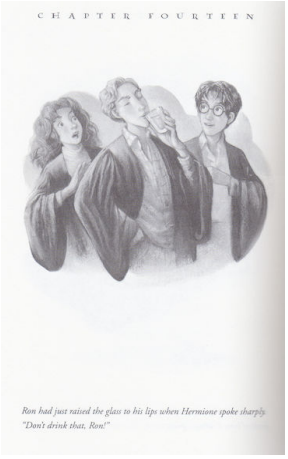

Další ráno měl Harry Bylinkářství. Nebyl schopný říct Ronovi a Hermioně o jeho hodině s Brumbálem na snídani ze strachu, že bude odposloucháván, ale pověděl jim to, když kráčeli mezi zeleninovými záhony směrem ke skleníkům. Nepříjemný vítr, který foukal o víkendu se nakonec zklidnil; mlha se vrátila a jim trvalo trochu déle než obyčejně najít správný skleník.
"Wow, strašidelné pomyšlení na Toho, jehož jméno nesmíme vyslovit," řekl Ron tiše, když zaujali svá místa kolem jednoho větrem ošlehaného Snargaluff kořene (nemůže to být Ďáblovo osidlo?), který byl náplní práce tohoto čtvrtletí, a navlékali si své ochranné rukavice.
"Ale já pořád nechápu, proč ti to všechno Brumbál ukazuje. Chci říct, je to všechno vážně zajímavé, ale co je smyslem toho všeho?"
"Nevím," řekl Harry a sklopil si ochranný kryt. "Ale říká, že to je všechno důležité, a že mi to může pomoct přežít."
"Je to fascinující," řekla Hermiona vážně. "Dává to smysl, budeš vědět o Voldemortovi tolik, kolik je možné. Jak jinak bys mohl najít jeho slabá místa?
"Jaká byla poslední Slughornova párty?" zeptal se Harry hlasitě skrz svůj gumový kryt.
"Oh, bylo to vážně zábavné," řekla Hermiona, která si teď nasazovala ochranné brýle. „Chci říct, kecal o vykořisťování slavných, úplně miluje McLaggena, protože má spoustu koneksí, potom nám nabídl výtečné jídlo a představil nám Gwenog Jonesovou."
"Gwenog Jonesovou?" zeptal se Ron, jeho oči se pod ochrannými brýlemi rozšířily. "Tu Gwenog Jonesovou? Kapitánku Holyheadských Harpyjí?"
"Správně," řekla Hermiona. "Já osobně si myslím, že je trošičku namyšlená, ale -"
"Dost bylo řečí!" vykřikla profesorka Prýtová bodře a přísně se rozhlížela. "Zaostáváte, všichni už začali a Neville už má svůj první lusk!
Podívali se kolem sebe. Profesorka měla pravdu. Neville seděl s krvavým rtem a s několika šrámy přes obličej, ale držel v ruce nepříjemný, pulsující, zelený objekt, velikosti grapefruitu.
"Ano pani Profesorko, už začínáme!" řekl Ron, a když se otočila, tišeji dodal, „měli jsme použít Muffliato, Harry.“
"Ne, neměli!" řekla Hermiona, vyhlížejíc stejně jako vždycky, když byla řeč o Princi nečisté krve a o jeho kouzlech „No tak, dělejte, měli by jsme začít... "
Podívala se na ně pohledem plným obav, všichni se zhluboka nadechli a ponořili se do kořenů před nimi.. Najednou ožily. Dlouhé, pichlavé, trnité úponky vystřelily nahoru a šlehly vzduchem. Jeden se zamotal do Hermioniných vlasů a Ron ho ustřihl zahradnickými nůžkami. Harry chytil pár úponků a svázal je dohromady. Ve středu rostliny se objevila díra a Hermiona do ní statečně strčila ruku. Díra se uzavřela kolem její ruky jako past. Harry a Ron pochytali všechny úponky a donutili díru, aby se znovu otevřela. Hermiona si uvolnila ruku a svírala v ní lusk stejný jako ten Nevillův. Trnité úponky se vrátily zpátky dovnitř a rostlina opět vypadala jako nevinný kus dřeva.
"Víte, nemyslím si, že budu mít takovéhle rostliny v budoucnu v mém domě,“ vzdychl si Ron, odsunul si brýle na čelo a otřel si pot z tváře.
"Podej mi misku," Hermiona držela lusk od sebe na délku ramene, Harry jí podal misku a ona tam se znechucením na tváři lusk hodila.
"Nebuďte tak hákliví! Odšťavte je, nejlepší jsou čerstvé!" zvolala profesorka Prýtová.
"Každopádně," pokračovala Hermiona v jejich načaté konverzaci, jako kdyby ji žádná rostlina nenapadla, „Slughorn se chystá udělat vánoční párty, Harry, a není žádná šance, aby ses z toho vyvlékl, protože se mě už zeptal, kdy míváš volné večery, takže to udělá tehdy, kdy nebudeš nic mít.“
Harry se zakřenil. Ron, který se zatím snažil vymáčknout lusk do mísy tak, že ho mačkal oběma rukama, vstal, mačkajíc ho co nejvíce mohl,a naštvaně řekl, „Tohle je další párty jenom pro Slughornovy oblíbence, že?“

„Jo, jenom pro Slug Klub," řekla Hermiona.
Lusk vystřelil zpod Ronových prstů, odrazil se od okna skleníku, trefil profesorku Prýtovou do hlavy a shodil její starý, ošuntělý klobouk. Harry šel pro lusk, a když se vrátil, Hermiona právě říkala. „Koukni, já jsem nevymyslela jméno Slug Klub..."
"'Slug Klub,'" zopakoval Ron s a úšklebkem hodným Malfoye. „Je to směšné. Doufám, že si vychutnáte vaši párty. Proč se nezkusíš dát do kupy s McLaggenem? Pak by vás Slughorn mohl udělat králem a královnou Slug-"
"Máme si s sebou někoho vzít." řekla Hermiona, a z nějakého důvodu se červenala, „ a já chtěla poprosit tebe, ale když si myslíš, že je to hloupé, tak pak nechci!"
Harry najednou chtěl, aby lusk zaletěl dále, protože pak by tady nemusel sedět s nimi dvěma. Nepovšimnut se natáhnul pro misku s lusky, a snažil se ji otevřít co nejhlasitěji, ale naneštěstí mohl pořád slyšet každé slovo jejich konverzace.
"Chtěla ses mě zeptat?" zeptal se Ron, úplně jiným hlasem.
"Jo," odvětila Hermiona naštvaně. "Jenomže ty bys mě raději viděl s McLaggenem ..."
Nastala chvíle ticha, kdy Harry pokračoval v drcení pružného lusku lopatkou.
"Ne, neviděl," řeknul Ron tiše.
Harry se nestrefil do lusku, trefil mísu a rozbil ji.
"Reparo,"' spěšne zamumlal, postrkující kousky proutkem, a mísa se znova spojila. Zvuk probral Hermionu a Rona, a oni zaregistrovali Harryho přítomnost. Hermiona vypadala uspěchaně a okamžitě začala shánět svoji kopii knihy „Masožravé stromy světa", aby zjistila, jak správně odšťavit Snargaluffské lusky (lusky Ďáblova osidla?). Ron, na druhé straně vypadal, že se stydí, ale zároveň že je sám se sebou spokojený.
"Podrž to Harry," řekla Hermiona spěšně. "Píše se tu, že je to třeba propíchnout něčím ostrým...."
Harry jí dal mísu s lusky, a spolu s Ronem si nasadili brýle.
Ne, že by ho to úplně překvapilo, přemýšlel Harry, když zápasil s trnitými výhonky, které se ho snažily uškrtit, předpokládal, že tohle se může dříve, či později stát Ale nebyl si jist, co si má o tom myslet... On a Cho byli teď příliš stydliví na to, aby se na sebe podívali – říkal sám sobě - co by bylo, pokud by Ron s Hermionou spolu začali chodit, a potom se rozešli? Přežilo by jejich přátelství? Harry si pamatoval těch málo týdnů, co spolu ve třetím ročníku nemluvili, když se on snažil překlenout tu vzdálenost mezi nimi. A co kdyby se nerozešli? Co kdyby byli jako Bill a Fleur, a bylo by nesnesitelně trapné být v jejich přítomnosti, takže on by byl z kola venku?
"Mám tě!" vykřikl Ron, když bral druhý lusk z rostliny, zatímco Hermiona zvládla propíchnout první, a tak byla mísa plná hrudek vlnících se jak bledě zelení červi.
Zbytek hodiny proběhl bez další zmínky o Slughornově párty. Ačkoli se Harry díval na své dva přátele po další dny víc než obyčejně, Ron a Hermiona nevypadali nijak jinak než obvykle, jenom k sobě byli trochu milejší. Harry předpokládal, že bude muset jenom počkat, co se stane v přítmí Slughornovy párty pod vlivem máslového ležáku. Zatím měl důležitější starosti.
Katie Bellová byla ještě pořád u svatého Munga, bez vyhlídky na to že by se mohla vrátit. Harry trénoval Nebelvírský tým opatrně. Byli bez střelce, kterého na trénincích nahrazoval Harry. Katiino místo nechal volné pro případ, že by se vrátila, ale jejich zahajovací zápas se Zmijozelem se blížil, a on musel připustit, že se nevrátí včas.
Harry nepředpokládal, že by opět zvládnul zkoušky, na které by přišel celý Nebelvír. S famfrpálovým pocitem (nevím, jak to nahradit) zastavil jednoho dne Deana po Přeměňování. Většina třídy už odešla, zůstalo jenom několik žlutých ptáků, kteří pořád létali kolem třídy, všichni byli Hermioniny výroby, protože nikdo jiný neuspěl v čarování dále, než k vytvoření pírka ze vzduchu.
"Chtěl bys pořád dělat střelce?"
"Co? Jo, jasně!" nadšeně zvolal Dean. Přes jeho rameno uviděl Harry Seamuse Finnigana, jak si mrzutě hází knížky do tašky. Jeden důvod, proč se Harry zeptal Deana byl, že vědel, že by Seamus nesouhlasil, pokud by se ho Harry nezeptal. Na druhé straně, musel udělat to, co bylo nejlepší pro tým, a Dean Seamuse trumfnul na zkouškách do týmu.
"Dobře, vítej v týmu," řeknl Harry. "Dnes v osm večer je trénink."
"Dobrá," řekl natěšeně Dean. "Díky, Harry! Božínku, nemůžu se dočkat, kdy to řeknu Ginny!"
Vyběhl z místnosti, a Harry zůstal v třídě spolu se Seamusem. Nepříjemný okamžik ještě zhoršil pták, který přistál na Seamusově hlavě.
Seamus nebyl jediný, kterému se nelíbil Katiin náhradník. Ve společenské místnosti si všichni šeptali, že Harry již vybral do týmu dva své spolužáky. Jelikož Harry již přežil o hodně horší pomluvy, neměl až tak špatný pocit, ale to všechno vytvářelo tlak, aby zvítězili nad Zmijozelem. Pokud Nebelvír zvítězí, Harry vědel, že celá kolej by zapomněla na kritiku týmu a říkali by, že pořád věděli, že jejich tým je nejlepší. Pokud ale prohrají... dobrá, pomyslel si Harry trpce, přežil jsem i horší šeptandu.
Harry neměl jediný důvod, proč obhajovat Deanovo přijetí do týmu, když ho večer viděl. S Ginny a s Demelzou byli výteční. Odrážeči Peakes a Coote se zlepšovali. Jediný problém byl Ron.
Harry vždy věděl, že Ron byl nestálý hráč, býval nervózní, chyběl mu dostatek spolehlivosti a naneštestí, vize zahajovacího zápasu sezóny vypadala, že mu vrátila všechnu jeho starou nejistotu. Po tom, co pustil půl tuctu branek (většinu z nich strefila Ginny) jeho technika se zhoršovala, dokud se nestrefil do Demelziných úst.
"Byla to nehoda, promiň Demelzo, omlouvám se!" zakřičel Ron poté, co Demelza trhaně slétla na zem - krev byla všude. „Já jenom -"
"Zpanikařil," řekla naštvaně Ginny, přistávajíc vedle Demelzy a koukla na její oteklý ret. "Hlupáku! Koukni jak vypadá!"
"Spravím to," nabídl se Harry, když přistál za dvěma děvčaty, míříc hůlkou na Demelziny rty, řekl "Episkey".
A Ginny nekritizuj Rona, nejsi tu kapitánem -"

"Dobrá, tys vypadal příliš zaměstaně, a já myslela, že někdo by měl..."
Harry se snažil nerozesmát.
"Do vzduchu, všichni, no tak. . . ."
Byl to jeden z nejhorších tréninků tohoto čtvrtletí, nicméně, Harry si nemyslel, že pravdomluvnost je nejlepší politika, když jsou tak blízko prvnímu zápasu.
"Dobrá práce všichni - myslím, že Zmijozel převálcujeme," řekl povzbudivě, když odrážeči a střelci opustili převlékací kabinu, vypadajíc spokojeni sami se sebou.
"Hrál jsem jako kapsa dračích hoven," řekl Ron dutým hlasem, když se dveře zabouchly za Ginny.
"Ne, nehrál," odhodlaně odvětil Harry. "Jsi nejlepší brankář, kterého jsem vyzkoušel, Rone. Tvůj problém jsou jenom nervy."
Celou cestu do hradu Harry chrlil nepřetržitý tok povzbuzujících slov, a když dosáhli druhého poschodí, Ron vypadal o hodně veseleji. Když odsunuli tapisérii na jejich obvyklé zkratce do Nebelvírské věže, nalezli tam Ginny a Deana, kteří se v těsném objetí vášnivě líbali, jako kdyby byli k sobě přilepení.
Bylo to, jako kdyby něco velkého a těžkého dopadlo do Harryho žaludku, škrábajíc jeho vnitřnosti, krev jako kdyby zaplavila jeho mozek, takže všechny myšlenky byly pryč, nahrazené potřebou přeměnit Deana na huspeninu. Zápasíc s vlastním šílenstvím, uslyšel Ronův hlas jakoby z velké vzdálenosti.
“Jej!”
Dean a Ginny se oddělili. "Co?" zeptala se Ginny.
"Nechci nacházet mou vlastní sestru, jak se s někým ocucává na veřejnosti!"
"Tady nikdo nebyl, dokud jste nepřišli!"
Dean vypadal zahanbeně. Vyhýbavě se na Harryho zakřenil a ten mu to nevrátil, přičemž příšera v jeho nitru volala po okamžitém vyhození Deana z týmu.
"Eh... pojď, Ginny," řekl Dean, "jdeme do společenské. ..."
"Ty jdi!" odvětila Ginny. "Chci si promluvit s mým drahým bratrem!" Dean odešel, přičemž nevypadal, že by mu to bylo dvakrát líto.
"Tak," začla Ginny, odhrnula si vlasy pryč z obličeje a dívala se na Rona, "pojďme to vyřešit jednou a provždy. Není tvoje starost, s kým jdu ven a co s ním dělám, Rone -“
„Ano je!“ odvětil Ron, stejně naštvaně. „Myslíš, že chci, aby lidé říkalili, že má sestra je -“
"Je co?" zvřískla Ginny, vytahujíc hůlku. "Co přesně?"
"Nemyslel nic, Ginny -" řekl Harry automaticky, zatímco příšera přikyvovala Ronovi.
"Ale ano, myslel!" řekla, a zpražila Harryho pohledem. "Jenom proto, že se ješte s nikým nelíbal, proto, že jeho první pusa byla od tety Muriel -“
"Buď zticha!" zavřísknl Ron, a nabýval pomalu temné barvy.
"Ne nebudu!" zaječela Ginny. "Viděla jsem tě s Phlegmou, doufal jsi, že tě políbí na bradu vždy, když tě uvidí - je to směšné! Pokud by jsi s někým chodil a líbal se s ním, nevadilo by ti, že to dělaj všichni ostatní!“
Ron taky vytáhnul svoji hůlku. Harry se mezi ně rychle postavil.
"Nevíš o čem mluvíš!" zařval Ron, a snažil se získat pozici na to, aby čistě zásáhl Ginny a ne Harryho, který teď stál se vzpaženýma rukama. „Jenom proto, že to nedělám na veřejnosti...!“
Ginny vybuchla hysterickým smíchem, a snažila se Harryho odstrčit.
"Ty se líbáš s Papušíkem, že ano? Nebo máš obrázek tetičky Muriel pod polštárem?" Ty -“
Proud oranžového světla proletěl pod Harryho rukou, a minul Ginny jen o centimetry. Harry přitlačil Rona na zeď. "Nebuď hloupý -"
"Harry se líbal s Cho!" křičela Ginny, a teď se zdálo, že se rozpláče. "Hermiona se líbala s Krumem, jenom ty se chováš, jako kdyby to bylo něco nechutného a to jenom protom že máš zkušenosti dvanáctiletého dítěte!"
A s tímto odešla. Harry rychle pustil Rona, výraz v jeho tváři byl vražedný. Oba tam stáli těžce dýchajíc, dokud se zpoza rohu nevynořila pani Norrisová, Filchova kočka, což zlomilo napětí.
"Pojď," šeptnul Harry, když zaslechl dostal zvuk Filchovy chůze.
Spěchali po schodech a po chodbě na sedmém podlaží.
"Uhni z cesty!" vyštěknul Ron na malé děvčátko, které úlekem vyskočilo, a pustilo k zemi pohár s ropušími jikrami.
Harry sotva zaregistroval zvuk rozbíjejíciho se skla, cítil se dezorientovaný, jako kdyby ho osvítili silným světlem. Je to jenom kvůli tomu, že je Ronova sestra, říkal si. Vadí ti, že se líbala s Deanem jenom proto, že je Ronova sestra...
Ale do jeho mysli se nenápadně vtěsnala myšlenka na tu samou chodbu v níž on líbá Ginny... Příšera v jeho hrudi předla... ale poté viděl, jak Ron vchází do chodby, a míří na Harryho hůlkou, a křičí věci jako “zrádce“ a „myslel jsem, že jsi můj přítel“...
"Myslíš, že se Hermiona líbala s Krumem?" zeptal se Ron neočekávaně, když se dostali k Buclaté Dámě. Harry se cítil vinen, a potlačil vzpomínku na prázdnou chodbu bez Rona, kde byli jenom on a Ginny, do pozadí...
"Co?" zeptal se zmatene. "Oh ... eh ..." Čestná odpověd by byla „ano“ ale on to nechtěl říct. Ron vypadal, že si všimnul výrazu na Harryho tváři.
"Dilligrout," řekl temně Buclaté Dámě, a prolezli otvorem do společenské místnosti.
Ani jeden z nich se už nezmínil o Ginny ani o Hermioně, ve skutečnosti už ten večer spolu skoro nemluvili a do postele se uložili beze slova, oba zabraní do svých vlastních myšlenek.
Harry bděl dlouho, a zíraje do nebes nad sebou se snažil přesvedčit sám sebe, že jeho city k Ginny byly čistě bratrské. Celé léto spolu žili jak bratr a sestra, hráli famfrpál, popichovali Rona, smáli se Billovi a Phlegme... Znal Ginny léta. Je to přirozené, že se cítí jako ochránce... Je to přirozené, že ji chce hlídat, že chce Deana roztrhat za to, že ji líbal... Ne. Měl by začít hlídat ten svůj rádoby bratrský cit...
Ron hlasitě zachrápal.

Je to Ronova sestra, řekl si Harry odhodlaně. Ronova sestra. Je nedotknutelná. Neriskoval bych přátelství s Ronem ani za nic. Polštář si vytvaroval do lepšího tvaru a čekal na spánek, přičemž se snažil, aby jeho myšlenky nezalétaly ke Ginny.
Další ráno se Harryho vzbudil zmatený a omámený sérií snů, ve kterých ho Ron honil s odrážečskou holí. Ale přes den by Rona ze snů klidně vyměnil za toho pravého, který nejen že chladně obcházel Ginny a Deana, ale i zraňoval a zarážel ledovým nezájmem Hermionu. A co víc, Ron se stal stejně nedůtklivý a zuřivý, jako průměrný skřet. Harry strávil den snažíc se udržovat příměří mezi Ronem a Hermionou, ovšem bez úspěchu. Nakonec se Hermiona odebrala spát, a Ron odkráčel do chlapeckých pokojů poté, co vynadal pár vyděšeným prvňákům za to, že se na něj dívali.
K Harryho hrůze, nová agrese Rona neopustila ani pár následujících dní. Co bylo horší, odrazila se v jeho brankářských schopnostech, což ho dělalo ještě agresivnějším, takže na posledním tréninku před zápasem nechytil ani jednu střelu, ale na všechny byl tak hrubý, že dohnal Demelzu Robinsovou k slzám.
"Nech ji na pokoji!" zaburácel Peakes, který byl vysoký jen asi dvě třetiny Ronovy výšky, nicméne držel těžkou, odrážečskou hůl.
"DOST!" zařval Harry, který zpozoroval jak se Ginny mračí Ronovým směrem, pamatujíc si její reputaci jako autorky dokonalé Kletby Netopýřích Nudlí, a rozhodl se zasáhnout dřív, než se mu situace vymkne z rukou .
"Peakesi, jdi a sbal potlouky. Demelzo, vzchop se, dnes jsi hrála opravdu dobře, Rone..." počkal až se zbytek týmu vzdáli natolik, aby jej neslyšeli předtím než to řekl. "... jsi můj nejlepší přítel, ale jestli se budeš takhle chovat k ostatním spoluhráčům, tak tě z týmu vyhodím."
Chvíli si skutečně myslel, že ho Ron udeří, ale stalo se něco mnohem horšího: zdálo se, že Ron chce zlomit svoje koště. Všechen vztek ho přešel.
"Vzdávám to. Jsem hroznej."
"Nejsi hroznej a nic nevzdáváš!" řekl Hary pevně a chytil Rona za předek hábitu. "Dokážeš chytit cokoli, když jsi ve formě, je to duševní problém!"
"Takže ty mně nazýváš duševně chorým?"
"Jo, možná jo!"
Chvíli na sebe jenom koukali, pak Ron slabě potřásl hlavou.
"Vím, že nemáš čas najít nového brankáře, takže zítra budu hrát, ale jestli prohrajeme, a já vím že jo, tak se vzdám svého místa v týmu."
Nic, co Harry řekl ho nepřesvědčilo. Snažil se napumpovat Ronovo ego během večeře, jenože Ron byl příliš zaměstnán tím aby byl mrzutý a aby si toho Hermiona všimla. Harry tenhle večer vydržel ve společenské místnosti, ale jeho tvrzení, že celý tým bude zdevastován Ronovým odchodem bylo jakosi podkopáno tím, že celý zbytek týmu seděl pohromadě ve vzdáleném koutě a zřetelně si šuškali o Ronovi a vrhali na něj nepříjemné pohledy. Nakonec se Harry pokusil opět rozzuřit a doufal, že tak vyprovokuje Rona k jeho vzdorovitému, a jak Harry doufal, i ke gólyzachraňujícimu postoji, ale zdálo se, že jeho strategie není o moc lepší než povzbuzování a Ron šel do postele tak sklíčený a bez naděje jako nikdy.
Harry ležel hodně dlouho vzhůru v tmavém pokoji. Nechtěl prohrát tenhle zápas - nejenže měl být jeho první v roli kapitána, ale taky chtěl porazit Draca Malfoye ve famfrpálu, když už nemohl dokázat, že ho podezřívá. Ale teď, jestli bude hrát Ron tak jako na posledních trénincích, jejich šance ne úspěch budou opravdu malé...
Kdy by jen bylo něco, díky čemu by se Ron vzchopil... něco, díky čemu by hrál ve formě... něco co by ho ujistilo, že má skutečně šťastný den...
Najednou Harryho napadla úžasná a ohromujíci odpověď.
Snídaně byla jako obvykle nepříjemná záležitost, Zmijozelští hlasitě syčeli a bučeli na každého člena Nebelvírského týmu, který vsoupil do Velké Síně. Harry přejel pohledem po stropě a uviděl čistou, jasně modrou oblohu což bylo dobré znamení.
Nebelvírští, pořádná masa zlaté a červené, zajásali, když se zjevili Harry s Ronem. Harry se zakřenil a zamával; Ron se slabě zašklebil a potřásl hlavou.
"Vzchop se Rone!" zvolala Levandule. "Vím že budeš skvělej!" Ron ji ignoroval.
"Čaj?" Zeptal se ho Harry. "Kávu? Dýňový džus?"
"Nic," řekl Ron temně, a ukousl si malý kousek toustu.
O několik minut později je Hermiona - která byla už z Rona tak unavená, že si k nim nepřisedla - míjela a zastavila se.
"Jak se oba cítíte?" zeptala se opatrně a její oči spočinuly na temeni Ronovy hlavy.
"Dobře," řekl Harry, který se soustředill na podávání poháru džusu Ronovi. "Tady máš Rone. Vypij to."
Ron si právě zdvihl sklenici k ústům když Hermiona ostře promluvila:
"Rone nepíj to!"
Oba, Harry i Ron se na ni podívali.
"Proč ne?" řekl Ron.
Hermiona teď zírala na Harryho jako by nemohla věřit svým očím.
"Právě jsi mu něco dal do pití."
"Prosím?" řekl Harry.
"Slyšels mně. Viděla jsem tě. Právě jsi něco nalil do Ronovy sklenice. Máš tu lahvičku ve své pravé ruce!"
"Nevím, o čem mluvíš," řekl Harry, a strčil si malou láhev do kapsy.
"Rone, varuju tě, nepíj to!" Řekla opět Hermiona znepokojeně, ale Ron zdvihnul sklenici, vypil její obsah jedním douškem a řekl: "Přestaň mě buzerovat, Hermiono."
Vypadala pohoršeně. Nahnula se nízko nad stůl, takže ji mohl slyšet jenom Harry a zasyčela, "Za tohle by tě mohli vyloučit. Nikdy bych si to o tobě nebyla bývala pomyslela, Harry!"

"Heleďme se, kdo to říká." Zašeptal jí zpátky "Nikoho jsi ještě nezačarovala?"
Naštvaně od nich odešla. Harry za ní lítostivě koukal. Hermiona nikdy skutečně nechápala, jak je famfrpál důležitý. Pak koukl na Rona, který si popotahoval ret.
"Už je čas" řekl Harry vesele.
Zamrzlá tráva jim křupala pod nohama, když kráčeli ke stadionu.
"Máme hodně štěstí, že je tak krásné počasí, že?" zeptal se Harry Rona.
"Jo," řekl Ron, který byl bledý a vypadal jako by mu bylo špatně.
Ginny a Demelza už na sobě měly famfrpálové hábity a čekaly v šatně.
"Podmínky vypadají ideálně," řekla Ginny, ignorujíc Rona. "A hádejte, co se stalo? Ten zmijozelský střelec Vaisey - dostal Potloukem do hlavy během včerejšího tréninku, a je moc zraněný na to aby hrál! A co je ještě lepší - Malfoy je taky nemocný!"
"Cože?" řekl Harry a otočil se k ní. "Je nemocný? Co mu je?"
"To nevím, ale je to opravdu skvělé," řekla Ginny rozzářeně. "Místo něj hraje Harper; je v mým ročníku a je to idiot."
Harry se slabě usmál, ale když si navlékal šarlatový famrfpálový hábit, byl myslí na míle daleko od famrfpálu. Malfoy již jednou tvrdil, že nemůže hrát kvůli zranění, ale tehdy se ujistil, že se utkáni zopakuje a navíc se odehraje v době, která lépe vyhovovala Zmijozelským. Proč byl teď rád, že se může nechat zastoupit? Byl skutečně nemocný nebo to jen hrál?
"Je to podezřelý, co?" zeptal se Rona potichu. "Malfoy by nehrál?"
"Já tomu říkám štěstí," řekl Ron, vypadajíc lehce oduševněleji. "A Vaisey taky ne, je jejich nejlepší střelec, v to jsem ani nedoufal - hej!" řekl najednou, a přestal si natahovat brankářské rukavice a koukal na Harryho.
"Co je?"
"Já... ty... můj džus... ty jsi...?"
Harry zdvihnl obočí, ale neřekl nic, kromě "Zápas začíná za pět minut, měl by sis obout boty."
Vyšli na hřiště, jásot byl ohlušující. Jeden konec stadionu byl masou zlaté a červené, druhý konec, to bylo moře zelené a stříbrné. Taky je povzbuzovalo mnoho Mrzimorských a Havraspárských: Během potlesku Harry v dálce uslyšel řev lva - klobouku Lenky Láskorádové.
Harry poodešel k madam Hoochové, rozhodčí, která stála připravena vypustit míče.
"Kapitáni podejte si ruce," řekla a Harry si potřásl rukou s novým zmijozelským kapitánem, Urquhartem.
"Nasednout na košťata. Až písknu... tři... dva... jedna..."
Ozval se hvizd, Harry a ostatní se odrazili od tvrdé, zmrzlé země a zápas začal.
Harry se vznášel kolem hřiště, hledal Zlatonku a nespouštel při tom oči z Harpera, který křižoval oblohu daleko od něj. Pak se ozval hlas, který byl skřípavě odlišný od obvyklého komentáře.
"Takže začali! A myslím, že každého prěkvapil tým, který dal Potter do kupy tento rok.. Mnozí si mysleli, že po svém smolném představení minulý rok již Weasley nebude brankářem, ale jistě, blízké přátelství s kapitánem může v takové situaci pomoct..."
Zmijozelští na konci hřiště ocenili tato slova aplausem a posměšky. Harry se otočil směrem ke komentátorskému stanovišti. Stál tam vysoký, hubený chlapec s nosem rostlým vzhůru a mluvil do čarodějného megafonu tak jak to dělával Lee Jordan; Harry rozpoznal Zachariáše Smitha, Mrzimorského hráče kterého ze srdce neznášel.
"Ó, a teď přichází první zmijozelský pokus o gól, Urquhart se řítí dolů a -"
Harrymu se obrátil žaludek.
"- Weasley zachraňuje, no, tak se mi zdá, že má zřejmě občas hošánek štěstí..."
"To máš pravdu Smithi, má," zamumlal Harry a sám pro sebe se ušklíbl, když se vrhnl mezi střelce a jeho oči kolem celého hřiště hledaly Zlatonku.
Uběhlo půl hodina zápasu, Nebelvír vedl šedesát nula, Ron měl několik velkolepých zásahů, některé jen špičkami rukavic, a Ginny vstřelila čtyři ze šesti nebelvírských gólů. Tohle účinně zastavilo Zachariáše, který dosud nahlas spekuloval o tom, jestli jsou oba Weasleyovi v týmu jenom proto, že je má Harry rád a místo toho se začal navážet do Peekse a Coota.
"Samozřejmě, Coote skutečně není stavěný na to aby byl odrážačem, " řekl Zachariáš znalecky, " zpravidla mívají více svalů -"
"Odraz do něj potlouk!" zařval Harry na Coota, když svištěl kolem, ale Coote se širokým úšklebkem, namířil odrážečku na Harpera, který právě letěl kolem Harryho. Harry s uspokojením uslyšel tupý zvuk, který znamenal že potlouk našel svůj cíl.
Zdálo se, že Nebelvírští nemůžou udělat nic špatně. Znovu a znovu skórovali, a pak znovu a znovu, a na druhém konci hřiště chytal Ron míče s očividnou lehkostí. On se už dokonce usmíval, a když dav přivítal výjimečně dobrý zákrok zazpíváním staré oblíbené „Weasley je náš král“ dělal, jako by je z výšky dirigoval.
"Myslí si, že je dnes něco výjimečného, ne?“ ozval se sarkastický hlásek a Harry byl téměř sražen z koštěte, když do něj Harper úmyslně vrazil.
"Tvůj kamarád se zrádcovskou krví..." Madam Hoochová k nim byla otočena zády i když Nebelvírští křičeli hněvem, a když se ohlédla, Harper byl už pryč. Rameno ho bolelo a Harry vystřelil jeho směrem s cílem srazit ho k zemi...
"A myslím, že Harper vidí Zlatonku!" řekl Zachariáš Smith do megafonu. "Jo, určitě postřehl něco, co Potter ne!"
Harry si pomyslel, že Smith je skutečně idiot, nevšiml si jejich vzájemné kolize? Ale v příštím okamžiku měl Harry pocit jakoby by jeho žaludek upadl a rozplácnul se na zemi - Smith měl pravdu a Harry se mýlil: Harper neletěl pryč před Harrym, on uviděl něco, co Harrymu uniklo. Zlatonka rychle letěla vysoko nad nimi, zřetelně viditelná proti jasné obloze.

Harry zrychlil; vítr mu svištěl kolem uší a tak neslyšel ani Smithův komentář ani dav lidí, ale Harper byl pořád kus před ním a Nebelvír měl náskok jenom sto bodů, jestli se Harper dostane ke Zlatonce první, Nebelvír prohraje... Harry byl teď od ní jenom na pár centimetrů a natáhl ruku...
"Hej, Harpere!" zařval Harry zoufale. "Kolik ti Malfoy zaplatil, abys hrál místo něj?"
Nevědel co ho to popadlo, říkat takovéhle věci, ale Harper udělal dvojí chybu, hrábnul po Zlatonce, a nechal ji proklouznout mezi prsty a pak sáhl tesně vedle ní. Harry provedl skvělý hmat a chytil malý, chvějící se míček.
"JO!" zařval Harry. Kroužíc kolem hřiště, hnal se k zemi a Zlatonku pevně držel v ruce vysoko nad hlavou. Když si dav lidí uvědomil, co se stalo, v ohromujícím hluku téměř zanikl hvizd píšťalky madam Hoochové, který signalizoval konec utkání.
"Ginny, kam jdeš?" zařval Harry, který se nacházel v nadšeném objetí se zbytkem týmu, ale Ginny profrčela kolem, a se silným nárazem vrazila do komentátorského stanoviště. Dav vřískal a smál se a nebelvírský tým přistál vedle kupy dříví, pod kterým ležel Zachariáš: Harry slyšel jako Ginny vesele říká rozzlobené profesorce McGonagallové,
"Zapomněla jsem zabrzdit paní profesorko, pardon."
Smějíc se, opustil Harry zbytek týmu a objal Ginny, ale rychle ji pustil. Vyhnul se jejímu pohledu a poplácal Rona po zádech. V zapomnění na jejich konflikty, nebelvírský tým opustil hřiště ruku v ruce, mávajíc svým fanouškům. Atmosféra v šatně byla oslavná.
"Párty ve společenské místnosti, jak říkal Seamus!" zařval Dean s překypujíci veselím. "Jdeme, Ginny, Demelzo!"
Ron a Harry zůstali v šatně jako poslední. Právě se chystali odejít, když dovnitř vstoupila Hermiona. Kroutila si svůj nebelvírský šál a vypadala smutně ale ohodlaně.
"Na slovíčko, Harry." Zhluboka se nadechla. "Neměls to dělat. Slyšels Slughorna, je to ilegální.
"A co uděláš, udáš nás?" dožadoval se Ron.
"O čem to vy dva mluvíte?" zeptal se Harry, a otočil se aby si pověsil hábit, takže neviděli jak se šklebí.
"Víš moc dobře o čem mluvím!" řekla Hermiona pronikavě. "Nalils Ronovi do džusu lektvar! Felix Felicis!"
"Ne, nenalil," řekl Harry, a otočil se k nim.
"Jo, udělals to, a proto všechno vyšlo, někteří zmijozelští hráči chyběli a Ron všechno chytil!“
"Nic jsem mu tam nedal!" řekl Harry se širokým úsměvem. Strčil si ruku do kapsy a vytáhl odtud lahvičku, kterou viděla Hermiona ráno. Byla plná zlaté tekutiny a zapečetěná voskem.
"Chtěl jsem aby si Ron myslel, že jsem to udělal, tak jsem to nafingoval, když jsem věděl, že se koukáš." Koukl na Rona. "Všechno jsi chytil, protože jsi měl pocit, že máš štěstí. Ale udělals to sám..."
Vrátil lahvičku zpět do kapsy.
"Takže v tom mém džusu nic nebylo? " zeptal se Ron ohromeně. "Ale... počasí bylo tak dobré... a Vaisey nemohl hrát... fakt jsi mi nenalil elixír štestí?“
Harry potřásl hlavou. Ron byl chvíli zticha a pak se otočil k Hermioně, napodobujíc její hlas.
"Přidals Felix Felicis do Ronova džusu, to proto všechno chytil! Vidíš! Dokážu chytat góly i bez pomoci, Hermiono!“
"Nikdy jsem neřekla že nedokážeš. Rone, vždyť sis taky myslel žes užil ten lektvar!“
Ale Ron už vyšel ze dveří s koštětem přes rameno.
"Eh," řekl Harry do náhlého ticha, neočekával, že se jeho plán takhle zhroutí, "měli ... měli by jsme jít na tu párty, co říkáš?"
"Jdi!" řekla Hermiona se slzami v očích. "Je mi z Rona zle, a nevím co jsem mu jako měla udělat...“
A taky vyběhla ze šatny.
Harry pomalu kráčel cestou přes pozemky k hradu, mezi lidmi, kteří na něj povzbudivě křičeli a gratulovali mu. Ale on se cítil naprosto špatně. Byl si tak jistý, že když Ron vyhraje zápas, tak budou s Hermionou opět kamarádi. Nevědel, jak má vysvětlit Hermioně, že to co Rona urazilo byl polibek věnovaný Viktoru Krumovi, a to taky proto, že se to stalo tak dávno.
Harry Hermionu na párty neviděl, a ta již byla pořádně rozjetá když přišel. Znovu všichni začali jásat a gratulovat Harrymu, když se zjevil ve spoločenské místnosti a obklopil ho hlouček gratulantů. Když setřásl bratry Creeveyovy, kteří chtěli slyšet podrobnou analýzu zápasu, a velké skupiny děvčat, které ho obklíčily, a které se smály na nejméně záživných částech jeho vyprávění, řekl si, že je čas najít Rona. Nakonec setřásl i Romildu Vaneovou, která těžko nesla, že Harry nešel na Vánoční párty u Slughorna s ní. Když si to namířil ke stolu s pitím, potkal Ginny s Arnoldem Pygmy Puffem na rameně a Hermioninou kočkou u nohou.
"Hledáš Rona?" zeptala se, culíc se. "Támhle je, ten špinavý pokrytec."
Harry koukl do kouta kam ukázala Ginny. Tam, každému na očích, stál Ron, tak blízko Levanduli Brownové, že se dalo těžko rozeznat která ruka je čí.
"Vypadá to jakoby by jí chtěl sníst tvář, ne?" řekla Ginny bez zájmu. "Ale předpokládám že si prostě musí nějak zlepšit techniku. Dobrej zápas, Harry..."
Poplácala ho po rameně a Harry ucítil v břiše narůstajíci vzrušení, ale pak odešla pro láhev ležáku. Hermionina kočka šla za ní, oči přilepené na Arnoldovi.
Harry se otočil od Rona a všimnl si, že se díra za obrazem zavírá. S nepříjemným pocitem se mu zazdálo, že zahlédl, jak se rozvláté hnědé vlasy ztrácejí z dohledu.
Rozeběhl se za ní, ignorujíc Romildu Vaneovou a odsunul portrét Buclaté Dámy. Chodba venku se zdála prázdná.
"Hermiono?"
Našel ji v první nezamknuté třídě. Seděla na učitelském stole, sama, až na hejno malých ptáčků, kteří kroužili kolem její hlavy. Očividně je vykouzlila ze vzduchu. Ale teď Harry prostě nemohl obdivovat jeji čarodějné schopnosti.

"Ah... ahoj, Harry," řekla tichým hláskem. "Jen jsem trochu trénovala."
"Jo... jsou, eh, fakt dobrý..." řekl Harry.
Neměl tušení, co by jí tak řekl. Právě přemýšlel, jestli je nějaká šance, že neviděla Rona, a že opustila společenskou místnost jenom proto, že tam byla poněkud bouřlivá atmosféra, když tu promluvila, nepřirozeně vysokým hlasem,
"Zdá se, že si Ron užívá oslav."
"Eh... jo?" řekl Harry
"Nepředstírej, žes ho neviděl," řekla Hermiona. "Neřekla bych, že se zrovna skrýval, ne ?"
Dvěre za nimi se rozletěly. K Harrymu zděšení přišel vysmátý Ron a táhl za ruku Levanduli.
"Ou," řekl, když spatřil Harryho s Hermionou.
"Ups!" řekla Levandule, a vyšla s chichotáním se ze třídy. Dveře se za ní zavřely.
Byla to strašná, trapná a nepříjemná situace. Hermiona koukala na Rona, který se na ni nechtěl podívat, ale řekl se zvláštní směsí hrdostí a rozpaků: "Čau, Harry! Už jsem se divil, kam jsi šel!"
Hermiona seskočila ze stolu. Malá hejno ptáčků jí stále kroužilo kolem hlavy, a tak vypadala jako divný opeřený model sluneční soustavy.
"Neměl bys nechávat Levanduli čekat," řekla potichu. "Bude se divit kam jsi šel."
Pomalu vykročila směrem ke dveřím. Harry koukal na Rona, který vypadal, jako by se nic zlého nestalo.
"Oppugno!" zařval hlas ode dvěří.
Harry se rychle otočil a viděl, jak Hermiona míří na Rona hůlkou s divým výrazemve tváři: hejno ptáčků vyráželo Ronovým směrem jako malé opeřené kulky a Ron zařval a kryl si tvář rukama, ale ptáci na něj pořád útočili, škrábajíc a klovajíc...
"Gerremoffme!" zařval. Ale to už Hermiona otevřela dveře s posledním nenávistným a rozzlobeným pohledem a zmizela. A předtím než je zabouchla, se Harrymu zdálo, že slyšel popotáhnutí.

Kapitola patnáctá – Neporušitelná přísaha

zpět na začátek knihy

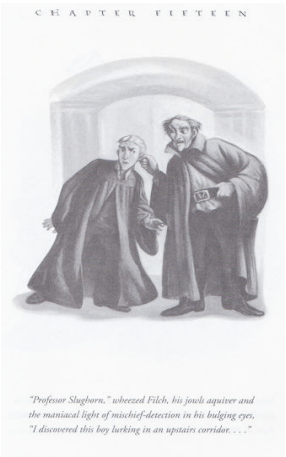

Sníh se vířil za ledem pokrytými okny znovu a znovu. Vánoce se blížily každým dnem a Hagrid již osobně dovezl každoročních dvanáct vánočních stromků do jídelní haly.
Sváteční věnec a pozlátka se hýřili kolem schodištního zábradlí, neustálé zářilo světlo ze svíček, z helem brnění a velké svazky jmelí se věšely podél dlouhých průchodů. Skupiny dívek dohlížely na správné kouzelné vyzdobení, kdykoli Harry prošel. To mělo za následek časté zablokování chodeb ozdobami. Naštěstí jim Harryho časté noční cestování dodalo neobvyklého poznání tajných hradebních průchodů bez jakýchkoli potíží a jmelí pak používaly pro správné navedení cest mezi třídami.
Ron jednou nenašel důležitost vymýšlením výmluv kvůli žárlivosti nebo raději kvůli zábavě a
jednoduše se kvůli všemu zase popadal za břicho.
Zlepšení přišlo draze pro smějícího se a vtipkujícího Rona a agresivního posledních předešlých týdnů. Nejdříve Harry spozoroval chování Levandule Brownové, která se zdála být odměněna každou chvílí, když zbytečně nepolíbí Rona a zadruhé, Harry ho vzal jako nejlepšího přítele z dvou plachých lidí.
Ron, jehož ruce se stále nudily, se škrábal a naštvaně nadával kvůli Hermionině útoku.
„Nemohla naříkat," řekl Ron. „Políbila Kruma. Takže mě políbila taky. Dobře, není to zakázené a já jsem nic neudělal špatně".
Harry neodpověděl, ale předstíral, že je upoután četbou knihy, kterou musí dočíst do pozítří na hodinu kouzel. Rozhodl se zůstat s oběma přáteli, Ronem a Hermionou, avšak strávil s nimi hodně času mlčením.
„Nikdy jsem nic Hermioně neslíbil," zamumlal Ron. „Zamýšlím, no dobře, že půjdu s ní na Slughornovu vánoční party, ale nikdy neřekla jen jako přátele, já jsem nezadaný.
Harry otevřel stránku Podstaty, věřící že ho sleduje Ron. Ronův hlas slyšel jako mumlání sotva slyšitelné přes praskající oheň. Zachytil slova znova jako "Krum" a "nemůže věřit".
Hermionin rozvrh byl zcela zaplněn, takže s ní mohl Harry mluvit jen o večerech, když byl Ron u Levandule, a nevšímal si, co Harry dělá. Hermiona odmítala sedět ve společenské místnosti, když tam byl i Ron. Tak se k ní Harry připojil v knihovně, čímž bylo vyřešeno i uchováním rozhovoru v tajnosti.
„Je výborný v líbání, každého koho miluje," řekla Hermiona, když se za ní knihovnice madam Pincová potulovala kolem polic. „Nemůžu se opravdu starat méně."
Psala brkem až tak divoce, že si probodla pergamen. Harry nic neříkal. Myslel si, že jeho hlas mohl brzy vymizet kvůli nepoužívání. Ohnul se trochu níže nad knihou Lektvarů pro pokročilé a pokračoval v tvorbě poznámek na Věčné elixíry, příležitostně rozluštitelné z Princového oranžového textu.
„A mimochodem," řekla Hermiona, po několika minutách, „měl bys být opatrný."
„Tak naposled," řekl Harry a hlas mu trochu poskočil, vzhledem k třičtvrtěhodinovému mlčení. „Já tu knihu nevrátím. Princ dvojí krve mě naučil víc než Snape nebo Slughorn za -"

„Já nemluvím o pitomém takzvaném Princi," přerušila ho Hermiona a zaškaredila se na jeho knihu, jako by ji urazila. „Mluvím o něčem jiném. Šla jsem na dívčí záchody, než jsem přišla sem a stál tam asi tucet holek, včetně Romildy Vanové, které řešily, jak ti dát nápoj lásky. Všechny doufají, že je pozveš na tu Slughornovu oslavu a nejspíš si koupily ty nápoje lásky od Freda a George. A obávám se, že bohužel fungují.
„A proč si jim je nezabavila?" dožadoval se Harry, kterému připadalo nenormální, že Hermionina mánie s dodržování pravidel ji opustila v tak kritickém okamžiku.
„Neměli ten lektvar sebou," odpověděla Hermiona opovržlivě. „Jen řešily, jak to udělat. A pochybuji, že by i Princ dvojí krve," ppodívala se opovržlivě i na knihu, „dokázal vymyslet protilék na dvanáct různých lektvarů lásky najednou. Prostě bys měl už někoho pozvat, pak si ostatní přestanou myslet, že ještě mají šanci. Je to zítra večer, takže začínají být oparvdu zoufalé."
„Není tu nikdo koho chci pozvat," mumlal Harry a snažil se nemyslet na to, jak by pomohl Ginny ,byl však vděčný za to, že Ron neovládá Nitrozpyt, neboť se mu stále zjevovala ve snech.
„No, každopádně buď opatrný co piješ, protože Romilda nevypadá jako žena, která by to myslela vážně," řekla ponuře Hermiona.
Poté vytáhla dlouhý svitek pergamenu, na který psala svou esej z Arytmie, a začala do něj divoce škrábat brkem. Harry okamžitě pochopil, že v tuto chvíli je její mysl někde úplně jinde.
„Počkej chvíli," řekl tiše. „Myslel jsem, že Filch zakázal používat všechno, co bylo koupeno ve Fredově a Georgově obchodě?"
„Kdo si má pamatovat všechny ty věci, co Filch zakázal?" otázala se Hermiona a stále se koncentrovala ke své eseji.
„Myslel jsem, že prohledává všechny sovy. Tak jak by ty holky mohly do školy propašovat lektvar lásky?"
„Fred a George ho kouzlem přeměnili na obyčejný lektvar proti kašli," řekla Hermiona. „Je to součástí jejich Soví zásilkové služby."
„Koukám, že o tom hodně víš."
Hermiona na něj zpoza své učebnice Výroba Pokročilých Lektvarů vrhla nebezpečný pohled.
„Všechno to bylo na zadní straně lahvičky, kterou mně a Ginny v létě ukazovali," řekla chladně. „Já nechodím po škole a neliji lidem do pití lektvary...a ani nic nepředstírám, což je právě tak špatné jako..."
„Jo, no…to mě ani nenapadlo," rychle ji přerušil Harry. „Hlavní věc je ta, že se Filch nechal oklamat, ne? Ty holky dostaly do školy přísně zakázané zboží! Tak proč by nemohl třeba Malfoy dostat do školy ten náhrdelník --?"
„Ach, Harry...nezačínej s tím zase..."
„Ale no tak, proč ne?" protestoval Harry.
„Podívej se," povzdechla si Hermiona, „bezpečnostní senzory přeci dokáží odhalit všechna kouzla, kletby a skrytá kouzla, nemyslíš? Odhalí všechna temná kouzla a předměty sloužící černé magii. Jsou tak silné, že by takovou věc, jakou je ten náhrdelník, našli za pár sekund. Ale nemůžeš dávat vinu obyčejné lahvičce -- Vždyť lektvar lásky není černá magie a není ani nijak nebezpečný."
Aby si užili to, že mohou normálně mluvit, šli prázdnými temnými chodbami, kde je stěží mohl chytit Filch nebo Paní Norrisová.
„Cetky," řekl Harry Buclaté Dámě, tohle nové těžší heslo.
„Tobě taky," odpověděla Buclatá Dáma s darebáckým úšklebkem a posunula se, aby ho vpustila dovnitř.
„Ahoj, Harry!" řekla Romilda Vane, v okamžiku kdy se protáhl do společenské místnosti. „Nechceš ochutnat?"
Hermiona na něj vrhla přes rameno pohled typu "já-ti-to-říkala".
„Ne díky," řekl rychle Harry. „Nemám je moc rád."
„Dobře, stejně si tyhle vezmi," řekla Romilda, držíc v rukou objemnou krabici . „Čokoládové Kotlíky - jsou plněné Ohnivou whiskey. Poslal mi je děda, ale moc mi nechutnají ."
„Oh -- dobře -- díky moc," řekl Harry, kterého nenapdalo nic jiného. „Er -- chtěl jsem tudy jen projít s..." pospíšil si za Hermionou.
„Já Ti to říkala," řekla Hermiona spokojeně, „brzo se někoho zeptáš, brzo tě budou mít samotnýho a ty budeš moc --"
Najednou její tvář zblankytněla; narazila na Rona s Levandulí, kteří byli zaměstnáni ve stejném křesle.
„Tak…dobrou Noc, Harry," řekla Hermiona, i když bylo teprve sedm hodin večer a odešela beze slova do dívčích ložnic.
Harry si lehl do postele a přemýšlel. Měl už jen jeden den lekcí, jimiž se musel probojovat plus Slughornovu párty, po které odjedou s Ronem do Doupěte. Jevilo se nemožné, že by se Ron s Hermionou mohli dát dohromady před začátkem prázdnin, ale možná, že jim odloučení dá čas k chladnějšímu rozmyšlení..
Ale jeho šance nebyly moc velké a klesly ještě níž po jejich společné hodině přeměňování další den. Právě došli k ohromě obtížnému tématu, lidskému přeměňování; učili se to před zrcadly a měli změnit barvu svého vlastního obočí. Hermiona se škodolibě smála Ronovu prvnímu katastrofálnímu pokusu, během kterého se mu nějak povedlo přičarovat si velký oficírský knír; a Ron jí to oplácel krutým, ale přesným napodobováním toho, jak vyskočí ze své židle, kdykoliv se profesorka McGonagallová na něco zeptá. Levanduli a Parvati to přišlo hluboce směšné, ale Hermiona se znovu snažila udržet slzy na krajíčku. Hned po zazvonění vyběhla pryč ze třídy a nechala tam polovinu svých věcí; Harry se rozhodl že teďka potřebuje někoho lepšího než je Ron, sebral zbytek jejích věcí a vyběhl za ní.
Našel ji když vycházela z dívčích záchodků ve spodním patře doprovázena Lenkou Láskorádovou, která ji poklepávala po zádech.
"Och, ahoj, Harry," řekla Luna. „Víš o tom,že jedno z tvých obočí je žluté?"
„Ahoj, Luno. Hermiono, zapomněla jsi své věci..."
Držel v ruce její knihy.

„Och, ano," řekla Hermiona zastřeným hlasem, vzala si své věci a rychle se otočila, aby nebylo poznat, že má uslzené oči. „Děkuji ti, Harry. Myslím, že bych už měla jít..."
A rychle odešla pryč, aby nedala Harrymu ani minutku na to, aby jí mohl utěšit.
„Je trochu rozrušená, " řekla Luna. „Nejdřív jsem si myslela, že tam je Ufňukaná Uršula, ale pak jsem zjistila, že je to Hermiona. Říkala něco o Ronu Weasleym..."
„Ano, oni se pohádali," řekl Harry.
„On někdy říká legrační věci, že?" řekla Luna, když šli společně chodbou dolů. „Ale umí být i trochu nepříjemný. Poznala jsem to minulý rok."
„To předpokládám," řekl Harry. Lenka předvedla svou obvyklou zručnost říkat nepohodlné pravdy; Harry nikdy nepotkal nikoho tak tichého, jako byla ona. „Tak co, měla jsi se dobře?"
„Och, všechno bylo v pořádku," řekla Lenka. „Jen se cítím trošku osamělá - bez B.A. Ačkoliv Ginny byla milá. Zastavila dva kluky, kteří na mě onehdy v hodině Přeměňování pokřikovali 'Střelenko'--"
„Chtěla bys dnes večer jít se mnou na Slughornovu párty?"
Slova Harrymu vyklouzla z úst dříve, než je mohl zastavit; slyšel to říkat sám sebe, jako by to řekl velmi podivnou řečí.
Lenka k němu překvapeně otočila své vystouplé oči.
„Na Slughornovy párty? S tebou?"
„Jo," řekl Harry, „nabídli nám, že si můžeme pozvat hosty, tak jsem si řekl, že bys mohla chtít...napadlo mě..." Byl si jistý, že vyjádřil svůj úmysl naprosto jasně. „Myslel jsem, jen jako přátelé, víš. Ale pokud nechceš..."
Skoro poskočil, že nebude chtít.
„Ale ne, ráda s tebou půjdu, jako tvoje kamarádka!" řekla Lenka, zářic, jak ji ještě zářit neviděl. „Nikdo mě ještě jako kamarád na párty nepozval! To je ten důvod, proč sis nabarvil obočí? Mám si svoje taky nabarvit?"
„Ne," řekl Harry pevně, „to byl omyl. Hermiona to dá do pořádku. Tak se potkáme ve vstupní hale v osm..."
„AHA!" zavřeštěl shora nějaký hlas až oba poskočili; ani jeden z nich si nevšiml ukrytého Protivy, který visel shora z lustru a zlomyslně se na ně šklebil.
„Potík se ptal Střelenky, jestli by nešla na párty! Jede po Střelence! Potík jeeeeeede po Střeeeleeenceeee!" S svištěl pryč s chechotem a pískotem, „Potík miluje Střelenku!!"
„Jak je to úžasné, když některé věci zůstanou soukromé," řekl Harry. A byl si stoprocentně jistý, že nebude nikdo ze školy, kdo by nevěděl, že Harry Potter vezme Lenku Láskorádovou na Slughornovu párty.
„Ty přece můžeš pozvat kohokoliv!" řekl Ron při večeři neochotně. „Opravdu každou! A ty si vybereš Střelenku Láskorádovou?"
„Neříkej jí tak, Rone!" vložila se do toho Ginny, procházející kolem Harryho cestou ke svým přátelům. „Opravdu mě to potěšilo, že jsi jí to řekl, Harry, velice ji to povzbudilo," a přisunula se k Deanovi. Harry se snažil být potěšen tím, že Ginny byla potěšena, že pozval Lenku na párty, ale nějak to nebylo ono. O kus dál u stolu seděla Hermiona, byla sama a šprtala se. Harry si všiml, že se na ni Ron potají dívá.
„Můžeš se přece omluvit," naléhal Harry.
„To zrovna, a zas mě napadne další hejno kanárů," zamumlal Ron.
„Proč se musíš chovat jako ona?"
„Smála se mému kníru?"
„Tak to je ta nejhloupější věc, kterou jsem v životě viděl!"
Ale Ron nevypadal, že by na to byl připraven. Levandule právě dorazila spolu s Parvati. Protáhla se kolem Harryho a ovinula ruce Ronovi kolem krku.
„Ahoj Harry," řekla Parvati, vypadajíc rozladěná a znuděná chováním svých dvou přátel.
„Ahoj," řekl Harry, „jak se máš? Zůstávaš pořád v Bradavicích? Slyšel jsem, že tvoji rodiče chtějí, abys odešla."
„Podařilo se mi jim to na nějakou dobu vymluvit," řekla Parvati. „Ta věc, které se Katie tak hrozně vyděsila, nemohla být nic jiného... Oh, Hermiono, ahoj!"
Parvati na ni pozitivně zazářila. Harry mohl říct, že se cítila vinna za to, že se Hermioně smála v hodině Přeměňování. Rozhlédl se a zahlédl, že Hermiona se na ni usmála zpátky pokud možno ještě zářivěji. Holky jsou někdy hrozně divné.
„Ahoj, Parvati!" řekla Hermiona, zcela ignorujíc Rona a Levanduli. „Jdeš dnes na Slughornovu párty?"
"Nejsem pozvaná," pronesla Parvati zasmušile. „Ráda bych, vypadá to, že jít tam je fakt dobrý... Ty jseš, že jo?"
„Jo, mám s Cormacem sraz v osm, a půjdeme-"
Ozval se zvuk, jako když vytrhnete zátku z ucpaného dřezu a Ron surfaced. Hermiona se tvářila, jako by nic neviděla ani neslyšela.
„- a půjdeme na párty společně."
„S Cormacem?" řekla se Parvati. „Myslíš tím Cormaca MCLagggena?"
„Jasně," řekla Hermiona sladce. „Ten, který se *skoro* - dala velký důraz na to slovo - stal nebelvírským brankářem."
?Takže teda jdeš s ním , jo?" zeptala se Parvati s očima široce rozevřenýma.
?Jistě, copak to není jasné?" řekla Hermiona s velmi nehermionovským zahihňáním.
?Ne!" vykřikla Parvati, vypadajíc zcela dychtivá drbů. „Ty máš v oblibě hráče famfrpálu, ne? Nejdřív Krum, teď McLaggen."
„Mám ráda *opravdu dobré* hráče famfrpálu," opravila ji Hermiona, stále se usmívajíc. „No nic, uvidíme se... Je třeba jít a připarvit se na párty..."
Odešla. Levandule a Prvati hned daly hlavy dohromady a začaly diskutovat o novém vývoji toho, co všechno kdy slyšely o McLaggenovi, a o všem, co kdy hádaly o Hermioně. Ron vypadal podivně prázdně a nic neříkal. Harry ho nechal tiše uvažovat, kam až mohou dívky klesnout, aby se pomstily.

Když v osm večer dorazil do vstupní haly, našel spoustu děvčat, jak se ochomýtají kolem, přičemž všechny se tvářily rozhořčeně, když uviděly, že si přivedl Lenku. Měla na sobě třpytivé stříbrné šaty, které zaujaly množství chichotajících se diváků, ale na druhou stranu vypadala opravdu hezky. Harry byl každopádně rád, že si sundala své ředkvičkové náušnice, náhrdelník ze zátek od máslového ležáku a její Spectrespecs.
„Ahoj," řekl. „Půjdeme?"
„Ó ano," řekla šťastně. „Kde je ta párty?"
„V Slughhornově kabinetě," řekl jí Harry a vedl ji po mramorovém schodišti pryč od zírajících pohledů. „Slyšela jsi, že má přijít upír?"
„Rufus Scrimgeour?" zeptala se Lenka.
„Eh - co?" řekl Harry, vyvedený z rovnováhy. „Myslíš Ministra magie?"
„Ano, on je upír," sdělila Lenka věcně. „Otec o tom napsal dlouhý článek, když se Scrimgeour poprvé dostal ke Korneliovi Popletalovi, ale upozornili ho z Ministerstva, aby to nepublikoval. Jako vždy, nechtěli slyšet pravdu!"
Harry, který si mysle, že je nanejvýš nepravděpodobné, aby byl Rufus Scrimgeour upírem, který už od Lenky o jejím otci, vydávajícím bizarní věci za fakta, slyšel, nedpověděl; právě přicházeli ke Slughornově kabinetu, ze kterého se ozývaly zvuky smíchu, hudba a hlasitý hovor, který sílil každým krokem, kterým se přibližovali.
Ať už to bylo tak postavené, nebo proto, že použil magické triky, byl Slughornův kabinet mnohem větší než běžná studentská učebna. Sklepení a stěny byly nahrazené smaragdy, karmínem a zlatými gobelíny, až to vypadalo, jako by byli uvnitř nějakého obřího stanu. Místnost byla přeplněná třepetajícími se vílami a červeným světlem, vycházejícím ze zlaté lampy, visící ve středu sklepení.
Hlasitý zpěv byl doprovázený něčím, co znělo jako mandolíny, vycházející ze vzdáleného rohu; oblak kouře z dýmek se vznášel nad skupinou čarodějů, kteří byli právě uprostřed konverzace a skupina skřítků se proplétala lesem kotníků, nesli obrovské podnosy jídla, takže vypadali jako malé pohybující se tácy.
„Harry, můj chlapče!" vykřikl Slughorn, hned, jak se Lenka s Harrym protlačili skrz dveře. „Pojďte dál, vítejte, tolik lidí se tu potkalo!"
Slughorn měl na sobě sametový klobouk s chocholem, hodící se k jeho elegantnímu fraku. Tisknouc Harrymu rameno tak silně, až si myslel, že se s ním přemístí, Slughorn ho uvítal na večírku; Harry podržel Lenčinu ruku a přesunul ji s sebou.
„Harry, rád bych ti představil Eldreda Worpla, mého starého studenta, autora knihy 'Pokrevní bratři : Můj život s vampýry' - a samozřejmě jeho přítele Sanguiniho."
Worple, malý, brýlatý muž, popadl Harryho ruku a nadšeně s ní třásl; vampýr Sanguini, vysoký a vyzáblý s tmavými kruhy pod očima, pouze přikývl. Vypadal spíše znuděně. Skupina děvčat stojících v jeho blízkosti, vypadala zvědavě a vzrušeně.
„Harry Potter, Já jsem prostě potěšen!" řekl Worpl a podíval se Harrymu zpříma do tváře. „Zrovna jsem se ptal profesora Slughorna kde je ten životopis Harryho Pottera na který všichni tak čekáme ?"
„Ech? Kde je co?“
„Přesně tak skromný, jak ho Horác popisoval!" řekl Worpl. „Ale vážně" — jeho chování se změnilo; začal být mnohem víc věcný — „Byl bych rád, kdybych to mohl napsat já sám — lidi se touží o tobě dozvědět mnohem víc můj drahý chlapče. Touží! Až budeš připraven dát mi pár rozhovorů, řekněme ve čtyřech - nebo pětihodinových sezeních, mohli bychom mít během pár měsíců knihu hotovou. A ujišťuji vás, že vše s velmi malým přispěním z vaší strany, — zeptejte se Sanguiniho zda to tak není - Sanguini, zůstaň tady!" dodal Worple, náhle přísný, protže vampýr se začal nenápadně přesouvat k nejbližší skupině dívek s poměrně hladovým výrazem v očích. „A, tady máme piroh," řekl Worple a popadl jeden z těch, které nesl kolem procházející skřítek a mrštil ho do Sanguiniho ruky předtím, než svou pozornost obrátli zpět k Harrymu. „Můj drahý chlapče, ani nemáš ponětí, kolik zlata můžeme vydělat—"

„Rozhodně mě to nezajímá," řekl Harry pevně. „Omlouvám se, ale právě jsem viděl svého kamaráda" chytl Lunu a táhl ji s sebou do zástupu; opravdu viděl dlouhou hřívu hnědých vlasů mizejících mezi dvěma osobami, které vypadaly jako členové Sudiček
„Hermiono! Hermiono!“
„Harry! Tady jsi, díky bohu! Ahoj, Luno !"
„Co se stalo?" zeptal se Harry, Hermiona vypadala udýchaně a ztrhaně, jako by unikla z nějaké ďábelské léčky.
„Oh, právě jsem utekla — teda myslím, že právě jsem opustila Cormaca," řekla. "Pod jmelím…" začala vysvětlovat, potom co se na ní Harry zkoumavě zahleděl.
„Říkla jsem ti, abys s ním nechodila," řekl jí přesvědčivě.
„Myslela jsem si, že to rozzlobí Rona," odpověděla Hermiona nevzrušeně. „Uvažovala jsem nad Zachariášem Smithem, ale myslím si, že to celkem-"
„Uvažovala jsi nad Smithem?" zeptal se Harry ohromeně.
„Ano, uvažovala a myslím si, že jsem si zvolila - Grawp vypadá proti McLaggenovi jako gentleman. Pojďme tudy, uvidíme ho přicházet, je tak vysoký..." Všichni tři se vydali na druhou stranu místnosti, nabrali si cestou plné sklenice medoviny a příliš pozdě zjistili, že tam stojí opuštěná profesorka Trelawneyová.
„Ahoj," řekla Lenka zdvořile profesorce Trelawnwyové.
„Dobrý večer Drahoušku," řekla profesorka Trelawneyová a pokusila se zaostřit svůj poněkud zastřený zrak na Lunu. Harry opět ucítil závan Sherry. „Poslední dobou tě nevídám ve svých hodinách..."
ůNe, mě letos učí Firenze," odpověděla Luna.
„Ach ano," vztekle odvětila profesorka Trelawneyová s opileckým zachichotáním. „Náš Koník, jak mu raději říkám. Myslela bys, viď, že když jsem teď zpět ve škole, že profesor Brumbál toho koně vyhodí? Ale ne.. my si teď

dělíme třídy. To je urážka, skutečně, urážka. Víš, že..." Profesorka Trelawneyová vypadala až příliš přiopilá na to, aby si všimla Harryho.
Pod příkrovem jejích zuřivých výtek na adresu Firenzeho, se Harry přisunul blíž k Hermioně a řekl: „Pojďme si něco ujasnit. Chystáš se říct Ronovi, že jsi zasahovala při výběru brankáře?"
Hermiona zdvihla obočí. „To si vážně myslíš, že bych klesla tak hluboko?"
Hary se na ni vychytrale podíval. „Hermiono, když můžeš požádat McLaggena - "
„To je rozdíl," namítla Hermiona důstojně. „Vůbec nehodlám Ronovi říct o tom co se mohlo nebo nemohlo přihodit při výběru brankáře."
„Prima," řekl Harry rozohněně. „Protože jinak se zase stáhne do sebe a my prohrajeme další zápas -"
„Famfrpál!" vztekle odsekla Hermiona. „To je to jediné o co se staráte. Cormac se mě celou dobu nezeptal na nic, co by se týkalo mě. Na nic. Musela jsem poslouchat ty jeho historky na téma 'Skvělé Zásahy Cormaca McLaggena' prakticky nonstop - ale ne, támhle jde!" S těmi slovy zmizela prakticky tak rychle jako kdyby se přemístila; v jednu chvíli tu byla a v té druhé se prosmekla mezi dvěma chechtajícími se čarodějkami a zmizela.
„Neviděl jsi Hermionu?" zeptal se McLaggen, když se k němu protlačil asi o minutu později.
„Ne, promiň," řekla Harry a rychle se připojil ke konverzující Luně, zapomínajíc na zlomek vteřiny s kým hovoří.
„Harry Potter!" pronesla Prefesorka Trelawneyov hlubokým vibrujícím hlasem, když si ho povšimla.
„Ach, dobrý den," pronesl Harry mdle.
„Můj drahý hochu," zašeptala starostlivě. "Ty zvěsti! Ty historky! 'Vyvolený'! Samozřejmě už to dlouhou dobu vím... Znamení nebyla nikdy příznivá, Harry... Ale proč jsi se nevrátil na hodiny Věštění? Ten předmět je právě pro tebe krajně důležitý!"
„Ah, Sibylo, každý z nás si myslí, že ten jeho předmět je ten nejdůležitější!" povídal hlučný hlas a Slughorn se objevil na opačné straně od profesorky Trelanweyové s červenou tváří, jeho klobouk trochu nakřivo, s pohárem medoviny v jedné a obrovským koláčem v druhé ruce. „Nemyslel jsem si, že najdem v lektvarech tolik přirozeností!" řekl Slughorn s láskavým pohledem na Harryho a s podkrveným okem. „Víš to instiktivně - jako tvoje matka! Málokterý s tímto druhem schopností, můžu ti říct Sibylo, proč i Severus." A na Harryho šok Slughorn vyhodil ruku do vzduchu vítězoslavně před Snapem. „Neskrývej se a přidej se k nám, Severusi!" sťastně zahuhlal Slughorn. „Právě jsem hovořil o Harryho neobyčejném talentu pro lektvary! Nějaké zásluhy na tom musíš mít samozřejmě i ty, vždyť si ho učil 5 roků!"
Zachycený v objetí Slughornových paží se Snape se svými zúženými černými oči podíval na Harryho. „Směšné, nikdy jsem neměl dojem, že bych Pottera něco naučil."
„No vidíš, tak potom je to přirozený talent!" zakřičel Slughorn. „Měl by jsi vědět, co všechno mi dala první hodina, Doušek Živé Smrti — nikdy jsem neviděl studenta, který ho namíchal lepší na první pokus, myslím, že ani ty ne Severusi —"
"Skutečně?" zašeptal Snape, jeho oči se stále vrývaly do Harryho, který se cítil zaručeně nespokojený. Poslední věc, kterou chtěl od Snapea, byl začátek vysvětlování jeho nových úspěchů při lektvarech.
„Pověz mi Harry, jaké další hodiny navštěvuješ?" ptal se Slughorn .
„Obrana proti černé magii, kouzelné formule, přeměňování, bylinkářství."
„Všechny předměty pro bystrozora," řekl Snape z nepatrným úšklebkem.
„Ano, to je to, co chci dělat," řekl Harry vzdorovitě.
„A to v čem budeš skvělý!" rozplíval se Slughorn.
„Nemyslím si, že budeš bystrozor, Harry," řekla Lenka zasněně. Všichni se na ni otočili „Bystrozorové jsou součástí Rotfangové zrady, myslela jsem si, že to každý ví. Plánují rozložit Ministerstvo kouzel zevnitř s použitím černé magie a gumové poruchy."
Harry vdechl polovinu své medoviny, jak se začal smát. Opravdu, to mělo cenu přinést Luně jen kvůli tomuhle. Objevení z jeho poháru, zakašlání, ubrečený, mokrý, ale stále ještě rozšklebený, viděl něco, co mu ještě dokázalo zvednout náladu: Argus Filch k nim táhl Draca Malfoye za ucho.
?Professore Slughore," zasípal Filch svými křivýmu čelistmi s jeho šíleným cenzorem detekce neplechy v jeho vypouklých očích, „našel jsem tohoto chlapce, jak se skrýval v hořejší chodbě. Prohlašoval, že byl pozván do vaší společnosti a měl spoždění. Pozval jste ho?"
Malfoy se snažil dostat z Filchova sevření, vypadal při tom divoce. „V pořádku, nepozvali mě!" řekl rozzlobeně. „Snažil jsem se rozbít bránu, jste šťastný?"
„Ne, to teda nejsem!" řekl Filch s radostnými vyhlídkami v obličeji. „Jste v průšvihu, opravdu jste! Neříkal snad ředitel, že se nikdo nemůže v noci potulovat venku bez povolení? Neříkal?“
„To je v pořádku, Argusi, to je v pořádku," řekl Slughorn, a zamával na něj rukou. „Jsou Vánoce a není zločin, když chce přijít na večírek. Takže pojednou zapomeneme na trest; můžeš zůstat, Draco.“
Filchův výraz naštvání a zklamání byl pochopitelný; ale proč, divil se Harry, vypadal Malfoy skoro stejně nešťastně? A proč se na Malfoye Snape díval tak naštvaně a…bylo to vůbec možné? ... trochu se bál? Ale těsně před tím, než to Harry zaregistroval, Filch se odšoural pryč, mumlajíce si pod vousy; Malfoy složil obličej do úsměvu, a poděkoval Slughornovi za jeho velkorysost, a Snapeova tvář vypadala opět nevyzpytatelně.
„To nic nebylo, to nic," řekl Slughorn, „konec konců, znal jsem znal tvého dědečka...."
„Vždy o vás mluvil dobře, pane," řekl Malfoy rychle. „Říkal, že jste byl nejlepší výrobce lektvarů kterého kdy viděl. ..."
Harry se podíval na Malfoye. Nebylo to pochlebování; sledoval Malfoye co dělal u Snape už dost dlouho. Ve skutečnosti, Malfoy vypadal trochu nemocný. To bylo poprvé, co takto viděl Malfoye; nyní byly vidět Malfoyovi temné kruhy pod očima a jeho šedé zbarvení kůže. „Rád bych si s tebou promluvil, Draco," řekl Snape náhle.
„Teď, Severusi," řekl Slughorn, a znovu zaškytal, „jsou vánoce, nebuď tak tvrdý —"
„Jsem ředitel koleje, a já se rozhodnu, jak tvrdý nebo jakýkoli budu," řekl Snape úsečně. „Pojď za mnou, Draco."

Odešel za Snapem, Malfoy vypadal znechuceně. Harry na chvilku zaváhal, pak řekl „Hned jsem zpátky, Lenko - ehm - záchod."
„Tak dobře," odvědila pobaveně. Myslel si, že ho slyšela, když chvátal do davu a nechal ji pokračovat v diskuzi o Rotfangově Zradě s profesorkou Trelawneyovou, která vypadala , že je tím velmi zaujatá. Když už byl pryč z večírku, bylo jednoduché v chodbě, ve které stál, vyndat z kapsy neviditelný plášť a přehodit si ho přes sebe. Najít Snapea a Malfoye byl těžší problém. Harry běžel přes chodbu, přičemž zvuky jeho kroků byly tlumené hlasitou hudbou a hovorem, který se stále ozýval ze Slughornova kabinetu před ním. Možná vzal Snape Malfoye do svého kabinetu ... nebo s ním šel zpět do klubovny Zmijozelu ... Harry přiložil dychtivě ucho ke dveřím ihned jak doběhl do chodby a přisunul se ke klíčové dírce poslední třídy na chodbě, z které slyšel hlasy.
„…nemůžeš si dovolit chybovat, Draco, protože jak se toho vzdáš-"
„Ale já s tím nemám nic společného, jasné?"
„Doufám, že mluvíš pravdu, protože to bylo netaktní a chabé. Jsi stále podezřelý z toho, že jde o tvé dílo."
„Kdo mě podezřívá?" řekl Malfoy rozhněvaně. „Naposledy říkám, že jsem to nebyl já, jasné? To děvče muselo mít nepřítele, který o tom věděl — nedívejte se tak na mě! Vím co děláte, nejsem hloupý, ale to nezafunguje — vím jak to zastavit!"
Nastala pauza, po které Snape potichu zašeptal, „Ach…tetička Bellatrix tě učila Nitrozpit, jak vidím. Co se snažíš ukrýt před svým Pánem, Draco?"
„Nechci před ním nic skrývat, nechci aby jste mě přerušoval!" Harry tiskl ucho stále blíže ke klíčové dírce…Co donutilo Malfoye takhle mluvit se Snapem — Snapem, před kterým měl respekt, dokonce ho měl rád?
„Tak proto ses mi tento půlrok vyhýbal? Bál jsi se, že bych ti to překazil? Takže jsi docílil toho, že nikdo nepřijde do mého kabinetu, i když jsem jim to opakovaně říkal, Draco —"
„Zastav mě! Udej mě Brumbálovi!" vysmíval se mu Malfoy.
Další chvílka ticha. Potom Snape řekl, „velmi dobře víš, že nechci udělat nic z toho, co jsi právě řekl."
„Tak mi přestaňte nakazovat, kdy mám přicházet do vaší pracovny!"
„Poslouchej mě," řekl Snape, jeho hlas byl tak tichý, že se Harry musle velmi snažit, aby vše zaslechl. „Snažím se ti pomoct. Přísahal jsem tvé matce, že tě ochráním. Přijal sem Neporušitelnou přísahu, Draco-"
„Vypadá to, že ji můžeš porušit, protože já vaši ochranu nepotřebuji! Je to můj úkol, dal ho mně a já ho udělám, mám plán, který bude fungovat, jen to bude trvat o trochu déle, než jsem počítal!"
„Jaký je tvůj plán ?"
„To není vaše starost !"
„Když mi povíš, co hodláš udělat, mohl bych ti pomoct..."
„Mám vše co potřebuji, díky. Nejsem sám!"
„Ale dnes v noci jsi sám, což je velmi hloupé, choit sám po chodbách bez zálohy nebo předvoje, to jsou základní chyby-"
„Měl bych sebou Crabbeho a Goylea, kdyby jste jim neuložil školní trest!"
„Jen se utiš!" odvětil Snape, když Malfoyův hlas náhle nabyl na síle. „Jestliže mají tví přátelé Crabbe a Goyle tentokrát projít běheme jejich NKÚ z Obrany proti černé magii, budou muset pracovat mnohem tvrději než doposud."
„Co to znamenat?" řekl Malfoy. „Obrana proti černé magii - to je vtip, že? Jako kdyby se proti černé magii dalo bránit -"
„Je nezbytná pro úspěch, Draco!" řekl Snape. „Co si myslíš, že jsem dělal celé ty roky, abych věděl, jak jednat? Teď mě poslouchej. Jsi velmi nezodpovědný, když cestuješ takhle po nocích, snadno tě někdo chytí a když se spoléháš na pomoc od Crabbea a Goylea -"
„To nejsou jediní, mám na své straně spousty lidí, lepších lidí!"
„Tak proč nevěříš mě, já mohu -"
„Já vím, co jste zač! Chcete mi ukrást všechnu mou slávu!"
Nastala další pauza, potom pronesl Snape chladně, „mluvíš jako dítě. Trochu chápu, že vás chycení a uvěznění vašeho otce rozrušilo, ale -"
Harry měl stěží sekundu na varování; slyšel Malfoyovy kroky na druhé straně dveří a jen tak tak stihnul uskočit, když se zrovna otevřely. Malfoy prošel kolem pryč dolů po chodbě, minul otevřené dveře do Slughornova kabinetu a za druhým rohem mu zmizel z očí. Harry se neodvažoval dýchat, zůstal skrčený dole, zatímco Snape vyšel pomalu ze dveří. Jeho výraz nic neprozrazoval, vrátil se na večírek. Harry zůstal na podlaze, schovaný pod pláštěm, zatímco jeho mozek horečně pracoval.

Kapitola šestnáctá – Opravdu mrazivé Vánoce

zpět na začátek knihy

"Takže Snape mu nabízel pomoc? Skutečně mu nabízel svoji pomoc?"
"Jestli se na to zeptáš ještě jednou," odsekl Harry, „strčím ti tuhle kapustu —"
"Jenom se ptám!" řekl Ron. Stáli samotní v Doupěti u kuchyňského dřezu a loupali hromadu kapusty pro paní Weasleyovou. Za oknem před nimi se zatím hustě valil sníh.
"Jo, Snape mu doopravdy nabízel svoji pomoc!" křikl Harry. "Řekl, že dal slib Malfoyově matce, že ho bude chránit a pak vyřkl nezlomnou přísahu nebo tak něco..."

"Nezlomnou přísahu?" ohromeně řekl Ron. "To přece nemůže... Seš si jistej?"
"Jo, jsem." odvětil Harry. "Proč, co to vlastně znamená?"
"No, nezlomná přísaha se nedá porušit..."
"Jo, to už mě taky napadlo. A co se teda stane, když ji porušíš?"
"Zemřeš," řekl Ron jednoduše. "Fred a George se mě snažili přesvědčit, abych jednu udělal, když mi bylo pět. Taky se mi to málem povedlo, držel sem se s Fredem za ruce a všechno když nás taťka přistihl. Šílel z toho," řekl Ron, se záblesky v očích. "Poprvé a naposledy co sem taťku viděl stejně rozzlobenýho jako mamku, Fred má za to, že jeho zadek už tak nikdy potom nevypadal."
"Když nebudeme brát v úvahu Fredův zadek..."
"S prominutím?" řekl Fred jakmile dvojčata vstoupila do kuchyně.
"Jéé, Georgi, mrkni na tohle. Oni používají nože a všechno tohle. Očaruj je."
"Za dva měsíce a něco mi bude sedmnáct," řekl Ron nabručeně. "a pak už na to budu moct používat kouzla!"
"Ale do té doby," řekl George, který usedal ke kuchyňskému stolu a dával na něj svoje nohy, "se můžeme kochat pohledem, jak nám budeš předvádět správně použití -- tak to bylo dobrý!"
"Za to můžeš ty!" naštvaně odsekl Ron, zatímco si cucal svůj pořezaný palec. "Jen počkej, až mi bude sedmnáct --"
"Určitě nás naprosto ohromíš až doposud netušenými magickými schopnostmi," zívl Fred.
"A když už je řeč o tvých netušených schopnostech, Ronalde," přidal se George, "co jsme to od Ginny slyšeli o tobě a mladé dívce - pokud tedy nemáme špatné informace - Levanduli Brownové?"
Ron se trochu začervenal, ale jakmile se vrátil ke kapustě, nevypadal nespokojeně. "Starejte se o svý!"
"Jak prostořeké odseknutí," řekl Fred. "Opravdu nevím, co si o nich myslíš. Ne, to co jsme chtěli vědět bylo... co se stalo?"
"Jak to myslíš?"
"Měla nehodu nebo něco?"
"Co...?"
"No, jak mohla utrpět tak rozsáhlé poškození mozku? Buď opatrný!"
Paní Weasleyová vstoupila do místnosti přesně ve chvíli, kdy Ron vrhl nůž po Fredovi, který jej jediným líným mávnutím hůlky proměnil v papírové letadélko.
"Rone!" řekla zběsile. "Ať už tě nikdy znovu nevidím házet nožem!"
"Už nebudu," řekl Ron, "jen počkej." dodal polohlasem a vrátil se hromadě kapusty.
"Frede, Georgi, je mi líto, ale dnes v noci přiletí Remus, takže k vám musím namáčknout Billa."
"Bez problému." řekl George.
"A když Charlie nepřijede domů, necháme Harryho a Rona v podkroví, a když bude Fleur s Ginny -" "To budou pro Ginny druhý Vánoce." zamumlal Fred. "- každý by se měl cítit spokojeně. No, v každém případě - postel mají." řekla paní Weasleyová trošku znepokojeně.
"Takže ten ksicht Percy se tady určitě neukáže?" zeptal se Fred. Než paní Weasleyová odpověděla, otočila se zády. "Ne, má moc práce, myslím na Ministerstvu."
"Nebo je to taky největší pablb na světě." řekl Fred a paní Weasleyová opustila kuchyň. "Jeden ze dvou. No, musíme pádit, Georgi."
"Co vy dva máte na práci?" zeptal se Ron. "Nemůžete nám pomoct s tou kapustou? Mohli byste použít svoje hůlky a my pak už taky nebudeme mít práci!"
"Ne, myslím, že tohle nemůžeme udělat." odvětil Fred vážně. "Je velmi dobré pro budování charakteru naučit se, jak se čistí výhonky bez kouzel - uvědomíte si, jak složité je to pro mudly a Skřítky -" "- a pokud chceš, aby ti lidé pomáhali, Rone," přidal se George a hodil papírové letadélko zpět na něj, "rozhodně bych na ně neházel nože. Jen taková malá rada. Odcházíme do vesnice, je tam taková jedna hodně hezká holka pracující v papírnictví, která si myslí, že moje karetní triky jsou něco úžasnýho... Skoro jako opravdová magie..."
"Kuráž!" řekl Ron temně zatímco sledoval Freda a George jak vyrážejí na cestu přes zasněžený dvůr. "Dáme jim deset vteřin a vyrazíme za nimi."
"Nemůžu," řekl Harry. "Slíbil jsem Brumbálovi, že dokud budu tady, nebudu nikam chodit."
"Aha." řekl Ron. Očistil ještě několik dalších výhonků a pak se zeptal: "Řekneš Brumbálovi o tom, co si slyšel, jak si říkali Snape s Malfoyem?"
"Jo." odvětil Harry. "Řeknu to každýmu, kdo to bude moct zastavit a Brumbál je ten první. Možná bych to měl říct i tvýmu tátovi."
"Škoda žes neslyšel co zrovna Malfoy dělá."
"To jsem ani nemohl, nebo jo? V tom to vězí, že to odmítal říct Snapeovi."
Na moment nebo dva bylo ticho, pak Ron řekl: "Víš, co budou všichni říkat? Táta a Brumbál a všichni? Budou tvrdit, že Snape se ve skutečnosti Malfoyovi nesnaží pomoct, jen že se snažil zjistit, o co Malfoyovi šlo."
"Oni ho neslyšeli," řekl Harry rázně. "Nikdo nemůže bejt tak dobrej herec, dokonce ani Snape ne."
"Jo... Jen říkám, že..." začal Ron. Harry se na něj zamračeně otočil. "Ty ale věříš, že mluvím pravdu, že?"
"No jasně, že jo!" řekl Ron ukvapeně. "Vážně, věřím! Ale všichni jsou přesvědčení, že Snape je v Řádu, nebo ne?"
Harry neřekl nic. Už ho napadlo, že tohle teď bude nejpravděpodobnější námitka na jeho nový důkaz; už teď slyšel Hermionu: 'Harry, zřejmě jen předstíral nabízenou pomoc a chtěl přitom Malfoye donutit, aby mu řekl, co dělá...'
Byla to čistá představivost, neměl však žádnou příležitost Hermioně sdělit, co tajně vyslechl. Zmizela ze Slughornovi party než se stihl vrátit, takže byl informován rozzlobeným McLaggenem a když se vrátil do společenské místnosti, ona už šla spát. Když druhý den brzy ráno odjížděli do Doupěte, měl stěží čas popřát jí

veselé Vánoce a říct jí, že má nějaké velmi důležité novinky, když se vrátili z prázdnin. Nebyl si zcela jist, že ho slyšela, protože Ron a Levandule se právě v té chvíli přímo za ním mimoslovně loučili.
Ani Hermiona nebyla sto popřít jednu věc: Malfoy měl něco v úmyslu a Snape to věděl, takže Harry se cítil plně ospravedlněný, když jí říkal "Já ti to přece povídal", což už Ronovi udělal mnohokrát.
Harry až do Štědrého Večera neměl šanci promluvit si s panem Weasleym, který na Ministerstvu pracoval velmi dlouhé hodiny. Weasleyovi a jejich hosté seděli v obývacím pokoji, který Ginny vyzdobila tak štědře, že to spíš vypadalo jako po výbuchu papírnictví. Fred, George, Harry a Ron byli jediní, kdo věděli, že andělíček na vrcholku stromku byl ve skutečnosti zahradní trpaslík, který Freda pokousal na kotníku, když vytahoval mrkve na Štědrovečerní večeři. Omráčený, zlatě nabarvený, oblečený do minišatiček a s minikřidélky přilepenými k zádům se na všechny okolo mračil; byl to nejošklivější andělíček, kterého kdy Harry viděl - s velkou plešatou hlavou, která připomínala spíš bramboru, a s poměrně chlupatými nohami.
Všichni byli zabráni do poslouchání oblíbeňkyně paní Weasleyové, Celestiny Warbeckové, ve Vánočním vysílání, jejíž hlas se nesl z velkého dřevěného rádia. Fleur, která Celestině nepřikládala větší pozornost, hovořila v koutě tak nahlas, že zakaboněná paní Weasleyová neustále mířila hůlkou na ovládání hlasitosti, takže hlas Celestiny neustále rostl a rostl. Ve skrytu jazzového čísla nazvaného "Kotel plný vřelé, silné lásky" začali hrát Fred a Georgem s Ginny Řachavého Petra. Ron neustále tajně pokukoval po Fleur, jakoby doufal, že se zvedne. Remus, který vypadal ještě vyzáblejí a otrhaněji než kdy jindy, zatím seděl vedle krbu, zíraje do jeho hlubin, jakoby ani neslyšel hlas Celesty.
Ó, pojď zamíchat v mém kotli,
A když se ti to povede,
Uvařím ti vřelou silnou lásku,
Abych tě dnes v noci udržela laskavého.
"Na tohle jsme tancovali, když nám bylo osmnáct!" řekla paní Weasleyová a utírala si slzy nad svým pletením. "Vzpomínáš si, Arture?"
"Eee...?" dostal ze sebe pan Weasley, jehož hlava se kývala nad mandarinkou, kterou si loupal. "Ano, jistě... Nádherná melodie..."
S námahou se posadil o trochu rovněji a pohlédl na Harryho, který seděl vedle něj.
"Za tohle se omlouvám," řekl a trhnul hlavou směrem k rádiu, když Celesta znenadání začala zpívat refrén. "Za chvíli to skončí."
"Nic se nestalo," usměvavě řekl Harry. "Měli jste na Ministerstvu hodně práce?"
"Moc," odvětil pan Weasley. "Nevadilo by mi to, kdybychom se někam dostali, ale ze třech zatčení, která jsme za poslední dva měsíce udělali, byl pouze jeden člověk pravý Smrtijed - jen to nikomu neříkej, Harry," dodal rychle a najednou vypadal hned více probuzený.
"Už nezadržují Stana Silničku, nebo ano?" zeptal se Harry.
"Obávám se že ano," odpověděl pan Weasley. "Vím, že se Brumbál pokoušel ohledně Stana apelovat přímo na Scrimgeoura... Myslím - každý kdo s ním doopravdy mluvil souhlasí, že je asi stejný Smrtijed jako tahle mandarinka... ale na vyšších místech chtějí vypadat, že něco dělají pokroky, a 'tři zatčení zní lépe než 'tři chybně zatčení a propuštění'... ale znovu, tohle vše je přísně utajené."
"Nic neprozradím," řekl Harry. Na chvíli zaváhal, přemýšlel, jak nejlépe začít s tím, co mu chtěl říct. Když si skládal myšlenky dohromady, Celestina Warbeck začala zpívat baladu "Očaroval jsi mé čisté srdce".
"Pane Weasley, víte, co jsem vám říkal na stanici, když jsme vyráželi na cestu do školy?"
"Zkontroloval sem to, Harry," vyhrkl pan Weasley. "Šel jsem prohledat Malfoyův dům. nic tam nebylo, ani rozbité ani celé, nemělo to tam být."
"Ano, vím, že jste se tam byl podívat, četl jsem to ve Věštci... ale tohle je něco jiného... No, něco více..." A vypověděl panu Weasleymu vše, co vyslechl mezi Snapem a Malfoyem. Když Harry vyprávěl, uviděl, jak k němu Lupin lehce natočil svou hlavu a poslouchal každé slovo. Když skončil, bylo naprosté ticho, až na zpěv Celesty.
„Ó, mé žalostné srdéčko, kam se jen podělo? Zmizelo kvůli kouzlu...“
"Připadalo ti, Harry," řekl pan Weasley, "že Snape jednoduše předstíral - ?"
"Že předstíral nabízenou pomoc, aby mohl z Malfoye dostat, o co mu jde?" vyhrkl Harry. "Jo, myslel sem si, že tohle řeknete. Ale jak to můžeme vědět?"
"Není naše věc, abychom to věděli." řekl neočekávaně Lupin. Otočil se zády k ohni a obrátil se čelem k Harrymu. "To je Brumbálova záležitost. Brumbál Severusovi věří, a to by pro nás mělo být uklidňující pro nás pro všechny."
"Ale," namítl Harry, "řekněme - jen řekněme, že se Brumbál o Snapeovi mýlí - "
"To už lidé říkali mnohokrát. Tento názor vždy upadá, ať už věříš Brumbálově soudnosti či nikoliv. Já ano, tudíž důvěřuji i Severusovi."
"Ale i Brumbál může dělat chyby," hádal se Harry. "On sám to tvrdí. A vy -" podíval se Lupinovi přímo do očí - "upřímně, vy máte Snapea rád?"
"Nemám Snapea ani rád ani se mi neprotiví," řekl Lupin. "Ne, Harry, mluvím pravdu," dodal ještě, když Harry nasadil nedůvěřivý výraz. "Nikdy bychom asi nemohli být důvěrní přátelé; po tom všem co se stalo mezi Jamesem, Siriem a Severusem, je tu příliš hořkosti. Ale nemohu zapomenout, že během roku, kdy jsem vyučoval v Bradavicích, mi Severus každý měsíc připravoval Šalamounkový lektvar, a připravoval ho perfektně, takže jsem nemusel trpět, jak se obvykle za úplňku stávalo.
"Ale byl to také on, kdo vypustil informaci, že jste vlkodlak, takže jste musel odejít!" naštvaně zakřičel Harry. Lupin pokrčil rameny. "Ty zprávy mohly i tak vyjít na povrch. Oba víme, že toužil po mém místě, ale mohl způsobit více škody, kdyby šidil můj lektvar. Držel mně naživu. Měl bych být vděčný."
"Možná se neodvážil falšovat lektvar, když na něj dohlížel Brumbál!" řekl Harry.

"Je ti předurčeno, abys ho nenáviděl, Harry." řekl Lupin a mdle se usmál. "A já to chápu; s otcem jako byl James a s kmotrem jako byl Sirius jsi zdědil staré předsudky. Každopádně řekni Brumbálovi, co jsi řekl Arturovi a mně, ale neočekávej, že s tebou bude v tomto sdílet názor, ani, že ho to nějak překvapí. Mohlo to být v Brumbálových příkazech, že Severus vyslýchal Draca."
„... roztrhal jsi jej na malé kousíčky. Děkuji, žes mi navrátil mé srdce!“
Celestina ukončila svoji píseň velmi dlouhým, vysoce položeným tónem a hlasitým potleskem, který paní Wesleyová s nadšením podpořila.
"Užh to skhonššilo?" řekla nahlas Fleur. "Díkhy Bohu, jak přhíššerné-"
"Nedáme si sklenku na dobrou noc?" zeptal se taktéž hlasitě pan Weasley a vyskočil na nohy. "Kdo si dá vaječný koňak?"
"Čím jste se v poslední době zabýval?" zeptal se Harry Lupina, zatímco pan Weasley doslova ožil, aby přinesl koňak, ostatní se protahovali a dali se do řeči.
"Oh, byl jsem v podzemí." řekl Lupin. "Zcela doslova. Proto jsem ti nemohl napsat, Harry; posílání dopisů by mohlo být neúmyslné prozrazení - "
"Co tím myslíte?"
"Pohyboval jsem se mezi mými kolegy, sobě rovnými," řekl Lupin. "Vlkodlaci," dodal, když viděl Harryho výraz nepochopení. "Téměř všichni jsou na straně Voldemorta. Brumbál chtěl zvěda a vybral mě - vlkodlaka."
"Vypadal trochu zatrpkle, a asi si to uvědomil, neboť se vřele usmál a pokračoval: "Nestěžuju si; je to důležitá práce a kdo by ji zvládl lépe než já? Bylo však velmi těžké získat si jejich důvěru. Musel jsem jevit patrné znaky snahy žít mezi kouzelníky, jak víš, zatímco oni se stranili normální společnosti a žili na okrajích, kradli - a někdy zabíjeli - kvůli potravě."
"Jaktože přešli k Voldemortovi?"
"Mají za to, že pod jeho vládou se jim bude žít lépe." řekl Lupin. "A je těžké to popírat, když je tam Greyback..."
"Kdo je Greyback?"
"Neslyšel jsi o něm?" Lupinovy ruce se křečovitě stočily do klína. "Fenrir Greyback je pravděpodobně nejdivočejší dnes žijící vlkodlak. Ze nejdůležitějším poslání ve svém životě považuje pokousání a infikování co možná nejvíce lidí; chce vytvořit tolik vlkodlaků, aby převýšili kouzelníky. Voldemort mu slíbil kořist jako cenu za jeho služby. Greyback se soustředí hlavně na děti... Pokousat ty mladé, říká, a vychovávat je pryč od svých rodičů, vychovat je, aby nenáviděli normální kouzelníky. Voldemort hrozil, že ho vypustí na lidské syny a dcery; taková hrozba má většinou dobré výsledky."
Lupin se na chvíli odmlčel a pak řekl: "To Greyback mně pokousal."
"Cože?" vykřikl Harry užasle. "Když- máte na mysli, když jste byl dítě?"
"Ano, můj otec ho urazil. Dlouhou dobu jsem vůbec nevěděl identitu vlkodlaka, který mě napadl; dokonce jsem ho litoval, myslel jsem na to, že se nemohl ovládat, jak se musel cítit, když se proměnil. Ale Greybeck takový není. Za úplňku se ubírá blízko obětem, vždy se postará, aby byl dost blízko, aby mohl zaútočit. Vše si plánuje dopředu. A tohoto 'člověka' Voldemort používá, aby zorganizoval vlkodlaky. Nemohu předstírat, že můj zvláštní typ logického odůvodnění postupuje vpřed proti Greybackovému trvání na tom, že vlkodlaci si zaslouží krev, a proto bychom se měli mstít na normálních lidech.
"Ale vy jste normální!" divoce křikl Harry. "Máte jen- problém-"
Lupin propukl ve smích. "Někdy mi hodně připomínáš Jamese. On to nazýval 'Malý srstnatý problém ve společnosti'. Mnoho lidí mělo dojem, že jsem vlastnil zlého králíka."
"S poděkováním přijal od pana Weasleyho sklenku koňaku, vypadal trochu více radostněji, zatímco Harry se cítil velmi rozrušeně. Ta poslední zmínka o jeho otci mu připomněla, že tu bylo něco, na co se chtěl zeptat Lupina.
"Slyšel jste někdy o Princi dvojí krve?"
"Prince dvojí co?"
"Krve," zopakoval Harry a sledoval ho pozorně, jakou bude mít reakci.
"Neexistují žádní kouzelničtí princové," řekl Lupin, teď se usmíval. "To je titul, o kterém uvažuješ, že by ses jím honosil?" Myslel bych, že být 'Vyvolený' by mohlo být dostačující.
"Se mnou to nemá co dělat!" řekl Harry rozhořčeně. "Princ dvojí krve je někdo, kdo chodíval do Bradavic, mám jeho starou Knihu lektvarů. Psal do ní kouzla - kouzla, která vymyslel. Jedním z nich bylo Levicorpus -"
"Ó, tak toto kouzlo bylo nejvíc v módě, když jsem navštěvoval Bradavice," řekl Lupin. "Bylo pár měsíců v mém pátém ročníku, kdy ses nepohnul bez toho aby si co chvíli visel za kotník ve vzduchu."
"Můj táta to použil," řekl Harry. "Viděl sem ho v myslánce, použil to na Snapea."
Snažil se, aby to znělo přirozeně, jako by to byla ledabylá poznámka bez větší důležitosti, ale nebyl si jistý, že dosáhl správného efektu; Lupinův úsměv byl souhlasný.
"Ano," řekl, "ale nebyl jediný. Jak říkám, bylo to velmi populární kouzlo... Víš jak to s těmito kouzly je..."
"Ale vypadá to, že bylo objeveno v době, kdy jste studoval v Bradavicích," trval na svém Harry.
"Nemusí to tak být," řekl Lupin. "Špatné věci, jako všechno ostatní, vycházejí z módy stejně rychle, jak se módními staly."
Podíval se Harrymu do tváře a rychle řekl: "James byl divoch, Harry, a dávám ti své slovo, že po nás nikdy nechtěl, abychom ho oslovovali 'Princ'."
Harry to vzdal, ale ještě se zeptal: "A nebyl to náhodou Sirius? Nebo vy?"
"Určitě ne."
"Aha." Harry zíral do ohně. "Jen jsem myslel - no, hodně mi pomohl v hodinách Lektvarů, ten Princ."
"Jak stará je ta kniha, Harry?"
"Nevím, ještě jsem se nedíval."
"Vidíš, možná že tohle ti poskytne nějaký klíč pokud jde o to, kdy Princ v Bradavicích studoval." řekl Lupin.

Krátce poté se Fleur rozhodla napodobovat Celestin zpěv v písni 'Kotel plný vřelé, silné lásky', což všechny náležitě zaujalo, ale jakmile zahlédli výraz ve tváři paní Weasleyové, dostali jasný podnět, aby šli do postele. Harry a Ron celou cestu šplhali do Ronova podkrovního pokoje, kde bylo pro Harryho nachystáno skládací lehátko.
Ron usnul téměř okamžitě, ale Harry předtím, než ulehl, začal prohledávat svůj velký kufr a brzy vylovil Knihu lektvarů pro pokročilé. Otáčel stránkami, dokud konečně na přední straně knihy nenašel datum vydání. Byla přibližně padesát let stará. Ani jeho táta, ani nikdo z tátových přátel do Bradavic před padesáti lety nechodili. Harry knihu zklamaně odhodil do kufru, zhasnul lampu a svalil se na postel a než upadl do neklidného spánku plného plížících se stínů a pláče pokousaných dětí, přemýšlel o vlkodlacích a Snapeovi, Stanu Silničkovi a Princi dvojí krve.
"Musí si dělat srandu..."
Harry se s trhnutím probudil a na druhém konci postele uviděl napěchovanou punčochu. Nasadil si brýle a rozhlédl se; malinké okénko bylo téměř zcela zatemněné sněhem a ve své posteli před ním Ron seděl rovně jako svíčka a zkoumal něco, co vypadalo jako silný zlatý řetízek.
"S kým si to mluvil?", zeptal se Harry.
"To je od Levandule," řekl pobouřeně Ron, "Poctivě šetřila, abych mohl nosit -"
Harry se podíval blíže a vyprskl smíchy: na řetízku se volně pohupovala velká zlatá písmena, která tvořila slovo "MILÁČKU".
"Hezké." řekl Harry. "Opravdu elegantní. Rozhodně bys to měl nosit před Fredem a Georgem."
"Jestli jim to řekneš," řekl Ron a ukryl řetízek pod polštář, "tak já - já..."
"Co, budeš na mně koktat?" řekl Harry a smál se na celé kolo. "Co myslíš, udělal bych to?"
"Jak si mohla myslet, že se mi bude líbit něco takového?". Ron potřeboval vzduch, vypadal dost otřeseně.
"Zkus přemýšlet," radil Harry. "Nikdy ti neuklouzlo, že bys rád chodil na veřejnosti se slovem 'MILÁČKU' okolo svého krku?"
"No... my toho zase tolik nenamluvíme," řekl Ron. "Je to hlavně o..."
"Líbání," odvětil Harry.
"No... jo," řekl Ron. Na chvíli zaváhal a pak řekl: "Opravdu Hermiona chodí s McLaggenem?"
"Netuším," řekl Harry. "Na Slughornově večírku byli spolu, ale nemyslím si, že je to až tak vážné."
Ron vypadal o něco veseleji, protože se hlouběji zabořil do své punčochy.
Harryho dárky obsahovaly svetr s vepředu vyšitou zlatonkou, ručně upletený paní Weasleyovou, velkou krabici Weasleyovských kouzelných předmětů od dvojčat, a trochu provlhlý, plesnivě vypadající balíček, který přišel se štítkem 'Mistrovi od Krátury'.
Harry na něj zíral. "Myslíš, že je bezpečné to otevírat?" zeptal se. "To nemůže být nic nebezpečného, všechnu naši poštu prohlížejí na Ministerstvu," odvětil Ron, zatímco si nedůvěřivě prohlížel zásilku.
"Ani sem nepomyslel ne to, že bych něco dal Kráturovi. Dávají lidé obvykle dárky svým domácím skřítkům?" zeptal se Harry a opatrně šťouchal do krabičky.
"Hermiona by mohla," řekl Ron. "Ale počkáme a uvidíme co to bude, než se budeš cítit vinen."
O chvíli později Harry hlasitě vyjekl a vyskočil z lehátka; zásilka obsahovala velký počet červů. "Milé," řekl Ron a válel se přitom smíchy. "Velmi pozorné."
"Radši červy než ten náhrdelník," řekl Harry, což Rona zklidnilo.
Když se toho dne sešli u oběda, každý měl na sobě nový svetr, každý až na Fleur (které paní Weasleyová očividně žádný neupletla) a paní Weasleyovou, která se okázale honosila zbrusunovým půlnočně modrým kloboukem, na kterém se třpytily malé diamanty připomínající hvězdy, a velkolepým zlatým náhrdelníkem.
"To mi dali Fred s Georgem! Není to obdivuhodné?"
"No, zjistili jsme, že si tě vážíme čím dál víc a víc, Mami, teď si dokonce sami pereme ponožky," řekl George a lehkomyslně mával rukou. "Pastinák, Remusi?"
"Harry, máš ve svých vlasech červa," řekla vesele Ginny a sklonila se přes stůl, aby ho vyndala; Harry cítil, že má na krku husí kůži, což nemělo nic společného s červem.
"Jak oššhlivé," řekla Fleur a předstírala, že se třese.
"Jo, to ano." dodal Ron. "Ještě omáčku, Fleur?"
V nedočkavosti pomoci Fleur převrhl kotlíku s omáčkou. Bill zamával svojí hůlkou a omáčka vylétla do vzduchu a pomalu se snesla zpět do kotlíku.
"Jshi sthejný jako ta Tonksová," řekla Ronovi Fleur, když přestala líbat Billa jako projev díků. "Ona stále něso převrhuje -"
"Řekla jsem drahé Tonksové, aby se dnes během dne zastavila," řekla paní Weasleyová, zatímco s nadbytečnou silou skládala mrkve a hleděla přitom nasupěně na Fleur. "Ale asi nepřijde. Mluvil jsi s ní pak ještě, Remusi?"
"Ne, nebyl sem s nikým moc v kontaktu," odvětil Lupin. "Ale Tonksová má přece vlastní rodinu, ke které může jít, nebo ne?"
"Hmmmm," vydala ze sebe paní Weasleyová, "Možná. Ale mám takový dojem, že letošní Vánoce chtěla být o samotě."
Otráveně pohlédla na Remuse, jako kdyby to bylo všechno jeho chyba, že dostala Fleur do opatrovnictví místo Tonksové, ale Harry, který si prohlížel Fleur, jak krmí Billa kousky krocana její vlastní vidličkou, si myslel, že paní Weasleyová začala předem prohranou válku. Vzpomněl si však na otázku, která se týkala Tonksové a koho jiného by se měl zeptat, než Lupina, který o Patronech věděl všechno?
"Patron Tonksové změnil tvar," řekl mu. "Říkal to i Snape. Nevěděl jsem, že se to může stát. Jak se může Patron proměnit?"

Lupin chvíli nepospíchal se žvýkáním a polykáním svého krocana a poté pomalu řekl: "Někdy... velký otřes... emocionální pozdvižení..."
"Bylo to obrovské a mělo to čtyři nohy," řekl Harry a zasažen tou náhlou představou ztišil hlas. "Hele, nemohl by to být -"
"Arture!" vykřikla najednou paní Weasleyová. Vyskočila ze židle; ruku tiskla u srdce a oknem zírala z kuchyně..
"Arture - to je Percy!"
"Cože?"
Pan Weasley se rozhlédl kolem. Všichni upřeli svůj zrak k oknu; Ginny, vstala, aby lépe viděla. Přes zasněžený dvůr jistojistě kráčel Percy Weasley, kostěné obroučky se mu třpytily ve slunečním světle. Nebyl ale sám.
"Arture, on jde - on jde s Ministrem!"
A opravdu, muž, kterého Harry zahlédl v Denním Věštci, kulhavě následoval Percyho a jeho šedovlasá hřívá a kabát byly pokryty sněhem. Než stačil kdokoliv z nich cokoliv říct a než pan a paní Weasleyovi vůbec stačili něco udělat, až na to že si vyměnili ohromené pohledy, zadní dvířka se otevřela a stál v nich Percy.
Nastala trapná chvilka ticha. Poté Percy dost stroze promluvil: "Veselé Vánoce, máti."
"Percy!" vyjekla paní Weasleyová a vpadla mu do náručí.
Rufus Scrimgeour se zastavil ve dveřích a opíral se o sovu vycházkovou hůl a usmíval se, když pozoroval tuto dojemnou scénu.
"Musíte nás omluvit, že obtěžujeme," řekl, když na něj pohlédla paní Weasleyová, která se zářivě usmívala a utírala své oči. "Percy a já jsme byli nedaleko odtud - pracovně, samozřejmě - a on se nemohl ubránit pocitu, že by sem měl zajít a podívat se na vás všechny."
Ale Percy nevykazoval žádné znaky toho, že by chtěl pozdravit někoho ze zbytku rodiny. Stál nemotorně s kamenným výrazem a zíral na hlavy všech ostatních. Pan Weasley, Fred a George ho pozorovali taktéž s kamennou tváří.
"Prosím, pojďte dovnitř a posaďte se, pane Ministře!" řekla paní Weasleyová třesoucím se hlasem a rovnala si přitom klobouk. "Dejte si kousek krocana, nebo... Myslím -"
"Ne, díky, má drahá Molly," řekl Scrimgeour. Harry odhadoval, že si od Percyho zjistil její jméno, než vstoupili do domu. "Nechci obtěžovat, ani bych tu nebyl, kdyby vás Percy tolik nechtěl vidět..."
"Ó, Percy!" řekla uslzená paní Weasleyová a natahovala se, aby ho políbila.
"Jsme tu jen na pět minut, takže se projdu po dvoře, zatímco tu budete s Percym. Ne, ne, zajisté vás nechci rušit v rozhovoru! Ale pokud mi někdo chce ukázat vaši okouzlující zahradu... Á, tento mladý pán už dojedl, tak proč by se nemohl projít se mnou?"
Atmosféra u stolu se zřetelně změnila. Každý hleděl od Scrimgeoura k Harrymu. Nikomu nepřipadlo přesvědčivé, že by Scrimgeour neznal Harryho jméno, nebo že by si náhodou vybral právě Harryho, aby mu dělal společnost na zahradě, když Ginny, Fleur a George už měli talíře dokonce umyté.
"Hm, skvělý." tiše zašeptal Harry.
Nenechal se však zmást; přes všechny ty Scrimgeourovy řeči, že se Percy chce vidět s rodinou, musí být tohle ten pravý důvod - že si Scrimgeour může s Harrym promluvit o samotě.
"To je v pořádku" řekl tiše, když uviděl Lupina, který už byl napůl na nohou. "V pořádku," přidal ještě, když pan Weasley otevřel ústa, aby promluvil.
"Výborně!" řekl Scrimgeour a ustoupil vzad, aby mohl Harry projít dveřmi před ním. "Jen se projdeme po zahradě a Percy a já zase půjdeme. Vy ostatní klidně pokračujte."
Harry přešel dvůr k obrostlé, sněhem pokryté zahradě Weasleyových, Scrimgeour kulhal vedle něj. Byl, jak Harry věděl, vedoucím Kanceláře ústředí Bystrozoru; vypadal robustně a zuboženě po bojích, velmi odlišně od Popletala, ve svém klobouku.
"Půvabné," řekl Scrimgeour, zastavil u zahradního plotu a koukal přes něj na zasněžený trávník a nerozeznatelné rostliny. "Velmi půvabné."
Harry neřekl nic. Mohl říct, že ho Scrimgeour pozoroval.
"Už dlouho jsem se s tebou chtěl setkat," řekl po několika chvílích Scrimgeour. "Věděl jsi to?"
"Ne," popravdě odvětil Harry.
"Ó ano, už velmi dlouho. Ale Brumbál k tobě byl velmi ochranářský," dodal Scrimgeour. "Přirozeně, zajisté, přirozeně, po všem, čím jsi prošel... Zvláště po tom co se stalo na Ministerstvu..."
Čekal, že Harry něco řekne, ale Harry mu vstříc nevyšel, takže pokračoval, "Doufal jsem v příležitost promluvit si s tebou od té doby, co jsem dostal tohle místo, ale Brumbál - velmi pochopitelně, jak říkám - tomu zabránil."
Harry stále nic neříkal a vyčkával.
"Ty zvěsti co se objevily!" začal Scrimgeour. "No, oba víme, jak došlo k překroucení těchto faktů... Všechny ty řeči, že jsi 'Vyvolený'..."
Teď se dostávali k tomu, jak se Harry domníval, kvůli čemu tu Scrimgeour vlastně byl.
"Předpokládám, že Brumbál s tebou tyhle záležitosti probral?"
Harry chvíli váhal a přemýšlel, jestli má lhát nebo ne. Zadíval se na trpasličí stopy, kterých bylo na květinovém záhoně spousta, uprostřed vydřené místo, které označovalo, kde Fred chytil trpaslíka, který nyní nosil sukénku a visel na vrcholku stromečku. Nakonec se rozhodl mluvit pravdu... nebo jen kousek pravdy.
"Ano, probírali jsme to."
"A... A probírali jste... ?" vysoukal ze sebe Scrimgeour. Harry koutkem oka zahlédl, že ho Srimgeour pozoruje, takže předstíral, že ho velice zaujal trpaslík, který právě vystrčil hlavu zpod zmrzlého rododendronu.
"A co ti Brumbál řekl, Harry?"

"Promiňte, ale to je jen mezi námi." odvětil Harry. Mluvil tak přívětivě, jak jen mohl a Scrimgeourův hlas byl také jemný a přátelský, když odpovídal: "O, jistě, to je otázka důvěry, já bych nechtěl, abys to vyzrazoval... Ne, ne... A v každém případě, opravdu záleží na tom, jestli jsi nebo nejsi 'Vyvolený'?
Harry se nad tím musel na chvíli zamyslet, než zareagoval. "Opravdu nevím, o čem to mluvíte, pane Ministře."
"No, pro tebe je to jistě velmi důležité," řekl se smíchem Scrimgeour, "ale pro kouzelnickou veřejnost všeobecně... Je to jen dojem, nebo ne? Je důležité to, čemu lidé věří."
Harry nereagoval. Věděl, kam asi směřovali, ale nehodlal s tím Scrimgeourovi pomáhat. Trpaslík pod rododendronem nyní doloval červy z kořenů, a Harry ho nepřestával pozorovat.
"Lidé věří, že ty jsi 'Vyvolený', jak sám víš." řekl Scrimgeour. "Myslí si, že jsi opravdu hrdina - což samozřejmě jsi, Harry, ať už jsi Vyvolený či nikoliv. Kolikrát už jsi musel čelit Tomu-Jehož-Jméno-Nesmí-Být-Vysloveno? I tak," pokračoval, aniž by počkal na odpověď. "jádrem věci je, že jsi pro mnohé symbolem naděje, Harry. Myšlenka, že existuje někdo, který by mohl být schopný, který by mohl být dokonce předurčený ke zničení Toho-Jehož-Jméno-Nesmí-Být-Vysloveno... No, přirozeně to dává lidem pozdvižení. A já nemohu pomoci, jen to cítit, a až si to jednou uvědomíš, mohl bys považovat, no, za povinnost, stát bok po boku vedle Ministerstva a všechny lidi podporovat."
Trpaslíkovi se právě podařilo chopit se červa. Velmi prudce s ním trhal a snažil se ho dostat ze zmrzlé půdy.
Harry byl velmi dlouho potichu, až Scrimgeour promluvil a střídavě se přitom díval na Harryho a na červa.
"Roztomilí chlapíci, že? Ale co říkáš na tomto, Harry?"
"Nevím co po mně přesně chcete," řekl Harry pomalu. "'Stát bok po boku vedle Ministerstva'... Co to znamená?"
"Ó, nic těžkého, jak tě přesvědčím," odvětil Scrimgeour. "Pokud jsi měl možnost vidět, jak to čas od času asi chodí na Ministerstvu, pro příklad, tak to ti dá správnou představu. A zajisté jsi měl mnoho příležitostí, když jsi tam byl, mluvit s Gawainem Robardsem, mým nástupcem na místo Ředitele Kanceláře ústředí Bystrozoru. Dolores Umbridgeová mi říkala, že máš ambice stát se bystrozorem. No, to se dá snadno vyjednat..."
Harry překypoval vztekem v dolní části žaludku - takže Dolores Umbridgeová je stále na Ministerstvu, nebo ne?
"Takže jednoduše," řekl, jakoby chtěl objasnit několik záležitostí, "chcete udělat dojem, že pracuju pro Ministerstvo?"
"Dá to každému najevo, že do všeho více zasahuješ, Harry" řekl s úlevou Scrimgeour, když viděl, že Harry rychle pochopil. "Víš, 'Vyvolený'... Je to o tom dávat lidem naději, dávat pocit, že se dějí vzrušující věci..."
"Ale když se budu stále pohybovat na Ministerstvu," řekl Harry a pořád se snažil udržet přátelský hlas, "nebude to vypadat, jako kdybych schvaloval to, co Ministerstvo dělá?"
"No," řekl Scrimgeour trochu zamračeně, "to je částečně to, čeho chceme -"
"Ne, nemyslím si, že to bude fungovat," řekl Harry přívětivě. "Víte, nelíbí se mi některé věci, které Ministerstvo dělá. Například věznění Stana Silničky."
Srimgeour chvíli nemluvil, ale jeho výraz ihned ztuhl. "Neočekávám, že bys tomu rozuměl," řekl, ale nebyl tolik úspěšný jako Harry ve skrývání hněvu v hlase. "Tohle jsou nebezpečné časy a musí být přijata určitá opatření. Tobě je šestnáct -"
"Brumbálovi už dávno není šestnáct a ani on si nemyslí, že by měl být Stan v Azkabanu." řekl Harry. "Děláte ze Stana obětního beránka stejně tak jako ze mně chcete udělat maskota."
Podívali se na sebe, dlouze a tvrdě. Nakonec Scrimgeour řekl, bez znaku vřelosti, "Chápu. Dáváš přednost - stejně jako tvůj hrdina, Brumbál - distancování se od Ministerstva?"
"Nechci, abyste mě využívali." odsekl Harry
"Někdo by mohl navrhnout, že je to tvá povinnost, pomáhat Ministerstvu!"
"Jasně, a ostatní by mohli říct, že vaše povinnost je zkontrolovat, jestli ti lidé jsou skutečně Smrtijedi předtím, než je hodíte do vězení!" řekl Harry, jehož nálada stoupala. "Děláte přesně to, co dělal Barty Skrk. Lidi jako vy to nikdy nepochopí, co? Buď máme předstírat hlouposti, že je všechno v pohodě, zatímco jsou mu přímo před nosem zabíjeni lidi, nebo máme vás, kteří zavírají nesprávné lidi do vězení, a kteří se snaží předstírat, že pro ně pracuje 'Vyvolený'."
"Takže ty nejsi ten 'Vyvolený'?"
"Myslel sem, že jste říkal, že na tom vlastně ani nezáleží, ne?" řekl Harry trochu víc nahlas. "Ani pro vás."
"To jsem neměl říkat," rychle ze sebe dostal Scrimgeour. "Bylo to nediskrétní -"
"Ne, to bylo upřímné." řekl Harry. "Jedna z nejupřímnějších věcí, co jste mi řekl. Vás nezajímá, jestli budu žít, nebo zemřu, jde vám o to, abych vám pomohl všechny přesvědčit, že tuhle válku proti Voldemortovi vyhráváte. Nezapomněl jsem, pane Ministře..."
Zvedl svoji pravou pěst. Na zadní stranu jeho ledové ruky svítilo světlo, takže byly zřetelné jizvy, které ho donutila vrýt si do ruky Dolores Umbridgeová: 'Nesmím říkat lži'.
"Nepamatuju si, že byste mi přispěchal na pomoc, když jsem tvrdil, že se vrátil Voldemort. Ministerstvo z toho minulý rok tak nadšené nebylo."
Stáli v tichosti s tváří ledovou jako země, na které stáli. Trpaslík konečně vyprostil červa a teď ho radostně olizoval a nakláněl se k nejnižším větvím rododendronu.
"O co Brumbálovi jde?" prudce vykřikl Scrimgeour. "Kam šel, když teď není v Bradavicích?"
"Nemám tušení," řekl Harry.
"A neřekl bys mi to, kdybys to věděl," řekl Scrimgeour, "že ne?"
"Ne, neřekl." odvětil Harry.
"V tom případě se budu muset porozhlédnout po jiném způsobu, jak to zjistit."
"Můžete to zkusit." řekl Harry lhostejně. "Ale vypadáte chytřeji než Popletal, takže bych myslel, že jste se poučil z jeho chyb. Snažil se plést do Bradavických záležitostí. Určitě jste si všiml, že už není Ministrem. Nechal bych Brumbála na pokoji, být vámi."
Nastala dlouhá pauza.

"No, je mi jasné, že na tobě opravdu hodně zapracoval," řekl Scrimgeour, oči chladné a tvrdé za svými brýlemi, "Brumbál je opravdový muž, stejně jako jsi ty, viď Pottere?"
"Jo, to tedy jsem," odpověděl Harry. "Jsem rád, že jsme si tohle vyjasnili."
Otočil se zády k Ministru Kouzel a vydal se zpět do domu.

Kapitola sedmnáctá – Špatná vzpomínka

zpět na začátek knihy

Několik dní po Novém roce se Harry, Ron a Ginny připravili ke kuchyňskému krbu, aby se mohli vrátit do Bradavic. Ministerstvo zařídilo připojení k Letaxové síti, aby se studenti mohli rychle a bezpečně vrátit do školy. Pan Weasley, Fred, George, Bill a Fleur byli v práci, a tak byla doma jenom paní Weasleyová, aby se s nimi mohla rozloučit. Když odcházeli, celá se rozplývala v slzách. Popravdě řečeno poslední dobou měla na krajíčku skoro pořád, spoustu času probrečela od té doby, co se Percy přihnal na Štědrý den a jeho brýle byly postříkané od rozmačkaného pastiňáku (za což byli zodpovědni Fred, George a Ginny).
„Nebreč mami“ řekla Ginny a hladila ji po zádech, zatímco paní Weasleyová vzlykala na jejím rameni. „Všechno je v pohodě…“
„Jo, neboj se o nás“ řekl Ron a dovolil své matce ho vlhce políbit na tvář. „nebo o Percyho. Je to blbec, takže to není velká ztráta, ne?“
Paní Weasleyová zavzlykala ještě hlasitěji než před tím a objala Harryho. „Slib mi, že na sebe budeš dávat pozor…a nezlob…“
„Já nikdy nezlobím, paní Weasleyová“ řekl Harry. „já si žiju svůj tichý život, znáte mě“
Paní Weasleyová se zakuckala a odstoupila.
„Tak se chovejte slušně, vy všichni…“
Harry vstoupil do smaragdového ohně a zakřičel „Bradavice!“. Ještě jednou rychle zahlédl kuchyni paní Weasleyové a její uslzenou tvář a už ho zakryly plameny. Rychle se točil a zachytil pár rozmazaných pohledů různých čarodějnických místností, ale než si je prohlédl byly pryč. Potom zpomalil a vystoupil rovnou v krbu kanceláře profesorky McGonagallové. Sotva vzhlédla od své práce když se dostal zpoza krbové mřížky.
„‘Brý večer Pottere, snažte se nedostat žádné saze na koberec.“
„Ano paní profesorko.“
Než si Harry narovnal brýle a uhladil vlasy, Ron už se začínal točit v krbu. Když přišla i Ginny, vydali se všichni tři z kanceláře profesorky McGonagallové do Nebelvírské věže. Harry se díval ven z oken, které míjel na chodbě, i slunce už zapadalo a matně svítilo na vrstvu sněhu, která byla větší než v Doupěti. V dálce viděl Hagrida jak krmí Klofana.
„Cetky“ řekl Ron sebejistě, když se dostali k Baculaté dámě, která byla bledší než normálně a škubla sebou, když uslyšela jeho hlas.
„Ne“, řekla.
„Co tím myslíte ‚ne‘?“
„Máme nové heslo“ řekla. „A prosím nekřič.“
„Ale my jsme byli pryč, jak to máme -?“
„Harry, Ginny!“
Spěchala k nim Hermiona, která měla červené tváře a na sobě kabát, čepici a rukavice.“
„Přijela jsem před pár hodinami, jenom jsem byla za Hagridem a Klo- myslím Witherwingse“ řekla bez dechu.
„měli jste hezké Vánoce?“
„Jo“ řekl hned Ron „docela rušný, Rufus Scrim- “
„Něco pro tebe mám Harry“ řekla Hermiona, která se na Rona ani nepodívala a ani nevypadala jako že postřehla jeho přítomnost nebo že by ho slyšela.
„Jo, počkejte- heslo. Abstinence“.
„Přesně“ řekla Baculatá dáma slabým hlasem a otevřela vstup do portrétu.
„Co s ní je?“ zeptal se Harry.
„Nejspíš se o Vánoce pěkně rozmazlovala“ řekla Hermiona a obrátila oči v sloup, když vstoupila do přeplněné společenské místnosti. „Ona a její přítelkyně Violeta vypily všechno víno z toho obrazu opilého mnicha tam v chodbě u učebny kouzel. Každopádně…“
Chvíli se hrabala v kapse a pak vytáhla svitek pergamenu s Brumbálovým rukopisem.
„Super“ řekl Harry, když ho rozbalil a zjistil, že jejich další lekce byla naplánována na zítřejší večer. „Mám toho spoustu co mu chci vyprávět- a tobě taky. Pojď si sednout.“
Ale v tu chvíli se ozval hlasitý výkřik „Won-Won!“ a Levandule Brownová se vyřítila odnikud a vrhla se Ronovi do náručí. Několik přihlížejících se zahihňalo, Hermiona se zvonivě zasmála a řekla „tamhle je volný stůl…sedneme si Ginny?“
„Ne, díky, mám se tu setkat s Deanem“ řekla Ginny a Harry si nemohl nevšimnout že to neřekla moc nadšeně. Nechali Rona a Levanduli ve zvláštním druhu vertikálního zápasu a Harry s Hermionou si sedli k volnému stolu.

„Tak jaký byly Vánoce?“
„Jo, v pohodě“ pokrčila rameny „nic zvláštního. Jaký to bylo u Won-Wona?“
„Hned ti to povím“ řekl Harry „Podívej, Hermiono, nemohla bys - ?“
„Ne, nemohla“ řekla rozhodně „takže se ani neptej!“
„Myslel jsem třeba, víš, že během Vánoc – “
„To Baculatá dáma vypila sud pět set let starého vína, ne já Harry. Tak co byly ty důležité novinky cos mi chtěl říct?“
Vypadala moc zuřivě na to, aby se s ní hned hádal, tak toho Harry o Ronovi nechal a vyprávěl všechno, co odposlouchal od Snapea a Malfoye.
Když to dokončil, Hermiona chvíli přemýšlela a řekla „myslíš, že…?“
„- že jenom předstíral že mu chce pomoct aby mu Malfoy řekl co má v plánu?“
„No, jo“ řekla Hermiona.
„Ronův táta a Lupin si to myslí taky“ řekl Harry naštvaně. „Ale tohle rozhodně dokazuje že Malfoy něco plánuje, to nepopřeš.“
„No, to ne“ odpověděla pomalu.
„A že to plánuje na příkaz Voldemorta, přesně jak jsem říkal.“
„Hmm…ale zmínil aspoň jeden z nich Voldemortovo jméno?“
Harry se zamračil, snažil se vzpomenout.
„Nejsem si jistý…Snape rozhodně řekl ‚tvůj pán‘. Kdo jiný by to mohl být?“
„Nevím“ řekla Hermiona a kousla se do rtu „třeba jeho otec?“
Dívala se na druhou stranu místnosti, očividně ponořená do myšlenek tak, že si ani nevšimla Levandule lechtající Rona. „Jak je na tom Lupin?“
„Nic moc“ řekl Harry a vyprávěl jí o jeho misi mezi vlkodlaky a o jeho potížích. „Slyšela jsi někdy o Fenriru Greybackovi?“
„Jo, slyšela“ řekla Hermiona překvapeně „a ty taky Harry!“
„Kde, v dějinách kouzel? Víš moc dobře že nikdy nedávám pozor…“
„Ne, ne v dějinách kouzel - Malfoy jím vyhrožoval Borginovi!“ řekla Hermiona „Zpátky v Obrtlé ulici, pamatuješ? Řekl Borginovi, že Greyback je starý rodinný přítel a že bude kontrolovat jeho pokroky!“
Harry na ní zíral. „Na to jsem zapomněl! Ale to prokazuje, že Malfoy je Smrtijed, jak jinak by mohl být v kontaktu s Greybackem a ještě mu říkat co má dělat?“
„Je to docela podezřelé“ šeptala Hermiona „Pokud ale…“
„Ale ne“ řekl Harry podrážděně „z tohohle ho nevymluvíš!“
„No…taky to mohla být jenom planá výhružka.“
„Ty jsi neuvěřitelná!“ řekl Harry a kroutil hlavou. „Uvidíme kdo má pravdu…za svoje slova se jednou budeš stydět, Hermiono, tak jako ministerstvo. Jo a taky jsem se pohádal s Rufusem Scrimgeourem…“
A tak strávili večer nadáváním na ministerstvo kouzel, protože ani Ron ani Hermiona nechápali, jak po tom všem co udělali Harrymu loni, mají letos nervy na to ho ještě požádat o pomoc.
Druhý den začal nový semestr příjemným překvapením pro všechny šesťáky: na nástěnce ve společenské místnosti byl velký plakát.

LEKCE PŘEMISŤOVÁNÍ

Pokud jste již dosáhli sedmnáctého roku, nebo ho dosáhnete před 31. srpnem, jste způsobilí pro dvanácti týdenní lekce přemisťování, které jsou vedeny instruktorem přemisťování z ministerstva kouzel.
Prosím, podepište se zde pokud máte zájem.
Cena: 12 Galeonů

Harry a Ron se připojili ke skupině, která se utvořila kolem nástěnky a oba se podepsali. Ron si zrovna vytahoval brk, aby se mohl podepsat hned pod Hermionu, když se k němu připlížila Levandule, zakryla mu oči a zatrylkovala „Hádej kdo, Won-Wone?“ Harry se otočil, aby uviděl právě odcházející Hermionu a připojil se k ní, protože se nechtěl zdržovat s Ronem a Levandulí, ale překvapivě je Ron dohonil jenom kousek za vchodem do portrétu, měl červené uši a naštvaný výraz. Hermiona beze slova zrychlila, aby mohla jít s Nevillem.
„Takže – přemisťování“ řekl Ron, který si snažil zachovat si normální tón hlasu, aby se Harry nezmiňoval o tom, co právě viděl. „To bude zábava, ne?“
„Nevím“ řekl Harry „Možná je to lepší, když to děláš sám, ale mě se to moc nelíbilo, když mě vzal Brumbál.“
„Zapomněl jsem že už jsi to dělal…doufám, že udělám svůj test hned napoprvé.“ řekl Ron a vypadal nedočkavě „Fred a George je udělali.“
„Ale Charlie ne, že jo?“
„Jo, ale Charlie je větší než já“ Ron upažil jako kdyby byl gorila „ale Fred a George mu to moc nepřipomínali… aspoň ne do očí…“
„A kdy budeme moct dělat ten test?“
„Hned jak nám bude sedmnáct. To je pro mě jenom do března!“
„Jo, ale stejně se nebudeš moct přemisťovat tady v hradu…“
„To není důležitý. Každý ale bude vědět, že bych mohl kdybych chtěl.“
Ron nebyl jediný kdo byl nadšený lekcemi přemisťování. Celý den se všichni bavili o nadcházejících lekcích. Tím, že se budou moct objevovat a mizet jenom silou vůle se jim otevře celá nová řada možností.

„Jak úžasný bude až budeme moct jenom -“ a Seamus lusknul prsty aby naznačil zmizení. „Můj bratranec Fergus to dělá jenom proto, aby mě naštval, počkejte až se vrátím…už nebude mít chvíli klidu…“
Byl tak ztracen ve svém snění, že zamával hůlkou trochu víc než chtěl a místo pramene vody z hůlky, který byl cílem dnešní hodiny kouzel, mu z hůlky vystříkl proud vody jako z hadice, postříkal celý strop a srazil profesora Kratiknota na zem.
„Harry už se přemisťoval“ řekl Ron a trochu Seamuse uvedl do rozpaků, po tom, co se profesor Kratiknot postavil, usušil hůlkou a dal Seamusovi za trest opisování (Jsem kouzelník, ne pavián mávající kouzelnou hůlkou.) „Brumno někdo ho vzal s sebou.“
„Ty jo…“ zašeptal Seamus a on, Dean a Neville si přisedli aby si vyslechli jaké to bylo. Po zbytek dne se spousta šesťáků vyptávala Harryho jaké to je. Většina z nich byla překvapena, když jim řekl, že to nebylo nic příjemného, za deset minut osm pořád ještě odpovídal na otázky a musel zalhat, že jde do knihovny, aby se dostal na svojí lekci k Brumbálovi.
Světla v Brumbálově pracovně byla rozsvícená, portréty minulých ředitelů lehce pochrupovaly ve svých rámech a Myslánka už byla připravená na stole. Brumbálovy ruce jí držely z obou stran, ta pravá ještě více černá a spálená než kdy předtím. Nevypadalo to, že se uzdravuje a Harry se už asi po sté divil, co způsobilo takové zranění, ale nezeptal se. Brumbál řekl, že mu to jednou poví, ale teď budou hovořit o jiných věcech. Než mohl říct Harry cokoliv o Snapeovi nebo Malfoyovi, Brumbál začal.
„Slyšel jsem, že jsi se o Vánoce seznámil s ministrem kouzel?“
„Ano“ řekl Harry. „Není se mnou ale moc spokojený.“
„Ne“ povzdechl si Brumbál. „Se mnou taky ne. Ale nesmíme se trápit takovými věcmi Harry a dál povedeme svou bitvu.“
Harry se zašklebil.
„Chtěl po mě abych říkal kouzelníkům jak úžasnou práci ministerstvo odvádí.“
Brumbál se usmál.
„Víš, to byl Popletalův nápad. Během svých posledních dní v ministerském křesle se co nejvíc snažil udržet si svoje místo a myslel si, že kdyby byl viděn s tebou, přineslo by mu to víc podpory.“
„Po tom všem co loni dělal?“ řekl Harry rozzlobeně. „Po Umbridgeové?“
„Řekl jsem Korneliovi, že nemá šanci, ale ten nápad asi neopustil kancelář. Několik hodin po tom, co Rufuse jmenovali ministrem po mě chtěl, abych tě k němu dovedl - “
„Tak to je proč jste se hádali.“ Skočil mu do řeči Harry. „Psali to v Denním věštci.“
„Věštec musí aspoň někdy napsat něco po pravdě.“ Řekl Brumbál „I když to byla nejspíš náhoda. Ano, to bylo proč jsme se hádali. No a teď tě Rufus konečně našel.“
„Nařkl mě z toho, že jsem Brumbálův muž skrz naskrz.“
„To je od něj neslušné.“
„Řekl jsem mu, že jsem.“
Brumbál otevřel ústa a chtěl něco říct a potom je zase zavřel. Fénix Fawkes za Harrym zazpíval hluboký, měkký nářek. Harry upadl do rozpaků když si všiml, že Brumbálovy jasné modré oči jsou vlhké a rychle se jal pozorovat svá kolena. Když ale Brumbál promluvil, jeho hlas byl pevný.
„Jsem velmi dojatý Harry.“
„Scrimgeour chtěl vědět kde jste, když odjíždíte z Bradavic.“ Řekl Harry a pořád se díval na svá kolena.
„Ano, na tohle je dost zvědavý.“ Řekl Brumbál, teď už veselejším hlasem a Harry si domyslel, že už může zvednout hlavu. „Dokonce se mě snažil nechat sledovat. Zábavné, opravdu. Poslal Dawlishe aby mě sledoval. To od něj nebylo hezké. Už jsem jednou Dawlishe musel začarovat a teď jsem to musel s největší lítostí udělat znovu.“
„Takže pořád neví kam chodíte?“ zeptal se Harry a doufal , že se dozví víc, ale Brumbál se jenom usmál a podíval se přes své brýle ve tvaru půlměsíce.
„Ne, neví. A teď ještě není ten pravý čas aby ses to dozvěděl i ty, Harry. Navrhuji, že se konečně dáme do práce pokud nemáš ještě něco - ?“
„Popravdě, něco tu je…“ řekl Harry. „Jedná se o Malfoye a Snapea.“
„Profesora Snapea, Harry.“
„Ano. Slyšel jsem je na večírku profesora Slughorna… tedy vlastně jsem je sledoval…“
Brumbál poslouchal Harryho vyprávění s klidnou tváří. Když Harry domluvil, tak chvilku počkal a potom řekl
„Děkuji, že mi tohle říkáš, ale doporučuji ti to pustit z hlavy. Nemyslím si, že je to nějak důležité.“
„Že to není důležité?“ opakoval Harry nevěřícně. „Profesore, rozuměl jste - ?“
„Ano Harry, jsem požehnán nezvyklou dávkou mozkové kapacity a rozuměl jsem všemu cos mi teď řekl“ odpověděl trochu ostře Brumbál. „Myslím, že bys měl zvážit možnost, že jsem tomu rozuměl trochu víc než ty. Opět jsem velmi rád, že jsi mi o tom řekl, ale buď si jist, že jsem se nedozvěděl nic co by mě znepokojovalo.“
Harry tiše seděl a zíral na Brumbála. Co se děje? Znamená to, že Brumbál opravdu nařídil Snapeovi, aby zjistil co Malfoy dělá a v tom případě už tohle všechno věděl od Snapea? Anebo se opravdu bál toho, co teď slyšel a jen předstíral, že je v klidu?
„Takže, pane“ řekl Harry hlasem, který jak doufal zní slušně a klidně. „Vy rozhodně pořád věříte - ?“
„Byl jsem dost tolerantní na to, že jsem na tvou otázku už odpověděl“ řekl Brumbál, ale jeho hlas tolerantně už nezněl. „Moje odpověď se nezměnila.“
„Myslel jsem si, že ne.“ Řekl sarkastický hlas: Phineas Nigellus jen předstíral spánek. Brumbál ho ignoroval.
„A teď Harry, musím trvat na tom, abychom pokračovali. Mám pro nás dnes večer mnohem zajímavější věci k diskusi.“

Harry seděl a byl naštvaný. Jaké by to bylo kdyby odmítl změnit předmět diskuse a trval na tom, aby se bavili o Malfoyovi? Jako kdyby četl jeho myšlenky, Brumbál zavrtěl hlavou.
„Ach, Harry, jak často se tohle stává, i mezi nejlepšími přáteli! Každý z nás věří, že to, co chce říci je mnohem důležitější než cokoli co říká ten druhý!“
„Nemyslím si, že to, co chci říct není důležité, pane“ řekl Harry tvrdě.
„No, a máš docela pravdu, protože je.“ Řekl rychle Brumbál. „Mám ještě dvě vzpomínky, které ti chci dnes večer ukázat, obě získané s největšími těžkostmi. A ta druhá, je myslím ta nejdůležitější kterou jsem posbíral.“
Harry na to nic neřekl, byl pořád naštvaný za to, jak přijal Brumbál jeho sdělení, ale věděl že další hádkou by ničeho nedosáhl.
„Tak“ řekl Brumbál zvonivým hlasem „setkali jsme se tenhle večer abychom pokračovali v povídce o Tomu Raddlovi, kterého jsme v minulé lekci nechali na prahu jeho let v Bradavicích. Jistě si budeš pamatovat, jak nadšený byl z toho, že je kouzelník a jak odmítl mojí společnost v Příčné ulici a že jsem ho varoval před dalšími krádežemi v nové škole.
No, na začátku školního roku přijel Tom Raddle jako tichý hoch v oblečení z druhé ruky, který se postavil do řady s ostatními prváky, aby byl zařazen. Hned jak se Moudrý klobouk dotkl jeho hlavy, byl umístěn do Zmijozelu.“
Pokračoval Brumbál mávaje svou černou rukou na polici za hlavou, kde byl klobouk umístěn. Ten tam ležel, starý a nehybný. „Jak brzy se Raddle dozvěděl, že slavný zakladatel koleje také dokázal mluvit s hady to nevím. Možná hned ten večer. Jeho znalosti ho jenom podnítili a zvýšili pocit vlastní důležitosti.
Pokud ale ohromoval svoje spolužáky ve společenské místnosti znalostí hadího jazyka nic z toho se nedostalo k učitelskému sboru. Nevypadal ani arogantně, ani agresivně. Neuvěřitelně talentovaný a velmi pohledný sirotek přirozeně přitahoval pozornost a sympatie učitelů hned jak přijel. Vypadal zdvořile, tiše a hladověl po nových znalostech. Skoro všichni jím byli nadšeni.“
„Řekl jste jim, pane, jaký byl když jste ho poznal v sirotčinci?“ zeptal se Harry.
„Ne, neřekl. I když neukazoval žádnou lítost, bylo možné, že mu bylo líto toho, jak se choval předtím a rozhodl se obrátit na čistý list. Rozhodl jsem se, že mu dám šanci.“
Brumbál se odmlčel a tázavě se podíval na Harryho, který otevřel pusu aby něco řekl. Tady, znova, byla Brumbálova tendence věřit lidem, kteří si to nezasloužili i bez valných důkazů! Ale Harry si na něco vzpomněl…
„Ale vy jste mu doopravdy nevěřil, že ne? Řekl mi to…ten Raddle, který vyšel z toho deníku řekl ‚Brumbál nikdy nevypadal, že mi věří tak jako jiní profesoři‘.“
„Řekněme, že jsem nepovažoval za dané, že je důvěryhodný.“ Řekl Brumbál. „Já jsem ho, jak už jsem jednou řekl, pozoroval velmi zblízka. Nemohu nepředstírat, že jsem ze začátku neshromažďoval svoje poznatky o něm. Se mnou byl velmi hlídaný. Cítil, tím jsem si jistý, že při našem prvním setkání se mi moc odhalil. Byl velmi opatrný, aby se znovu někomu takto neodkryl, ale to co mu uniklo v prvotním nadšením už nemohl vzít zpátky. Ani to co mi o něm řekla paní Coleová. Nicméně měl dost rozumu na to, aby se mě nesnažil ohromit tak, jak to udělal se spoustou mých kolegů.
Jak postupoval do dalších ročníků, podařilo se mu utvořit kolem sebe skupinu velmi oddaných přátel. Tak jim říkám, i když jak už jsem předtím naznačil, Raddle bezpochyby necítil přátelství k žádnému z nich. Tahle skupina měla na hradě dost temnou pověst. Byl to pestrý výběr: sbírka slabých hledajících ochranu u silných, ambiciózních hledajících podíl něčí slávy a brutálních kteří tíhli k vůdci, který by jim mohl ukázat rafinovanější způsoby surovosti. Jinými slovy byli to předchůdci Smrtijedů a někteří se jimi opravdu stali když opustili Bradavice.
Ti, kteří byli kontrolováni Raddlem nebyli nikdy chyceni otevřeně při činu, ale těch sedm let bylo poznamenáno několika ošklivými incidenty, které nebyly nikdy dostatečně vysvětleny. Ten nejzávažnější byl samozřejmě otevření Tajemné komnaty a skončil smrtí jedné dívky. Jak víš Hagrid byl křivě obviněn z tohoto zločinu.
Nebyl jsem schopný najít mnoho vzpomínek na Raddla v Bradavicích.“ Řekl Brumbál pokládaje svou nemocnou ruku na Myslánku. „Málo je těch, kteří jsou připraveni o něm mluvit. Jsou z něj vyděšení. To, co vím jsem zjistil až když opustil Bradavice. Stálo mě to mnoho bolestné námahy, hledání těch, kteří by se dali lstí rozmluvit, prohledávání všech možných pramenů a vyptávání se Mudlovských i kouzelnických svědků a podobně.
Ti, kteří promluvili mi řekli, že Raddle byl posedlý svými rodiči. To je pochopitelné, samozřejmě, vyrostl v sirotčinci a přirozeně si přál vědět proč tam skončil. Vypadá to, že těžce hledal nějaké důkazy o Tomu Raddlovi Seniorovi v místnosti s trofejemi, na seznamech prefektů, ve starých školních kronikách i v knihách kouzelnické historie. Nakonec si byl nucen připustit, že jeho otec se nikdy nedotkl Bradavické půdy. Myslím, že to byla ta doba, kdy odhodil své jméno a převzal identitu Lorda Voldemorta a začal hledat informace o své matce a její rodině, kterou předtím opovrhoval. Žena, kterou si pamatuješ a o které si myslel, že nemůže být čarodějka, když podlehla něčemu tak nechutnému jako je lidská smrt.
Jediné, co musel udělat bylo najít jméno ‚Rojvoj‘, které, jak věděl ze sirotčince bylo jménem otce jeho matky. Konečně, po zdlouhavém pátrání našel ve starých knihách o kouzelnických rodinách zmínku o existenci Zmijozelova rodu. V létě svého šestnáctého roku odešel ze sirotčince do kterého se vracel každý rok a jel najít své příbuzné v Gauntu. A teď Harry, když vstaneš…“
Brumbál se zvedl a Harry viděl, že znovu držel malou křišťálovou lahvičku obsahující vířící perlovou vzpomínku.
„Měl jsem velké štěstí tohle získat“ řekl, když lil vzpomínku do Myslánky. „To zjistíš, až ji zažijeme. Jdeme?“
Harry si stoupnul ke kamenné misce a poslušně se předklonil až se jeho obličej ponořil pod hladinu vzpomínky. Ucítil tu známou senzaci padání ničím a potom přistál na špinavé kamenné podlaze ponořené skoro do tmy. Trvalo mu několik vteřin, než poznal kde se nachází a mezitím vedle něj přistál i Brumbál. Dům Gauntů byl neuvěřitelně špinavější než všechno, co Harry v životě viděl. Na stropě byla tlustá vrstva pavučin, podlaha pokrytá špínou: plesnivé a hnijící jídlo se válelo mezi změtí umazaných hrnců. Jediné světlo pocházelo ze zašlé svíčky nacházející se u nohou muže, jehož vlasy a vousy byly tak přerostlé, že Harry neviděl ani jeho oči ani

pusu. Byl roztažený v křesle u krbu a Harry chvilku přemýšlel nad tím, jestli není mrtvý. Ale potom někdo prudce zaťukal na dveře a muž sebou trhnul, v jedné ruce měl připravenou hůlku a ve druhé malý nůž.
Dveře se skřípavě otevřely. Tam na prahu stál chlapec, který držel starožitnou lampu a kterého Harry hned poznal: vysoký, bledý, tmavovlasý a pěkný- náctiletý Voldemort.
Voldemortovy oči si pomalu prohlédly chatrč a potom našly muže v křesle. Několik vteřin se na sebe navzájem dívali, potom muž zavrávoral a mnoho lahví u jeho nohou zacinkalo.
„TY!“ zakřičel „TY!“
A opile se přihnal k Raddlovi s nožem a zdviženou hůlkou.
„Přestaňte!“
Raddle promluvil hadí řečí. Muž uklouzl ke stolu a shodil plesnivé hrnce na zem. Zíral na Raddla. Při dlouhém tichu se navzájem prohlíželi. Muž ho prolomil.
„Ty tak mluvíš?“
„Ano, já tak mluvím.“ Řekl Raddle. Vstoupil dál do místnosti a zavřel za sebou dveře. Harry si nemohl pomoct aby Voldemorta neobdivoval za to, že se vůbec nebojí. Jeho tvář ukazovala jen opovržení a možná i zklamání.
„Kde je Rojvoj?“ zeptal se.
„Mrtvý.“ Řekl ten druhý. „Zemřel už dávno.“
Raddle se zamračil.
„A kdo jsi teda ty?“
„Já jsem Morfin, ne?“
„Rojvojův syn?“
„Jo, to jsem…“
Morfin si odhrnul vlasy z obličeje, aby na něj lépe viděl a Harry si všiml, že má na ruce Rojvojův prsten s černým kamenem.
„Myslel jsem, že jsi ten Mudla“ zašeptal Morfin. „Vypadáš jako ten zatracenej mudla.“
„Kterej mudla?“ řekl ostře Raddle.
„Ten, do kterého se zamilovala moje sestra a který žije tam v tom velkém domě za cestou.“ Řekl Morfin a neočekávaně plivl na podlahu mezi nimi. „Vypadáš jako on, Raddle. Ale teď už je mnohem starší, nebo ne? Mnohem starší než ty, když o tom tak přemýšlím.“
Morfin vypadal dost zmateně, trochu se zamotal a přidržel se hrany stolu.
„Vrátil se, víš.“ Dodal hloupě.
Voldemort se díval na Morfina jako kdyby se snažil odhadnout svoje šance, potom k němu přistoupil blíž a řekl: „On se vrátil?“
„Jo, opustil jí, a udělal dobře, vzal si špínu.“ Řekl Morfin a znovu plivl na podlahu „Okradla nás něž utekla. Kde je ten medajlon? No, Zmijozelův medajlon?“
Voldemort neodpověděl. Morfin sám sebe rozčiloval čím dál víc, oháněl se nožem a křičel: „Zahanbila nás, to udělala ta malá děvka! A kdo jsi ty, že sem přijdeš a ptáš se na to? Už je to pryč…pryč…“
Podíval se vedle sebe, trochu se zapotácel a Voldemort k němu přistoupil. A jak to udělal, tak se nadpřirozeně setmělo a zakrylo Voldemortovu lampu, Morfinovu svíčka a všechno ostatní…
Brumbálovy prsty pevně sevřely Harryho paži a už se zase objevili v přítomnosti. Měkké zlaté světlo Brumbálovy pracovny na chvilku zatemnilo Harryho oči.
„To je všechno?“ řekl najednou Harry „Proč se najednou setmělo, co se stalo?“
„Protože Morfin si už nic nepamatuje.“ Řekl Brumbál a ukázal Harrymu židli. „Když se vzbudil druhý den ráno, ležel sám na podlaze. Rojvojův prsten byl pryč.“
„Mezitím, v Malém Visánku pobíhala po ulici služka a ječela, že v salonu ve velkém domě leží tři těla: Tom Raddle Senior, jeho otec a matka.
Mudlovské autority byly zmateny. Pokud já vím, tak doposud nikdo neví jak Raddlovi zemřeli, protože kouzlo Avada Kedavra většinou nezanechává žádnou stopu, jedinou výjimku mám teď před sebou.“ Dodal Brumbál a podíval se na Harryho jizvu. „Na druhé straně naše ministerstvo hned vědělo, že to byla čarodějnická vražda. Také se vědělo, že zarytý odpůrce Mudlů bydlí jen kousek od domu Raddlů a že už byl jednou odsouzen za útok na jednoho z těch mrtvých lidí.
Takže ministerstvo hned navštívilo Morfina. Nepotřebovali ani použít Veritaserum nebo čtení myšlenek. Hned se k těm vraždám přiznal, do detailu je popsal tak, jak to může vědět jenom vrah. Řekl, že je hrdý na to, že mohl zabít Mudly. Prý na to čekal několik let. Vydal svoji hůlku a ta dokázala, že Raddlovi zabila. Dovolil jim odvést ho do Azkabanu bez jediného pokusu o boj. Jediné, co ho naštvalo bylo, že nemohl najít otcův prsten. ‚Zabil by mě za to, že jsem ho ztratil‘ opakoval svým dozorcům bez ustání. ‚Zabil by mě za to, že jsem ztratil ten prsten.‘ A to je to jediné, co opakoval do konce svého života v Azkabanu. Naříkal nad ztrátou rodinného dědictví a je pohřben u vězení jako ty ostatní ztracené duše, ze kterých vyprchal život za těmi zdmi.“
„Takže Voldemort ukradl Morfinovu hůlku a použil jí?“ zeptal se Harry a narovnal se na židli.
„Tak to bylo“ řekl Brumbál. „Nemáme víc vzpomínek, ale myslím, že si můžeme být téměř jisti tím, co se stalo. Voldemort omráčil svého strýce, vzal si jeho hůlku a šel na druhou stranu údolí do ‚toho velkého domu‘. Potom zavraždil muže, který opustil jeho matku a ještě své prarodiče. A tak vyhladil poslední členy toho hanebného rodu Raddlů a pomstil se otci, který ho nikdy nechtěl. Potom se vrátil do domu Gauntů a předvedl velmi komplikované kouzlo, které implantovalo jeho strýci falešnou vzpomínku, položil jeho hůlku vedle něj, ukradl jeho prsten a odešel.“
„A Morfin nikdy nezjistil, že to udělal?“
„Nikdy“ řekl Brumbál „Jak říkám, plně a hrdě se k činu doznal.“
„Ale tuhle vzpomínku přece pořád měl!“

„Ano, ale dostat jí z něj znamenalo použít množství velmi dokonalé Legilimence.“ Řekl Brumbál „A proč by se měl někdo míchat Morfinovi do myšlenek když se k činu přiznal? Každopádně já jsem Morfina navštívil asi týden před jeho smrtí, když jsem se snažil dozvědět se co nejvíc o Voldemortově minulosti. Dalo mi to dost práce z něj vytáhnout tuhle myšlenku. Když jsem zjistil, co obsahuje, chtěl jsem ji použít k Morfinovu propuštění z Azkabanu. Ale než ministerstvo vydalo rozsudek, tak Morfin zemřel.“
„Ale jak to, že ministerstvo nezjistilo, že tohle všechno udělal Raddle?“ zeptal se Harry naštvaně „V té době byl přece pod zákonem, nebo ne? Já jsem myslel, že rozpoznají nezákonná kouzla!“
„To máš docela pravdu Harry- mohou rozpoznal kouzla, ale ne toho, kdo je vykouzlil: pamatuješ jak tě ministerstvo obvinilo za to vznášející kouzlo, i když to byl vlastně-“
„Dobby“ zabručel Harry, kterého pořád mrzela ta nespravedlnost. „Takže, když jste pod zákonem a uděláte kouzlo v domě nějakého kouzelníka nebo čarodějky tak na to ministerstvo nepřijde?“
„Ministerstvo nepřijde na to, kdo to kouzlo udělal.“ Řekl Brumbál a lehce se usmál nad rozhořčením v Harryho obličeji. „Spoléhají se na rodiče, kteří by měli prosadit poslušnost svých dětí ve svém domě.“
„To je nesmysl“ odsekl Harry „Podívejte co se stalo tady, co se stalo Morfinovi.“
„S tím souhlasím“ řekl Brumbál „I za to jaký Morfin byl si nezasloužil zemřít tak jak zemřel a ještě být obviněn z vražd které nespáchal. Ale už je docela pozdě a já bych chtěl, abys ještě viděl tu druhou vzpomínku než se zase rozejdeme…“
Brumbál vyndal z kapsy další malou křišťálovou lahvičku a Harry zase zmlkl a vzpomněl si na to, že Brumbál říkal, že tohle je ta nejdůležitější vzpomínka, kterou má. Harry si všiml, že je velmi obtížné vyndat obsah té malé lahvičky do Myslánky, jako kdyby byla ztuhlá. Dají se myšlenky srazit?
„Nebude to trvat dlouho“ řekl Brumbál, když konečně lahvičku vyprázdnil. „Za chvilku budeme zpátky. Takže ještě jednou do Myslánky…“
A Harry se znovu propadal pod tu stříbrnou hladinu a dopadl rovnou před muže, kterého okamžitě poznal.
Byl to mnohem mladší Horace Slughorn. Harry byl tak zvyklý na jeho pleš, že přítomnost hustých, lesklých vlasů barvy slámy byla dost znepokojující: vypadal, jako kdyby měl hlavu pokrytou došky, i když na vrcholku hlavy už měl malou plešku velikosti Galeonu. Jeho knír, mnohem menší než v těchto dnech byl rezavě-blonďatý. Nebyl tak zakulacený jako ten Slughorn, kterého Harry zná i když zlaté knoflíky na jeho vyšívané vestě vypadaly dost napjatě. Jeho malé nohy byly položeny na sametovém polštářku a byl usazen ve velkém pohodlném křesle: v jedné ruce měl sklenici vína a druhou lovil v krabici zkrystalizovaného ananasu.
Harry se podíval za sebe a když se objevil Brumbál viděl, že jsou v Slughornově pracovně. Půltuctu chlapců sedělo kolem Slughorna, všichni měli tvrdší nebo menší sedátko než on a všem bylo kolem patnácti. Harry hned poznal Raddla. Byl ze všech nejhezčí a nejvíc v pohodě. Jeho pravá ruka byla ledabyle pohozená na opěradle jeho křesla a Harry se zarazil, když uviděl že nosí Rojvojův černo-zlatý prsten: už zabil svého otce.
„Pane, je pravda, že profesor Merrythought jde do důchodu?“ zeptal se Raddle.
„Tome, Tome, kdybych to věděl tak ti to řeknu.“ řekl Slughorn a pokáral ho prstem obaleným v cukru i když efekt zničil tím, že na něj zamrkal. „Zajímalo by mě, kde bereš svoje informace, chlapče, víš toho víc, než polovina učitelského sboru.“
Raddle se zasmál a ostatní se na něj obdivně podívali.
„Máš záhadnou schopnost vědět věci, které bys neměl. A také lichotit lidem, kteří za to stojí.- děkuji za ten ananas, mimochodem, máš pravdu, je to můj oblíbený – “
Když se několik chlapců zahihňalo, stalo se něco zvláštního. Celá místnost se zaplnila hustým bílým kouřem a Harry neviděl nic, než Brumbálův obličej protože ten stál hned u něj. Potom se ozval Slughornův hlas a byl nepřirozeně hlasitý „- s tebou to špatně skončí chlapče, pamatuj na má slova.“
Najednou se mlha ztratila tak rychle jako se objevila a nikdo si toho nevšimnul. Jako kdyby se nestalo nic zvláštního. Zděšen, Harry se podíval na malé zlaté hodiny stojící na Slughornově stole, které odbíjeli jedenáct hodin.
„Dobrý Bože, to už je tolik hodin?“ řekl Slughorn „Měli byste radši jít, chlapci, nebo budete mít problémy. Lestrangeová, zítra chci tvojí esej nebo budeš po škole. To samé pro tebe Avery.“
Slughorn se zvedl z křesla a jak chlapci odcházeli, tak odnesl svou prázdnou sklenici na stůl. Ale Raddle zůstal pozadu. Harry poznal, že otálel schválně, aby byl v místnosti poslední jenom se Slughornem.
„Vypadáš přísně Tome“ řekl Slughorn, když se otočil a uviděl ho „Neměl by ses nechat chytit na chodbách po večerce, jsi přece prefekt.“
„Pane, chtěl jsem se vás na něco zeptat.“
„Tak se ptej chlapče, ptej se…“
„Pane, říkal jsem si, jestli nevíte něco o…o Horcruxech?“
A znova se to stalo: sytá mlha naplnila místnost a Harry vůbec nic neviděl, ani Slughorna, ani Raddla. Jen za ním se usmíval Brumbál. Potom se prudce ozval Slughornův hlas, přesně jako předtím.
„Nevím nic o Horcruxech a ani bych ti nic neřekl kdybych věděl. Teď jdi okamžitě pryč a neopovažuj se o tom ještě někdy zmínit.!“
„No, to by bylo.“ Řekl Brumbál klidně vedle Harryho. „Už je čas jít.“
Harryho nohy se odlepily od země a za několik vteřin byl zpátky na koberci před Brumbálovým stolem.
„To je všechno?“ řekl Harry nevýrazně.
Brumbál říkal, že tohle je ta nejdůležitější vzpomínka ze všech, ale on neviděl co na ní bylo tak důležité. Možná ta mlha a fakt, že nikdo nevypadal, jako že ji zaznamenal, to bylo divné, ale jinak to nevypadalo, že se stalo něco závažného kromě toho, že se Raddle na něco zeptal a nedostal odpověď.
„Možná, že sis všiml“ řekl Brumbál když se posadil za stůl „že ta vzpomínka byla zmanipulovaná.“
„Zmanipulovaná?“ řekl Harry a taky se usadil.

„Samozřejmě“ řekl Brumbál „Profesor Slughorn se míchal ve svých vzpomínkách.“
„Ale proč by to dělal?“
„Myslím, že se stydí za to, co si pamatuje.“ Řekl Brumbál „Snažil se předělat tu vzpomínku, aby se ukázal v lepším světle a vyhladil ty části, které nechce, abych viděl. Jak už sis možná všiml, tak je to udělané velmi nezrale. Ale to je dobře, protože nám to umožní vidět, že ta pravá vzpomínka je ještě pod tou předělanou.“
„A tak ti poprvé dávám domácí úkol Harry. Tvůj cíl je donutit profesora Slughorna, aby ti prozradil tu pravou vzpomínku, která bude dozajista ta nejdůležitější, kterou budeme mít.“
Harry na něj zíral.
„Ale pane“ řekl a snažil se uchovat si slušnost v hlase. „Vy mě přece nepotřebujete, vy můžete použít Oclumens nebo Veritaserum…“
„Profesor Slughorn je extrémně zručný čaroděj, který bude počítat s obojím.“ Řekl Brumbál „Je mnohem lepší Oclumens než chudák Morfin Gaunt a byl bych hodně překvapen, kdyby u sebe neměl lahvičku protijedu na Veritaserum od té doby, co jsem ho donutil, aby mi poskytl tuhle převlečenou vzpomínku.
Ne, myslím, že by bylo hloupé se snažit tu vzpomínku z profesora Slughorna dostat násilím, mohlo by to nadělat víc škody než užitku. Nechci, aby opustil Bradavice. Každopádně má svoje slabé stránky jako každý z nás a já věřím, že ty jsi ten, který by mohl prolomit jeho obranu. Zisk této vzpomínky je velmi důležitý. Harry…jak důležité to je, se dozvíme jenom tehdy, až uvidíme tu pravou vzpomínku. Takže hodně štěstí…a dobrou noc.“
Harry byl trochu zaražený náhlým propuštěním a rychle se zvedl.
„Dobrou noc pane“
Když za sebou zavíral dveře Brumbálovy pracovny slyšel Phinease Nigelluse říkat „Nevím proč by to ten chlapec měl zvládnout lépe než vy Brumbále.“
„To bych od vás ani neočekával, Phineasi“ odpověděl Brumbál a Fawkes zazpíval další hluboký melodický vzlyk.

Kapitola osmnáctá – Narozeninové překvapení

zpět na začátek knihy

Další den se Harry svěřil Ronovi a Hermioně s úkolem který mu Brumbál dal, ačkoliv každému zvlášť, protože Hermiona stále odmítala být s Ronem déle, než jí stačilo k pohrdavému pohledu. Rone měl za to, že Harry nebude mít se Slughornem žádné potíže.
"Zbožňuje tě," řekl při snídani a máchal při tom vidličkou plnou vaječiny. "Nic ti neodmítne, že ne? Ne svému malému lektvarovému princi. Prostě se jen dnes odpoledne zdrž po hodině a zeptej se ho."
Naopak Hermiona se netvářila příliš optimisticky. "Musí chtít za každou cenu utajit, co se opravdu stalo, jestliže to z něj Brumbál nemohl dostat," řekla tichým hlasem, když stáli o přestávce v opuštěném a zasněženém dvoře. "HORCRUXY ...HORCRUXY...nikdy jsem o nich neslyšela..."
"Neslyšela?" Harry byl zklamán, doufal, že mu Hermiona osvětlí, co jsou zač. "Musí to být opravdu silná černá magie, protož proč by je jinak Voldemort chtěl znát? Harry, myslím, že bude opravdu těžké dostat tu informaci, musíš být velmi opatrný v tom, jak budeš postupovat, měl bys mít plán..."
"Ron říkal, že bych se měl prostě zdržet dneska v lektvarech a ..."
"Ach, tak když WON-WON říká, tak bys to měl udělat," vzplanula okamžitě. "Vlastně, copak někdy WON-WON neměl pravdu?"
"Hermiono, nemůžeš -" "Ne!" řekla naštvaně a zamračeně se odvrátila od Harryho, zanechávajíc ho po kotníky ve sněhu.
Hodiny lektvarů byly v těchto dnech dost nepříjemné. Harry, Ron a Hermiona spolu sdíleli stůl. Ale dnes si Hermiona posunula kotlík po stole tak, aby byla blíže k Erniemu a úplně ignorovala Harryho i Rona.
"Co jsme udělali?" zamumlal Ron Harrymu, dívajíc se na Hermionin povýšený profil.
Ale předtím, než mu Harry stačil odpovědět, Slughorn je zepředu od katedry začal utišovat.
"Usaďte se, usaďte se, prosím! Rychle, rychle, máme dnes odpoledne mnoho práce! Goldpalottovo Třetí Pravidlo... Kdo mi o něm může něco říct? Ovšem, slečna Grangerová!"
Hermiona začala chrlit obrovskou rychlostí: "Goldpalottovo-Třetí-Pravidlo-říká-že-protijed-na-namíchaný-jed-je-stejný-jako-množství-protijedů-na-na každou-přísadu-zvlášť." („Golpalott“s-Third-Law- states-that-the-antidote-for-a-blended-poison-will-be-equal-to- more-than-the-sum-of-the-antidotes-for-each-of-the-separale- components.)

"Naprosto správně!" rozzářil se Slughorn. "Deset bodů pro Nebelvír! Nyní se přesvědčíme, zda je Golpalottovo Třetí Pravidlo nelže..."
Harry musel akceptovat Slughornova slova o Goldpalottově Třetím Pravidle jako pravdivá, protože ničemu nerozuměl. Nikdo kromě Hermiony také nepochopil, co bude následovat potom, co Slughorn dále řekl.
"...což ovšem znamená, že budeme předpokládat, že identifikujeme složky lektvaru pomocí Scarpinova odhalovacího kouzla, náš prvotní cíl není jednoduchý - u jednoho z vybraných protijedů odhalit jeho přísady a téměř alchymistickým procesem přetvořit jeho jednotlivé složky -"
Ron seděl vedle Harryho s pootevřenými ústy a nepřítomně zíral na učebnici lektvarů pro pokročilé. Zapomněl, že pokud se dostane do problémů s domácím úkolem nemůže se už spoléhat na Hermionu.
"...a tak," dokončil Slughorn, "chci, aby každý z vás přišel sem a vzal si jednu z těchto zkumavek z katedry. Než hodina skončí, vytvoříte protilátku na jed, obsažený uvnitř. Hodně štěstí a nezapomeňte si všichni vzít ochranné rukavice.
Hermiona se zvedla ze židle a rozběhla se ke Slughornovi ještě dříve, než si všichni ostatní vůbec stihli uvědomit, co je třeba dělat, a než se Hary, Ron a Ernie vrátili ke stolu, měla už dávno obsah zkumavky vylitý do kotlíku a rozdělávala pod ním oheň.
"Máš smůlu, Harry, ale s tímhle ti Princ nepomůže!" řekla vesele, když se narovnala. "Musíš pochopit princip lektvaru sám. Žádné zkratky nebo podvody!"
Naštvaný Harry odzátkoval jed, který si vzal ze Slughornovy katedry, a který byl krásně růžový, vylil ho do kotlíku a zapálil oheň. Vůbec nevěděl, co má dělat dál. Podíval se na Rona, ale ten jen tupě zíral a opakoval všechno, co dělal Harry.
"Jsi si jistý, že Princ nezanechal žádné poznámky?" zašeptal Ron Harrymu.
Harry vytáhl svůj vlastní výtisk učebnice a otevřel ho na straně o protijedech. Našel tam jen Golpalottovo Třetí Pravidlo, opakujíc si všechno, co mu o něm Hermiona řekla, ale nenašel žádnou Princovy poznámku. Princ pravděpodobně, stejně jako Hermiona, neměl žádné problémy s jeho pochopením.
"Nic," řekl Harry pochmurně.
Hermiona teď nadšeně máchala nad svým kotlíkem hůlkou. Bohužel od ní nemohl kouzlo odposlouchat, protože už byla tak dobrá v neverbálních zaklínadlech, že je nemusela vůbec říkat nahlas. Ernie Macmillan si ale nad kotlíkem mumlal, "Specialis revelio!", což znělo pravděpodobně, takže ho Harry s Ronem napodobili.
Harrymu trvalo jen pět minut, než si uvědomil, že jeho pozice nejlepšího v lektvarech povážlivě klesá. Slughorn nadějně pohlédl do jeho kotlíku mezi prvními, připraven vykřiknout nadšením jako obvykle, ale místo toho rychle s kašláním uhnul, když ucítil pach jako ze zkažených vajec. Hermionin výraz nemohl být nadšenější, nesnášela, když nebyla v lektvarech nejlepší. Teď už rozdělovala své tajemně nachystané ingredience do lektvaru do deseti různých lahviček. Spíše aby se vyhnul tomuto provokativnímu pohledu než z jakéhokoliv jiného důvodu, Harry se natáhl pro knihu Prince dvojí krve a otočil několik stránek.
A tam to bylo, načmáráno přes dlouhý seznam protijedů.
Vložte do hrdla bezoár.
Harry na ta slova chvíli zíral. Neslyšel už kdysi dávno o bezoáru? Nezmiňoval se o něm Snape při jejich úplně první hodině? "Kámen, vyjmutý z kozího žaludku, který vás ochrání před většinou jedů."
Nebyla to odpověď na jeho problém s Golpalottovým lektvarem, a kdyby byl Snape stále ještě jejich profesor, Harry by si to nikdy nedovolil, ale teď byla pravá chvíle na zoufalý čin. Rychle přešel ke skříni s ingrediencemi a prohledal ji. Odstrčil rohy jednorožce a zašmodrchané sušené byliny, až úplně vzadu objevil malou krabici na které stálo "bezoáry".
Otevřel ji, právě když Slughorn oznámil, "Dvě minuty do konce". Vevnitř leželo půl tuctu scvrklých předmětů, které vypadaly spíš jako sušené ledviny než skutečné kameny. Harry jeden popadl, vrátil krabici zpátky a vrátil se ke svému kotlíku.
"Čas... vypršel!" volal Slughorn vítězně. "Pojďme se podívat jak jste to zvládli! Blaise... co pro mě máte?"
Slughorn pomalu procházel kolem místnosti, zkoušejíc vícero protijedů. Nikdo nedokončil úlohu, i když Hermiona se snažila nacpat do svého kotlíku ještě nějaké přísady dříve, než k ní Slughorn přišel. Ron se na to úplně vykašlal, jen se snažil opatrně dýchat skrz oblak šedého dýmu, který zapáchal jako zkažená vejce. Harry stál a čekal, držíc při tom ve zpocené ruce bezoár.
Slughorn přišel k jejich stolu úplně nakonec. Čichl k Ernieho elixíru a s úšklebkem přešel k Ronovi. U jeho kotlíku dlouho nepostával, ale odvrátil se a potichu říhl.
"A ty Harry," řekl, "co mi ukážeš?"
Harry natáhl ruku s bezoárem.
Slughorn se do jeho kotlíku podíval jen na okamžik. Harry v tu chvíli hádal, jestli na něho nezačne křičet. Pak ale pohodil hlavou a burácivě se rozesmál.
"Máš nervy, chlapče!" vyrazil ze sebe, vzal bezoár a podržel ho tak, aby ho viděla celá třída. "No, jsi jako tvoje matka... Nemůžu tě potrestat... Bezoár působí jako protijed proti všem lektvarům!"
Hermiona, dosud se samolibě usmívající, se sazí na nose, zpopelavěla. Její zpola dokončený protijed, obsahující 52 případ včetně kousku jejich vlasů...
Dívala se na Slughorna, který měl oči jen pro Harryho.
"Ale pro bezoár ses rozhodl sám, není-liž pravda, Harry." zaskřípala zubama.
"To je přesně ten individualistický duch, který potřebuje správný tvůrce lektvarů!" pronesl Slughorn šťastně, než stačil Harry zareagovat. "Přesně jako jeho matka, ta měla to samé individuální chápání výroby lektvarů, je nepochybné, že to zdědil po Lilly... ano, Harry, ano, držíš v ruce bezoár, samozřejmě, může to být způsob... ačkoliv všechno vždycky nemusí fungovat a jen velmi zřídka se stane, že má cenu vědět, jak namíchat protijed..."

Jen jedna jediná osoba v místnosti vypadala rozzuřeněji než Hermiona, a to byl Malfoy, který, jak Harry s potěšením sledoval, kolem sebe vylil něco, co vypadalo jako kočičí zvratky. Ještě předtím, než mohl projevit svou zuřivost nad tím, jak se Harry mohl dostat mezi nejlepší žáky, aniž by pro to cokoliv udělal, zazvonil zvonek.
"Je čas se sbalit!" prohlásil Slughorn. "A uděluji dalších deset bodů Nebelvíru, za tu čirou troufalost!"
Stále se pochichtávajíc, odkolébal se zpět ke svému stolu vpředu ve sklepení.
Harry lelkoval vzadu, přesouvajíc nepořádek z lavice do své tašky příliš dlouho. Ani Ron, ani Hermiona mu nepopřáli štěstí, když odcházeli, oba vypadali docela naštvaně. Nakonec zůstal Harry v místnosti se Slughornem sám.
"Tak běž, Harry, nebo se opozdíš na svou další hodinu," řekl Slughorn vlídně, zaklapávajíc zlatou přezku svého kufříku potaženého dračí kůží.
"Pane," pronesl Harry, připomínajíc si, jak Voldemort umí být velmi přesvědčivý, "chtěl bych se Vás na něco zeptat."
"Jen se ptej, můj drahý chlapče, jen se ptej..."
"Pane, rád bych věděl, co víte o... o horcruxech?"
Slughorn ztuhl. Jeho okrouhlá tvář vypadala, jako by se měla zhroutit do sebe. Olízl si rty a chraplavě řekl, "Co jste to říkal?" "Ptal jsem se vás, jestli něco víte o horcruxech, pane. Víte-"
"Brumbál tě k tomu přemluvil," zašeptal Slughorn.
Jeho hlas se úplně změnil. Nebyl žoviální jako obvykle, ale zaskočený. Zašmátral ve své náprsní kapse a vytaženým kapesníkem si otřel čelo.
"Brumbál ti ukázal tu - tu vzpomínku," řekl Slughorn. "No? Je to tak?"
"Ano," přitakal Harry, protože si pomyslel, že nebude k ničemu lhát.
"Ano, samozřejmě," řekl Slughorn potichu se stále popelavou tváří. "Samozřejmě... Takže když jsi viděl tu vzpomínku, Harry, musíš vědět, že vím něco - něco -," zopakoval to slovo důrazně "- o horcruxech."
Zdvihl svůj kufřík z dračí kůže, vrátil si kapesník zpět do kapsy a vyrazil k dveřím.
"Pane," zvolal Harry zoufale, "Myslel jsem si, že je v té vzpomínce něco víc -"
"Ano?" odvětil Slughorn. "Tak jsi se spletl… SPLETL!"
Dořekl poslední slovo a než stihl Harry cokoliv říci, zavřel za sebou dveře.
Ani Ron ani Hermiona nebyli k Harrymu soucitní, když jim o tom vyprávěl, Hermiona byla stále otrávená z toho, že Harry triumfoval bez toho, že by cokoliv udělal. Ron byl zase naštvaný, že mu Harry ten bezoár neporadil.
"Vypadalo by to hloupě, kdybychom to udělali oba!" řekl popuzeně Harry. "Pochop, musel jsem se pokusit ho trochu obměkčit, abych se ho mohl ptát na Voldemorta, rozumíš? Bože, mohl by ses přestat třást jako rosol!" dodal podrážděně, když si všiml, jak se Ron při vyslovení toho jména zachvěl.
Rozzuřilo ho jeho selhání, štvalo ho i to, jaký postoj k tomu zaujali Ron s Hermionou. Několik dalších dnů Harry dumal nad tím, jak to příště se Slughornem udělat. Rozhodl se, že zatím nechá Slughorna na pokoji, tedy aspoň do té doby, než zapomene na všechno o horcruxech. Byl to nejlepší způsob, jak mu navodit falešný pocit bezpečí, před vracejícím se útokem.
Když ho Harry přestal svou otázkou obtěžovat, začal se k němu Slughorn znovu chovat mile, zřejmě mu ta věc vypadla z hlavy. Harry dokonce očekával pozvání na jeden z jeho večírků, které hodlal tentokrát přijmout, dokonce i na úkor famfrpálového tréninku. Jenže, žádné pozvání stále nepřicházelo. Harry se ptal i Hermiony a Ginny, ale žádná z nich ho také nedostala a ani nevěděli o někom, kdo by ho dostal. Harry se ptal sám sebe, jestli na něj Slughorn nezapomněl. Dokonce přemýšlel i nad tím, jestli s ním nevyčerpal všechnu svou trpělivost a další pokusy o jeho pozvání nevzdal.
Mezitím Hermionu poprvé za celou dobu zklamala bradavická knihovna. Byla z toho tak šokována, že zapomněla, že byla na Harryho naštvaná kvůli podvodu s bezoárem.
"Nenašla jsem jediné vysvětlení toho, co vlastně horcrux dělá!" vyprávěla mu, "Nikde nic! Dokonce jsem prolezla i celé oddělení s omezeným přístupem, hledala jsem těch nejhorších knihách kde se píše, jak uvařit ty nejhrůznější lektvary- nikde nic! Všechno co jsem našla bylo v Kouzlech nejohavnějších - poslouchej - „Horcrux, hříšný magický vynález, o kterém nebudeme mluvit ani ho popisovat.“ Proč se zmiňují o nějaké věci, když o ní pak nemluví?" řekla netrpělivě a rázně starou knihu zabouchla, až se z ní ozvalo tiché zasténání. "Ach, sklapni," vyštěkla, když ji narvala zpět do tašky.
S příchodem února sníh roztál a nahradilo ho studené a pochmurné vlhko. Nad hradem se stále držely šedivé mraky a trávníky byly neustále kluzké a plné bláta, díky neustálému chladnému dešti. A do toho všeho, čekala šesťáky jejich první hodina přemisťování. Stanovena byla na sobotu dopoledne, aby nemuseli přijít o žádnou normální hodinu a měla se konat ve Velké síni.
Když se Harry s Herminonou vrátili do velké síně (Ron přišel s Levandulí) zjistili, že stoly v síni zmizely. Déšť bubnoval do vysokých oken a začarovaný strop temně vířil nad shromážděnými profesorkou McGonagallovou, Snapem, Kratikontem a Prýtovou - řediteli bradavických kolejí - a malým kouzelníkem, ve kterém Harry poznal instruktora přeměňování z ministerstva. Byl zvlášť bezbarvý s průhlednými řasami, tenkými vlasy a vzdušně křehoučkým tělem, jako kdyby ho každý prudký závan větru mohl odnést. Harry přemýšlel jestli stálé mizení a objevování se mohlo nějak změnit jeho podstatu, nebo zda tato křehká stavba je ideální pro přání zmizet
"Dobré ráno" řekl ministerský kouzelník, když se všichni studenti shromáždili a ředitelé kolejí je přiměli ke klidu. "Mé jméno je Wilkie Twycross a budu vaším ministerským instruktorem v přenášení po následujících dvanáct týdnů. Doufám, že budu schopen připravit vás na test z přenášení v čase ... "
"Malfoyi, buďte zticha a dávejte pozor" křikla profoserka McGonagallová.
Všichni se ohlédli. Malfoy zrudl do temně růžové; vypadal vztekle když odstupoval od Crabbea, se kterým si dosud něco šeptali.

Harry se rychle ohlédl na Snapea, který se také díval mrzutě, ačkoliv Harry měl silné podezření, že to není kvůli Malfoyovi hrubosti, ale spíše faktu, že McGonagallová napomenula někoho z jeho koleje.
„- za tuto dobu by mnoho z vás mělo být schopno složit zkoušku," Twycross pokračoval, jako by ho nikdo nepřerušil.
„Jak byste měli vědět, je normálně nemožné přenášet se z, nebo na pozemky Bradavic. Ředitel zrušil toto omezení pouze na Velkou síň a to na jednu hodinu, abyste mohli cvičit. Měl bych zdůraznit, že se nebudete moci objevit za těmito zdmi této haly, a že by byla hloupost to zkoušet."
„Rád bych, abyste se každý postavil tak, aby jste měli před sebou pět stop volného místa."
Nastala velká tlačenice mezi studenty, natlačenými na sebe a strkajícími se mezi sebou. Ředitelé kolejí mezi nimi procházeli, řadili je a rozdávali příkazy.
„Harry, kam jdeš?" chtěla vysvětlení Hermiona.
Ale Harry neodpověděl; šel rychle skrz tlačenici, k místu, kde profesor Kratiknot zarovnával do řady hlouček studentů z Mrzimoru,všichni se tlačili dopředu, obešel profesorku Prýtovou, která seřaďovala do řady studenty Havrasparu... dotlačila Ernieho Macmillana až dozadu přímo za Malfoye, který se tvářil jako generál a vykládal něco Crabbeovi, stojícímu o 5 kroků dále a tvářícímu se vážně.
„Nevím jak dlouho ještě?" Malfoy po něm vyprskl, nedbajíc na Harryho stojícího přímo za ním. „Trvá to déle než jsem si myslel."
Crabbe otevřel ústa, ale Malfoy už začínal rozebírat další věc, kterou chtěl povědět.
„Podívej se, není to tvoje věc co dělám, Crabbe, ty a Goyle budete dělat, to co jste říkali a hlídat!"
„Řekl bych mým kamarádům o co jde, kdybych po nich chtěl aby hlídali ," zmínil se Harry, tak nahlas, aby ho Malfoy slyšel.
Malfoy se otočil na místě, jeho ruce vyletěly k hůlce, ale v tom momentě všichni čtyři ředitelé kolejí zakřičeli, „Ticho!" a znovu se rozhostilo ticho. Malfoy se pomalu podíval dopředu.
"Děkuji," řekl Twycross. "A nyní ..."
Zamával hůlkou. Před každým ze studentů se objevila stará dřevěná obruč.
"Důležité je, abyste si při přemisťování zapamatovali 3 U!" řekl Twycross. „Určení cíle. Usměrnění. Úvaha!
„Krok první: zaměřte svoji mysl na cílový směr," řekl Twycross. „V tomto případě, na vnitřek vaší obruče. Přirozeně se zkoncentrujete na Váš cíl."
Všichni se potají rozhlíželi kolem sebe, aby zjistili, jestli se každý kouká na svojí obruč, potom v rychlosti udělali to co od nich chtěl. Harry upřeně hleděl na obloukovou cestu zaprášenou podlahou, ukončenou jeho obručí a opravdu zodpovědně se pokoušel nemyslet na nic jiného. Ukázalo se to jako nemožné, když se nemohl přestat dívat na co, co dělá Malfoy. "Krok druhý," řekl Twycross, "Usměrněte svou mysl, abyste si to místo mohli vizuálně představit! Ať vaše přání stoupá celým vaším tělem!"
Harry se letmo podíval kolem sebe. Kousek nalevo, Ernie Macmillan pozoroval svojí obruč tak pevně až mu z toho růžověla tvář; vypadal, že nabere rozměry velkého camrálu. Harry se pousmál a pustil se do pozorování vlastní obruče.
„Krok tři," zvolal Twycross, „Už dám jenom příkaz... osvětlíte si bod, otevřete si dveře do ničeho, pohybujte se podle kroku jedna. Na můj povel, teď ....jedna..."
Harry se znovu rozhlédl; většina přítomných vypadala vzrušeně nad tím, že se budou přemísťovat tak rychle. Harry se pokusil zaměřit své myšlenky znovu na obruč; zapomněl o čem byly ty jeho tři U.
- TŘI!"
Harry se zatočil na místě, ztratil rovnováhu a málem upadnul. Nebyl jediný. Celá hala byla najednou plná ohromených lidí; Neville ležel na zádech; Ernie Macmillan skákal piruety na jedné ruce kolem své obruče a vypadal vystrašeně, dokud nezahlédnul pohled Deana Thomase, který se mu bouřlivě smál.
„Nevadí, nevadí," řekl Twycross suše, kdo by očekával cokoliv lepšího. „Zvedněte své obruče, prosím, a zpět do výchozích postavení..."
Druhý pokus nebyl o nic lepší než ten první. Třetí byl zrovna tak špatný. Jen při čtvrtém se stalo něco zvláštního. Ozval se příšerný bolestný jekot a všichni se začali vystrašeně rozhlížet, aby zahlédli Susan Bonesovu z Mrzimoru jak se kymácí a její levá noha stále stála pět stop od ní, na místě, kde začala.
Ředitel koleje se na ni zaměřil; najednou se ozvala velká rána a objevil oblak růžového kouře, který začal mizet a ukázal vzlykající Susan, která měla už svou nohu zpět, ale vypadala vyděšeně.
„Oddelění náhodných částí těla" řekl Wilkie Twycross klidně, „nastane, pokud mysl není dostatečně soustředěna. Musíte se soustředit nepřetržitě na místo určení a na pohyb bez nenávisti a s rozvahou... tak."
Twycross předstoupil dopředu, otočil se na místě s rozpřaženýma rukama a zmizel ve víru róby aby se objevil vzadu v hale. „Pamatujte na ty tři základní věci," řekl, „a zkoušejte to znovu ... jedna -dva - tři -"
Během další hodiny bylo Susanino oddělení nejzajímavější, co se stalo. Twycross nevypadal znechuceně. Když si zapínal svůj kabát, řekl pouze, „Tak do příští soboty. A nezapomeňte: Určení cíle. Usměrnění. Úvaha!."
Pak mávnul hůlkou, kruhy zmizely a on vyšel z haly doprovázený Profesorkou McGonagallovou. Začalo se mluvit, až když se lidé začali pohybovat směrem ke vstupní hale.
„Tak jak ti to šlo?" zeptal se Ron, spěchajíc za Harrym. „Myslím že jsem něco cítil při posledním pokusu - bylo to jako mravenčení v noze."
„Řekla bych že jsou ti jen těsné slipy, Won-Wonku," ozval se hlas za nimi, který patřil culící se Hermioně.
„Já necítil nic,"ignoroval Harry přerušení. "Ale je mi to docela jedno -"
„Co tím myslíš, že je ti to jedno... nechceš se naučit Přemisťování?" řekl Ron nevěřícně.
„Opravdu o to moc nestojím,vážně, dávám přednost létání," řekl Harry, otáčejíc se přes rameno po Malfoyovi, a když vešli do Vstupní síně velmi zrychlil. „Podívej musíme si pospíšit, je tu něco chci udělat ..."

Zmatený Ron běžel za Harrym, který se vydal do Nebelvírské věže.Byli nepříjemně zdrženi Protivou, který se vecpal do dveří ve čtvrtém patře a odmítl kohokoliv pustit pokud si nezapálí paty, ale Harry s Ronem se prostě otočili a použili jednu ze svých osvědčených zkratek a za pět minut prolézali portrétem.
„Nechtěl bys mi teď říct co to vlastně děláme?“ zeptal se těžce oddychující Ron.
„Nahoru,“ řekl Harry, přešel společenskou místnost a zamířil ke schodům do chlapeckých ložnic.
Jejich pokoj byl - jak Harry doufal - prázdný. Ron nedočkavě pozoroval jak Harry otevřel svůj kufr a začal se v něm přehrabovat..
„Harry ...“
„Malfoy používá Crabba a Goyla jako hlídky.Právě se domlouval s Crabbem. Chci prostě vědět... aha.“
Našel to co hledal, složenou čtvrtku čistého papíru, kterou který nyní uhladil a poklepal na ni špičkou své hůlky.
"Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti... ale Malfoy taky."
Povrch Pobertova plánku konečně zhnědl. Byl to detailní plán hradu, kde se každá osoba pohybovala kolem, drobounké černé stopy označovaly každého obyvatele hradu.
"Pomoz mi najít Malfoye," řekl Harry naléhavě.
Mapa ležela na jeho posteli a on a Ron se nad ni nakláněli a pátrali.
"Támhle!" vykřikl Ron asi po minutě. "Je ve společenské místnosti Zmijozelu, podívej... s Parkinsonovou, Zabinim, Crabbem a Goylem..."
Harry se zklamaně podíval na plánek ale rozhodl, že se na něj spolehne.
"Tak ho teda budeme odteď sledovat." řekl pevně. " A v momentě, kdy uvidím, že unikl mé pozornosti a Crabbe a Goyle někde hlídají, vezmu si neviditelný plášť a zjistím, co-"
Byl přerušen tím, že do koleje vešel Neville, který s sebou přinesl silný zápach pečetního vosku a začal se přehrabovat v kufru, hledajíc čisté trenýrky.
I přes své odhodlání chytit Malfoye, neměl Harry v nadcházejících týdnech ani trochu štěstí. I když prohledával mapu tak často jak mohl, někdy dokonce bezpotřebně během hodin chodil na záchod, aby ji mohl prozkoumat, ale ani jednou nezahlédl Malfoye na žádném podezřelém místě. Nesporně vídal Crabba a Goyla pohybovat se samotné častěji než obvykle, někdy zůstávali nehybně stát na jednom místě v opuštěných chodbách, ale za těchto chvil nejenže Malfoy nebyl nikde blízko, ale dokonce se ani neobjevoval na mapě. To bylo záhadné. Harry si pohrával s myšlenkou že Malfoy dokonce opouštěl školní pozemky, ale nevěděl, jak by to mohlo být možné, za tak vysokých bezpečnostních podmínek, které teď byly na hradě stanoveny.
Mohl se jenom domnívat že Malfoye pouze pokaždé přehlédl mezi stovkami černých teček na mapě. A to, že Malfoy, Crabbe a Goyle nejspíš šli každý jinou cestou, i když byli většinou stále spolu se stává, jak lidi stárnou. Ron a Hermiona byli živými důkazy, jak si Harry uvědomoval.
Únor se pomalu blížil k březnu bez změny v počasí, až na to, že teď foukalo stejně často, jako pršelo. Za obecné nevole bylo ve všech společenských místnostech vyvěšena oznámení, že další výlet do Prasinek byl zrušen.
Ron byl rozhořčený. " To bylo na moje narozeniny!" řekl " na to jsem se těšil!"
"Není to ale nic překvapujícího, ne?" řekl Harry. " Ne po tom, co se stalo Katie." Ještě stále se nevrátila ze sv. Munga.co víc, další zmizení byla nahlášena v Denním Věštci, včetně několika příbuzných bradavických studentů.
"Teď jen to jediný, na co se můžu těšit, bude to stupidní přemísťování! " řekl Ron naštvaně. "Fakt skvělej narozeninovej dárek..."
Během dalších tří hodin se přemisťování zdálo tak těžké, jako nikdy, i když se několika lidem podařilo se rozlomit. Frustrace byla vysoká a ve vzduchu visel nepříjemný pocit vůči Wilkiemu Twycrossovi a jeho třem "U", kterými bylo inspirováno mnoho jeho přezdívek, z nichž nejslušnější bylo "úchylné účko " a "úmorný umanutec"
„Všechno nejlepší k narozeninám Rone,“ řekl Harry ráno prvního března, když je s hlasitým lomozem - jak odcházeli na snídani - vzbudili Seamus a Dean. "Tady máš dárek"
Hodil balíček Ronovi na postel na hromádku mezi ostatní, o kterých se Harry domníval, že je v noci přinesli domácí skřítkové.
Zatímco se Harry přehraboval v kufru, aby našel Pobertův plánek, který pečlivě schovával po každém použití, Ron rozbalil papír který právě Harry vytáhl z pod postele a ospale pronesl "Na zdraví".
Harry mezitím vyházel polovinu věcí z kufru, než plánek našel schovaný pod srolovanými ponožkami, kde stále ukrýval lahvičku s lektvarem štěstí jménem Felix Felicis.
„Dobrá,„ zamumlal Harry, vzal si plánek k sobě do postele, poklepal na něj hůlkou a zašeptal: „Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti“, tak aby to Neville, který šel právě kolem jeho postele, neslyšel.
„Parádní, Harry!“ vyjekl Ron nadšeně a zamával novými brankářskými rukavicemi, které mu Harry věnoval.
„V pořádku,“ řekl Harry roztržitě, zatímco hledal Malfoye ve Zmijozelské ložnici. „Hej... Myslím, že není v posteli...“
Ron neodpověděl; byl příliš zaujatý rozbalováním dárků, každou chvíli je komentoval výkřiky radosti.
„Letošní úlovek je vážně bezva“ oznámil Ron a ukazoval těžké zlaté hodiny se zvláštními symboly na okraji ciferníku a malinkými hvězdičkami místo ručiček. „Vidíš co mi mamka s taťkou dali? Krindapána, a to příští rok už budu plnoletý...“
Harry mrknul na hodiny, zamumlal "Bezva" a zase se zadíval na plánek. Kde je Malfoy? Vypadá to, že není ani na snídani u Zmijozelského stolu ve Velké Síni, ani nikde poblíž Snapea v jeho pracovně, není dokonce ani na toaletách nebo na ošetřovně...
„Chceš jeden?“ zahuhlal Ron s plnou pusou a podal Harrymu krabici kotlíkových keksů.
„Ne děkuji,“ řekl Harry, se zdviženým zrakem. „Malfoy znova utekl!“
„To není možné,“ řekl Ron, házejíc si další čokoládovou žabku do úst, když si uklízel postel.“No tak. Jestli si nepospíšíš, budeš se muset přemisťovat s prázdným žaludkem ... možná to bude lehčí - myslím ..."
Ron se ze zájmem podíval do krabičky s čokoládovými žabkami, pokrčil rameny a vrhnul se na třetí kousek.

Harry poklepal na Pobertův plánek svojí hůlkou a pronesl „Neplecha ukončena“ i když se tak nestalo, a zamyšlený se obléknul. Musí být nějaké vysvětlení pro Malfoyova častá zmizení, ale on prostě nemohl přijít na to čím to je. Nejlepším způsobem by bylo mu to říci, ale já s neviditelným pláštěm - to by bylo opravdu nepraktické; měl vyučování, famfrpálový trénink, domácí úkoly a přemisťování; nemohl pronásledovat Malfoye kolem školy celý den, nikdo by mu jeho nepřítomnost neodpustil. „Připravený?“ zeptal se Ron.
Byl na půli cesty do klubovny když zjistil, že Ron se nehýbe, ale je nakloněný nad svojí postelí, hledící na zaprášené okno se zvláštním soustředěným výrazem na tváři. „Rone? Snídaně.“
„Nemám hlad,“
Harry se po něm ohlédl.
„Myslel jsem si, že jsi říkal -?“
No tak dobře půjdu dolů s tebou,“ povzdychl si Ron, „ale opravdu nebudu jíst.“
Harry se na něj zkoumavě podíval.
„Právě jsi snědl polovinu krabičky čokoládových žabek, že?“
„Ne proto“ vzdychl Ron znova. „Ty to... ty to nepochopíš.“
"No dobře," řekl rozpačitý Harry a otevřel dveře.
"Harry!" zakřičel náhle Ron.
"Co je?"
"Harry, nemůžu to vydržet!"
"Co nemůžeš vydržet?" zeptal se Harry a opřel se o pilíř. Ron byl velice bledý a vypadalo to, jako by každou chvíli měl zvracet.
"Nemůžu přestat na ni myslet!" řekl Ron hrdě.
Harry na něj civěl. Neočekával to a nebyl si jist, zda-li to chce vůbec slyšet. Můžou být s Ronem přátelé, ale když uslyší slovo Levandule, raději by jednu Ronovi vrazil.
"Proč jsi nechtěl snídat?" zeptal se Harry, snažící se vložil trochu obyčejného rozumu do jednání.
"Nevím, jestli ví vůbec o tom, že existuji," řekl smutně Ron.
"Ona určitě ví, že existuješ" zarazil ho Harry. "Určitě si pamatuje líbání, nebo ne?"
Ron mrkl.
"O kom jsi mluvil?" řekl Harry aby upustil od konverzace.
"Romilda Vaneová" pronesl lehce Ron tak potěšeně, jako kdyby ho zasáhl paprsek toho nejčistějšího slunečního světla. Vždy zírali na každého jiného a téměř celou dobu než Harry řekl "To je vtip, dobře? Vtipkuješ."
"Myslím... Harry, myslím, že ji miluji..." řekl Ron tlumeným hlasem
"Tak dobře," řekl Harry, přikročil k Ronovi, aby se lépe podíval na jeho ospalé oči a bledou tvář "Dobře... Řekni to znova a jasně."
"Miluju ji," řekl Ron bez dechu. "Viděl jsi její vlasy, jsou tak krásné, lesklé a jemné... A její oči? Její velké černé oči? A její -"
"Toto je sice velmi vtipné," řekl Harry netrpělivě, "Ale konec vtipkovaní, jasný? Přestaň."
Otočil se k odchodu; udělal dva kroky k dveřím, které byli před ním, když ho ohlušující úder zasáhl do pravého ucha. Zmateně se podíval kolem sebe. Ronova pěst byla znova napřáhnutá, jeho tvář byla naplněná hněvem; bylo na něm vidět, že chce zaútočit znovu.
Harry reagoval instinktivně; jeho hůlka vystřelila z jeho kapsy a okamžitě ho napadlo kouzlo: „Lelicorpus!“
Ron zavřískl když se převrátil vzhůru nohama; bezmocně se kýval, nahoru a dolů a plášť z něho visel.
"Co to bylo?" zakřičel Harry.
"Zranil jsi moje city, Harry! Řekl si, že to byl vtip!" křičel Ron, který červenal když se mu krev naháněla do hlavy.
"To je šílené!" řekl Harry. "Co se to -?"
A potom uviděl otevřenou krabici ležící na Ronově posteli a pravda ho zasáhla silou rozběhnutého trolla.
"Kde si vzal ty kotlíkové keksy?"
"To byl narozeninový dárek!" křičel Ron, otáčející se pomale ve vzduchu jak se snažil vysvobodit. "Někdo ti je nabídl, že?"
"Vzal jsi je z podlahy, je to tak?"
"Spadli z mojí postele, jasný? Pusť mě!"
„Nespadly z tvojí postele, blbe, nechápeš? Byly moje, vyhodil jsem je z kufru když jsem hledal mapu. To jsou ty kotlíkové keksy, co mi Romilda dala před Vánoci, jsou všechny naplněné nápojem lásky!!“ Ale Ron zaregistroval asi jen jedno slovo..."Romilda?" zopakoval "Říkals Romilda? Harry - ty ji znáš? Mohl bys mě představit?“
Harry zíral na kymácejícího se Rona, jehož obličej byl teď plný naděje a zápasil s obrovským pokušením se rozesmát. Část z něho - část nejblíže jeho pulzujícímu pravému uchu - pokládala za velice dobrý nápad Rona zklamat a nechat ho bláznivě běhat dokud lektvar nevyprchá... ale na druhé straně mají být přátelé, Ron nebyl sám sebou, když zaútočil a Harry se domníval že by si zasloužil další ránu pěstí kdyby Rona nechal vyznat Romildě Vaneové nehynoucí lásku.
"Jo, seznámím tě, " řekl Harry, přičemž rychle přemýšlel. "Teď tě pustím dolů, OK?" nechal Rona spadnout zpět na zem (ucho ho dost bolelo), ale Ron se s širokým úsměvem postavil zpět na nohy. "Bude u Slughorna v kabinetě, " řekl s jistotou Harry", ukazujíc cestu ke dveřím.
"Proč tam bude?" zeptal se Ron horlivě, a spěchal, aby nebyl pozadu.
"Má s ním hodiny lektvarů navíc," řekl Harry, přičemž si divoce vymýšlel.
"Možná bych se mohl zeptat, jestli bych je mohl mít s ní?" řekl dychtivě Ron.
"Skvělej nápad," řekl Harry. Levandule čekala vedle portrétu, problém, o němž Harry dopředu neuvažoval. "jdeš pozdě, Won-Wonku, " trucovala. " mám pro tebe dárek k -"
"Nech mě na pokoji" řekl netrpělivě Ron, "Harry mě jde představit Romildě Vaneové."

A beze slova, které by jí řekl, se protlačil ven otvorem v portrétu. Harry se snažil udělat na Levanduli omluvný obličej, ale možná, že by to dopadlo jednoduše vtipně, protože vypadala mnohem víc dotčeně než kdy jindy, když se Buclatá dáma pootočila, aby za nimi zavřela.
Harry měl trochu obavy, že Slughorn možná bude na snídani, ale šel otevřít dveře kanceláře na první zaklepání, měl na sobě zelený sametový župan a k němu ladící noční čapku a mžoural na něho poněkud skelným pohledem.
„Harry“, zamumlal. „Na návštěvu je velmi brzy...V neděli obvykle spím dlouho...“
„Pane profesore, vážně se omlouvám, že vás ruším,“ řekl Harry tak tiše, jak to jen bylo možné, zatímco Ron stál na špičkách pokoušejíc se vidět kolem Slughorna do jeho kabinetu, „ale můj kamarád Ron si omylem lokl Elixíru lásky. Nemohl byste mu dát protilátku? Měl bych ho vzít k madam Pomfreyové, ale s nejvyšší pravděpodobností nebudeme mít nic z Weaslyova Kouzelného Hvízdání, víte... prekérní záležitost...“
Myslel sis, že bys ho mohl vybičovat k nápravě, Harry, takový expert na lektvary jako ty?“ zeptal se Slughorn.
„Eh,“ řekl Harry, trochu šílený strachem tím, že ho Ron vrazil loktem mezi žebra při pokusu donutit ho jít do místnosti, „tak tedy, nikdy jsem nemíchal protilátku na Elixír lásky, pane, a mimochodem jestli to správně chápu, Ron možná udělal něco vážného - ...“
Ron v tu chvíli zasténal, což bylo prospěšné celé situaci: „Nevidím ji. Harry - on ji skrývá?“
„Byl ten lektvar nějakou dobu starý?“ zeptal se Slughorn a spočinul očima na Ronovi s odborným zájmem. „Mohou se posílit, jak víš, čím později jsou užívány.“
„To by hodně vysvětlovalo,“ zasupěl Harry, teď rozhodně zápasíc s Ronem, aby ho udržel během Slughornova klepání. „Dneska má narozeniny, pane profesore,“ přidal prosebně.
„Oh, dobře, tím pádem pojďte dovnitř,“ řekl Slughorn, který se nechal obměkčit. „Mám všechno nutné zde ve své brašně, není to složitá protilátka...“
Rozčilený Ron vpadl do Slughornovy pracovny, zakopl o střapatou podnožku a chytil Harryho kolem krku, aby znovu nabyl rovnováhy, a zamručel: „Neviděla to, že ne?“
"Ještě tady není," řekl Harry, dívajíc se na Slughorna, jak otevírá svůj kufřík s lektvary a přidává špetku toho a tamtoho do malé křišťálové lahvičky.
"To je dobře,“ řekl Ron ohnivě, "jak vypadám?"
"Moc hezky," řekl Slughorn hladce, podávajíc Ronovi sklenici průzračné tekutiny, "tak , tohle teď vypijte, je to tonikum na nervy, udrží vás to klidným až přijde."
"Skvěle, " řekl Ron dychtivě a hlasitě spolkl protijed.
Harry a Slughorn se na něj dívali. Ron se na ně chvíli usmíval, pak, velice pomalu, mu široký úsměv polevil, až nakonec zmizel a byl nahrazen výrazem obrovského zděšení.
"Tak, zpátky v normálu?" řekl Harry a široce se usmál. Slughorn se uchechtl.
"Moc děkuju, pane profesore."
"Za nic, synku, za nic." řekl Slughorn, zatímco se Ron zhroutil do křesla poblíž, tvářic se zničeně. "Něco na povzbuzení, to je co potřebuje, " pokračoval Slughorn, přičemž se hrabal ve stolku s pitím. "Mám máslový ležák, mám víno, mám poslední láhev této dubové medoviny... hmmm... to jsem chtěl dát Brumbálovi k Vánocům... no nic..."pokrčil rameny... "nemůže postrádat to, co nikdy neměl! Proč to neotevřít a neoslavit narozeniny pana Weasleyho? Nic nezažene bodavou bolest nenaplněné lásky tak, jako veselý duch..." znovu se uachechtl a Harry se přidal.
Tohle bylo poprvé co byl se Slughornem téměř sám od jeho prvního nepovedeného pokusu z něj vytáhnout jeho pravdivou vzpomínku. Možná, že kdyby Slughorna jen udržel v dobré náladě... možná že kdyby vypili celou láhev dubové medoviny... " tak, tady máš, Ralfe" řekl Slughorn, podávajíc Harrymu a Ronovi sklenici medoviny, než sám zvedl tu svoji." tak, všechno nejlepší k narozeninám, Ralfe-"
„- Rone -“ zašeptal Harry.
Ale Ron, který nevypadal, že by poslouchal, hodil do sebe medovinu a polknul.
Po sekundě, ne delší než jeden úder srdce Harry uviděl, že něco bylo opravdu špatně a Sluhhorn se tvářil, že o ničem neví.
„- a doufám, že toho máš víc -
„Rone!“
Ron pustil sklenici; spadnul z pokrčené stoličky, jeho končetiny sebou nekontrolovatelně trhaly. Pěna mu vytékala z úst a oči se mu tlačily z hlavy.
„Profesore!“ zvolal Harry. „Udělejte něco!“
Ale Slughorn vypadal pořádně vylekaný. Ron sebou sekl a začal se dusit: jeho kůže začala modrat.
„CO - ALE -“ zabrblal Slughorn.
Harry vyskočil a rozběhl se k Slughornovu otevřenému lektvarovému zásobníku, vytáhl džbán a pouzdro, zatímco Ron bublavě chrčel. Potom našel to, co hledal scvrknutý bezoár - velký jako kamínek a sebral ho z Slughornových elixírů.
Přiběhl nazpátek k Ronovi, otevřel mu ústa a vhodil bezoár do jeho úst. Ron se zachvěl, začal prudce lapat po dechu, který se mu začal ustalovat.

Kapitola devatenáctá – Skřítčí ocasy

zpět na začátek knihy

„No , nakonec, nebyly to Ronovy nejlepší narozeniny?“ řekl Fred
Byl večer, v nemocnici byl klid, okna byly zastřené, lampa svítila. Pouze Ron ležel v posteli, Harry, Hermiona a Ginny seděli kolem něj, strávili celý den čekáním za dvojitými dveřmi, pokoušejíc se nahlédnout kdykoli někdo šel dnu, nebo ven. Madam Pomfreyová jim povolila vstup v osm hodin večer. Fred a Georg přišli po desáté.
„ Není to, jak jsme si představovali, že ti dáme dárek,“ řekl Georg nahlas, pokládajíc velký zabalený dárek k Ronově posteli a posadil se k Ginny.
„Když jsme malovali scénu, byl při vědomí,“ řekl.Fred.
„Byli jsme v Prasinkách, chtěli jsme ho překvapit,“ řekl Georg.
„Vy jste byly v Prasinkách?“ zeptala se Ginny podívajíc se nahoru.
„Uvažovali jsme, že koupíme Zonko’s, “ řekl Fred sklíčeně,“Bradavická větev, jak víte,“ ale je to celé na prd, pokud nemůžete tento víkend jít ven koupit materiál… Ale nevadí, nechme to tak.“
Přitáhl si křeslo k Harrymu a podíval se do Ronova bledého obličeje.
„Jak se to přesně stalo, Harry?“
Harry jim příhodu dovyprávěl, jak snad už stokrát Brumbálovi, Pomfreyová, Hermioně a Ginny.
„..a potom bezoár prošel dolů jeho hrdlem a jemu se začalo o něco líp dýchat, Slughorn běžel pro pomoc, McGonagallová a Pomfreyová vzaly Rona nahorů. Předpokládají, že bude v pořádku.Madam Pomfreyová řekla, že tady zůstane asi tak týden, dostane esenci z rue(diamanty??)…“
„Blimey, bylo štěstí, že jsi myslel na bezoár“ řekla Ginny tichým hlasem.
„Štěstí bylo, že někdo zůstal v místnosti,“ řekl Harry, který jediný zůstal chladný v přemýšlení nad tím, co by se stalo, kdyby nebyl schopen sáhnout na ten malý kámen (asi bezoár).
Hermiona vydala téměř neslyšitelný zvuk. Byla celý den výjimečně klidná. S bílým obličejem , otočena směrem k Harrymu, a chtějíc vědět, co se vlastně stalo, se neúčastnila Harryho a Ginniny naléhavé diskuse o tom, jak byl Ron otráven, ale jenom stála mezi nimi, se sevřenými rty a zachmuřeným výrazem v obličeji.
„Vědí to rodiče?“ zeptal se Fred Ginny.“ Viděly ho před hodinou, teď jsou u Brumbála v pracovně, ale každou chvíli se vrátí zpátky..“

Nastala chvilka ticha, všichni se dívali na Rona, tiše mumlajícího ve svém spánku.
„Takže jed byl v nápoji?“ zeptal se Fred tiše.
„Ano,“ řekl Harry tiše, nemohl myslet na nic jiného a byl rád, že může o tom znovu mluvit. „Slughorn ho vyčistil…“
„Byly by jsme schopni něco nalít do Ronovy sklenice, tak, aby to uniklo jeho pozornosti?“
„Pravděpodobně,“ řekl Harry.“Ale proč by chtěl Slughorn otrávit Rona?“
„Nevím,“ řekl Fred zamračeně. „Nemohl zamíchat sklenice omylem? Chtějíc dostat Tebe?“
„Proč by chtěl Slughorn otrávit Harryho? Zeptala se Ginny. „Nevím,“ řekl Fred, „ale tady je přece hodně lidí, kteří chtějí otrávit Harryho,že? Jediný vyvolený a všechno ostatní?“. „Myslíte , že Slughorn je smrtijed?“zeptala Ginny.….

„Všechno je možné,“řekl Fred. „může být pod kletbou Imperius.“ Řekl Georg. „Anebo může být nevinný,“ řekla Ginny. „Jed mohl být v láhvi, a to by potom bylo myšleno pro Slughorna.“
„Brumbál předpokládá, že Voldemort bude chtít Slughorna na svou stranu,“ řekl Harry. „Slughorn se ukrýval celý rok před příchodem do Bradavic..“. Myslel na vzpomínky, které Brumbál nebyl schopen ze Slughorna vytáhnout. „ Možná, že ho chce Voldemort uklidit z cesty, možná si myslí, že je pro Brumbála cenný.“
„Ale říkal si, že Slughorn plánoval dát th.u. Unie (co to je???) Brumbálovi na Vánoce,“ namítla Ginny. „Takže travič může stejně lehce chtít i Brumbála..“
„Travič nemohl znát Slughorna moc dobře, “ promluvila poprvé Hermiona. Sama byla překvapena, jak její hlas chladně zní. „Každý kdo ho zná ví, že je velká šance, že se ulakotí na něco dobrého pro sebe.“
Ron náhle nesrozumitelně zamručel. Zůstali tiše, úzkostlivě ho sledovali, nesrozumitelném mumlání začal chrápat.
Dveře ložnice se otevřely, Hybrid přicházel dlouhými kroky, s mokrými vlasy, ve vlajícím medvědím kožichu, s kuší v ruce zanechávajíc obrovské špinavé stopy na podlaze.
„Byl jsem v lese celý den,“ funěl. „ Aragogovi se pohoršilo, četl jsem mu .. nezůstal jsem ani na oběd, profesor Prýtová mi řekla o Ronovi (tady to je nepřesné – nedokončené slova). Jak mu je?“
„Ujde to, „ řekl Harry. „Všichni říkají, že bude v pořádku.“
„Ne víc než 6 návštěvníků najednou!“ hrozila madam Pomfreyová ze své kanceláře.
„Hagrid je šestý..“ Poznamenal Fred.
„Ach tak…“ řekla madam Pomfreyová, která Hagrida považovala za skupinku lidí vzhledem k jeho velikosti. Aby zakryla rozpaky, rychle odstranil špinavé šlápoty ze země.
„Nemohu tomu uvěřit,“ řekl Hybrid potřásajíc svou velikou hlavou. „Kdo by mu chtěl ublížit?“

„O tom právě diskutujeme,“ řekl Harry. „Nevíme.“
„Někdo má zášť proti Nebelvírskemu fanfrpálovému týmu..“ řekl Hagrid. „Nejdřív Katie, teď Ron..“
„Nechci vidět ubližovat někomu z fanfrpálového týmu.“

„Nemyslím že to je kvůli fanfrpálu, ale může tu být souvislost mezi útoky.“ řekla Hermiona.
„Jak si na to přišla?“ zeptal se Fred.
„Dobře. Kvůli jedné věci, která by měla být pro oba osudná, a nebyla, protože měli jednoduše štěstí. A další, ani jed ani náhrdelník nezískala osoba, kterou předpokládáme, že měly zabít. Samozřejmě,“ dodala hloubavě, „to znamená, že osoba, která za tím vším stojí je nebezpečná a nezáleží jí, kolik lidí usmrtí, než dosáhne svého vítězství.“

Než kdokoli stihl odpovědět na toto závažné prohlášení, otevřely se dveře a do místnosti vstoupili Weasleyovi. Chtěli se ujistit, že Ronovi se již ulevilo od jejich poslední návštěvy,nyní paní Weasleyová držela pevně Harryho.
„Brumbál nám řekl, jak si ho zachránil s tím bezoárem..“ vzlykala. „Ach, Harry, zachránil si Ginny, Artura a teď i Rona…“.
„Neplačte…nic jsem…“ mumlal Harry nešikovně. „Půl naší rodiny Ti vděčí za život, chtěl bych Ti poděkovat.“ Řekl pan Weasley zastřeným hlasem. „Bylo štěstím pro naší rodinu, když si Ron sedl s Tebou do kupé v Bradavickém expresu.“

Harry marně hledal odpověď, když jim madam Pomfreyová připomenula, podmínku maximálně 6 návštěvníků. Harry a Hermiona se zvedli odchodu následovaní Hagridem.
„Je to hrozné, „ mumlal si Hagrid do brady, když odcházeli chodbou ke schodišti. „Nové bezpečnostní opatření…přesto nejsou žáci chráněni..Brumbál má z toho hlavu v pejru…on moc neříká, ale můžu říct..“
„Nemá žádné řešení?“ zeptala se Hermiona zoufale.
„Vím, že má spoustu řešení, taková hlavička jako von,“ řekl Hagrid. „ale neví, ani kdo poslal náhrdelník, ani kdo nalil jed do vína, nebyli totiž chyceni. Co mě trápí, je jak dlouho zůstanou Bradavice otevřeny, když jsou studenti napadáni. Tajemná komnata je zas otevřena, že? Rodiče budou brát žáky domů a školní rada…“
Hagrid se zastavila tiše pokračoval:“ a školní rada se rozhodne Bradavice zavřít…“
„Určitě ne,“ řekla Hermiona, vypadajíc ustaraně.
„Musíš se na to podívat jejich očima,“ řekl Hagrid. „Je to přeci teď riziko posílat děcka do Bradavic, ne? Jasně, že se předpokládají nehody, když je tolik nezletilých kouzelníku pokupě, ale vraždy? To je něco jiného. Není divu, že Brumbál se zlobí na Snapea
Hagrid se zarazil s provinilým výrazem v obličeji.
„Co?“ vykřikl Harry. „Brumbál se zlobí na Snapea?“
„NIc jsem neřekl,“ pronesl Hagrid, ale obraz paniky v jeho obličeji byl víc než jasný. „podívejte se ne hodinky, je už téměř půlnoc, musím..“
„Proč se Brumbál zlobí na Snapea?“ zeptal se Harry hlasitě.
„Nekřič takhle na mě,Harry,“řekl Hagrid vystrašeně a nervózně.“Myslíš, chci ztratit kvůli toho zaměstnání?Podívej, hmm, víš...nepředpokládám…..teď bychom ….starost o obranu proti magiji“
„Co Snape udělal?“ zeptal se rozhodně a s nátlakem Harry.
„Já nevím, Já jsem to všechno neslyšel…já jsem šel do lesa, ..já jenom slyšel jak se baví. Nechci přitahovat na sebe pozornost, já jsem, prostě to nešlo neslyšet..“
„Dobře, tak o čem se bavili...?“ spěchal Harry.

„Snape řekl Brumbálovi, že si dovolil moc… a že to nebude víc dělat..
„Co? Co nebude dělat?“
„Já nevím, znělo to, jako kdyby se Snape cítil přepracovaný a nakonec, Brumbál mu to řekl na rovinu, a on souhlasil, že to udělá a to vlastně bylo všechno co jsem slyšel. Pěkné kvítko. Pak říkal něco o Snapeovém vyšetřování v Zmijozelské koleji. Ne, to není nic zvláštního.. Hagrid dodal rychle, když viděl jak si Harry a Hermiona vyměnili významné pohledy.“ Všichni ředitelé kolejí dostali za úkol prošetřit tu záležitost s náhrdelníkem.“
„Ano, ale Brumbál se nehádal s dalšími řediteli kolejí, že?“ poznamenal Harry.
„Podívej se,“řekl Hagrid a popravil si kuši v ruce. „Já vím co si myslíš o Snapeovi, Harry. Ale já v tom nechci vidět víc, než v tom je.“
„Dávejte pozor.“ řekla Hermiona.
Otočili se právě včas, aby viděli stín Arguse Filcka vynořit se zpoza rohu za nimi, dřív než se objevila jeho hrbatá postava.
„Oho!“ zavýsknul. „Tak pozdě v posteli, to bude vězení..!“
„Ne Filchi, ne, nebude. Jsou se mnou, nevidíš?“ ozval se Hagrid.
„A jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se Filch nepříjemně.
„Já jsem jejich učitel! Ty plazivý hade..“zbrunátněl Hagrid.
Filch zmizel odporným sykotem. Pani Norrisová zmizela s ním a točila se kolem kožovitého kotníku..
„Běžte.“ Řekl Hagrid koutkem úst. Harrymu nebylo nutné říkat dvakrát, oba s Nemilnou spěchaly a Hagridovy a Filchovy zvuky zanikali v chodbě za nimi. Cestou potkali Protivu u Nebelvírské věže, ale ten celý proužkovaný byl otočen k příčině jekotu, chichotu a volání:
Když jsou ta proužky, když jsou tady trable
Zavolejte Protivu, ten udělá double.
Tlustá dáma dřímala a nechtělo se jí vstávat, ale vstala rychle a umožnila jim průchod do jejich milosrdně klidné a prázdné společenské místnosti. Nezdálo se, že by někdo věděl něco o Ronovi. Harrymu se ulevilo, byl unavený dotazováním za celý den. Hermiona mu popřála dobrou noc a odešla do dívčích ložnic, nechajíc Harryho samotného. Harry si sedl do křesla u krbu a pozoroval dohasínající uhlíky.

Takže Brumbál se hádal se Snapem. Přesto , co Harrymu už řekl, přes trvání, že Snape má jeho plnou důvěru, přesto mu Snape pokazil náladu. Harry nevěřil, že by Snape vyšetřoval Zmijozelskou kolej, vlastně hlavně Draca Malfoye.
To byl důvod, proč Brumbál nechtěl, aby Harry udělal cokoli hloupého, vzal věci do vlastních rukou, proč předstíral, že neexistuje nic podezřelého? Zdálo se, že je to tak. Možná, že Brumbál nechce, aby cokoli Harryho vyrušilo z jeho učení, anebo ze získávání vzpomínek ze Slughorna. Anebo se Brumbál nechce říkat o svých podezřeních vůči personálu 16 letému kouzelníkovi…
„Tady jsi, Pottere!"
Harry vyskočil v šoku na nohy, jeho hůlka byla v pohotovosti. Byl přesvědčen, že společenská místnost je prázdná, nebyl připraven na náhle se objevivší postavu ze vzdáleného křesla. Byl to Cormac McLaggen.
„Čekal jsem, až se vrátíš," nevšímaje si Harryho vytaženou hůlku.
„Musíme se jít vyspat. Viděl jsem, jak brali Rona na ošetřovnu, Nevypadá, že by měl být fit pro zápas v příštím týdnu."
Trvalo několik okamžiků, než si Harry uvědomil, co Cormac říká.
„Aha, jasně..fanfrpál….Harry se posadil, dal si hůlku zpátky za opasek a rukou si projel ve vlasech. „ Jasně..příští týden nebude schopen hrát…"
„No v tom případě, bych mohl dělat brankáře, ne?"
„Ano," řekl Harry, „ předpokládám, že jo…"
Nemohl si vzpomenout na žádné argumenty proč ne, konec konců na zkouškách skončil druhý.
„Výborně," řekl Cormac spokojeně. „Kdy je trénink?"
„Co? Aha…jasně…zítra večer."
„Dobře. Měly bychom si to říct na rovinu, Mám několik nápadů ohledně strategie, které mohou být užitečné."
„Dobře," řekl Harry bez nadšení. „Pobavíme se o tom zítra,…jsem strašně unavený…"
Zpráva, že byl Ron otráven se rychle roznesla druhého dne, ale už to nezpůsobilo takovou senzaci, jako útok na Katie. Zdálo se, že si všichni myslí, že to byla nehoda, jelikož se to stalo v Potion master's room(nevím jak to přeložit) a dostal hned antidotum, takže nebyl v ohrožení života. Ve skutečnosti žili nebelvirští očekáváním nadcházejícího utkání mezi Nebelvírem a Mrzimorem, mnozí chtěli vidět Zachariáše Smitha – chytače Mrzimoru- a jeho potrestání za jeho komentáře při utkání proti Zmijozelu.
Harry se však vůbec o fanfrpál nezajímal, byl posedlý Dracem Malfoyem. Neustále sledoval Pobertův plánek, čekal na svou šanci a několikrát i vyrazil, ale nikdy ho nezastihnul u něčeho zakázaného. A stále tady bylo několik nevysvětlitelných zmiznutí Draca z mapy….
Harry se však neměl moc času tomuto problému věnovat. Škola, fanfrpál, a hlavně fakt, že byl neustále pronásledován Levandulí Brownovou a Cormac McLaggenem.
Nedalo se říct, kdo ho z těch dvou obtěžuje víc. McLaggen ho zasypával konstantním proudem rad a nápadu, jak dosáhnout, aby byl lepším brankářem než Ron, po několika trénincích podrobil své kritice všechny členy týmu, vnucoval Harrymu své nápady tak dlouho, až byl Harry nucen mu připomenout, kdo je kapitánem.
Mezitím Levandule se přikradla k Harrymu a bavila se s ním o Ronovi, co bylo pro Harryho téměř víc vyčerpávající než Cormacovi lekce fanfrpálu. Za prvé byla Levandule pobouřena, že jí nikdo neřekl,že je Ron na ošetřovně. „jsem jeho děvče, přeci?" ale naneštěstí se rozhodla, že Harrymu odpustí a nutila ho do dlouhých debat o Ronových pocitech, o dosti nepříjemných zkušenostech, které chtěl Harry co nejdříve zapomenout.
„Proč si o tom nepopovídáš s Ronem?" zeptal se Harry po nekonečně dlouhém dotazu, ve kterém bylo všechno od toho, co si Ron myslí o jejím novém oblečení až po dotaz, jestli si myslí, že její vztah s Ronem bez Ron jako vážný.
„Jo, já se ho zeptám, ale on vždy spí, když tam přijdu," odpověděla rozmrzele.
„Fakt?" podivil se Harry, protože, vždy našel Rona při vědomí zajímajícího se o spor mezi Brumbálem a Snapem a horlivost McLaggen.
„Stále ho navštěvuje Hermiona Grangerová?" zeptala se jednou náhle.
„Ano, určitě, jsou to přeci přátelé." Odpověděl Harry nešťastně.
„Přátelé..Nechtěj mě rozesmát." odvětila Levandule opovržlivě. „Nemluvila s ním týdny, ještě než začal chodit se mnou! Předpokládám, že s ním chce zas chodit.Teď je zajímavý…".
„Můžeš mi říct, co zajímavé na tom být otrávený?" zeptal se Harry. „Mimochodem, právě přichází McLaggen popovídat si o famfrpálu." Řekl náhle Harry a utekl únikovým vchodem přes zeď, dveřmi vypadajícími jako oplodní a sprintoval dolů pryč od Levandule a Cormaca.

Ráno se hrálo utkání mezi Mrzimorem a Nebelvírem. Harry se zastavil před začátkem u Rona. Ten byl rozzlobený, madam Pomfreyová ho nepustila na stadion, protože by mu rozrušení mohlo uškodit.
„Tak jak to vypadá s McLaggenem?" zeptal se nervózně, evidentně zapomněl, že tuhle otázku už položil Harrymu dva krát.
„Řekl jsem Ti to jasně," odpověděl Harry trpělivě. „Může být extratřída, ale já ho nebudu chtít, myslí si že všemu rozumí a všechny posty v týmu by zahrál líp, než nynější členové. Nechci čekat až mě sestřelí." Řekl Harry a vzal si svůj Kulový Blesk. „ a prosím tě. Moh bys být vzhůru , když tady bude Levandule, jinak se z ní zblázním."
„Aha, jasně." Řekl Ron ospale.
„Pokud s ní nechceš dál chodit, tak ji to řekni sám."
„Jo, ale není to tak jednoduché, víš?" odpověděl Ron. „Nevíš, zastaví se Hermiona před zápasem?"
„Asi ne, už šla na stadion spolu Ginny."
„Tak jo, držím palce."
„Dík, zastavím se po zápase."

Spěchal dolů koridorem, celá škola byla venku, na stadionu anebo tam směřovala. Díval se okny ven a zkoušel odhadnout sílu větru, když lehký šum přiměl ohlednout se. Draco Malfoy přicházel se dvěma děvčaty, které vypadaly namrzele a rozčileně. Draco se chvilku zadíval na Harryho, potom se rozesmál a pokračoval dál.
„O co ti jde?“ zeptal se Harry.
„ No, jdu ti to říct, protože je to tvoje věc, Pottere,“ušklíbnul se Malfoy. „Měl by si spěchat, protože už čekají jenom na tebe, ´vybraného kapitána´- chlapce, který skóroval´ - jak tě to teď vlastně nazývají.“
Jedno z děvčat ze sebe vydalo nechtěné hihňání. Harry se na ní podíval a děvče za začervenalo.Draco prošel kolem Harryho a následován děvčaty zmizel za rohem.

Zůstal stát na místě jako zakořeněný a díval, pokud se neztratili. Bylo k naštvání, musel jít na zápas, a teď tady prošel Malfoy, s úšklebkem.Teď by byla jedinečná šance zjistit, co má za lubem. Harry zůstal strnulý a zírající na místo, kde Draco zmizel….

„Kde jsi byl?“ ptala se Ginny, když Harry dorazil do šatny. Celý tým byl převlečen a nachystán.
„Potkal jsem Malfoye,“ řekl Harry tiše, když si přetáhl přes hlavu červený dres.
„Tak jsem chtěl zjistit, proč se prochází po hradě se dvěma děvčaty, když je celá škola dole na stadionu.“
„A záleží na tom teď?“
„Máš pravdu, teď to asi nevypátrám,“ řekl Harry, stáhl brýle do obličeje a nasedl na kulový blesk. „Pojďme!“.
Bez dalších slov se vybral na hřiště do ohlušujícího rachotu bubnů a fanoušků.
Vítr byl mírný, obloha byla poseta potrhanými oblaky, přes které tu a tam prosvítalo oslňující sluníčko.
„Proměnlivé podmínky,“ řekl McLaggen týmu. „Coote, Peakes poletíte od slunce, takže vás neuvidí přilétat…“
„Já jsem kapitán, McLaggene, přestaň jim dávat instrukce,“ řekl Harry rozzlobeně. „Odleť na svůj post.“ Když odletěl, obrátil se k Cootovi a Peakesovi. „Dávejte pozor, aby jste létali od slunce,“ řekl zdráhavě.

Potřásl si ruku s kapitánem Mrzimoru a když madam Hochová zapískala, zamířil rovnou nahoru, výš než zbytek týmu a začal hlídkovat a hledat Zlatonku. Pokud by jí chytnul hned a rychle, je tady šance se včas vrátit do hradu a pomocí Pobertova plánku zjisti, co Draco dělá.

„A tohle je Smith z Mrzimoru s camrálem,“ řekl zasněný hlas, který se rozléhal po hřišti. „ Komentoval naposledy zápas Nebelvíru, samozřejmě, a Ginny Weasleyová naletěla přímo do něho, předpokládám, že schválně, vypadalo to tak. Smitha se zachoval vůči Nebelvíru celkem primitivně, očekávám, že teď lituje, že proti nim hraje…ou, podívejte, ztratil Camrál, vzala mu ho Ginny Weasleyová, mám jí ráda, je velice hezká….“

Harry se podíval dolů na komentátorské stanoviště. Skutečně někdo se zdravým rozumem nechal Lunu Láskorádovou komentovat? Ale shora to bylo vidět jasně – špinavé blond vlasy, náhrdelník ze zátek z máslového ležáku…. Vedle Luny seděla mírně nepohodlně profesorka McGonagalová.

„…nyní ale velký mrzimorský hráč chytil Camrál…nemůžu si vzpomenout jeho jméno…zní to něco jako bible…už to mám Buggings…“
„Je to Cadwallader!“ řekla nahlas profesorka McGonagalová se smíchem zpoza Luny.

Harry se rozhlédl a hledal Zlatonku, nebyla po ní ani stopa. O několik okamžiků později Cadwallader skóroval. McLaggen nadával a kritizoval Ginny, protože Camrál neudržela, v důsledku čeho si nevšimnul potlouk který se vznášel za jeho pravým uchem..
„McLaggene, sleduj si to, co máš dělat a nech ostatní na pokoji,“ křičel Harry, kroužíc kolem obličeje svého brankáře.
„Ty nejsi zrovna exemplární příklad!“ zakřičel mu McLaggen zpátky naštvaně.
„Harry má teď spor se svým brankářem,“ řekla Luna klidně. Mezitím obě družstva křičeli a nadávali si. „Nemyslím, že bych jim pomohla najít Zlatonku, ale možná, že to je její lesk…“

Svírán strachem se Harry točil dokola hřiště tam a zpátky a prohledával hřiště i oblohu, pátral po jakémkoli náznaku Zlatonky.
Ginny a Demelza každý jednou skórovali, nechajíc fanoušky v červenozlatých barvách skandovat. Následně skóroval Cadwallader a srovnal skóre, ale Luna si toho nevšimla, ona se prostě o takové světské věci jako je skóre nezajímala a snažila se udržet pozornost diváků na takových zajímavostech jako jsou tvary oblaků…..
„Sedmdesát ku čtyřiceti!“ vykřikla do megafonu profesorka McGonagalová.
„Ano, to už je tolik?“ zeptala se nejasně Luna. „Dívejte se, nebelvírský brankář si vzal pálku od odrážeče!“
Harry kroužil dokola ve střední výšce. McLaggen z důvodů známých jenom jemu si vzal Pralesovou pálku a chystal se ukázat jak odrazí potlouk směrem k přilétávajícímu Cadwalladerovi.
„Vrať pálku odražeči a zpátky na svůj post!“ řval Harry , zrovna ve chvílí, kdy McLaggen předvedl zuřivý úder proti potlouku a trefil ho špatně.
Oslepující ohavná bolest…záblesky světla….vzdálené výkřiky…pocit pádu do dlouhého temného tunelu….
Další věc , kterou Harry zaregistroval, byla teplá pohodlná postel a pohled na lampu která házela žlutý pruh světla na strop. Pomalu zvednul hlavu. Po jeho levé ruce ležela pihovatá, ryšavá osoba.
„Je to od tebe hezké, že si přišel se na mně podívat,“ řekl Ron smějíce se.

Harry zamrkal a podíval se kolem sebe. Jasně: ležel na ošetřovně. Oblaka na obloze byla modře fialové. Zápas musel skončit již před hodinami. Měl pocit těžké hlavy, rukou si hmátl do vlasů a pocítil obrovský turban z obvazů.
„Co se stalo?“
„Prasklá lebka,“ řekla madam Pomfreyová spěšně a snažila se ho uložit zpátky do postele. „Není to nic vážného, ale raději si Vás tady nechám přes noc. Musíte zůstat několik hodin v klidu.“
„Nechci tady zůstávat přes noc, „řekl Harry rozhněvaně, posadil se a odhrnul přikrývku. „ Chci najít a zabít McLaggena!“.
„Obávám se, že to by mohlo způsobit vaše přílišné přepínání,“ řekla madam Pomfreyová a zatlačila ho zpátky do postele a zvedla svojí hůlku zvlášť hrozivým způsobem. „Zůstane zde, dokud vás nepropustím, Pottere, anebo jdeme zavolat ředitele.“
Spěšně odešla do své pracovny a Harry se se vztekem ponořil do svých polštářů
„Nevíš, jak to skončilo?“ zeptal se Rona sevřenými rty.
„Jo, vím,“ řekl Ron omluvným tónem.“ Výsledek byl 320 : 60“.
„Super! Skutečně brilantní!“ řekl Harry divoce. „Když chytím toho McLaggena…“
„Nemůžeš ho chytit. Je velký jako trol.“ řekl Ron mírně. „Pokud jde o mně, myslím, že tady nelze toho moc říct a načarovat, vzhledem k tomu nehtu Prince (tady to neumím přeložit). Zbytek týmu si s ním bude muset promluvit, ještě než vrátíš. Myslím , že nejsou rádi…“

V Ronově hlase byla známka špatně potlačované radosti. Harry chtěl říct, že se necítí ani trochu potěšený, že to McLaggen tak pohnojil. Ležel díval se na pás světla na stropě, jeho hojící se lebka nebolela, ale pod obvazy ji trochu cítil.
„Chtěl bych slyšet komentář zápasu,“ řekl Ron, jeho hlas se nyní třásl smíchem. „ Doufám, že Luna všechno komentovala z .. od prohrávajících (co to loser’s Lurgy,)“.
Ale Harry příliš rozzlobený, aby viděl v této situaci nějaký humor, a po chvilce Ronův smích ustal.
„Ginny tady byla, když si byl v bezvědomí,“ řekl po dlouhé pauze, a Harryho obrazotvornost se rozjela, tvoříce scénu s plačící Ginny nad jeho neživým tělem s výrazem hluboké účasti a mezitím jim Ron dává své požehnání…“Ocenila, že přišel včas na zápas. A odešel jsi rychle.“
„Oh,“ řekl, když scéna v jeho mysli odezněla. „ Viděl jsem Draca plazit se s dvojicí děvčat, které nevypadaly, že by s ním chtěly být, a je to podruhé, co jsem si jist, že celá škola byla na hřišti a on zůstal v hradě sám, Utekl i ten předešlý zápas, pamatuješ?“ Harry si povzdechnul. „Chtěl jsem ho po zápase sledovat, ten zápas to bylo takové fiasko….“
„Nebuď hloupý,“ řekl Ron ostře. „Si kapitán mužstva, nemůžeš zápas obětovat kvůli sledování Draca.“
„Chtěl bych vědět, chtěl bych se v něm vyznat,“ odpověděl Harry. „ A neříkej, že je to mojí hlavou, potom co jsem vyslechl mezi ním a Snapem…“
„Nikdy jsem neříkal, že je tvojí hlavou,“ odvětil Ron, zvednul se na loktech a zamračil se na Harryho,“tady ale není řečeno, že jenom jedna osoba má právo hodnotit všechno, co se tady přihodí. Jsi trochu vůči Malfoyovi zaujatý,Harry. Myslet na ztracení zápasu, abys ho mohl sledovat?...“

„Já ho chci při tom chytnout!“ vykřiknul Harry frustrovaně. „Kam jde , když zmizí z mapy?“
„Já nevím,“ zívnul Ron. „Do Prasinek?“
„Nikdy jsem ho viděl v žádné tajné chodbě. Byly viděni někde jinde?“
„Správně, nevím,“ připustil Ron.
Rozhostilo se ticho. Harry pozoroval prstenec lampy, přemýšlel…
Pokud by měl sílu Rufuse Scrimgeoura, mohl by udělat ocas nad Malfoyem, ale Harry neměl plnou moc bystrozorů tohle udělat…Chvilku přemýšlel, jestli nezkusí něco vymyslet s Brumbálovou armádou, ale tady byl problém, že mohou vynechávat hodiny, mnozí z nich, konec konců, mají plný rozvrh…“
Z Ronovy postele se ozývalo tiché funění a madam Pomfreyová vyšla z své kanceláře v tenkém županu. Nejjednodušší bylo předstírat spaní, Harry se otočil na svou stranu a poslouchal jak hůlkou zatahuje závěsy. Lampy se ztlumily a madam se vrátila do své pracovny. Harry slyšel klapnout dveře, i to že ještě není v posteli. To je potřetí, uvažoval, co je na ošetřovně kvůli famfrpálu. Jednou Lockhart, jednou mozkomorové a teď tohle… Harry se posadil, srdce se mu rozbušilo, turban na hlavě se mu pokřivil. Měl řešení, je tady možnost jak Draca sledovat, jak to že jí zapomněl, proč na to nepomyslel už předtím?
Otázkou zůstalo jenom to, jak ho zavolat? Co uděláš Pokojně, postupně, říkal si Harry pro sebe...
„Kráturo?“
Ozvalo se silné prásknutí a zvuk rvaní a pištění naplnil tichý pokoj. Ron se s vyjeknutím probudil.
„Co se to…?“
Harry rychle namířil hůlkou na dveře madam Pomfreyové a řekl: „Muffliato!“, aby nemohla vejít. Pak se natáhl na konec své postele, aby líp viděl, co to přišlo. Na zemi byla dva domácí skřítkové, jeden měl na sobě ořezaný kaštanový svetr a několik vlněných čepiček, a druhý, oplzlý starý hadr, natažený kolem beder. Potom se zval další třesk a Protiva se objevil ve vzduchu nad vřískajícími skřítky.
„Já to všechno vidím,Pottere!“ pronesl rozhořčeně, poukazujíc na boj pod ním. „Podívej se na ty malé kreatury, jak se handrkují, štípou a bijou “
„Krátura neurazí Harry Pottera před Dobbym, nemůže, nebo mu Dobby zavře ústa,“ naříkal Dobby vysokým hláskem.
„—kopat, škrábat!“ křičel Protiva, nyní házením křídu mezi skřítky, aby je víc rozzuřil.“Škrábat, strkat…“
„Krátura řekl, co má rád na svém mistrovi, ano, a co jeho mistr je, špinavý přítel mudlovských šmejdů , ou, co řekne chudák Kráturova paní..?

Co by řekla Kráterová paní, se nikdo v té chvíli nedověděl, protože Dobby strčil své malé sukovité pěsti Kráturovi do úst a vyrazil mu polovinu zubů. Harry a Ron seskočili ze svých postelí a rozdělili skřítky, i když ti sandále pokoušely kopnout a uhodit navzájem.
„Hezký kousek," řekl Ron uznale, když zvedal Dobbyho do vzduchu. Tak aby jeho mláticí končetiny nebyl v dosahu Krátury. „To bylo další Princovo kouzlo, však?"
„Ano," řekl Harry a skroutil Kráturovo scvrklé rameno do polovičního Nelsona. „ No tak…já jsem vám zakázal se mezi sebou bít! Ano, Kráturo máš zákaz bojovat s Dobbym. Dobby , já vím, nemohu ti udělovat rozkazy…"
„Doby je svobodný skřítek a může poslouchat, koho chce a Dobby vždy udělal, co od něho Harry chtěl." řekl Dobby a ukryl si svůj scvrklý uslzený obličej do svetru.
„Dobře tedy," řekl Harry, a oba s Ronem pustili skřítky na zem a ti se už dál nebili.
„Mistr mě volal?" zaskřehotal Krátura a ohnul se do oblouku a věnoval Harrymu pohled, přející bolestivou smrt.
„Ano, volal jsem tě." Odpověděl Harry a podíval se na dveře madam Pomfreyová, jestli ještě funguje kouzlo Muffliato: nebylo známek, že by cokoli slyšela. „Mám pro tebe práci."
„Krátura udělá, vše co bude od něj Mistr chtít," a uhnul se, až se téměř dotknul rty svých palců na nohách, „protože nemá na výběr. Krátura se však stydí, že má takového pána jak jste vy…"
„Dobby to udělá!" výsknul Dobby a vykulil své oči velikosti tenisových míčků stále ještě zalité slzami. „Pro Dobbyho to bude čest pro Harry Pottera něco udělat!".
„Můžeme si to promyslet, bude dobré vás zde mít oba." Usoudil Harry. „Tak teda,. Chci aby jste sledovali Draca Malfoye!"
Nevšímaje si smíšení překvapení a pohoršení v Ronově pohledu, Harry pokračoval:" Chci vědět, kam chodí, s kým, tam chodí, co tam dělá . Chci, aby jste ho sledovali neustále!".
„Ano, Harry Pottere !" vykřiknul Dobby a jeho oči svítily vzrušením. „A pokud by to Dobby pokazil, skočí z nejvyšší věže."
„Tohle nebude nutné," oponoval Harry.
„Mistr chce ode mě abych sledoval mladého Malfoye?" skřehotal Krátura. „Mistr chce, abych špehoval kouzelníka čisté krve, synovce mojí staré paní?"
„To je přeci jedno," namítnul Harry, předvídajíc velké nebezpečí rozhodl se mu předejít. „ A máte zákaz mu to prozradit, Kráturo, anebo se mu ukázat, nebo mu psát odkazy, nebo s ním mluvit, prostě jakkoli ho kontaktovat. Je to jasné?"
Myslel, že uvidí Kráteru hledat skulinu zadní vrátka v jeho instrukcích a čekal. Po chvilce, k velkému Harryho uspokojení se Krátura znovu hluboce ohnula s hořkou nelibostí řekl: "Pán myslí na všechno a Krátura musí pána poslechnout, ačkoli by býval radši sluhou Malfoyova chlapce…ó ano…"
„Takže vyřízeno," řekl Harry. „Chci pravidelné zprávy, ale dávejte pozor, ať při mně nikdo není, když je přinesete. Ron a Hermiona jsou pořádku, A nikomu neříkejte, co děláte. Přilepte se k Malfoyovi jako pár bradavičných náplastí!"

Kapitola dvacátá – Žádost Lorda Voldemorta

zpět na začátek knihy

Harry a Ron opustili Ošetřovnu až v pondělí ráno, plně uzdraveni péčí Madam Pomfreyové, a právem využívali výhod, které jim přineslo otrávení a shození z koštěte, z nichž nejlepší byla ta, že Hermiona s Ronem znovu obnovila přátelství. Hermiona, která je doprovázela dolů na snídani, přišla se zprávou, že se Ginny pohádala s Deanem.
„Kvůli čemu se hádali?" pokoušel se nenápadně ptát Harry, když se otočili směrem k chodbě v sedmém patře, která byla opuštěná, až na jednu velmi malou holčičku, která si prohlížela gobelín s trolly v sukénkách. Vypadala vyděšeně, a když zahlédla blížící se šesťáky, upustila těžké mosazné misky, které nesla.
„Nic si z toho nedělej!" řekla Hermiona přátelsky a spěchala napřed, aby jí pomohla.
„Tak…" Poklepala hůlkou na rozbité misky a pronesla: „Reparo".
Dívka nepoděkovala. Stále zírala na to stejné místo, dokud se Harry, Ron a Hermiona neztratili; Ron se za ní poohlédl.
„Přísahám, že jsou stále menší," řekl.
„Nikdy jsem si jí ještě nevšiml," konstatoval Harry nedočkavě. „Kvůli čemu se tedy Ginny s Deanem hádali?"
„Dean se smál tomu, jak na tebe McLaggen odpálil ten potlouk," řekla Hermiona.
„To muselo vypadat legračně," opravňoval Deana Ron.
„To vůbec nevypadalo legračně!" odpověděla prudce Hermiona, „Vypadalo to hrozně a kdyby Coote s Peaksem Harryho nechytili, mohl by se velmi těžce zranit!"
„Jo, dobře, takže se Ginny po tom všem s Deanem nerozešla?" ptal se Harry, aby to stále znělo nezaujatě. „Nebo jinak, jsou stále spolu?"
„Ano jsou-, ale proč se o to zajímáš?" zeptala se Hermiona, která se teď na Harry ostře podívala.

„Jen jsem nechtěl, aby můj famfrpálový tým zase něco rozházelo!“ řekl ukvapeně Harry, ale Hermiona se na něho stále dívala podezřívavě, a moc se mu ulevilo, když hlas za ním zavolal „Harry!“, což mu dalo oprávnění otočit se k ní zády.
„Ahoj Lenko.“
„Šla jsem na Ošetřovnu, abych tě tam našla.“ řekla Lenka, hledaje něco ve své tašce. „Ale říkali, že jsi už odešel.“
Do Ronových rukou dávala věci, z nichž jedna vypadala jako zelená cibule, druhá se podobala puntíkaté muchomůrce, poté vytáhla množství něčeho, co vypadalo jako kočičí podestýlka a nakonec vytáhla poněkud umouněný svitek pergamenu, který předala Harrymu.
„Řekli mi, ať ti tohle donesu.“
Byl to sviteček pergamenu, kterým byl Harry vždycky zván na cvičení s Brumbálem.
„Dnes večer,“ řekl Ronovi a Hermioně, jakmile svitek stočil.
„Poslední zápas jsi měla pěkný komentář!“ řekl Ron Lence, když si brala zpět velkou cibuli, muchomůrku a kočičí podestýlku. Lenka se matně pousmála.
„Děláš si snad ze mě legraci?“ řekla. „Každý tvrdil, že to bylo strašný.“
„Ne, myslím to vážně!“ řekl Ron přesvědčivě. „Nepamatuji si, že by někdo komentář tak prožíval! Mimochodem, co je tohle?“ dodal, když držel cibulovitý předmět ve výši očí.
„Oh, to je Dýňokořen,“ řekla, strkaje kočičí podestýlku a muchomůrku zpět do tašky. „Můžeš si ho vzít, pokud chceš, mám jich totiž víc. Jsou opravdu dobré na zahánění Gulping Plimpies.“
Odešla a nechala Rona držícího Dýňokořen se smát.
„Docela jsem si na Lenku zvykl.“ řekl Ron, když se znovu vydali do Velké síně. „Vím, že je výstřední, ale už mi to tolik…“
Náhle zmlknul. Levandule Brownová stála jednou nohou na schodišti a tvářila se ohromeně.
„Ahoj.“ pozdravil ji nervózně Ron.
„Pojď,“ mumlal Harry na Hermionu a spěchali pryč, ale i přesto zaslechli, jak Levandule říká: „Proč jsi mi neřekl, že tě dnes pustí? A proč byla ONA s tebou?“
Když se Ron o půl hodiny déle objevil na snídani, koukal po nich vyhýbavě, a i když vedle Levandule seděl, Harry si nevšiml, že by si za celou tu dobu vyměnili aspoň slůvko. Hermiona předstírala, že jí to nezajímá, ale jednou či dvakrát si Harry všimnul, jak na její tváři tkví nevysvětlitelný úšklebek. Celý ten den se chovala, jako by měla dobrou náladu, a ten večer, ve společenské místnosti dokonce souhlasila s tím, že se podívá (jinými slovy dopíše) na Harryho esej z bylinkářství a to, co vždy naprosto odmítala, nyní udělala, neboť věděla, že Harry dá svoji práci opsat Ronovi.
„Díky moc Hermiono,“ ukvapeně jí poklepal na záda, když pohlédl na hodinky a zjistil, že je téměř osm hodin. „poslouchej, měl bych si pospíšit nebo přijdu na Brumbálovu hodinu pozdě…“
Neodpověděla. Usmívající se Harry prošel dírou v obraze a spěchal do ředitelny. Chrlič uskočil stranou při zmínce o karamelových banáncích a Harry postupoval ob dva schody na točité cestě a zaťukal přesně, když hodiny uvnitř odbíjely osmou.
„Vstupte!“ zvolal Brumbál, ale když chtěl dveře otevřít, samy se otevřely zevnitř. Stála tam profesorka Trelawneyová.
„Aha!“ zvolala, ukazujíc překvapeně na Harryho, když si ho všimla skrz tlustá skla svých brýlí. „Tak tohle je důvod k tomu, že mám neprodleně odejít z Vaší kanceláře, Brumbále!“
„Moje drahá Sybilo,“ řekl pohrdavě podrážděným hlasem, „nikdo Vás neprodleně nevyhazuje, ale Harry má se mnou schůzku a já opravdu nevím, co víc bych Vám řekl.“
„Výborně,“ řekla profesorka Trelawneyová velmi raněným tónem. „Pokud toho koně nevyženete násilím, tak … si nejspíš půjdu najít jinou školu, kde by se můj talent uplatnil víc.“
Prošla kolem Harryho a zmizela na spirálovém schodišti; slyšeli, jak asi v polovině cesty o něco zakopla, Harry hádal, že to bylo o její dlouhé šály, které se jí couraly po zemi.
„Zavři prosím dveře a posaď se Harry,“ řekl Brumbál poměrně unaveně.
Harry poslechl a když si sedl na své obvyklé místo naproti Brumbálovu stolu, všiml si, že mezi nimi Myslánka opět ležela, jako i dvě další křišťálové sklenice plné vířících se vzpomínek.
„Profesorka Trelawneyová je nešťastná z toho, že učí Firenze?“ zeptal se Harry.
„Ne,“ řekl Brumbál. „Věštění se mi zdá mnohem problematičtější než jsem předvídal, neboť jsem se tento předmět nikdy neučil. Nemohu po Firenzovi žádat, aby se vrátil do Zapovězeného lesa, ze kterého byl vyhoštěn, a ani nemohu prosit Sybilu, aby odešla. Mezi námi, nemá žádné ponětí o nebezpečí, které ji může potkat mimo hrad. Vždyť neví – a já si myslím, že by bylo nerozumné jí informovat – o tom, že ona vydala proroctví o tobě a Voldemortovi , jak víš.“
Brumbál si hluboce povzdechl a pak řekl: „Ale nemusíš si všímat mých problémů s učitelským sborem. Máme hovořit o mnohem důležitějších věcech. Nejprve - splnil jsi ten úkol, který jsem ti na konci předešlé lekce zadal?“
„Ou,“ řekl Harry. Kvůli hodině přemisťování a famfrpálu a kvůli tomu, že Ron byl otráven a on sám si narazil lebku, a i kvůli jeho odhodlání přijít na to, co Malfoy dělá, Harry dočista zapomněl na vzpomínku, kterou si měl vzít od profesora Sloughorna, jak Brumbál žádal. „No, ptal jsem se profesora Sloughorna na konci hodiny lektvarů, pane, ale, ehm, nechtěl mi to dát.“
Nastala chvíle ticha.
„Aha,“ řekl nakonec Brumbál a díval se na něj přes své půlměsícové brýle, což dávalo Harrymu pocit, jako kdyby byl rentgenován. „A cítil si, že si projevil dostatečnou námahu v této věci? Že si použil svoji značnou duchaplnost?
„No,“ zarazil se Harry a nevěděl, co říct dál. Jeho jediný pokus dostat vzpomínky náhle vypadal trapně chabý. „No … Ron ten den omylem vypil nápoj lásky a tak jsem ho vzal k profesoru Sloughornovi. Myslel jsem si, že pokud zvednu profesoru Sloughornovi náladu-“

„A vyšlo ti to?“ zeptal se Brumbál.
„Hm, ne, pane, protože Ron byl otráven -“
„- kvůli čemuž si přirozeně zapomněl na všechny pokusy, jak dostat vzpomínku. Nic víc jsem od tebe v té chvíli, kdy byl tvůj nejlepší přítel v nebezpečí, nečekal. Když už ale bylo jasné, že se pan Weasley zotaví, doufal jsem, že se vrátíš k úkolu, který jsem ti zadal. Zdůraznil jsem ti, jak jsem nejlépe mohl, že to je nejdůležitější vzpomínka ze všech, a že bez ní budeme jen plýtvat naším časem.“
Horký bodavý pocit hanby se rozšířil z Harryho hlavy do všech míst jeho těla. Brumbál nezvýšil svůj hlas, jeho projev nezněl naštvaně, ale Harry by byl radši, kdyby na něho křičel, protože toto chladné zklamaní bylo nejhorší.
„Pane,“ řekl trochu zoufale, „není to tak, že bych se tím neobtěžoval, já jsem prostě měl jiné – jiné věci…“
„Jiné věci na starost?“ dokončil za něj větu Brumbál. Znovu se pohroužili do ticha, do nejnepříjemnějšího ticha, jaké kdy Harry s Brumbálem zažil; a vypadalo to, že ticho bude stále pokračovat, jen trochu bylo přerušováno nehlučným chrochtavým chrápáním obrazu Armanda Dippeta nad Brumbálovou hlavou.
A když už to nemohl déle vydržet, řekl: „Pane profesore Brumbále, opravdu mě to mrzí. Měl jsem toho udělat víc… měl jsem si uvědomit, že když jste mě o to požádal, tak to bude něco důležitého.“
„Díky, že to říkáš, Harry,“ řekl Brumbál. „Můžu tedy doufat, že dáš této věci od teďka přednost?“ „Udělám to, pane, vezmu si tu vzpomínku od něj,“ řekl přesvědčivě Harry.
„Pak tedy už o tom dnes nebudeme mluvit,“ řekl Brumbál více přátelsky, „ale budeme pokračovat v našem příběhu tam, kde jsme skončili. Pamatuješ si, kde to bylo?“
„Ano, pane,“ řekl Harry. „Voldemort zavraždil svého otce a své prarodiče a udělal to tak, aby to vypadalo, že je zabil jeho strýc Morfin. Pak se vrátil do Bradavic a ptal se profesora Sloughorna na Druhou Podstatu,“ mumlal ostýchavě.
„Velmi dobře,“ řekl Brumbál. „Odteď si budeš doufám pamatovat, jak jsem ti na počátku našich setkání řekl, že budeme vstupovat do oblastí dohadů a spekulací.“
„Ano, pane.“
„Až potud, doufám, že se mnou budeš souhlasit, jsem ti ukazoval dostatečně důvěryhodné zdroje, z kterých jsem zjistil, co dělal Voldemort před tím, než mu bylo sedmnáct let?“
Harry přikývnul.
„Ale nyní, Harry,“ řekl Brumbál, „nyní se věci staly temnější a divnější. Pokud bylo těžké najít zmínku o chlapci Raddlovi, bylo téměř nemožné najít někoho, kdo si zachoval vzpomínku na muže jménem Voldemort. Popravdě řečeno, doufal jsem, že je tady nějaká živá duše kromě něj, kdo by nám mohl dát plný výčet zpráv z jeho života od doby, kdy opustil Bradavice. Avšak mám pouze poslední dvě vzpomínky, které bych s tebou rád sdílel.“
Brumbál ukázal na dvě malé křišťálové skleničky, třpytící se vedle Myslánky. „Potom bych byl potěšen tvým názorem na to, jestli závěry, které jsem z těchto vzpomínek udělal, zní přijatelně.“
Představa, že si Brumbál takto vysoce cení jeho názoru, udělila Harrymu pocit ještě většího zahanbení, kvůli tomu, že nesplnil svůj úkol, přinést vzpomínku na Druhou Podstatu, a zabořil se provinile do křesla, zrovna když Brumbál zdvihl první ze dvou lahví na světlo a prohlížel si ji.
„Doufám, že nejsi unavený z ponořování se do vzpomínek jiných lidí, z nichž klíčové jsou právě tyto dvě,“ řekl.
„Ta první pochází od jedné velmi staré domácí skřítky jménem Hokey. Než se podíváme na to, čeho byla Hokey svědkem, musím rychle vylíčit, jak Lord Voldemort opustil Bradavice.
Dokončil sedmý ročník, jak můžeš předpokládat, s nejlepšími známkami z každé zkoušky, kterou si vybral. Všichni kolem něj, jeho spolužáci, se rozhodovali, do jakého zaměstnání půjdou, až opustí Bradavice. Téměř každý očekával okázalé věci od Toma Raddla, prefekta, primuse, držitele ocenění za mimořádné služby škole. Vím, že několik učitelů, mezi nimi i profesor Sloughorn, mu navrhovalo, jít na Ministerstvo kouzel, a nabízeli mu funkce, do kterých by mu pomohli se špetkou užitečných známostí. On však všechny nabídky odmítl. A další věc, kterou jsme se dověděli byla ta, že Voldemort pracoval u Borgyna a Burkse.“
„U Borgyna a Burkse?“ opakoval udiveně Harry.
„U Borgyna a Burse,“ zopakoval klidně Brumbál. Myslím si, že až vstoupíme do Hokeyiných vzpomínek, uvidíš, jaký půvab pro něj toto místo mělo. Tohle ovšem nebyla první práce, o kterou se kdy Voldemort zajímal.Těžko to toho času někdo věděl, já jsem byl jedním z mála, komu se s tím bývalý ředitel svěřil, Voldemort zašel za profesorem Dippetem a zeptal se ho, jestli by nemohl zůstat v Bradavicích jako učitel.“
„On chtěl zůstat tady? Proč?“ zeptal se Harry ohromeně.
„Myslím, že měl několik důvodů, se kterými se však profesoru Dippetovi nesvěřil,“ řekl Brumbál. „Věřím že první a zároveň nejdůležitější věcí byla ta, že Voldemort byl škole oddán více, než kterákoliv jiná osoba. V Bradavicích byl nejšťastnější, bylo to také jeho první a zároveň poslední místo, kde se cítil jako doma.“
Harry se po těchto slovech cítil trochu nepříjemně, neboť to samé mohl o Bradavicích říct také.
„ Za druhé, hrad je pevností starověké magie. Voldemort nepochybně pronikl do jeho tajemství mnohokrát víc než většina studentů, kteří tudy denně procházeli, ale on možná cítil, že tady jsou ještě neobjevené tajemství, čarodějné zdroje, které čekaly na odhalení.“
„A za třetí, jako učitel, by měl velkou moc a vliv na mladé kouzelníky a čarodějky. Pravděpodobně převzal nápad od profesora Sloughorna, učitele, u něhož měl ty nejlepší podmínky, a který mu ukázal, jakou autoritativní úlohu může učitel hrát. Nedokáži si představit, že by Voldemort strávil většinu svého života v Bradavicích, ale myslím si, že viděl, jak je tohle místo dobré na nábor nových studentů a vhodné pro vybudování jeho vlastní armády.“
„Ale on, pane, tu práci nedostal, že?“
„Ne, nedostal. Profesor Dippet mu řekl, že v osmnácti je ještě moc mladý, ale pozval ho, aby se vrátil a zkusil to o pár let déle, pokud ještě bude chtít učit.“
„Jak jste se potom cítil, pane?“ zeptal se Harry váhavě.

„Byl jsem velmi znepokojen," řekl Brumbál. „Doporučil jsem Armandovi, aby ho nevzal - ale neřekl jsem mu ty důvody, které jsem teď odhalil tobě, profesor Dippet si Voldemorta zamiloval a byl přesvědčen o jeho čestnosti – ale já jsem nechtěl mít Lorda Voldemorta zpátky ve škole, obzvláště bych ho nerad viděl na tak silném postu."
„Jakou práci chtěl? Ve kterém oboru chtěl učit?"
Harry ale věděl odpověď dřív, než mu ji sdělil Brumbál.
„Obranu proti černé magii. Tu svého času učil starý profesor jménem Radomysl Bavlník, který byl v Bradavicích téměř padesát let.
„Jinak, Voldemort odešel k Borginovi a Burksovi a každý, kdo ho obdivoval mu říkal, jaká je to škoda, že tak skvělý mladý kouzelník jako on pracuje v obchodě. Voldemort však nebyl pouhý pomocník. Neboť byl zdvořilý, krásný a chytrý, dali mu individuální práci, kterou nemohl nikde jinde dostat, než u Borgina a Burkse, kteří se, jak jistě víš, Harry, specializovali na předměty s neobvyklými a mocnými vlastnostmi. Voldemort byl posílán, aby lidi, které přemlouval, prodali část svých pokladů jeho společníkům, v čemž byl podle všeho neobyčejně nadán."
„Vsadím, že určitě byl," řekl Harry, který už se nemohl vydržet nic neříkat
„No dobře," řekl Brumbál s nevýrazným úsměvem na tváři. „A nyní je čas si vyslechnout, domácí skřítku, která pracovala u jedné velmi staré a bohaté čarodějky jménem Hepsiba Smithová."
Brumbál poklepal hůlkou na sklenici, zátka odletěla, a přelil vířící se vzpomínku do myslánky. Řekl jako vždy, „Až po tobě, Harry."
Harry se postavil a naklonil se nad čeřící se stříbrnou hmotu, opíraje se o kamennou misku a těsně před obličejem se jí dotkl. Padal temnotou ničeho a přistál v obývacím pokoji přesně před nesmírně tlustou dámou, která měla na hlavě pečlivě upravenou žlutou, jemně načervenalou, paruku a nádherné růžové šaty, jimiž byla zahalena tak, že vypadala jako tající ledový dort. Dívala se do malého zdobeného zrcátka a červenou pudřenkou zdobila své, už tak dost červené, tváře, právě, když ta nejdrobnější a nejstarší domácí skřítka, kterou kdy Harry viděl, vsouvala její tlustou nohu do těsných hedvábných pantoflích.
„Pospěš si, Hokey!" řekla naléhavě Hepsiba. „Říkal, že přijde ve čtyři, to už je za chvíli a on nikdy nechodí pozdě!"
Odložila svoji pudřenku zrovna když se její domácí skřítka narovnala. Vršek skřítčiny hlavy sahal sotva do výše Hepsibiny židle a její papírová kůže visící na kostře vypadala podobně, jako kadeřavé lněné prostěradlo, která ji přikrývalo jako tóga.
„Jak vypadám?" zeptala se Hepsiba, která natáčela svoji hlavu do různých úhlů směrem k zrcadlu.
„Krásně, paní," zapištěla Hokey. Harry předpokládal, že bylo Hokey nařízené takto lhát, když měla odpovídat na podobné otázky, neboť Hapsiba Smithová podle něho nevypadala vůbec krásně. Zvonek u dveří zacinkal a oba, jak paní, tak skřítek nadskočili.
„Rychle, rychle, už je tady, Hokey!" zvolala Hepsiba a skřítka odběhla z pokoje, jenž byl zaplněn věcmi tak, že málokdo se přes něj mohl dostat bez zakopnutí o něco z bezmála tuctu věcí. Byly tam sbírky malých lakovaných krabic, bedny plné zlatě zdobených knížek, regály s očními bulvami a glóby, znázorňující nebeskou sféru, a mnoho kvetoucích rostlin zasazených do mosazných nádob: po pravdě řečeno tento pokoj byl něco mezi kouzelnickým antikvariátem a skleníkem.
Domácí skřítka se vrátila během minuty a byla následována vysokým mladým mužem, Voldemortem, kterého Harry bez potíží poznal. Byl jednoduše oblečen do černého hábu; jeho vlasy byly trochu delší, než když byl ve škole, a jeho tváře byly propadlé, ale tohle všechno mu slušelo: vypadal mnohem lépe, než kdykoliv před tím. Prošel napříč přeplněným pokojem takovým způsobem, že to vypovídalo o tom, že už to místo navštívil již mnohokrát předtím, a mírně se ohnul k Hepsibině malé tlusté ruce a dotkl se jí svými rty.
„Přinesl jsem Vám květiny," řekl tiše, když vytáhl puget růží.
„Ty neposlušný chlapče, to jsi neměl!" vypískla stará Hepsiba a Harry viděl, že má připravenou prázdnou vázu na svém nejbližším stole. „Takhle rozmazlovat starou dámu, Tome … sedni si, posaď se, … kde je Hokey … oh …"
Domácí skřítka přiběhla zpět do pokoje a nesla tácek s malými koláčky, který položila své paní na kolena.
„Posluš si, Tome," řekla Hepsiba. „Vím, jak máš moje koláčky rád. A jak se ti vůbec vede? Dávají ti moc práce v zaměstnání, já to říkám snad už po sté…"
Voldemort se nuceně usmál a Hepsiba se ušklíbla.
„Tak jakou omluvu máš pro to, že mě dnes navštěvuješ?" zeptala se, mávaje rukama.
„Pan Burke by chtěl vylepšit nabídku za brnění vyrobené skřety," řekl Voldemort. „Pět set galonů se mu zdá víc než férová nabídka-"
„Jistě, jistě, ale nespěchej tolik, nebo si budu myslet, že ji tu jen kvůli mým tretkám!" našpulila rty Hepsiba.
„Bylo mi přikázáno kvůli nim jít sem," řekl Voldemort tiše. „Jsem pouze ubohý pomocník, madam, který musí splnit to, co mu bylo řečeno. Pak Burke si přeje, abych se zeptal-"
„Oh, pan Burke, fuj!" řekla Hepsiba, mávaje svojí malou rukou. „Mám něco, co ti chci ukázat, něco, co bych panu Burkemu nikdy neukázala! Umíš udržet tajemství? Slíbíš mi, že to panu Burkemu nikdy neprozradíš? On by mě nikdy nenechal na pokoji, kdyby věděl, že jsem ti to ukázala a neprodám to ani Burkemu ani nikomu jinému! Ale ty, Tome, ty to jistě oceníš po historické stránce, ne galeonama, které bych za to mohla dostat…"
„Budu potěšen, když mně ukážete cokoliv," řekl Voldemort tiše a Hepsiba mu darovala další dívčí úsměv. „Poslala jsem Hokey, aby mně to přinesla… Hokey, kde jsi? Chci ukázat panu Raddlovi náš největší poklad… po pravdě, přines oba, když jsi tam…"
„Tady, paní," zapištěl domácí skřítek a Harry viděl dvě kožené krabice, jednu na druhé, jak se pohybují po pokoji vlastní silou a věděl, že je malá skřítka nese nad hlavou, když se ubírala svojí cestou mezi stoly, lehátkem a stoličkami.
„A teď," řekla Hepsiba nadšeně, když si brala krabice od skřítka, které již stály v jejím klíně připraveny na otevření té vrchní, „myslím si, že se ti to bude líbit, Tome… oh, kdyby někdo z mé rodiny věděl, že ti to ukazuji…!"

Otevřela víko. Harry se nahnul dopředu, aby lépe viděl na něco, co vypadalo jako malý pohár s dvěmi hezky opracovanými držadly.
„Divila bych se, kdyby si věděl, co to je, Tome? Vezmi si to a dobře se na to podívej!“ šeptla Hepsiba a Voldemort natáhl svoji ruku s dlouhými prsty a vzal si pohár za jedno držadlo.
Harrymu se zdálo, že zahlédl červený záblesk v jeho tmavých očích. Jeho chamtivý výraz se zrdcadlil v Hepsibině obličeji kromě jejích drobných očí, které stále sledovaly Voldemortův nádherný vzhled.
„Jezevec,“ zamumlal Voldemort, který si prohlížel rytinu na poháru. „Pak to je tedy…?“
„Helgy z Mrzimoru, jak jsi jistě věděl, chytrý chlapče!“ řekla Hepsiba a naklonila se dopředu s hlasitým křupnutím jejího korzetu a štípla ho do tváře. „Neříkala jsem ti, že jsem její vzdálená příbuzná? Toto se dědilo v rodině celé roky. Není nádherný? A všechny ty druhy moci, kterými jistě oplývá…,ale já jsem je důkladně nevyzkoušela, jenom to tady schovávám, pěkně v bezpečí…“
Vzala si pohár zpět z Voldemortového dlouhého ukazováčku a uložila jej zlehka zpět do krabičky a dávala ho opatrně na místo, které křižoval stín Voldemortova obličeje a odkud byl předtím vzat.
„A teď,“ řekla radostně Hepsiba, „kde je Hokey? Ó ano, tady jsi – vezmi to pryč, Hokey -“
Domácí skřítek poslušně odnesl zabalený pohár a Hepsiba se teď soustředila na mnohem tenčí krabici, na jejím klíně.
„ Myslím si, že se ti tohle bude líbit víc, Tome,“ zašeptala.
„Nakloň se trochu, můj drahý chlapče, abys mohl vidět… Burke samozřejmě ví, že tohle mám, koupila jsem to od něho a řekla bych, že by to chtěl zpátky, když jsem teď pryč…“
Opatrně objala krabici a otevřela ji. A v uvnitř, na karmínovém sametu, ležel těžký zlatý medailon.
Voldemort naklonil svoji hlavu tentokrát bez vyzvání, aby na medailon šlo světlo a neustále na něj hleděl.
„Zmijozelův znak,“ řekl tiše, když světlo odhalilo nazdobené zakroucené S.
„Máš pravdu!“ řekla Hepsiba, která byla potěšena, že Voldemortův zrak byl stále ohromen jejím medailonem.
„Zaplatila jsem za to , abych to mohla mít ve své sbírce, žádný takový opravdový poklad jsem v ní ještě neměla. Burke si to nejspíš koupil od jedné otrhaně vzhlížející ženy, která vypadala, že to ukradla, ale neměla žádné potuchy o jeho hodnotě-“
Teď se rozhodně Harry nespletl, Voldemortovy oči rudě zářily při jejích slovech a viděl, že jeho klouby zbělaly, když držel řetízek medailonu.
„- řekla bych, že jí Burk zaplatil pouze málo peněz, ale tady to vidíš…krásné, není-liž pravda? A znovu, jistě má v sobě mnoho moci, ale já ho pouze schovávám v bezpečí…“
Chtěla si vzít svůj medailon zpět. Na malou chvíli se Harry domníval, že jí ho Voldemort nevrátí, ale potom ho pustil svými prsty a byl zas zpět na svém polštářku z červeného sametu.
„Tak to vidíš, drahý Tome, doufám, že se ti to líbilo!“
Podívala se mu do obličeje a Harry poprvé viděl, jak jí její přihlouplý úsměv zmizel z tváře.
„Jsi v pořádku, drahý?“
„Oh samozřejmě,“ řekl Voldemort tiše. „Ano, je mi dobře…“
„A já myslela – nejspíš to byl jen světelný klam, myslela jsem si –“ řekla Hepsiba, která teď vypadala nervózně, a Harry hádal, že taky ona zahlédla ve Voldemortových očích červený záblesk. „Tady, Hokey, vezmi to pryč a znovu to zamkni… pouze normální okouzlení „Je čas odejít, Harry,“ řekl tiše Brumbál, když malá skřítka odskákala s krabicemi pryč, Brumbál uchopil Harryho znovu nad loktem a vystoupali spolu zpět do Brumbálovy pracovny.
„Dva dny poté Hepsiba Smithová zemřela,“ řekl Brumbál, sedl si znovu do křesla a naznačil Harrymu, ať udělá totéž. „Skřítka Hokey byl odsouzena Ministerstvem, že omylem otrávila ten večer svoji paní kakaem.
„To není možné!“ řekl Harry naštvaně.
„Myslím si, že jsme stejného názoru,“ řekl Brumbál. „Určitě tady je mnoho stejného mezi touto smrtí a smrtí Raddlových. V obou případech někdo obviňoval dalšího, který si přesně vzpomínal, jak smrt přišla-“
„Hokey to viděla?“
„Pamatovala si, jak dávala své paní něco do kakaa, což ale nebyl cukr, nýbrž smrtonosný, méně známý jed,“ řekl Brumbál. „Došlo se k názoru, že ona nevěděla, co dělá, neboť byla stará a
zmatená -“
„Voldemort přeměnil její vzpomínky stejně tak, jak to udělal s Morfinem!“
„Ano, takový názor mám také,“ řekl Brumbál. „A stejně jako to bylo s Morfinem, Ministerstvo podezřívalo Hokey -“
„- protože byla domácí skřítka,“ řekl Harry. Málokdy cítil větší sympatie k Hermionině spolku S.P.O.Ž.Ú.S.
„Přesně tak,“ řekl Brumbál. „Byla stará, přijala to, že něco přimíchala do nápoje a nikdo na Ministerstvu se neobtěžoval po tom dál pátrat. A stejně jako u případu s Morfinem, jsem ji vystopoval a vzal jsem si její vzpomínky, její život byl sice u konce, ale její vzpomínky samozřejmě neukázaly nic nečekaného, a to, že Voldemort věděl o existenci poháru a medailonu.
Toho času byla Hokey obviněna Hepsibinou rodinou, která si všimla, že dva největší poklady chybí. A byli si v tom docela jistí, neboť ona měla mnoho skrýší, které vždy starostlivě střežila. Ale když si byli bezpochyby jisti, že pohár a medailon zmizely jinam, pomocník, který pracoval u Borgina a Burse, mladý muž, který navštívil pracovně Hepsibu a tolik ji okouzlil, rezignoval na svůj post a zmizel. Jeho nadřízení neměli ani ponětí o tom, kam zmizel, byli totiž, jako každý, jeho zmizením překvapeni. A to bylo naposled na dlouhý čas, kdy byl Tom Raddle viděn.“
„Teď,“ řekl Brumbál, „pokud ti to nevadí, Harry, chci ještě jednou přerušit výklad fakt, abych tě upozornil na důležité body našeho příběhu. Voldemort spáchal další vraždu; zdali to byla jeho první od té doby, co zabil Raddlovi, nevím, ale předpokládám, že ano. Tentokrát, jak jsi viděl, nezabíjel kvůli pomstě, ale pro zisk. Chtěl báječné trofeje, které mu ubohá, citem otupělá, stará dáma ukázala. A jak on sám okrádal jiné děti v sirotčinci, stejně tak ukradl svému strýci Morfinovi prsten a nyní utekl i s Hepsibiným pohárem a medailonem.“

„Ale," řekl zamračeně Harry, „to vypadá velmi hloupě…riskoval všechno, vyhození z práce, jen pro tyhle…"
„Hloupé to připadá tobě, ale Voldemortovi pravděpodobně ne," řekl Brumbál. „Věřím, že budeš rozumět tomu, jak opravdu mnoho pro něho tyto předměty znamenaly, Harry, ale musíš připustit, že není moc těžké si představit, že medailon, který viděl, považoval opravdu za svůj."
„Medailon možná," řekl Harry, „ale proč si vzal také pohár?"
„Patřil dalšímu ze zakladatelů Bradavic," řekl Brumbál. „Myslím si, že stále cítil pevné pouto ke škole a že nemohl odolat předmětu, který byl tak spjat s historií Bradavic. A byly tady, věřím, i další důvody …doufám, že jsem byl schopen ti ukázat to, co jsem byl dlužen."
„A teď, musím ti ukázat ještě jednu, dřív, než nám přineseš vzpomínku profesora Sloughorna. Deset let dělilo Hokeyinu a tuhle vzpomínku, ze které můžeme pouze odhadovat, co Lord Voldemort za tu dobu dělal…"
Harry se znovu postavil na nohy, když Brumbál přelil poslední vzpomínku do Myslánky.
„Čí jsou tyto vzpomínky?" zeptal se.
„Moje," odpověděl Brumbál.
Harry se ponořil za Brumbálem do pohybující se stříbrné hmoty, a přistál ve stejné pracovně, kterou právě opustil. Byl tam i Fawkes, který spokojeně dřímal na svém bidýlku, a tam, za stolem, seděl Brumbál, který vypadal podobně, jako ten Brumbál, který stál vedle Harryho, až na to, že měl obě ruce zdravé a jeho obličej byl snad trochu méně vrásčitý. Jediným rozdílem mezi dnešní pracovnou a tou, ve které právě byli, byl ten, že v té staré za oknem sněžilo; modravé vločky se vedle okna nořily do tmy a navyšovaly venkovní parapet.
Mladší Brumbál vypadal, že na něco čeká a již za chvíli po jejich příchodu někdo zaklepal na dveře a on řekl : „Vstupte."
Voldemort vstoupil do místnosti. Jeho vzhled nebyl takový, jak ho Harry před dvěma lety viděl zpoza kamenného náhrobku; nepodobal se hadu, jeho oči nebyly rudé, jeho obličej nevypadal jako maska; už ale nebyl podobný ani pěknému Tomovi Raddlovi. Bylo to tak, že jeho rysy byly ohořelé a temné; byly voskové a náhodně zkřivené a jeho oční bělma teď vypadaly zkrvaveně, ačkoliv bulvy nebyly tak popraskané, jak Harry věděl, že později budou. Měl na sobě dlouhý černý hábit a jeho obličej byl bílý jako sníh, který se mu třpytil na ramenech.
Brumbál, sedící za stolem, neprokazoval žádné známky překvapení. Bylo jasné, že tato návštěva byla předem domluvená.
„Dobrý večer, Tome," řekl lehce Brumbál. „Nechceš si sednout?"
„Děkuji," řekl Voldemort a posadil se do křesla, které mu Brumbál ukázal – do toho křesla, které vypadalo stejně jako to, které právě vyprázdnil v přítomnosti.
„Zaslechl jsem, že jste se stal ředitelem," řekl a jeho hlas byl trochu vyšší a chladnější, než byl předtím. „Zasloužilý výběr."
„Jsem rád, že s tím souhlasíš," řekl Brumbál a usmál se „Mohu Ti nabídnout něco k pití?"
„To bych uvítal," řekl Voldemort. „Mám za sebou dlouhou cestu."
Brumbál stál a šel ke své skřínce, ve které nyní měl uloženou Myslánku, ale předtím tam ležely lahve. Podal Voldemortovi pohár s vínem a nalil jeden i sobě, pak se vrátil na své místo za svůj stůl.
„Takže, Tome… čemu můžu vděčit za toto potěšení?"
Vodlemort nejdřív neodpověděl, ale více si usrknul svého vína.
„Už mně neříkejte „Tom"," řekl. „Dnes jsem znám jako –"
„Já vím, že Tě tak znají," řekl Brumbál, usmívaje se laskavě. „Ale obávám se, že pro mě budeš stále Tom Raddle. To je jedna z věcí starých profesorů, která druhým leze na nervy, že nikdy zcela nezapomenou na jejich mladé slibné začátky."
Voldemortův obličej zůstal bez výrazu, avšak Harry cítil, že ovzduší v místnosti řídne: nejen že Brumbál odmítal používat jméno, které si Voldemort sám vybral, ale odmítal i aby si Voldemort při tomto setkání diktoval podmínky, a Harry mohl říct, že Voldemort to tak viděl stejně.
„Divím se, že jste tady tak dlouho zůstal," řekl Voldemort po malé prodlevě. „Vždycky jsem se divil, proč kouzelník jako Vy si nikdy nepřál školu opustit."
„No," řekl Brumbál a stále se usmíval, „pro kouzelníka jako jsem já, není nic důležitějšího, než zachovávat starověké dovednosti pomocí mladých bystrých hlav. Pokud si dobře pamatuji, tak jste si taky myslel, že je učení docela atraktivní."
„A myslím si to dodnes," řekl Voldemort. „Ale více jsem se divil, proč Vy, kterému byla často nabízena práce na Ministerstvu a byl jste asi dvakrát navržen na samotného ministra –"
„Naposled to bylo už potřetí," řekl Brumbál. „Ale ministerstvo mě jako povolání nikdy nepřitahovalo. To je něco, co máme my dva společného."
Voldemort naklonil hlavu, neusmíval se a znovu si usrkl vína. Brumbál teď však nepřerušil ticho, které je teď obestřelo, a s veselým výrazem spíš čekal, až řekne něco Voldemort.
„Vrátil jsem se," řekl po chvilce, „sice déle než profesor Dippet očekával … ale vrátil jsem se, abych požádal ještě jednou o to, na co jsem předtím byl příliš mladý. Přišel jsem za Vámi, abych se zeptal, jestli mně dovolíte vrátit se do hradu jako učitel. Myslím, musíte vědět, že co jsem to tu opustil, mnoho jsem toho viděl a dokázal. Můžu studentům ukazovat a vykládat věci, které by se od kteréhokoliv jiného kouzelníka nedozvěděli."
„Ano, samozřejmě vím, že jsi hodně viděl a zakusil od té doby, co jsi nás opustil.," řekl tiše.
„Pověsti o Tvých skutcích se donesly i do tvé staré školy, Tome. Ale já věřím sotva polovině toho."
Voldemortův výraz zůstal chladný, když řekl: „ Síla probouzí závist, závist propuká v hněv a hněv plodí lži. To musíte Brumbále vědět."
„Ty tomu říkáš „síla"? To, co jsi prováděl?" zeptal se jemně Brumbál.
„Samozřejmě," řekl Vodlemort a jeho tváře červeně hořely. „Experimentoval jsem; posunul jsem hranice kouzel nejspíš nejdál, než kam byly kdykoliv posunuty-"

„Jen některé druhy kouzel," opravil ho tiše Brumbál. „Jen některé, ty další jsi ponechal … ale odpust mi … ubohému ignorantovi."
Poprvé se Voldemort usmál.
„Je to sice staré tvrzení," řekl jemně. „Ale nic , co jsem na světě viděl, Brumbále, nepodpořilo Vaše známé tvrzení, že láska je mnohem silnější, než kterékoliv kouzlo."
„Asi ses díval do špatných míst," hádal Brumbál.
„Dobře, pak jaké místo je lepší pro moje čerstvé objevy než Bradavice?" řekl Voldemort. „Necháte mě se vrátit? Necháte mně sdílet svoje znalosti s Vašimi studenty? Podřídím sebe i svůj talent k Vaší potřebě. Udělám, co nařídíte."
Brumbál pozvedl obočí.
„A co se stane s těmi, kterým nařizujete Vy? Co se stane s těmi, kteří si říkají Smrtijedi?"
Harry by řekl, že Voldemort nepředpokládal, že Brumbál bude znát toto jméno; viděl Voldemorta, kterému se znovu v očích rudě zablesklo a nosní štěrbiny se mu roztahovaly.
„Moji přátelé," řekl po chvilce ticha, „se o sebe postarají i beze mě, v tom jsem si jist."
„Těší mě, že je nazýváš svými přáteli," řekl Brumbál. „Byl jsem toho názoru, že jsou spíš oddaní služebníci."
„To se pletete," řekl Voldemort.
„Když jsem však šel dnes večer do Prasečí Hlavy, neviděl jsem tam snad skupinku – Nott, Rosier, Mulciber, Doholov – čekaje na Tvůj příchod? Vskutku oddaní přátelé, kteří cestovali s Tebou zasněženou nocí, by Ti nejspíš měli přát hodně štěstí, když se pokoušíš dostat učitelské místo.
Nebyl zde žádný pochyb, že Brumbálovy detailní znalosti těch, kteří s ním cestovali, byli u Voldemorta nevítané; ovšem ještě jednou se pokusil.
„Jste vševědoucí, jako vždy, Brumbále."
„Ne, jen se více znám s místním barmanem," řekl jemně Brumbál. „A teď, Tome …"
Brumbál položil svoji prázdnou skleničku a uložil se do křesla se svým charakteristickým přiložením prstů k sobě.
„… mluvme otevřeně. Proč jsi dnes přišel, obklopen svými následovníky, abys mě požádal o práci, kterou jak oba víme, nechceš?
Voldemort vypadal překvapeně.
„Práci, kterou nechci? Přesně naopak, Brumbále, chci ji velmi moc."
„Ano, chceš se vrátit do Bradavic, ale nechceš učit o nic víc, než jsi chtěl, když ti bylo osmnáct. Proč ji tedy chceš, Tome? Proč jsi se pokoušel požádat o ni ještě jednou?
Voldemort se ušklíbl.
„Když mi ji nechcete dát-"
„Samozřejmě, že nechci," řekl Brumbál. „A nemyslím si, že jsi to ode mě v tuto chvíli čekal. Avšak, když jsi sem přišel žádat o práci, musel jsi mít k tomu nějaký důvod?"
„To je Vaše poslední slovo?"
„Ano, je," řekl Brumbál, který teď také stál.
„Tím pádem již nemáme nic, co bychom si mohli říci."
„Ne, nic," řekl Brumbál a na jeho obličeji se objevilo velké znepokojení. „Na vteřinku ho chtěl Harry chtěl křikem varovat: byl si jist, že Voldemortova ruka sebou trhla dozadu, do jeho kapsy, k jeho hůlce; ale ve chvíli, která následovala, se otočil, dveře se zabouchly a byl pryč.
Harry cítil, že Brumbálova ruka znovu spočívá na jeho paži a o chvíli později stáli téměř na stejném místě, až na to, že za oknem nebyl sníh a Brumbálova ruka byla zčernalá a znovu vypadala mrtvě.
„Proč?" řekl Harry, který se znovu podíval Brumbálovi do tváře. „Proč se vrátil? Měl jste nějaké domněnky?"
„Měl jsem domněnky," řekl Brumbál, „ale ne jiné než tamty."
„Jaké domněnky, pane?"
„Měl bych ti to říci, Harry, až přineseš vzpomínky profesora Sloughorna," řekl Brumbál. „Až budeš mít ten poslední kousek skládačky, doufám, že všechno nám oběma bude jasné."
Harry stále kypěl překvapením a ačkoliv Brumbál šel ke dveřím a otevřel je pro něho, Harry se ani nehnul.
„Ó, samozřejmě, že chtěl velmi moc učit Obranu proti černé magii," řekl Brumbál. „ Kvůli tomuto nevýrazném setkání vznikly jisté následky. Jak víš, od té doby, co jsem odmítl dát místo učitele Obrany proti černé magii Lordu Voldemortovi, nikdo nám na tomto postu nezůstal déle než jeden rok."

Kapitola dvacátá-prvá – Nepoznaná místnost

zpět na začátek knihy

Harry vyčerpal svůj mozek na týden dopředu, jak se snažil vymyslet, jak přesvědčit Slughorna, aby předal pravdivou paměť, ale nic ho nenapadalo a musel omezit to co dělal poslední dobou víc a víc: studoval knihu Lektvarů v naději, že Princ načmáral něco užitečného na okraj, jako to udělal už tolikrát předtím.
„Nic tam nenajdeš," řekla Hermiona pevně pozdě v neděli večer.
„Nezačínej zase, Hermiono," řekl Harry. „Kdyby nebylo Prince, Ron by tu už neseděl."
„Seděl by, pokud bys poslouchal Snapea náš první rok," řekla Hermiona odmítavě.

Harry jí ignoroval. Právě našel zaklínadlo “Sectum-sempra!" načmárané na kraji nad poutavými slovy "Pro nepřátele," a měl nutkání ho vyzkoušet, ale pomyslel si, že asi nebude nejlepší to zkoušet naproti Hermioně. Místo toho tajně ohnul roh stránky. Seděli vedle ohně ve společenské místnosti; jediní lidé, kteří zůstali vzhůru, byli ze šestého ročníku. Bylo tu dříve víc vzrušení, když přišli z večeře a našli nápis na nástěnce, který oznamoval datum jejich Apparition Test. Těm, kterým bude 17 před zkušebním dnem(nebo o zkušebním dni), cože je 21. dubna, bude umožněno, aby se zapsali na další praktické lekce, které se budou konat (za přísného dozoru) v Prasinkách.
Když si Ron přečetl vývěsku, zpanikařil. Zatím se mu ještě nepodařilo přemístit a obával se, že není připraven na test. Hermiona, které se podařilo přemístit už dvakrát si byla o něco jistější, ale Harry, kterému stejně ještě pár měsíců nebude sedmnáct, nemohl absolvovat test, ať se cítil připravený nebo ne.
„Alespoň už se umíš přemístit, mysli!" řekl Ron napjatě. Nebudeš s tím mít v červenci potíže.
„Zatím jsem se přemístil jen jednou", připomněl mu Harry; během poslední lekce se mu konečně podařilo zmizet a znovu se objevit uprostřed své obruče.
Poté co strávil spoustu času hlasitými obavami ohledně přemisťování, snažil se Ron usilovně dokončit až zlomyslně těžký esej pro Snapea, který měli Harry a Hermiona už dávno hotový. Harry předem počítal s nejnižším možným bodovým ohodnocením, protože nesouhlasil se Snapem v tom, který ze způsobů zastavení mozkomorů je ten nejlepší, ale bylo mu to jedno: Slughornova vzpomínka byla pro něj v tomto okamžiku to nejdůležitější.
„Povídám, že ten pitomý Princ ti s tímhle nepomůže, Harry" řekla Hermiona zvýšeným hlasem. „Je jen jeden způsob jak někoho donutíš udělat to, co chceš, a to je kletba Imperius, což je ilegální -"
„Ano, já vím, díky," řekl Harry, nezvedajíc pohled od knihy. „To je důvod, proč hledám něco jiného. Brumbál řekl, že Veritaserum nemůžu použít, ale mohlo by tu být něco jiného, lektvar nebo zaklínadlo. . . ."
„Jdeš na to špatnou cestou," řekla Hermiona. „Jenom ty můžeš získat tu vzpomínku, jak řekl Brumbál. To musí znamenat, že můžeš přesvědčit Slughorna zatímco ostatní ne. Není to otázka toho, podstrčit mu lektvar, to by zvládl každý —"
„Jak vyhláskujete 'útočný'?" řekl Ron, otáčejíc brko velmi usilovně zatímco zíral do pergamenu. „To nemůže být V — U — H —"
„Ne, to není," řekla Hermiona, otáčejíc Ronovu esej směrem k ní. „A 'předtucha' nezačíná B — R — A, mimojiné. Jaký druh brka používáš?"
„Je to jedno z Pravopisných brk Freda a George, ale myslím, že kouzlo vyprchalo."
„Ano, to muselo," řekla Hermiona, ukazujíc na titulek jeho eseje, „protože jsme měli napsat, jak bychom jednali s mozkomory, a ne s 'Mráz-mary', a nepamatuji se, že by sis změnil jméno na 'Roonil Wazlib."
„Ale ne!" řekl Ron, zírajíc ochromený hrůzou na pergamen. „Neříkej, že to budu muset psát celý znovu!"
„To je v pohodě, můžeme to našvindlovat," řekla Hermiona, esej směrem k ní a vytáhla hůlku.
"Hermiono, miluju tě," řekl Ron, rozvalujíc se v židli, a unaveně si mnul oči. Hermiona lehce zrůžověla, ale pouze řekla, „Dej si pozor, ať to neuslyší Levandule."
„Já chci," zamumlal Ron do ruky. „Nebo možná budu chtít, až mi dá kopačky."
„Proč jí prostě neřekneš, že to chceš skončit?" zeptal se Harry.
„Ty jsi nikdy nikoho nepolíbil, nebo jo?" řekl Ron. „Ty a Cho jste jen —"
„Druh odloučení, jo," řekl Harry.
„Přál bych si, aby se to stalo mně a Levanduli," řekl Ron sklíčeně a sledoval Hermionu potichu poklepávající na jednotlivá nesprávně napsaná slova koncem hůlky tak, že se samy opravily. „Ale čím víc to chci skončit, tím víc se na mě lepí. Je to jako chodit s krakaticí."
„Tady," řekla Hermiona, o nějakých dvacet minut později, podávajíc zpátky Ronovu esej.
„Milionkrát ti děkuju," řekl Ron. „Můžu si ještě půjčit tvoje brko na ukončení?" Harry, který nenašel nic užitečného na sešitu Prince dvojí krve, se rozhlédl; oni tři byli jediní levém rohu společenské místnosti, Seamus šel zrovna spát, proklínaje Snapea a jeho esej. Jediný zvuk bylo praskání ohně a Ron škrábající poslední odstavec o mozkomorech, používaje Hermionino brko. Harry se chystal zavřít sešit Prince dvojí krve, zívajíce, když — Prásk!
Hermiona trochu vyjekla; Ron si rozlil inkoust na svojí čerstvě dokončenou esej, a Harry řekl, „Krátura!" Domácí skřítek se uklonil, a oslovil ho. "Pán řekl, že chce informace o tom, co ten Malfoyův kluk dělá, tak Krátura přišel aby --"
Prásk!
Dobby se zjevil vedle Krátury, jeho tea-cozy čepeček nakřivo. „Dobby také pomáhal, Harry Pottere!" vykvikl a Krátura se na něj rozmrzele podíval. „A Krátura měl Dobbymu říct, když šel za Harrym Potterem, aby ho mohli společně informovat!"
„Co to je?" zeptala se Hermiona, která stále vypadala šokovaná tímto náhlým zjevením. „Co se to tu děje, Harry?" Harry váhal, jestli jí odpovědět, protože neřekl Hermioně o tom, že řekl Kráturovi a Dobbymu, aby se drželi Malfoye; domácí skřítci byli pro ní byli vždy citlivá věc.
„No. . . sledovali pro mně Malfoye," řekl.
„Noc a den," zaskřehotal Krátura.
„Dobby nespal týden, Harry Pottere!" řekl Dobby hrdě, houpajíce se na patách. Hermiona vypadala rozhořčeně.
„Ty jsi nespal, Dobby? Harry, ale ty jsi mu určitě neřekl aby —"
„Ne samozdřejmě, že ne," řekl Harry rychle. „Dobby, můžeš spát, v pořádku? Ale našli jste něco?" rychle se zeptal, než ho mohla Hermiona znovu přerušit.
„Pan Malfoy se pohyboval ušlechtile, jak se patří k jeho čisté krvi," zakrákal okamžitě Krátura. „Jeho vzhled mi připomíná mojí učitelku a jeho chování je tak—"

„Draco Malfoy je špatný chlapec" pištěl Dobby vztekle. "Zkažený kluk který -který -" roztřásl se od špiček střapců svého ubrousku na čajník až po špičky prstů na nohou a pak se rozběhl do plamnů jak by se do nich chtěl ponořit. Harry, pro kterého to nebyla až tak neočekávaná reakce, Dobbyho zachytil v půli cesty a pevně ho držel. Několik vteřin s ním Dobby zápasil a potom zplihl.
„Děkuji Harry Pottere" funěl Dobby. „Pro Dobbyho je pořád těžké špatně hovořit o svých bývalých pánech." Harry ho pustil a Dobby si narovnal svůj ubrousek na čajník a řekl vzdorovitě Kráturovi: „Krátura by měl vědět, že Draco Malfoy není dobrý pán pro domácího skřítka".
„Jasně, nepotřebujeme poslouchat o tom jak miluješ Malfoye" řekl Harry Kráturovi. „Vysyp rychle kam právě míří". Krátura se znovu uklonil a celý vzteklý řekl: „Pan Malfoy jídává ve Velké Síni, spává v ložnici ve sklepeních, navštěvuje vyučovací hodiny v různých—"
„Dobby, pověz mi," utnul Harry Kráturu. „Chodí někam kam by neměl?"
„Harry Pottere, pane," zakvičel Dobby, jehož kulovité oči odrážely záři ohně, „ten kluk Malfoyů neporušuje žádná pravidla, o kterých by Dobby věděl, ale snaží se vyhnout sledování. Pravidelně navštěvuje sedmé patro spolu s různými spolužáky, kteří na něj čekají zatímco on vchází.."
„Do Místnosti nejvyšší potřeby!" řekl Harry, placnuvší se do čela Příručkou lektvarů pro pokročilé. Hermiona a Ron na něj zírali. „To je to kde čmuchal! To je to co dělá...ať dělá cokoliv! A já se vsadím, že to je proč mizí z pobertova plánku - přemýšlejte, nikdy jsem tam Místnost nejvyšší potřeby neviděl."
„Možná že se tvůrci plánku nikdy nedozvěděli, že tam ta místnost je," prohlásil Ron.
„Myslím, že v tom pokoji bude částečně magie," řekla Hermiona. „Pokud chceš být unplottable, tak budeš."
„Dobby, zvládl jsi zjistit, co dělá Malfoy?" řekl Harry dychtivě.
„Ne, Harry Pottere, to je nemožné," řekl Dobby.
„Ne, není," řekl okamžitě Harry. „Malfoy pronikl loni na naše velitelství, takže ho budu moci bez problému sledovat, bez problémů."
„Nemyslím si, že budeš, Harry," řekla Hermiona pomalu. „Malfoy naprosto přesně věděl, k čemu pokoj užíváme, protože pitomá Marietta to vyzvonila. Potřeboval ten pokoj jako hlavní stan B.A. a to také zařídil. Ale ty nevíš, čím byl ten pokoj předtím, než se tam nastěhoval Malfoy, takže ani nevíš, jak se tam přemístit."
„Ale to se dá obejít," řekl Harry odmítavě. „Udělal jsi to skvěle, Dobby."
„Pišta to udělal taky dobře," řekla Hermiona laskavě; but far from looking grateful, Pišta odvrátil své obrovské, krvípodlité oči a skřehotal do stropu, „Mudlovská šmejdka mluví na Pištu, Pišta bude předstírat, že ji neslyšel —"
„Jdi od toho," Harry na něj vyštěkl, a Pišta udělal poslední úklonu a zmizel. „Měl bys jít a taky si trochu odpočinout, Dobby."
„Děkuju vám, Harry Pottere, pane!" kvičel Dobby vesele a také zmizel.
„Není to skvělé?" řekl Harry s nadšením, otáčeje se na Rona a Hermionu v momentě, kdy byli už oba skřítkové pryč. „Víme kam se chystá Malfoy! Je v pasti!"
„Ano, to je skvělé," řekl Ron mrzutě, který se pokoušel vyčistit navlhlou masu inkoustu ze skoro hotové eseje. Hermiona ho přitáhla před sebe a začala vyplachovat inkoust se svou hůlkou.
„Ale co má toto všechno společné z rozmanitostí studentů?" povídala Hermiona. „Kolik lidí o tom ví? Určitě by jsi si nemyslel, že by mi věřil, když by věděl co dělá.-"
„Přesně, je to zvláštní" povídal zamračený Harry. „Začal sem říkat Crabbovi, že to není jeho věc, co dělal ... tak proč říká všechny tyto...všechny tyto..." Harryho hlas se vytratil; podíval se do ohně. „Bože, byl sem tak hloupý," klel potichu. „Vždyť je to jasné, ne? Dole ve sklepení byla obrovská skříň… Mohl ho použít kdykoliv po vyučování…"
„Použít co?" promluvil Ron.
„Mnoholičný lektvar. Ukradl nějaké mnoholičné lektvary Slughornovi, když nám je ukazoval při první hodině lektvarů. Ne všichni studenti budou Malfoyovi dělat ochranu… Jsou to jen Crabbe a Goyle jako obvykle. Ano, to do sebe zapadá!" vykřikl Harry, vyskočil z pohovky a začal se procházet kolem ohně. „Jsou dostatečně hloupí na to, aby dělali, co jim řekne, i kdyby jim neprozradil, co se děje, ale nechtěl po nich, aby se objevovali před Potřebnou Místností, takže je přinutil vzít Mnoholičný lektvar, aby vypadali jako jiní lidé… Ta dvě děvčata, co byly s ním, když promeškal famfrpál - jasně! Crabbe a Goyle!"
„Chceš říct," řekla Hermiona tichým hlasem, „že ta hločička, co jsem jí opravila váhy -?"
„No jasně!" vykřikl Harry, zírajíc na ni. „Samozřejmě! Malfoy musel být v té místnosti, takže - co to říkám? - ona upustila váhy aby upozornila Malfoye že nemá vystrkovat nos, protože někdo je poblíž! A tam taky byla to děvče co upustilo toadspawn. Celou dobu jsme chodili kolem a nepřišli jsme na to!"
„On nechává Crabba a Goyla přeměňovat na holky?" rozchechtal se Ron. „No páni, to se teda nedivím, že poslední dobou nevypadají moc šťastně. Jsem překvapený, že mu s tím nesekli"
„No to asi nemohli, že jo. Jestli jim ukázal svoje Znamení Zla," opáčil Harry.
„Hmm... Znamení zla o které nevíme jestli vůbec existuje," řekla Hermiona skepticky, rolujíc vysušenou Ronovu esej před tím, než mohla dojít úhony a podala ji Ronovi.
„No, uvidíme," řekl Harry přesvědčeně.
„Jo, to tedy uvidíme," řekla Hermiona, vstala a protáhla se. „Ale Harry, před tím, než se příliš nadchneš, já si pořád nemyslím, že se dostaneš do místnosti Nejvyšší potřeby bez toho, abys věděl, co se tam děje. A myslím, že bys neměl zapomínat," hodila si tašku na rameno a velice vážně na něj pohlédla, „že by ses měl soustředit na získání té vzpomínky od Slughorna. Dobrou noc."
Harry se za Hermionou podíval poněkud rozladěně. Jakmile se za ní dveře dívčích ložnic zavřely, otočil se na Rona. „Co myslíš Ty?"
„Kéž bych se uměl přemisťovat tak jako domácí skřítek" řekl Ron, zírajíc na místo, kde Dobby zmizel. „Měl bych ten test z přemisťování v kapse."

Harry nespal dnešní noc příliš dobře. Po probuzení ležel, jak cítil, několik hodin zvědavý, jak Malfoy použil Potřebnou místnost a co by mohl vidět, kdyby tam další den šel. Cokoliv Hermiona řekla, Harry si byl jistý, že Malfoy mohl vidět centrálu BA a rád by byl schopen vidět Malfoyovu. Co by to mohlo být? Místo na schůzky? Úkryt? Ston room? Pracovna? Harryho mysl horečně pracovala a jeho sny, když nakonec usnul, byly pomíchané a útržkovité, složené z obrázků Malfoye, který se mění ve Slughorna a ten se mění ve Snapa. Hary byl ve stavu obrovské předtuchy během snídaně další ráno. Měl volno před další Obranou proti černé magii a byl nucen strávit ho hledáním Potřebné místnosti. Hermiona spíše ostentativně ukázala nezájem při šeptání si plánů na silový vstup do místnosti, což Harryho naštvalo, protože si myslel, že by mu mohla hodně pomoci, kdyby chtěla.
„Podívej," řekl tiše sklánějíc se dopředu a pokládajíce ruku na Denního věštce, který právě Hermiona vzala od poštovní sovy, aby ji zastavil v otevření a zmizením před tím. „Nezapomněl jsem na Slughorna, ale neměl jsem žádné vodítko, jak z něj dostat tu vzpomínku, dokud mě nenapadlo, proč nemůžu najít co Malfoy dělá."
„Už jsem ti řekla, že potřebuješ přimět Slughorna," řekla Hermiona. „To není otázka přelstění nebo použití kouzla, neboť to by Brumbál mohl udělat za minutku. Místo slídění okolo Potřebné místnosti," sebrala Věštce zpod Harryho ruky a rozprostřela je, „bys měl najít Slughorna a začít na apelovat na jeho lepší já."
„Ví někdo...?" zeptal se Ron, jak Hermiona přečetla titulky.
"Ano!" řekla Hermiona Harrymu a Ronovi - oba měli plné pusy. "Ale je jasné, že není mrtev - je to Mundungus, byl odsouzen a poslán do Azkabanu! Má to něco společného se zosobňováním Inferiů při pokusu o vloupání a někdo tvrdí, že Octavius Pepper zmizel. Ah,tohle je hrozné, devítiletý chlapec byl zatčen pro pokus o vraždu svých prarodičů, myslí si, že byl ovládán pomocí kletby Imperius."
Snídani dojedli potichu. Hermiona se okamžitě odešla připravit na Starodávné Runy, Ron šel do společenské místnosti, kde stále musel dodělat závěr eseje o mozkomorech pro Snapea a Harry se přemístil do chodby v sedmém patře, kde se posadil ke zdi naproti tapisérii s Barnabáše Trhlým učícím trolly balet.
Harry si navlékl neviditelný plášť, když našel prázdnou pasáž, nepotřeboval být rušen. Když se dostal na místo, nikdo tam nebyl. Harry si nebyl jistý, zde má větší šanci dostat se dovnitř když je Malfoy vevnitř nebo pryč, ale určitě je lepší obejít se bez přítomnosti Crabba a Goyla předstírajících, že jsou jedenáctiletými děvčaty.
Zavřel oči, jak se blížil k místu, kde byly skryty dveře do Komnaty Nejvyšší Potřeby. Věděl, co má dělat; měl v tom velkou zkušenost z posledního roku. Myslel na to jak se koncentrovat. „Musím vidět, co tam Malfoy dělá. Musím vidět, co tam Malfoy dělá. Musím vidět, co tam Malfoy dělá..."
Třikrát dveřmi prošel; tehdy s tlukoucím srdcem otevřel oči, ale stále se díval na kus černé obyčejné zdi, pohnul se dopředu a tvrdě do ní udeřil..Kámen se jevil solidní a pevný.
„Ok," řekl Harry nahlas. „Ok...Myslel jsem na špatnou věc..." Na chvilku vynechal, pak se znovu připravil, oči zavřené, koncentrován jak nejvíc mohl . „Potřebuju vidět místo, kde se Malfoy schovává... Potřebuju vidět místo, kde se Malfoy schovává..." Po třech krocích opatrně otevřel oči.
Žádné dveře tam nebyly.
„Ale no tak," řekl stěně popudlivě. „To byla jasná instrukce. Fajn." Ještě naposledy se na několik minut hluboce zamyslel před tím, než začal znovu procházet kolem. „Potřebuji, abys byla ta samá místnost, jak jsi pro Draca Malfoye..."
Neotevřel oči hned, když skončil s procházením; nejdřív se pečlivě zaposlouchal, neuslyší-li tichý zvuk dveří, když se objeví ve stěně. Nicméně neslyšel nic až na vzdálené cvrdlikání ptáků zvenčí. Otevřel oči.
Dveře pořád nikde.
Harry zaklel. Někdo zaječel. Harry se rozhlédl a uviděl houf prváků prchajících zpátky za roh, evidentně pod dojmem, že právě potkali ovzvláště sprostého ducha.
Harry zkoušel všechny variace na způsob "Potřebuji vidět co uvnitř Tebe Draco dělá", které dokázal vymyslet za celou hodinu, na jejímž konci si byl nucen přiznat, že Hermiona měla možná pravdu: Místnost se prostě pro něj nechce otevřít. Naštvaný a mrzutý se vydal na hodinu Obrany proti černé magii, skládajíc cestou svůj nevidtelný plášť zpátky do tašky.
„Opět pozdě, Pottere", řekl Snape chladně když Harry přichvátal do učebny osvětlené svícemi. „Odečítám Nebelvíru deset bodů." Když sebou hodil na sedadlo vedle Rona, Harry se na Snapea zamračil. Polovina třídy ještě postávala vedle svých lavic, vyndávajíc si učebnice - přece nemohl přijít o tolik později než ostatní.
„Před tím než začneme, chci Vaše eseje o Mozkomorech," řekl Snape a mávl nedbale hůlkou tak, že se dvacet pět pergamenů zdvihlo do vzduchu a přistálo uspořádaně na hromádce na jeho stole. „Doufám, že jsou lepší než ty nesmysly o vzdorování kletbě Imperius, které jsem musel přetrpět. Nyní si otevřete učebnice na straně - Co je pane Finnighane?"
„Pane,", řekl Seamus, „rád bych věděl jaký je rozdíl mezi Inferi a duchem? Protože, tady v knize vidím zmínku o Inferi"
„Žádný," řekl Snape znuděně.
„Ale pane, slyšel jsem lidi říkat--"
„Pokud jste si pozorně přečetl otázku, pane Finnigane, měl byste vědět, že tak zvaný Inferius není nic jiného, než smradlavý plíživý zloděj jménem Mundungus Fletcher."
„Myslel jsem, že Snape a Mundungus jsou na stejné straně," zamumlal Harry k Ronovi a Hermioně. „Neměl by být rozrušený, že Mundunguse zavřeli-"
„Ale Potter toho zřejmě má mnoho co říct," řekl Snape, ukazujíc nečekaně dozadu do místnosti, černé oči upřené na Harryho. „Nechme pana Pottera, aby nám vysvětlil rozdíl mezi Inferiem a duchem.
Celá třída se zadívala na Haryho, který se rychle snažli vzpomenout na to, co mu brumbál řekl tu noc, co byli navštívit Slughorna. „Eh - no - duchové jsou průhlední," řekl.
„Ó, velmi dobře," přerušil ho Snape a jeho rty se zkřivily. „Ano, je vidět, že uplynulých šest let magického vzdělávání vás nenechalo nedotčeného, Pottere. 'Duchové jsou průhlední.'"

Pansy Parkinsonová se vysokým hlasem zachichotala. Někteří další lidé were smirking. Harry se zhluboka nadech, aby zůstal klidný, ačkoliv uvnitř mu všechno vařilo. „No, duchové jsou průhlední, ale Inferi jsou přece mrtvá těla, ne? Takže jsou pevní."
„Pětileté dítě by nám řeklo asi tolik," ušklíbl se Snape. „Inferius je tělo, které bylo ovládnuto kouzlem čaroděje, využívajícího černou magii. Není živé, může být využíváno jen jako loutka spoutaná čarodějem. Duch, jak jste si doufám jistě všichni vědomi, je otisk duše opouštějící zemi (imprint of a departed soul left upon the earth, a jak nám pan Potter moudře sdělil, je průhledný."
„No, to co Harry řekl by bylo nejvíc užitečné, když jsme jim to říkali odděleně!" řekl Ron. „Kdybychom jsme se střetli tváří v tvář v temné uličce, museli bychom se podívat, zda jsou pevné, ne, nemůžem se prostě zeptat, 'Podívejte, jste stopou po zesnulé duši?'" začali se smát, jejich smích byl však potlačený pohledem, kterým se Snape podíval na třídu.
„Ďalších deset bodů dolů pro Nebelvír," řekl Snape. „Nečekal sem od vás nič složitějšího, Ronald Weasley, chlapce natolik slabého, aby nepřenesl půlku obočí přes místnost."
„Ne!" zašeptala Hermiona, tahajíc Harryho za rameno hned, co začal otvírat svoje ústa. „To nemá cenu, jenom by si zůstal znova po škole, tak laskavě přestaň!"
„Otevřete si vaše učebnice na straně dvěstětřináct," řekl Snape ušklíbajíc se, „a prečtěte si první dva odstavce o kletbě Cruciatus."
Ron byl velmi tichý při celé hodině. Když zvon zazvonil na konci hodiny, Levandule skočila do řeči Ronovy a Harrymu (Hermiona záhadně zmizela z dohledu hned jak se Levandule objevila) a tvrdě nadávala na Snapa při jeho uštipačné poznámce ohledně Ronového přemístňování, což Rona tak naštvalo, že ji odpověděl zmiznutím na chlapecké záchody spolu s Harrym.
„Snape má pravdu, ne?" řekl Ron, dívajíc se minutu či dvě do puknutého zrcadla. „Nevím, zda je správné dělat ten test. Prostě se nemůžu dostat do toho přemisťovaní."
„Měl by si si projít cvičnou hodinu v Prasinkách a zjistit, kam tě pošlou," řekl Harry potichu. „Mohlo by to být zajímavější, než se pokoušet dostat do hloupého kruhu. Když ti to i tak nevyjde — však víš — tak dobře jak chceš, můžeš test zopakovat se mnou v létě — Uršulo, toto jsou chlapecké záchody!"
Duch dívky vylétl z toalety z kabinky za nimi a nyní se vznášela vysoko nad zemí, strnule se na ně zahleděla skrz tenké, bílé, kulaté brýle. „Oh," řekla nevrle, „to jste vy dva."
„A koho si čekala?" řekl Ron, který se na ní díval v zrcadle.
„Nikoho," řekla Uršula, picking moodily at a spot on her chin. „Říkal, že přijde a navštíví mě, ale to jste říkali taky" — podívala se na Harryho káravě — „a neviděla jsem vás měsíce a měsíce. Naučila jsem se, že nemám od kluků moc očekávat."
„Myslel jsem, že žiješ na dívčích toaletách?" řekl Harry, který se snažil tomu místu poslední roky vyhýbat.
„To jo," řekla, with a sulky little shrug, „ale to neznamená, že nemohu navštěvovat i jiná místa. Jednou jsem tě přece navštívila ve sprchách, pamatuješ?"
„Živě," řekl Harry.
„Ale myslela jsem si, že mě má rád," řekla naříkavě. „Možná kdybyste vy dva odešli, tak by se vrátil. Máme toho hodně společného. Jsem si jistá, že to také cítí."
A podívala se s nadějí v očích ke dveřím. „Když si řekla, že toho máte hodně společného," řekl Ron, který teď zněl hodně pobaveně, „myslela si tím, že žije taky v S-bend?"
„Ne," řekla Uršula vzdorně, její hlas se pomalu odrážel po staré dlážděné umývárně. „Myslím tím, že je citlivý, lidé ho často týrají a cítí se osaměle a nemá nikoho, s kým by si popovídal, a nebojí se projevit city a plakat!"
„Tady brečel kluk?" řekl Harry se zájmem. „Mladý kluk?"
„Nech toho!" řekla Myrtle, její malé, prázdné oči se zaměřily na Rona, který se šklebil. „Slíbila jsem, že to nikomu neřeknu, a nechám si to tajemství do —"
„— určitě né hrob?" řekl Ron odfrkujíc. „Možná stoky." Uršula podrážděně zavrčela a skočila naspět do záchoda, rozlívajíc vodu všude kolem. Ufňukaná Uršula zdá se trochu oživila Rona. „Máš pravdu," řekl, nasazujíc si školní tašku zpět na záda, „udělám si cvičné testy v Prasinkách předtím, než se rozhodneme pro reálný test."
A tak nasledující víkend se Ron připojil k Hermioně a ostatním šesťákům, kterým bylo 17 aspoň před 14-ti dny. Harry trochu žárlil při pohledu na radující se studenty směrujících do dědiny; chyběly mu výlety, hlavně když byl krásný jarní den s jednou z prvých čistých obloh po dlouhém čase. Rozhodl se, že čas zabije dalším pokusem o vstup do Potřebné Místnosti.
„Uděláš lepší," řekla Hermiona, když se podělil s ní i s Ronem o svém pláně ve vstupní hale, „jít rovnou do Slughorova kabinetu a vzít z něho tu informaci."
„Vžyť jsem se o to pokoušel!" řekl Harry podrážděně, což byla samozřejmě pravda. Vlekl se po třídě po každé hodině lektvarů v tomto týdni v pokusech zahnat do úzkých Slughorna, ale učitel lektvarů pokaždé utekl ze sklepení tak rychle, že ho Harry nedokázal chytit. Dvakrát byl Harry klepat na jeho kabinet, ale nedostal se žádné odpovědi, i když si byl jistý, že po druhém pokuse slyšel ztišovat zvuky na starém gramofonu.
„Nechce mi to prozradit, Hermiono! Může si říct, že ho chceme nachytat a vypáčit to od něho a on nikdy nedovolí, aby se to stalo!"
„Nezůstává ti nic jiného, jen se na to spolehnout?"
Krátká řada lidí čekajícíh v zástupu za Filchem, provádějícím svou obvyklou prohlídku pomocí Odtajňovacího Senzoru, se posunula o pár kroků vpřed, a Harry proto neodpověděl z obavy, že by mohl být zaslechut školníkem. Popřál Ronovi a Hermioně hodně štěstí, otočil se a vyšel zpět po mramorovém schodišti rozhodnutý, ať si Hermiona říká co chce, věnovat hodinu nebo dvě Místnosti Nejvyšší potřeby.
Jakmile byl z dohledu Vstupní haly, Harry vytáhl z batohu Pobertův plánek a Neviditelný plášť. Schoval se a poťukal na plánek se slovy "Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti" a pečlivě si ho prohlédl.

Protože bylo nedělní ráno, téměř všichni studenti byli ve svých společenských místnostech, studenti Nebelvíru ve své věži, Havraspárští v té své, studenti Zmijozelu ve sklepení a Mrzimorští v suterénu poblíž kuchyní. Tu a tam některý student zabloudil ke knihovně nebo do spojovací chodby. Několik lidí bylo v suterénu a sám v koridoru sedmého podlaží postával Gregory Goyle. Nebyla tu žádná stopa po místnosti nejvyšší potřeby, ale Harry neměl obavy; když tu stál na hlídce Goyle, místnost byla otevřená ať už se objevila na plánku nebo ne. Vyběhl proto schody, zastavil těsně před rohem ke koridoru a tam se začal pomalu plížit k té samé dívence s váhami, které Hermiona tak ochotně pomohla pár dní předtím. Počkal dokud nebude těsně před ní, sehnul se hodně nízko a zašeptal: „Ahoj, jsi moc hezká, že jo?"
Goyle vydal pištivý výkřik hrůzy, vyhodil váhy do vzduchu a zmizel ještě dříve než v koridoru utichla ozvěna zvuku rozbíjejících se vah. Smějíc se Harry otočil a začal zkoumat prázdnou stěnu, za kterou - jak si byl jistý- teď stojí nehnutě Draco v obavách, že venku je někdo nevítaný ale netroufající si vyjít ven. To dalo Harrymu tak uspokojující pocit moci, jaký ještě nezažil.
Bohužel tato nadějná nálda neměla dlouhého trvání. O hodinu a půl později, když už vyzkoušel velmi mnoho kombinací formulací přání zjistit, co Malfoy dělá, stěna byla stále prázdná, bez jediného náznaku dveří,tak jako dřív. Harry se cítil zklamaný z pocitu, že Malfoy je vždy alespoň o krok před ním a že stále nemá ani náznak tušení, co Malfoy uvnitř dělá. Harry nakonec ztratil trpělivost, se rozběhl proti zdi a nakopl ji.
„Auvajs!"
Myslel si že si zlomil kotník; jak si ho držel a poskakoval po jedné noze sklouznul z něj neviditelný plášť.
„Harry?"
Prudce se otočil na jedné noze a skácel se na zem. K jeho údivu to byla Tonksová kdo se k němu přibližoval a vypadala jako by tu byla na procházce.
„Co tady děláš?" zeptal se, škrábaje se na nohy; proč ho vždycky najde ležet na podlaze?!
„Přišla jsem za Brumbálem," odpověděla. Harry si pomyslel, že vypadá hrozně; průsvitnější než obvykle, její myší vlasy prořídly.
„Jeho kancelář není tady," řekl Harry, „je to na druhé straně hradu za chrličem —"
„To já vím," řekla Tonksová. „Není tam. Patrně zas odešel."
„Opravdu?" řekl Harry, pokládaje zraněnou nohu trhaně na podlahu. „Předpokládám že nevíš kam odešel?"
„Ne," řekla Tonksová.
„Proč jsi ho chtěla vidět?"
„Nebylo to nic důležitého," řekla Tonksová, zvedaje očividně mimovolně plášť svých šatů. „Měla jsem pocit, že se něco děje. Slyšela jsem zvěsti…byli zraněni nějací lidé…"
„Jo, já vím, bylo to celé v novinách," řekl Harry. „To malé dítě zkoušelo zabít své —"
„Proroctví je často mimo náš čas," řekla Tonksová, která se zdála, že ho neposlouchá. „V poslední době jste nedostali od nikoho z Řádu zprávu, že?“
„Nikdo z Řádu mi nic nikdy nenapsal," odpověděl Harry, „Nikdo kromě Siriuse —“ Viděl, že se její oči zalily slzami. „Je mi to líto“, zamrmlal nemotorně. „Chybí mi stejně jako tobě.“
„Co?" řekla Tonková bezvýrazně, jako by ho neslyšela. „No, vždyť se uvidíme, Harry.”
Náhle se otočila a odkráčela chodbou, nechávajíc za sebou zírajícího Harryho. Asi po minutě si znova oblékl neviditelný plášť a pokračoval ve svém úsilí, dostat se do potřebné místnosti, ale jeho srdce bylo nesvé. Nakonec, dutý pocit v jeho břichu a vědomí, že Ron a Hermiona budou brzy na obědě, ho nepřerušily v pokusech dostat se do místnosti z které se Malfoy bude bát vylézt ještě několik hodin.
Rona a Hermionu našel ve Velké síni, v polovině oběda.
Zvládl jsem to-teda asoň část!" řekl Ron Harrymu natěšene, když se na něho podíval . "Chtěl jsem se přemístit k čajovně madam Pudinožkové a trošku jsem to minul, skončil jsem blízko Scrivenshaftových, ale hlavní je, že jsem se přemístil!"
„Výborně," řekll Harry. „A ty, Hermiono?"
„Oh, byla výborná, jako obvykle,"řek Ron předtím, než stačila Hermiona něco říct. „Po perfektní úvaze, věštění, a zoufalství, či co to do pekla je — jsme potom všichni šli na pohár k Třem Metlám a měl jsi slyšet Twycrossa mluvit o ní — Budu překvapený, když se tě brzy nezeptá.
„A co ty?" zeptala se Hermiona ignorujíc Rona. „Dostal jsi se do Potřebné Místnosti tentokrát?"
„Jo," řekl Harry. „A víš na koho jsem tam nahoře narazil? Na Tonksovou!"
„Tonksovou?" zopakoval Ron s Hermionou velice překvapeně.
„Jo, říkala že přišla navštívit Brumbála."
„Kdyby ses mě ptal," řekl Ron když Harry dokončil popis jeho konverzace s Tonksovou, „je trochu pomatená. Prostě ztratila nervy po tom všem, co se stalo na Ministerstvu."
„Je to opravdu divné," řekla Hermiona, která z neznámého důvodu vypadal velice překvapeně. „Když by měla hlídat školu, opustí stanoviště aby zašla za Brumbálem, který tu vůbec není?"
„Myslel jsem si," řekl Harry nejistě…špatně se mu to říkalo; Hermionina teorie dávala o moc větší smysl.
„Nemyslíš, že mohla být…vždyť víš...zamilovaná do Siriuse?"
Hermiona na něj zírala. „Jaks na to -sakra- přišel?"
„Nevím," řekl Harry, „skoro se rozbrečela, když jsem vyslovil jeho jméno a její Patronus je nyní velká čtyřnohá věc. Myslím že stal…víš…jím."
„Dobrá myšlenka," řekla Hermiona pomalu. „Stále ale nevím, proč vpadla do hradu, aby viděla Brumbála, pokud je to opravdu důvod, proč tu byla."
„To už jsem říkal, ne?" řekl Ron, cpouc si rajčatový protlak do pusy. „Je směšná, trhlá. Ztratila nervy. Ženy," řekl moudře Harrymu, „se snadno zhroutí."

„A tak?" řekla Hermiona, ztrácející trpělivost, „na druhou stranu se určitě najde žena, která nebude mrzutá hodinu a půl jen proto, že se madam Rosmerta nesmála jejím vtipům o stařeně, Léčiteli a Mimbulus Mibletonia."
Ron se zamračil.

Kapitola dvacátá-druhá – Po pohřbu

zpět na začátek knihy

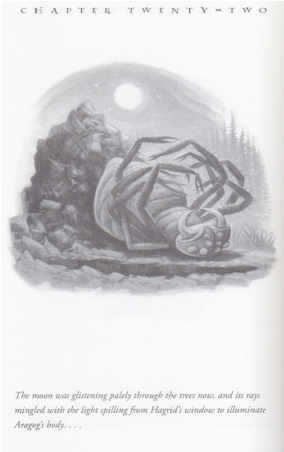

Nad věžemi hradu se začaly objevovat kousky jasně modré oblohy, ale ani tyto známky blížícího se léta nezvedly Harrymu náladu. Nepodařilo se mu uspět ani v jednom z pokusů, při kterých se snažil vypátrat, co dělá Malfoy a naprázdno vyšla i jeho snaha zapříst rozhovor se Slughornem, který by snad vedl – kdyby mu Slughorn pomohl – ke vzpomínce, která zřejmě byla po desetiletí potlačována.

„Tak naposledy, zapomeň na Malfoye," řekla rozhodně Hermiona Harrymu.
Bylo po obědě a seděli spolu s Ronem v prosluněném koutě nádvoří. Hermiona i Ron svírali spis Ministerstva kouzel: *Nejčastější chyby při přemisťování a jak se jim vyhnout*, protože už dnes odpoledne měli skládat zkoušky; ovšem rozsah spisku jejich nervozitu vůbec nezmenšoval. Ron sebou náhle trhl a pokusil se ukrýt za Hermionou, protože zpoza rohu vyšla nějaká dívka.
„To není Levandule," oznámila Hermiona otráveně.
„Uf, výborně," vydechl Ron.
„Harry Potter?" zeptalo se děvče. „Mám ti dát tohle."
„Díky…"
Harry převzal malý pergamenový svitek a srdce mu pokleslo. Hned jak byla dívka z doslechu, ozval se: „Brumbál mi říkal, že nebudeme mít další lekce, dokud nezískám tu vzpomínku!"
„Možná že chce zkontrolovat, jak se ti to daří?" navrhla Hermiona, zatímco Harry rozbaloval pergamen. Ale neobjevil se Brumbálův podlouhlý, úzký a nakloněný rukopis. Uviděl nepořádně načmáraná písmena, špatně čitelná i díky velkým skvrnám rozmazaného inkoustu.

Milý Harry, Rone a Hermiono,

minulou noc zemřel Aragog. Harry a Rone, vy jste se s ním setkali a víte tedy, jak byl jedinečný. Hermiono, vím, že bys ho měla ráda. Hrozně moc by pro mě znamenalo, kdybyste dnes v podvečer sešli na pohřeb. Hodlám ho udělat za soumraku, protože to byla jeho oblíbená doba. Vím, že byste neměli být venku takhle pozdě, ale můžete si vzít Plášť. Nechtěl bych to po vás, ale nezvládnu být u toho sám.
Hagrid

„Podívej se na tohle," přistrčil Harry vzkaz Hermioně.
„Ach, pro boží smilování," zamumlala, když ho rychle přeletěla pohledem a podala ho Ronovi, který si ho pročítal a v jeho obličeji se zračila vzrůstající nedůvěra.
„To je blázen!" vykřikl vztekle. Ta věc řekla svým kamarádíčkům, aby Harryho a mne sežrali. Řekla jim, aby si posloužili. A Hagrid teď od nás čeká, že půjdeme tam dolů a budeme plakat nad jejím chlupatým tělem!"
„A nejenom to," dodala Hermiona. Chce po nás, abychom odešli z hradu v noci, i když ví, že *bezpečnost je stokrát důležitější* a do kolika potíží bychom se dostali, kdyby nás chytili."
„Mohli bychom ho navštívit dříve než večer," navrhl Harry.
„Ano, ale kvůli tomuhle?" vypěnila Hermiona. „Už jsme riskovali dost, abychom Hagridovi pomohli, ale koneckonců – Aragog je mrtvý. Kdyby šlo o to zachránit ho…"
„… tak to by se mi chtělo jít ještě méně," prohlásil Ron neústupně. „Hermiono, ty ses s ním nesetkala. Věř mi; to, že je mrtvý, ho podstatně vylepšilo.
Harry si vzal dopis zpátky a upřeně hleděl na inkoustové skvrny, rozstříkané po celé ploše. Bylo jasné, že na pergamen hustě dopadaly slzy.
„Harry, neuvažuj o tom, že bys tam šel," vyhrkla Hermiona. „Dostat trest kvůli takovému nesmyslu."
Harry vzhlédl.
„No, já vím," vypravil ze sebe. „Hagrid bude muset pohřbít Aragoga bez nás."
„Ano, bude muset," vydechla Hermiona s úlevou. „Podívej, dneska odpoledne bude v lektvarech skoro prázdno, když budou pryč všichni, kdo skládají zkoušky… zkus Slughorna trochu obměkčit!"
„Myslíš, že po padesáté sedmé budu mít štěstí, jo?" odsekl Harry hořce.
„Štěstí," vyhrkl náhle Ron. „Harry, to je ono – mít štěstí!"
„Co tím myslíš?"
„Použij svůj nápoj štěstí!"
„Rone, to je – to je ono!" vydechla Hermiona ohromeně. „No jasně! Proč mě to nenapadlo?"
Harry na ně zahleděl. „Felix Felícis?", řekl. „Já nevím… chtěl jsem ho šetřit…"

„Ale na co?“ zeptal se Ron nevěřícně.
„Harry, co je na světě důležitější, než tahle vzpomínka?“ doptávala se Hermiona.
Harry neodpovídal. Pomyšlení na tu malou zlatou lahvičku se už nějakou dobu udržovalo na hranicích jeho představ: mlhavé a nevyslovené plány, které se týkaly Ginnina rozchodu s Deanem a taky Rona, docela šťastného při pohledu na sestřina nového kluka – tyhle myšlenky probublávaly v hlubinách jeho hlavy, i když si to nechtěl přiznat, snad kromě snů nebo okamžiků na přelomu spánku a bdění…
„Harry? Jsi vůbec tady?“ ozvala se Hermiona.
„Coo… No jasně,“ zabručel a snažil se dát dohromady.
„Tak, dobře. Když se mi nepodaří promluvit se Slughornem dnes odpoledne, vezmu si Felix a večer podniknu další pokus.“
„Tak je rozhodnuto,“ zajásala Hermiona, vyskočila na nohy a vykroužila krásnou piruetu. „Cíl… rozhodnutí… rozvážnost…“ (???) zamumlala si.
„Ach, nech toho,“ zaúpěl Ron. „Už tak je mi dost špatně… - rychle, schovejte mě!“
„To není Levandule!“ odsekla Hermiona netrpělivě, když se na nádvoří objevila dvojice děvčat a Ron skočil za její záda.
„Výborně,“ ulevil si Ron a vykoukl za jejím ramenem, aby to zkontroloval. „Hrome, nevypadají moc šťastně, že?“
„To jsou sestry Montgomeryovy a samozřejmě že nevypadají šťastně. Ty jsi neslyšel, co se stalo s jejich malým bratříčkem?“
„Nestačím sledovat, co se děje s kdekterým příbuzným, abych pravdu řekl,“ namítl Ron.
„Montgomeryovic bratříčka napadl vlkodlak. Říká se, že jejich matka odmítla pomoc smrtijedům. Ovšem tomu chlapci bylo teprve pět a zemřel u sv. Munga, nemohli ho zachránit.“
„On umřel?“ opakoval Harry šokovaně. „Ale vlkodlaci přece nezabíjejí. Vždyť oni z tebe jen udělají jednoho z nich?“
„Někdy zabíjejí,“ vypravil ze sebe Ron a tvářil se neobvykle pohřebně. „Slyšel jsem, že se to občas stává, když se vlkodlak nechá unést.“
„Jak se ten vlkodlak jmenoval?“ zeptal se rychle Harry.
„Prý to byl ten Fenrir Greyback (Šedivák),“ odpověděla Hermiona.
„Já to věděl – to je ten maniak, který rád napadá děti; ten, o kterém mi vyprávěl Lupin,“ vykřikl Harry hněvivě.
Hermiona se na něj sklíčeně podívala.
„Harry, musíš dostat tu vzpomínku,“ naléhala. „Jde přece o to zastavit Voldemorta, ne? Všechny tyhle strašlivě věci se dějí kvůli němu…“
Nad hlavami jim zazněl zvon z hradu a Hermiona i Ron zděšeně vyskočili.
„To zvládnete,“ povzbuzoval je oba Harry, když zamířili ke vstupní síni, aby se připojili k těm, kdo skládali zkoušku z přemisťování. „Hodně štěstí!“
„Tobě taky,“ opáčila Hermiona s významným pohledem, když se Harry vydal ke sklepení.
V učebně lektvarů byli dnes odpoledne jen tři: Harry, Ernie a Draco Malfoy.
„Vy jste všichni ještě příliš mladí na přemisťování?“ zeptal se Slughorn bodře. „Ještě vám nebylo sedmnáct?“
Všichni zavrtěli hlavou.
„A ták,“ zabručel radostně, „tedy když je nás tak málo, podnikneme něco zábavného. Chci abyste mi všichni uvařili něco pro pobavení.“
„To zní dobře, pane,“ ozval se Ernie podlézavě a zamnul si ruce. Naproti tomu Malfoy se ani nepokusil o úsměv.
„Co tím myslíte, „něco pro pobavení“?“ zeptal se nahněvaně.
„No, zkuste mě překvapit,“ zněla ležérní Slughornova odpověď.
Malfoy otevřel svůj výtisk *Přípravy lektvarů pro pokročilé* s rozmrzelým výrazem. Nemohlo být jasnější, že tuhle hodinu považuje za ztrátu času. Nepochybně litoval doby, uvažoval Harry, jak ho sledoval přes okraj své vlastní knihy, kterou by jinak mohl strávit v Komnatě nejvyšší potřeby.
Zdá se mu to, anebo i Malfoy, podobně jako Tonksová, vypadá hubenější? Určitě je bledší; jeho kůže má našedlý odstín, pravděpodobně kvůli tomu, že v těchto dnech jen zřídkakdy přijde na slunce. Ale není v něm ani stopa po samolibosti, vzrušení nebo nadřazenosti; nic z té nafoukanosti, kterou měl ve Spěšném vlaku do Bradavic nebo když se otevřeně chvástal posláním, které dostal od Voldemorta… z toho se dal, podle Harryho mínění, vyvodit jen jeden závěr: Malfoyův úkol, ať už to bylo cokoli, se nedařil.
Tahle myšlenka Harryho rozradostnila; zběžně prolistoval svou knihou *Přípravy lektvarů pro pokročilé* a našel Princem značně opravenou verzi Euforického elixíru. To nejen odpovídalo Slughornovým instrukcím, ale elixír by mohl (Harrymu poskočilo srdce, když ho ta myšlenka napadla) dostat Slughorna do tak dobré nálady, že by byl ochotný vydat onu vzpomínku - jen kdyby se Harrymu podařilo přesvědčit ho, aby ochutnal…
„No tedy, to vypadá naprosto úžasně,“ spráskl Slughorn ruce o hodinu a půl později, když se podíval dolů na zářivě žlutý obsah Harryho kotlíku. „Euforia, předpokládám? Ale čím to voní? Hm… ty jsi přidal snítku máty, že? Velmi neobvyklé, ale skvělý záblesk inspirace, Harry. Samozřejmě, to by mělo vyvážit příležitostné vedlejší účinky nadměrného zpěvu nebo kroucení nosem… Já opravdu nevím, kde se to v tobě berou tyhle nápady, chlapče, … ledaže by….“
Harry postrčil Princovu knihu nohou hlouběji do aktovky.
„… právě na tebe přešly matčiny geny!“
„Oh,… asi jo,“ vypravil ze sebe Harry s úlevou.
Ernie vypadal poněkud podrážděně. Byl odhodlán tentokrát Harryho zastínit, kvapně vymyslel svůj vlastní lektvar, který se srazil a vytvořil na dně kotlíku jakési fialové knedlíčky. Malfoy už měl sbaleno a tvářil se kysele. Slughorn označil jeho Kašlavý lektvar jen jako „ucházející“. Zazvonilo a Ernie a Malfoy okamžitě zmizeli.
„Pane,“ začal Harry, ale Slughorn se okamžitě podíval přes rameno; když uviděl, že jsou v místnosti s Harrym

sami, spěchal pryč tak rychle, jak jen dokázal.
„Profesore, profesore, nechcete ochutnat můj eli…“ volal Harry zoufale.
Ale Slughorn byl ten tam. Harry zklamaně vyprázdnil kotlík, sklidil si věci, opustil sklepení a pomalu se vracel nahoru do společenské místnosti.
Ron a Hermiona se vrátili pozdě odpoledne.
„Harry!“ křičela Hermiona při prolézání otvorem v obraze. „Harry, udělala jsem to!“
„Výborně!“ pochválil ji. „A co Ron?“
„Ron… Ron propadl,“ zašeptala Hermiona, zatímco Ron shrbeně přicházel a tvářil se nevrle. „Byla to opravdu smůla, úplná maličkost. Zkoušející si všiml, že Ron za sebou nechal půlku obočí… a jak ti to šlo se Slughornem?“
„Nic se nepovedlo,“ povzdechl si Harry, když se k nim Ron připojil. „Smůla, kamaráde, ale zkoušku složíš příště – budeme to dělat spolu.“
„Jo, řek bych,“ zabručel mrzutě Ron. „Ale *půlka obočí*! Jako by na tom záleželo!“
„Já vím,“ přidala se Hermiona konejšivě, „vypadá to opravdu krutě…“
Většinu času při večeři strávili nadáváním na zkoušejícího z přemisťování a Ron vypadal v nepatrně lepší náladě, když se vydali zpátky do společenské místnosti; cestou probírali přetrvávající problém se Slughornem a jeho vzpomínkou.
„No tak, Harry, vezmeš si ten Felix Felicis nebo co?“, naléhal Ron.
„Jo, nejspíš bych měl,“ řekl Harry. „Počítám, že ho nebudu potřebovat všechen, na celých dvanáct hodin, nemůže mi to zabrat celou noc… Vezmu si jenom jeden doušek. Dvě nebo tři hodiny by měly stačit.“
„Je to skvělý pocit, když si to vezmeš,“ zasnil se Ron. „Jako bys vůbec nic nemohl pokazit.“
„O čem to mluvíš?“ zasmála se Hermiona. „Vždyť jsi ho nikdy neměl!“
„Jo, ale *myslel jsem*, že jsem ho užil, ne?“ zatvářil se Ron, jako by vysvětloval něco nad slunce jasnějšího. „A to je totéž…“
Protože viděli Slughorna přicházet do Velké síně a věděli, že si rád nad jídlem posedí, zůstali ještě na chvíli ve společenské místnosti. Naplánovali, že Harry by měl jít ke Slughornově kanceláři v době, kdy by se tam učitel měl vracet. Když slunce zapadlo k vrcholkům stromů Zapovězeného lesa, rozhodli se, že teď je ta správná chvíle. Obezřetně si ověřili, že Neville, Dean a Seamus jsou všichni ve společenské místnosti a vykradli se nahoru do chlapecké ložnice.
Harry vytáhl ze dna svého kufru srolovanou ponožku a z té vyňal maličkou lesklou lahvičku.
„Tak, jdu na to,“ řekl Harry, zvedl lahvičku a opatrně upil přiměřený doušek.
„Jak se cítíš?“ zašeptala Hermiona.
Harry hned neodpověděl. Potom, pomalu ale jistě, ho zaplavil blažený pocit ohromné příležitosti; cítil, že by mohl udělat cokoli, úplně cokoli … a získat Slughornovu vzpomínku se najednou zdálo nejen dosažitelné, ale dokonce i snadné…
S úsměvem se postavil a překypoval sebedůvěrou.
„Skvěle,“ prohlásil. „Opravdu skvěle. Správně… jdu dolů k Hagridovi.“
„Cože?“ vykřikli společně Ron i Hermiona, naprosto ohromení.
„Ne, Harry – musíš jít navštívit Slughorn, pamatuješ?“ vykoktala Hermiona.
„Kdepak,“ odpověděl Harry sebejistě. „Jdu k Hagridovi. Mám pocit, že teď je nejlepší jít k Hagridovi.“
„Máš pocit, že teď je nejlepší jít pohřbívat obřího pavouka?“ ptal se Ron ohromeně.
„Jo,“ odvětil Harry a vytáhl z tašky plášť neviditelnosti. „Cítím, že to je to místo, kde mám dnes být, jestli víte, co tím myslím.“
„Ne,“ vyhrkli znovu společně Ron s Hermionou a oba vypadali absolutně vyděšeně.
„Je to Felix Felicis, doufám,“ znervózněla Hermiona a přidržela lahvičku ve světle. „Neměl jsi nějakou jinou lahvičku plnou… nevím čeho…“
„Esence nepříčetnosti?“ navrhl Ron, zatímco si Harry přehodil plášť přes ramena.
Harry se zasmál a Ron s Hermionou se vylekali ještě víc.
„Důvěřujte mi,“ zvolal. „Vím, co dělám… nebo přinejmenším…,“ zamířil s jistotou ke dveřím, „Felix ví.“
Přehodil si plášť neviditelnosti přes hlavu a seběhl dolů po schodišti; Ron s Hermionou spěchali za ním. U paty schodiště proklouzl otevřenými dveřmi.
„Co tady děláš *s ní*?“ zavřískala Levandule Brownová, zírající právě skrze Harryho na Rona a Hermionu, vycházející z chlapecké ložnice. Harry za sebou zaslechl Rona cosi breptat a vyrazil přes místnost pryč.
Projít otvorem v obraze bylo snadné; když tam došel, procházeli tudy právě Ginny a Dean a Harrymu se podařilo proklouznout mezi nimi. Přitom náhodou zavadil o Ginny. „Nestrkej do mě, Deane, prosím tě,“ vyhrkla a znělo to rozzlobeně. „Děláš to pořád a já se zvládnu dostat dovnitř úplně sama…“
Portrét se za Harrym zavřel, ale ještě předtím zaslechl Deana, jak naštvaně odsekl… jeho euforický pocit vzrostl. Dlouhými kroky procházel hradem. Nemusel se plížit, protože na své cestě nikoho nepotkal, ale to ho ani v nejmenším nepřekvapilo: dnes večer byl nejšťastnější osobou v Bradavicích.
Vůbec netušil, proč by cesta k Hagridovi měla být tou správnou věcí. Zdálo se, jako by lektvar osvětloval jen několik nejbližších kroků na cestě; Harry neznal konečný cíl, netušil, kam se poděl Slughorn, ale věděl že je na nejlepší cestě jak získat vzpomínku. Když došel do vstupní síně zjistil, že Filch zapomněl zamknout bránu.
S radostným úsměvem ji otevřel, nadechl se vůně čistého vzduchu a trávy a pak scházel po schodech do šera. Když se dostal dolů, zdálo se mu, že by bylo moc příjemné projít k Hagridovi mezi zeleninovými záhonky. Nebylo to zrovna při cestě, ale Harrymu bylo jasné, že je to nápad, podle kterého by měl jednat a zamířil přímo směrem k zelinářskému záhonku. Tam ho potěšilo, ale vůbec nepřekvapilo, že objevil profesora Slughorna zabraného do rozhovoru s profesorkou Prýtovou. Harry se ukryl za nízkou kamennou zídku, cítil se na světě v pohodě a naslouchal rozhovoru.

„… opravdu ti děkuji, že sis našla čas, Pomono," říkal Slughorn galantně. „Většina odborníků se shoduje na tom, že nejúčinnější jsou tehdy, když se sbírají za soumraku."
„Ach, zcela souhlasím," přitakala profesorka Prýtová vřele. „Je toho dost?"
„Úplně, úplně," ozýval se Slughorn, který, jak Harry viděl, nesl plnou náruč olistěných rostlin. „To by mělo stačit na několik lístků pro každého z mých třeťáků a ještě pár do zásoby, kdyby je někdo rozvařil… tak, přeji vám hezký večer a ještě jednou mnohé díky!"
Profesorka Prýtová se vydala do houstnoucí tmy směrem ke skleníkům a Slughorn namířil své kroky k místu, kde neviděn stál Harry. Veden okamžitým nápadem ukázat se, si Harry s rozmáchlým gestem sundal plášť.
„Dobrý večer, profesore."
„U Merlinových vousů, ty jsi mne ale vyděsil, Harry," vyjekl Slughorn a zarazil se na místě. Vypadal ostražitě. „Jak ses dostal ven z hradu?"
„Myslím, že Filch určitě zapomněl zamknout dveře," řekl Harry radostně a potěšilo ho, když se Slughorn zamračil.
„Tak tohle na něj ohlásím, ten chlap se více stará o odpadky než o řádnou bezpečnost, jestli chceš něco vědět… ale proč ty jsi tady venku, Harry?"
„Víte, pane, jde o Hagrida," vyhrkl Harry, který věděl, že tím nejlepším, co může udělat, je mluvit pravdu. „Je docela rozhozený… ale neřeknete to nikomu, profesore? Nechci mu dělat potíže…"
V Slughornovi to očividně vzbudilo zvědavost.
„Tak to ti nemůžu slíbit," zachraptěl. „Ale vím, že Brumbál Hagridovi naprosto důvěřuje, takže jsem si jistý, že to nemůže být nic hrozného…"
„No, jde o obřího pavouka, kterého měl celé roky... žil v Zapovězeném lese... uměl mluvit a tak vůbec - "
„Slyšel jsem nějaké řeči, že v Lese jsou Akromantule," vydechl Slughorn tiše a přelétl očima temnou hradbu stromů. „Je to tedy pravda?"
„Ano," přisvědčil Harry. „Ale tenhle, Aragog, první, kterého Hagrid měl, minulou noc umřel. Hagrid je zničený. Přeje si mít při pohřbívání společnost a já jsem si řekl, že bych měl jít."
„Dojemné, dojemné," prohodil Slughorn bezmyšlenkovitě, sklopené oči upřené na vzdálené světlo Hagridovy boudy. „Ale jed z Akromantule je velmi cenný... jestliže to zvíře právě pošlo, pak možná ještě nevyschnul... ovšem, neměl bych chtít něco získaného tak necitlivým způsobem, když je Hagrid tak rozrušený... ale kdyby jen byl nějaký způsob, jak ho získat... mám na mysli, je téměř nemožné dostat jed z Akromantule, dokud je naživu..."
Vypadalo to, že Slughorn teď mluví spíše sám k sobě než k Harrymu.
„... je to hrozné mrhání nesebrat ho... možná se dá dostat stovka galeonů za pintu... upřímně řečeno, můj plat není moc velký..."
A teď Harry viděl naprosto jasně, co má dělat.
„No," ozval se s přesvědčivou váhavostí, „no, kdybyste chtěl přijít, profesore, Hagrida by to nejspíš opravdu potěšilo... byla by to ještě lepší oslava na rozloučenou, víte..."
„Ano, ovšem," zajásal Slughorn a jeho oči teď zářily nadšením. „Něco ti řeknu, Harry. Setkáme se tam dole, přinesu láhev nebo dvě... připijeme si na zdraví – no, to ne; na to ubohé zvíře, uspořádáme mu pořádnou oslavu, když už má pohřeb. A vyměním si kravatu, tahle je pro tuto příležitost trochu moc barevná..."
Chvátal zpátky do hradu a Harry uháněl k Hagridovi, spokojený sám se sebou.
„Jo, tys přišel," zachraptěl Hagrid, když otevřel dveře a uviděl Harryho vynořujícího se zpod pláště.
„No – ale Ron a Herminona nemohli," vysvětloval Harry. „Je jim to opravdu líto."
„To – to nevadí... je to dojemné, že jsi tady, Harry, i když..."
Hagrid mohutně zavzlykal. Vyrobil si černou pásku na rukáv z něčeho, co vypadalo jako hadr namočený do krému na boty a jeho oči byly oteklé, zarudlé a opuchlé. Harry ho útěšně poplácal po lokti, což bylo nejvyšší místo, kam ještě mohl dosáhnout.
„Kde ho pohřbíme?" zeptal se. „V Lese?"
„No nazdar, to ne," a utřel si uslzené oči do spodku košile. „Ostatní pavouci mě nenechají přiblížit se k jejim sítím, když je teď Aragog pryč. Vypadá to, že mě předtím nesežrali jen na jeho rozkaz! Věřil by tomu, Harry?"
Pravdivá odpověď by zněla *„ano"*. Harry si s bolestnou snadností připomněl situaci, kdy s Ronem stáli tváří v tvář Akromantulím; bylo naprosto jasné, že jedině Aragog jim zabránil v sežrání Hagrida.
„To tu nikdá nebylo, abych nemoh´ vkročit na území Lesa!" potřásal Hagrid hlavou. „Nebylo to zrovna lehké dostat odtamtaď Aragogovo tělo, to ti povím – oni obvykle jejich mrtvá těla pojídají, víš… ale já jsem mu chtěl vystrojit hezký pohřeb… pořádné rozloučení…."
Znovu se rozvzlykal a Harry pokračoval v poplácávání jeho lokte a přitom povídal (protože se zdálo, že elixír naznačuje, že takhle je to správné): „Profesor Slughorn mě potkal, když jsem šel tady dolů k tobě, Hagride."
„Nemáš z toho potíže, viď?" vzhlédl Hagrid polekaně. „Neměl bys bejt venku z hradu takhle večer, já vím, je to moje chyba - "
„Ne ne, když slyšel, kam jdu, řekl, že by taky rád dal Aragogovi poslední sbohem," uklidňoval ho Harry. „Šel se myslím převléct do něčeho vhodnějšího… a říkal, že přinese nějaké láhve, takže si můžeme připít na Aragogovu památku."
„Opravdu?" zeptal se užasle Hagrid a vypadal dojatě. „To – to je vod něho vopravdu pěkný, to teda jo a taky, že tě nenahlásil. Já jsem tomu Horáci Slughornovi nikdy předtím nemohl pořádně přijít na chuť… teda přijde vyprovodit starého Aragoga, hm? No … to by se mu líbilo, Aragog by…."
Harry si osobně myslel, že Aragogovi by se na Slughornovi nejvíce líbilo to pořádné množství poživatelného masa, které poskytoval, ale jen se přesunul k zadnímu oknu, z něhož se mu naskytl poněkud strašlivý pohled na ohromného mrtvého pavouka, který venku ležel na zádech, nohy zkroucené a zamotané.
„Pohřbíme ho támhle, Hagride, na zahradě?"
„Zrovna pod dýňovým záhonkem, myslel jsem," vypravil ze sebe Hagrid přiškrceným hlasem. Už jsem vykopal ten

– no víš – hrob. Jen jsem si myslel, že bychom nad ním měli říct pár pěknejch věcí – šťastné vzpomínky, víš - “ Hlas se mu zatřásl a zlomil. Ozvalo se zaklepání na dveře a tak se otočil, aby odpověděl a pak se vysmrkal do velkého flekatého kapesníku. Slughorn spěšně překročil práh, v ruce několik lahví a kolem krku tmavý černý šátek.
„Hagride,“ začal hlubokým pohřebním hlasem. „Je mi to tak líto, když jsem slyšel o tvé ztrátě.“
„To je od vás hrozně pěkný,“ řekl Hagrid. „Moc děkuju. A taky díky, že jste Harymu nedal trest…“
„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ opáčil Slughorn. „Smutná noc, moc smutná noc… kde je to ubohé stvoření?“
„Támhle venku,“ odpověděl Hagrid třesoucím se hlasem. „Půjdeme – tak, půjdeme na to?“
Všichni tři vyšli ven do zadní zahrady. Měsíc se mdle třpytil mezi stromy a jeho paprsky se prolínaly se světlem, které vyzařovalo z Hagridova okna a osvětlovalo Aragogovo tělo, ležící na okraji obrovské jámy, vedle deset stop vysoké hromady čerstvě vykopané hlíny.
„Velkolepé,“ pronesl Slughorn a přiblížil se k pavoukově hlavě, ze které slepě zíralo na oblohu osm mléčných očí a dvě ohromná zahnutá kusadla nehybně svítila v měsíčním světle. Harrymu se zdálo, že zaslechl cinknutí lahví, jak se Slughorn sklonil nad kusadla, očividně prozkoumávaje obrovitou chlupatou hlavu.
„Jen málokdo oceňuje, jak jsou krásní,“ promluvil Hagrid ke Slughornovým zádům. „Nevěděl jsem, že se zajímáte o tvory jako Aragog, Horáci.“
„Zajímám? Můj drahý Hagride, já je zbožňuji,“ odvětil Slughorn a ustupoval od těla zpátky. Harry zahlédl blýsknutí láhve mizející pod jeho pláštěm, ale Hagrid, který si znovu otíral oči, si ničeho nevšiml. „Teď … budeme pokračovat v pohřbu?“
Hagrid přikývl a přistoupil blíž. Zvedl obří tělo do náruče a s ohromným zabručením ho skoulel do tmavé jámy. Dopadlo na dno s dost hrůzostrašným křupavým žuchnutím. Hagrid začal znovu plakat.
„Ovšem, je to tak těžké pro vás, který jste ho znal nejlépe,“ utěšoval ho Slughorn, který stejně jako Harry nedosáhl výše než k Hagridovu lokti a tam ho také poplacával. „Proč bych neřekl pár slov já?“
Musel z Aragoga získat hodně vysoce kvalitního jedu, pomyslel si Harry, když ho viděl, jak nasadil spokojený úsměv a přistoupil k okraji jámy, kde začal pomalým, působivým hlasem: „Sbohem, Aragogu, králi pavouků, jehož dlouhé a věrné přátelství k těm, kdo tě znali, nebude zapomenuto! Ačkoli tvé tělo zpráchniví, tvůj duch přetrvá na tichých, pavučinami opředených místech, která byla v Zapovězeném lese tvým domovem. Snad tvé mnohooké potomstvo bude vzkvétat a tví lidští přátelé naleznou útěchu pro ztrátu, která je postihla.“
„To bylo… to bylo…. nádherné!“ zakvílel Hagrid, sesul na hromadu kompostu a rozplakal se ještě víc než předtím.
„Támhle, támhle,“ mumlal Slughorn a mával hůlkou, takže velká halda země se zvedla a pak s tlumeným bouchnutím dopadla na mrtvého pavouka, přičemž vytvořila urovnanou mohylu. „Pojďme se dovnitř napít. Vezmi ho z druhé strany, Harry… takhle… pojďte, Hagride… výborně.“
Usadili Hagrida na židli u stolu. Tesák, který se během pohřbu odplížil do svého koše, se k nim teď pomalu přikradl a jako obyčejně položil svou těžkou hlavu Harrymu do klína. Slughorn odzátkoval jednu z lahví vína, které přinesl.
„Nechal jsem jim všem udělat test na jed,“ ujistil Harryho, zatímco naléval většinu první láhve od Hagridova hrnku velikosti vědra a podal mu ho. „Každou láhev nechávám ochutnat domácímu skřítkovi, po tom, co se stalo tvému ubohému kamarádovi Rupertovi.“
Harry svým vnitřním zrakem spatřil ten výraz v Hermionině obličeji, kdyby se kdy doslechla o takovém zacházení se skřítky, a rozhodl se, že se jí o tom nikdy nezmíní.
„Jeden pro Harryho,“ rozděloval Slughorn druhou láhev do dvou hrnků, „a jeden pro mne. Tak,“ pozvedl svůj hrnek, „na Aragoga.“
„Na Aragoga,“ řekli Harry s Hagridem společně.
Slughorn i Hagrid se zhluboka napili. Ovšem Harry, veden cestou, kterou mu osvětloval Felix Felicis, dobře věděl, že nesmí pít, takže jen předstíral polknutí a pak postavil hrnek zpátky před sebe na stůl.
„Měl jsem ho od vajíčka, víte,“ zkormouceně promluvil Hagrid. „Byl tak malinkatý, když se vylíhnul. Asi tak velikosti pekinéze.“
„Roztomilé,“ usoudil Slughorn.
„Míval jsem ho ve skříni ve škole, dokud… no…“
Hagridova tvář potemněla a Harry věděl proč: Tom Riddle docílil toho, že Hagrida vyloučili ze školy a obvinili ho z otevření Tajemné komnaty. Ale zdálo se, že Slughorn neposlouchá; pohled měl upřený na strop, ze kterého viselo množství mosazných hrnců a také dlouhé, hedvábné a třpytivě bílé žíně.
„To přece nejsou žíně z jednorožce, Hagride?“
„Ale ano,“ odpověděl Hagrid lhostejně. „Vypadávají jim z ocasů a spousta se jich zachytí na větvích v Zapovězeném lese, víte…“
„Ale drahý člověče, víte jakou to má cenu?“
„Používám je na obvazování a na vycpávky, když se některé stvoření zraní,“ vysvětloval Hagrid a pokrčil rameny. „Jsou hrozně užitečné… hodně pevné, chápete.“
Slughorn se znovu zhluboka napil a jeho oči si velmi pozorně prohlížely boudu. Harry věděl, že mnoho cenností by byl schopen přepočítat na bohaté zásoby vyzrálého dubu, kandovaného ananasu a sametových sak. Znovu naplnil svůj i Hagridův hrnek a vyptával se na stvoření, která v současnosti žijí v Zapovězeném lese a jak jen se Hagrid může o všechny z nich starat. Hagrid začínal být pod vlivem pití a Slughornova lichotivého zájmu sdílný, přestal si otírat očí a šťastně se pustil do dlouhého výkladu o …..
Felix Felicis Harryho trochu pošťouchl ke smyslu toho všeho a on si všiml, množství pití, které Slughorn přinesl, rychle mizí. Harry ještě nedokázal zvládnout Naplňující kouzlo, aniž by ho vyslovil nahlas, ale myšlenka, že by dnes v noci něčeho nebyl schopen, byla směšná. A skutečně, Harry se sám pro sebe usmál a nepozorován ani

Hagridem ani Slughornem (právě si vyměňovali historky o nelegálním obchodu s dračími vejci) ukázal pod stolem hůlkou a vyprazdňované láhve se znovu začaly naplňovat.
Asi tak po hodině začali Hagrid a Slughorn marnotratně připíjet: na Bradavice, na Brumbála, na skřítky vyrobené víno a na - "
„Na Harryho Pottera!" zařval Hagrid a bryndal si po bradě asi tak své čtrnácté vědro vína, když snažil se ho vypít.
„No jasně," hulákal Slughorn trochu slaběji, „Parry Otter, Vyvolený chlapec, který – no – něco takového," zamumlal a také vypil svůj hrnek.
Zanedlouho poté se Hagrid stal zase plačtivým a nutil celé ocasy jednorožců Slughornovi, který si je cpal do kapes s výkřiky: „Na přátelství! Na štědrost! Na deset galeonů za žíni!"
O chvíli později pak Hagrid a Slughorn seděli bok po boku, objímali se kolem ramen a zpívali pomalou smutnou píseň o umírajícím kouzelníkovi jménem Odo.
„Aach, je dobré zemřít mladý," zamumlal Hagrid, poklesl na stůl a trochu šilhal, zatímco Slughorn pokračoval v prozpěvování refrénu: „Můj táta ještě neměl věk na umírání … ani tvoje maminka a tatínek, Harry…"
Ohromné velké slzy se znovu vyvalily z koutků Hagridových vrásčitých očí; chytil Harryho za ruku a zatřásl s ním.
„Ti nej... kouzl… a kozlenice… jejich věku… jsem kdy znal… strašná věc… strašná věc…"
Slughorn tesklivě zazpíval:
„A tak hrdinu Oda přinesli domů zpět,
tam na místo, kde vyrůstal
uložili ho k odpočinku a vyrostl tam květ,
jeho hůlka byla zlomena, což bylo smutné."

„Hrozné," zachrčel Hagrid, velká rozcuchaná hlava mu klesla na ruce a okamžitě usnul a zhluboka chrápal.
„Pardon," řekl Slughorn s odkašláním. „Nemůžu udržet tón, ani kdyby mi to mělo zachránit život."
„Hagrid nemluvil o vašem zpěvu," ozval se tiše Harry. „Mluvil o tom, jak zemřeli moje maminka a otec."
„Ach," řekl Slughorn a potlačil mocné říhnutí. „Ach, drahoušku. To bylo – to bylo vskutku hrozné. Hrozné… hrozné…"
Vypadal, jako by zapomněl, proč to vlastně říká a uchýlil se k dolévání hrnku.
„Před… předpokládám, že si na to nepamatuješ, Harry? zeptal se neohrabaně.
„Ne – měl jsem teprve rok, když umřeli," řekl Harry a oči měl upřené na plamen svíčky, který se při Hagridově hlasitém chrápání třepetal. „Ale už jsem celkem dost zjistil o tom, co se stalo. Můj otec zemřel první. Věděl jste to?"
„Já… já… nevěděl," tiše vykoktal Slughorn.
„Ano… Voldemort ho zabil a pak překročil jeho tělo směrem k mé matce," pokračoval Harry.
Slughorn se zachvěl, ale zdálo se, že není schopen odtrhnout svůj zděšený pohled od Harryho obličeje.
„Řekl jí, aby mu šla z cesty," vyslovil Harry nemilosrdně. „Ona nemusela zemřít. Chtěl jenom mne. Ona mohla utéct."
„Ach, drahý," vydechl Slughorn. „Ona mohla… ona nemusela… to je otřesné…"
„To je, že?" navázal Harry, stěží hlasitěji než šeptem. „Ale ona se nepohnula. Otec už byl mrtvý, ale nechtěla, aby se mi stalo totéž. Pokoušela se Voldemorta snažně prosit... ale ten se jen zasmál."
„To je příliš," vykřikla náhle Slughorn a zvedl třesoucí se ruku. „Opravdu, můj drahý chlapče, příliš… Já jsem starý muž… nepotřebuji slyšet… nechci to slyšet…"
„Já jsem zapomněl," zalhal Harry, vedený Elixírem štěstí. „Vy jste ji miloval, že?"
„Miloval?" vyhrkl Slughorn a oči se mu znovu zalily slzami. „Nedokážu si představit někoho, kdo by se s ní setkal a neměl ji rád… tak statečná… tak zábavná… to byla ta nejstrašnější věc…"
„Ale vy nepomůžete jejímu synovi," odvážil se Harry. „Ona mi dala život, ale vy mi můžete dát vzpomínku."
Hagridovo burácivé chrápání naplnilo srub. Harry se pevně díval do slzami naplněných Slughornových očí. Zdálo se, že učitel lektvarů není schopen uhnout pohledem.
„To neříkej," zašeptal. „To není otázka… kdyby ti to ovšem pomohlo… ale to ti k ničemu nemůže být…"
„Může," řekl Harry jednoznačně. „Brumbál potřebuje informace. Já potřebuji informace."
Věděl, že je v bezpečí: Felix mu říkal, že Slughorn si zítra ráno nebude nic z toho pamatovat. Hleděl Slughornovi přímo do očí a trochu se k němu naklonil.
„Já jsem ten Vyvolený. Musím ho zabít. Potřebuji tu vzpomínku."
Slughorn ještě více zbledl; lesklé čelo se mu orosilo potem.
„Ty jsi ten Vyvolený?"
„Ovšem že jsem," odpověděl Harry klidně.

"Ale pak . . . chlapče drahý . . . vždyť ty mně žádáš. . . vždyť ty mně žádáš, abych ti pomohl ve tvých pokusech se zničit -"
"Vy se nechcete zbavit čaroděje, který zabil Lily Evansovou?'"
"Harry, Harry, samozřejmě že chci, ale —"
"Bojíte se, že by mohl zjistit, že jste mi pomohl?"
Slughorn neříkal nic; vypadal vyděšeně.
"Buďte odvážný, jako moje matka, profesore. . . ."
Slughorn zvedl svou zavalitou ruku, a přitiskl mu své třesoucí se prsty k ústům; na chvíli vypadal jako enormně přerostlé dítě.
"Nejsem hrdý..." zašeptal skrz jeho prsty. "Stydím se za - za to co mi ty vzpomínky ukazují. Myslím, že mohu udělat velkou škodu ten den. ..."

"Raději byste měl zrušit všechno, co jste udělal, když jste mi dával paměť," řekl Harry. "Byla by to velmi odvážná a ušlechtilá věc."
Hagrid se ve spánku zaškubal a začal chrápat. Slughorn a Harry na sebe zírali přes svíčku, ze které odkapával vosk. Nastalo dlouhé, dlouhé ticho, ale Felix Felicis řekl Harrymu aby ho nepřerušoval, aby počkal. Pak, velmi pomalu, Slughorn strčil ruku do kapsy a vytáhl svou hůlku. Svou druhou ruku strčil do pláště, a vytáhl malou, prázdnou láhev. Zatímco se stále díval do Harryho očí, Slughorn se dotkl špičkou hůlky svého spánku a odtáhl ji, takže dlouhá, stříbrná nitka se také oddělila, a houpala se na špičce hůlky. Stále delší a delší vzpomínka se natahovala, dokud nepřetrhla a nezačala se stříbřitě houpat, na hůlce. Slughorn ji dal do lahve, kde se točila, pak se rozprostřela, vířila jako plyn. Zazátkoval láhev svou třesoucí se rukou, a pak ji podal přes stůl Harrymu.
"Díky moc, profesore."
"Jsi dobrý chlapec," řekl profesor Slughorn, slzy mu stekly po tlustých lících, až do jeho mrožího knírku. "A máš její oči... nemysli si o mně jen to nejhorší, ale když jsi ji jednou viděl…"
A také on si položil hlavu na rameno, hluboce si povzdechl a usnul.

Kapitola dvacátá-třetí – Druhá podstata

zpět na začátek knihy

Když se Harry vracel do hradu cítil, že Felix Felicis už ztrácí svůj účinek. Hlavní dveře zůstaly odemčené, ale ve třetím patře potkal Protivu a jen náhodou unikl jeho pozornosti tím, že se schoval do jedné zkratky. Když se dostal k Baculaté dámě a sundal si neviditelný plášť, našel ji v ne zrovna nápomocné náladě.

„Kolik si myslíš, že je hodin?“
„Strašně se omlouvám- musel jsem jít zařídit něco hrozně důležitého - “
„No, heslo se o půlnoci změnilo, takže teď budeš muset spát na chodbě.“
„To si děláte srandu!“ řekl Harry „Jak to, že se o půlnoci změnilo?“
„Prostě to tak je“ řekla Baculatá dáma „A když se ti to nelíbí, tak jdi a vyřiď si to s ředitelem, protože to on nařídil zvýšit bezpečnost.“
„Úžasný“ řekl Harry hořce a díval se na tvrdou podlahu kolem sebe. „Opravdu skvělý. No, šel bych nahoru k Brumbálovi, kdyby tady byl. Stejně to byl on, kdo chtěl - “
„Ale on tu je“ řekl hlas za Harrym, „Brumbál se vrátil do školy asi před hodinou.“ Skoro bezhlavý Nick připlouval k Harrymu a jeho hlava se mu na krku kývala jako vždycky.
„Říkal to Krvavý baron, který ho viděl přijíždět.“ Řekl Nick. „Podle Barona vypadal dobře naladěný, i když samozřejmě unavený jako vždycky.“
„Kde je?“ Řekl Harry a srdce mu poskočilo.
„Naříká a řinčí v astronomické věži, to je jeho největší zábava – “
„Ne Krvavý baron, Brumbál!“
„No- ve svojí pracovně“ řekl Nick „myslím, že Baron říkal něco o tom, že má ještě něco na práci než půjde spát - “
„No, to teda má“ řekl Harry a v hrudníku se mu vršilo nadšení z toho, že řekne Brumbálovi, že má tu vzpomínku. Otočil se a běžel ignorujíc Baculatou dámu, která za ním volala.
„Vrať se! Tak jo, lhala jsem! Byla jsem naštvaná, protože jsi mě vzbudil! Heslo je pořád ‚tasemnice‘!“
Ale Harry už byl na konci chodby a za pár minut už před Brumbálovým chrličem vyslovil ‚karamelový banánek‘, ten se posunul a Harry vstoupil na spirálovité schodiště.
„Vstupte“ Řekl Brumbál, když Harry zaklepal. Jeho hlas zněl vyčerpaně.
Harry otevřel dveře. Brumbálova pracovna vypadala stejně jako vždycky, ale za okny byla černá obloha posetá hvězdami.
„Dobrý Bože, Harry“ řekl Brumbál překvapeně. „Čemu dlužím za tohle pozdní potěšení?“
„Pane- mám ji. Mám tu vzpomínku od Slughorna.“ Harry vytáhl malinkou lahvičku a ukázal jí Brumbálovi. Na moment, nebo dva vypadal Brumbál ohromen. Potom se jeho tvář roztáhla do velkého úsměvu.
„Harry, to je úžasná novinka. Dobrá práce, opravdu! Věděl jsem, že to dokážeš!“
Všechny myšlenky na pozdní hodinu byly očividně zapomenuty, vstal od stolu, svou nezraněnou rukou si vzal lahvičku se Slughornovou vzpomínkou a přešel ke kabinetu, kde nechával svoji Myslánku.
„A teď“ řekl Brumbál, když položil kamennou misku na stůl a vyprázdnil do ní obsah láhve, „teď konečně uvidíme. Harry, rychle…“
Harry se poslušně sehnul nad Myslánkou a ucítil jak jeho nohy opouštějí podlahu kanceláře… znovu padal temnotou a přistál na podlaze kanceláře profesora Slughorna před mnoha lety .
Byl tam mnohem mladší Horác Slughorn s hustými, lesklými vlasy barvy slámy, rezavě-blonďatým knírem a seděl v pohodlném polstrovaném křesle v kanceláři, jeho nohy byly položené na sametovém polštářku, v ruce měl sklenku vína a druhou se hrabal v krabici s krystalizovaným ananasem. Kolem Slughorna bylo půltuctu – náctiletých chlapců s Tomem Raddlem uprostřed a na jeho prstě byl Rojvojův černo-zlatý prsten.
Brumbál přistál vedle Harryho zrovna, když se Raddle ptal „Je to pravda, že profesor Merrythought odchází do důchodu?“
„Tome, Tome, kdybych to věděl tak ti to řeknu.“ řekl Slughorn a pokáral ho prstem obaleným v cukru a

zamrkal na něj. „Zajímalo by mě, kde bereš svoje informace chlapče, víš toho víc, než polovina učitelského sboru."

Raddle se zasmál a ostatní se na něj obdivně podívali.

„Máš záhadnou schopnost vědět věci, které bys neměl. A také lichotit lidem, kteří za to stojí- děkuji za ten ananas, mimochodem, máš pravdu, je to můj oblíbený – "

Několik chlapců se znovu zasmálo.

„ – Myslím si, že za dvacet let z tebe bude ministr kouzel. No, za patnáct když mi budeš posílat ten ananas. Na ministerstvu mám *prvotřídní* styky."

Tom Raddle se usmál jako ostatní. Harry si všiml, že určitě nebyl mezi ostatními nejstarší, ale všichni vypadali, že na něj pohlížejí jako na vůdce.

„Nevím, jestli by se mi politika líbila, pane" řekl, když smích utichl. „Nemám ten pravý původ."

Několik chlapců okolo se ne sebe zašklebilo. Bylo jasné, že jde o jejich důvěrný vtip: nepochybně věděli nebo měli podezření ohledně slavného předka svého vůdce.

„Nesmysl" řekl hbitě Slughorn „nemůže být jasnější, že pocházíš ze slušného kouzelnického rodu s tvými schopnostmi. Ne, dotáhneš to daleko Tome, ještě nikdy jsem se ve studentovi nespletl."

Malé zlaté hodiny stojící na Slughornově stole za ním odbíjeli jedenáct a on se podíval kolem sebe.

„Dobrý Bože, to už je tolik hodin?" řekl Slughorn „Měli byste radši jít chlapci, nebo budete mít problémy. Lestrangeová, zítra chci tvojí esej nebo budeš po škole. To samé pro tebe Avery."

Chlapci po jednom odcházeli z místnosti. Slughorn se zvedl z křesla a nesl svou prázdnou sklenici na stůl. Pohyb za ním ho přiměl, aby se ohlédl: stál tam Raddle.

„Vypadáš přísně Tome" řekl Slughorn, když se otočil a uviděl ho. „Neměl by ses nechat chytit na chodbách po večerce, jsi přece prefekt."

„Pane, chtěl jsem se vás na něco zeptat."

„Tak se ptej chlapče, ptej se…"

„Pane, říkal jsem si, jestli nevíte něco o…o horcruxech?"

Slughorn na něj zíral a jeho tlusté prsty bezmyšlenkovitě přejížděli po nožičce sklenice na víno.

„Projekt na Obranu proti černé magii?"

Ale Harry si domyslel, že Slughorn moc dobře věděl, že se nejedná o domácí úkol.

„Ani ne, pane" řekl Raddle. „Přišel jsem na to slovo, když jsem něco četl a moc jsem tomu nerozuměl."

„Ne…no…myslím, že by bylo moc obtížné najít v Bradavicích knihu, která by popisovala horcrux, Tome. To je velmi tmavá magie, velmi, opravdu" řekl Slughorn-

„Ale vy o nich očividně všechno víte, že ano. Myslím, že kouzelník jako vy - promiňte, myslím, jestli mi to nemůžete říct, tak - jenom jsem si myslel, že jestli o tom bude někdo něco vědět, tak to budete vy, tak jsem se chtěl zeptat - "

To bylo krásně zahráno, myslel si Harry, to váhání, běžný tón, opatrná lichotka, nic z toho nepřehnal. Harry měl dost zkušeností s přemlouváním neochotných lidí k poskytnutí informací, na to, aby rozpoznal pravého mistra. Bylo jasné, že Raddle o tu informaci moc stojí, hodně moc: možná tuhle chvíli připravoval týdny.

„No" řekl Slughorn, který se na Raddla ani nepodíval a nervózně si pohrával s mašlí na krabici krystalizovaného ananasu. „No, myslím, že by neškodilo si to trochu shrnout, samozřejmě. Jenom abys pochopil ten termín. Horcrux je výraz používaný pro věc, kam člověk ukryje část své duše."

„Ale já nechápu, jak to funguje, pane" řekl Raddle.

Jeho hlas byl pečlivě kontrolovaný, ale Harry cítil jeho napětí.

„No, můžeš rozdělit svou duši, víš" řekl Slughorn „a schovat její část do objektu mimo tělo. Potom, i když je lidské tělo napadeno, nebo zabito, ten člověk nemůže zemřít, protože část jeho duše je v pořádku na zemi. Ale samozřejmě taková existence…"

Slughornův obličej se zamračil a Harry si vzpomněl na slova, která slyšel skoro před dvěma lety.

‚Byl jsem vyrván z vlastního těla, byl jsem míň než duch, míň než to nejubožejší strašidlo … ale byl jsem naživu.'

„Málokteří by to chtěli, Tome, hodně málo. Smrt by byla lepší."

Raddlův hlad už byl viditelný: jeho výraz byl lačný, už to nemohl zamaskovat.

„Ale jak rozdělíte vlastní duši?"

„No" řekl Slughorn neklidně „musíš chápat, že duše by měla zůstat neporušená jako celek. Její rozdělení je akt znesvěcení, je to proti přírodě."

„Ale jak se to dělá"

„Je to čin zla- toho nejděsivějšího zla. Vraždou. Vražda roztrhne duši na kusy. Černokněžník, který má v plánu vytvoření horcruxu využije poškození ke svému prospěchu: a uzavře tu odtrženou část – "

„Uzavře? Ale jak? - "

„Je na to kouzlo, neptej se mě, nevím" řekl Slughorn a zatřásl hlavou, jako slon, který chce odehnat komáry. „Vypadám jako kdybych to někdy zkusil- vypadám snad jako vrah?"

„Ne pane, samozřejmě, že ne" řekl Raddle rychle „Omlouvám se, nechtěl jsem vás urazit…"

„Ne, vůbec, vůbec, nejsem uražený" řekl Slughorn mrzutě. „Je to přirozená zvědavost…kouzelníci s určitými schopnostmi byli vždycky přitahováni těmito kouzly."

„Ano pane" řekl Raddle. „Čemu ale nerozumím- jen tak ze zvědavosti- byl by jeden horcrux použitelný? Můžete duši rozdělit jenom jednou? Nebylo by lepší a mnohem mocnější mít duši na několik kusů? Myslím, třeba sedm, není to, to nejmocnější magické číslo? Nebylo by sedm–?"

„U Merlinových vousů, Tome!" zalapal Slughorn po dechu „Sedm! Není už takhle špatné přemýšlet o jedné vraždě? A každopádně rozdělení duše je strašná věc,…ale na sedm částí…"

Slughorn teď vypadal vážně znepokojen. Upřeně zíral na Raddla jako kdyby ho nikdy neviděl a Harry si domyslel, že této konverzace litoval .

„Samozřejmě“ zamumlal „To jsou všechno hypotézy o čem se teď bavíme, ne? Jen teoreticky…“

„Ano pane, samozřejmě.“ Řekl rychle Raddle.

„Ale každopádně Tome…nikde neříkej, co jsem ti teď řekl- o čem jsme se bavili. Lidem by se nelíbilo, že řešíme horcruxy. V Bradavicích je to zakázané téma, víš…Brumbál je na tohle zvlášť háklivý…“

„Nikomu neřeknu ani slovo“ řekl Raddle a odešel, ale Harry uviděl jeho tvář, která byla plná divokého štěstí, jako když poprvé zjistil, že je kouzelník, tím druhem štěstí, které nepovzneslo jeho krásné rysy, ale udělalo je nějak méně lidské…

„Děkuji Harry“ řekl Brumbál potichu „Pojďme…“

Když Harry přistál zpátky na podlaze pracovny, Brumbál už seděl za svým stolem. Harry se také posadil a čekal až Brumbál promluví.

„Na tenhle důkaz jsem čekal velmi dlouho“ řekl konečně Brumbál. „Potvrzuje mou teorii, na které jsem pracoval, ukazuje se, že jsem měl pravdu a že nás ještě čeká dlouhá cesta…“

Harry najednou zaregistroval, že úplně každý starý ředitel nebo ředitelka na portrétech okolo jsou vzhůru a poslouchají jejich rozhovor. Tlustý kouzelník s červeným nosem si dokonce vyndal naslouchátko.

„No, Harry“ řekl Brumbál „Jsem si jistý, že jsi pochopil význam toho, co jsme dnes slyšeli. V tom samém věku jako jsi teď ty, plus mínus několik měsíců, Tom Raddle dělal všechno proto, aby se stal nesmrtelným.“

„Myslíte, že uspěl, pane? Zeptal se Harry „Udělal si horcrux? A to je proč nezemřel, když mě napadl? Měl jí někde schovanou? Část jeho duše byla v bezpečí?“

„Víceméně…“ řekl Brumbál, „slyšel jsi Vodemorta: to co chtěl hlavně zjistit bylo, co by se stalo kouzelníkovi, který by si vytvořil více horcruxů, co by se stalo kouzelníkovi rozhodnutému uniknout smrti tak, že by pořád zabíjel a trhal svou duši víc a víc aby ji mohl uschovat v několika oddělených horcruxex. O tom by se nedočetl v žádné knize. A pokud já vím- a to věděl i Voldemort - žádný kouzelník ještě nerozdělil svou duši na víc než dvě části.“

Brumbál se na chvilku odmlčel, srovnal si myšlenky a potom řekl „Před čtyřmi lety jsem dostal do rukou důkaz toho, že Voldemort rozdělil svou duši.“

„Kde?“ zeptal se Harry „A jak?“

„Dal jsi mi ho ty, Harry“ řekl Brumbál. „Ten deník, Raddlův deník, který vydával pokyny na otevření Tajemné komnaty.“

„To nechápu pane“ řekl Harry

„No, i když jsem neviděl toho Raddla, který z deníku vyšel, to co jsi mi popsal byl úkaz o kterém jsem nikdy neslyšel. Pouhá vzpomínka, která se chová jako on sám? Vzpomínka, který vysává život dívky, která ten deník měla? Muselo to být něco mnohem horšího, co žilo v tom deníku… část duše, tím jsem si byl skoro jistý. Ten deník byl horcrux. Ale to vyvolalo mnoho otázek. A co mě na tom děsilo nejvíc bylo, že ten deník měl být použit jako zbraň ne jako trezor.“

„Já tomu pořád nerozumím.“ řekl Harry

„No, chovalo se to tak, jak se horcrux chovat má. Jinými slovy část duše žila v tom deníku a zabraňovala majiteli, aby zemřel. Ale nebylo pochyb, že Raddle chtěl, aby ten deník někdo četl, chtěl, aby ta část jeho duše někoho obývala a zmocnila se ho tak, aby mohl znovu vypustit Zmijozelovu příšeru.“

„No, nechtěl, aby jeho těžká práce byla na nic.“ Řekl Harry, „chtěl, aby lidi věděli, že on je Zmijozelův dědic, protože on jim to zrovna nemohl říct.“

„Docela správně“ řekl Brumbál a pokýval hlavou „ale nevidíš, Harry, že chtěl, aby se deník dostal do rukou nějakého Bradavického studenta. Ale účelem horcruxu je, jak profesor Slughorn vysvětil, že v něm má být schovaná část duše, která se nemá dostat do cesty nikomu jinému, protože by tu byl risk, že ho někdo zničí – a to se přesně stalo. Ten úlomek duše už neexistuje, toho jsi byl svědkem.

To, jak neopatrně Voldemort zacházel s tímto horcruxem pro mne bylo největší záhadou. To poukazovalo na to, že jich musel udělat- nebo aspoň plánoval udělat- víc, takže ztráta toho jednoho by nebyla tak zdrcující. Nechtěl jsem tomu věřit, ale nic jiného by nedávalo smysl.

A potom jsi mi řekl, tu noc co se Voldemort vrátil do svého těla, že vyslovil velmi děsivou větu: ‚*Já, který jsem došel po cestě vedoucí k nesmrtelnosti dále, než kdokoli jiný.*‘ To je to, co jsi mi řekl ‚*dále, než kdokoli jiný*‘ A já jsem si myslel, že vím, co to znamená i když Smrtijedi ne. Vyjadřoval se ke svým horcrux, horcrux v množném čísle, Harry, a to si myslím, že ještě žádný jiný čaroděj nedokázal. A všechno to do sebe zapadalo. Lord Voldemort několik posledních let vypadal čím dál míň lidsky a ta transformace, kterou prodělal při vytváření horcruxů znetvořila jeho roztrhanou duši strašným zlem…“

„Takže on se stal nesmrtelný tím, že zabíjel ostatní lidi?“ zeptal se Harry „Ale proč třeba neukradl Kámen mudrců když chtěl být nesmrtelný?“

„No, víme, že se o tohle snažil už před pěti lety“ řekl Brumbál. „Ale je několik důvodů, proč se horcrux Voldemortovi zamlouval víc, než Kámen mudrců.“

„Elixír života skutečně život prodlužuje, ale musí se pravidelně užívat, až na věky, aby si ten, kdo ho pije uchoval nesmrtelnost. Takže by Voldemort byl závislý na Elixíru a kdyby mu došel, byl otrávený nebo by mu někdo ukradl Kámen, tak by zemřel jako všichni ostatní. Voldemort si rád všechno dělá sám, pamatuj si to. Myslím, že to, že by byl závislý na Elixíru by nesnesl. Samozřejmě by ho pil, kdyby mu to pomohlo z toho polo-života ke kterému byl zaklet, když se snažil napadnout tebe, ale jenom aby zase nabyl tělo. Takže si myslím, že by se potom zase spoléhal jenom na horcruxy, už by nepotřeboval nic jiného, kdyby se zase stal člověkem. Už by byl nesmrtelný, nebo tak nesmrtelný jak může člověk být.

Ale teď Harry, jsme vyzbrojeni informacemi z té nejdůležitější vzpomínky, kterou jsi nám získal a jsme blíže skoncování s Voldemortem než kdy kdo byl. Slyšel jsi ho Harry: ‚Nebylo by lepší mít duši ve více kusech?…není

sedm to nejmocnější kouzelné číslo ze všech?‘ Ano, myslím, že mít duši v sedmi kusech by se Voldemortovi moc líbilo.“

„Takže si udělal sedm horcruxů?“ řekl Harry zděšeně a několik portrétů na zdi vydalo zvuky podobné strachu a pobouření. „Ale ty mohou být kdekoliv na světě- schované, pohřbené nebo neviditelné - “

„Jsem rád, že si uvědomuješ rozsah tohoto problému“ řekl Brumbál klidně. „Takže za prvé Harry ne sedm, ale šest horcruxů. Sedmá část, jeho duše, i když zmrzačená,je uvnitř jeho těla. To je ta část, která žila ten strašidelný život během těch let v exilu, bez toho nemá žádné vlastní já. Ta sedmá část je to, co musí někdo, kdo by ho chtěl zabít napadnout jako poslední- ta část, která žije v jeho těle.“

„Ale šest horcruxů“ řekl Harry trochu beznadějně „Jak je máme najít?“

„Zapomínáš…že už jsi jeden zničil…a já taky.“

„Opravdu?“ zeptal se Harry nadšeně.

„Ano, opravdu“ řekl Brumbál a zvedl svou černou, spálenou ruku „Ten prsten Harry. Rojvojův prsten. A byl zakletý hroznou kletbou. Kdyby nebylo- odpusť mi to vychloubání- mých výtečných schopností a umění profesora Snapea, když jsem se vrátil strašlivě zraněný do Bradavic, tak už jsem se asi nedožil tohoto vyprávění. Ale zničená ruka není tak špatná výměna za sedminu Voldemortovy duše. Ten prsten už není horcrux.“

„Ale jak jste ho našel?“

„No, jak už víš, tak před mnoha lety jsem se snažil přijít na všechno, co bych mohl o Voldemortovi zjistit. Cestoval jsem skoro všude, kde se vyskytoval a našel jsem ten prsten, schovaný v ruinách Gauntova domu. Vypadá to, že hned jak Voldemort uspěl a vložil tam část své duše, tak už ho nechtěl nosit. Schoval ho a zabezpečil mnoha mocnými kouzly v chatrči, kde kdysi žili jeho předci (Morfin byl samozřejmě v Azkabanu) a myslel si, že nikdo nikdy nebude chtít tu ruinu navštívit anebo že budou hledat známky kouzelného tajemství.

Ale nesmíme si hned gratulovat. Ty jsi zničil deník, já prsten, ale jestli máme pravdu s naší teorií sedmi horcrux, tak nám čtyři ještě zbývají.“

„A to může být cokoli?“ řekl Harry „Třeba staré plechovky, nebo nevím, třeba prázdná lahev…?“

„Ty myslíš na přenášedla Harry, která musejí být obyčejnými předměty, aby si jich nikdo nevšiml. Ale Voldemort používající starou plechovku nebo prázdnou láhev, aby v ní schoval část své duše? Zapomínáš na to, co jsem ti ukázal. Lord Voldemort rád sbíral trofeje a obzvláště předměty s kouzelnickou minulostí. Jeho pýcha, víra ve vlastní nadřazenost a odhodlanost dobít si místo v kouzelnické historii, to poukazuje na to, že si Voldemort vybere horcrux s péčí a obdaří předměty, které si to zaslouží.“

„Ten deník nebyl tak zvláštní.“

„Ten deník, jak jsi už sám řekl, byl důkaz toho, že je dědicem Zmijozela: jsem si jist tím, že mu Voldemort věnoval veškerou péči.“

„A ty další horcruxy?“ řekl Harry. „Myslíte, že víte, co jsou?“

„Mohu jenom hádat“ řekl Brumbál, „z důvodů, které jsem už uvedl, si myslím, že Voldemort preferuje předměty, které mají určitou majestátnost. Takže jsem pátral ve Voldemortově minulosti a hledal důkazy o předmětech, které měl kolem sebe a najednou zmizely.“

„Medajlon!“ řekl Harry nahlas, „Mrzimorův pohár!“

„Ano“ řekl Brumbál s úsměvem „byl bych připraven vsadit- no možná ne celou druhou ruku, ale aspoň několik prstů- že se staly horcruxy číslo tři a čtyři. Ale ty další dva už jsou docela problém, ale tipoval bych, že když má něco od Zmijozela a Mrzimora tak bude chtít něco od Nebelvíra a Havraspáru. Čtyři předměty, od čtyř zakladatelů jsou určitě Voldemortovou fantazií. Nevím, jestli se mu podařilo najít něco z Havraspáru, ale vím, že jediná relikvie Nebelvíru je v bezpečí.“

Brumbál ukázal svými černými prsty na zeď za sebou, kde ve skleněné vitríně ležel meč vykládaný rubíny.

„Myslíte, že kvůli tomu chtěl zpátky do Bradavic pane?“řekl Harry, „aby našel něco od zakladatelů?“

„Přesně to si myslím,“ řekl Brumbál „ale to nám moc nepomůže, protože se mu to nepovedlo. Tedy myslím, protože jsem školu nikdy neprohledával. Takže jsem nucen doznat, že se mu nepodařilo získat všechny čtyři předměty zakladatelů. Určitě měl dva- možná tři- a to je vše, co teď víme.“

„I když má něco od Havraspáru nebo Nebelvíra, tak nám pořád chybí šestý horcrux.“ Řekl Harry a počítal na prstech. „Pokud tedy nemá oba.“

„To si nemyslím“ řekl Brumbál, „domnívám se, že vím, co je šestý horcrux. Zajímalo by mě, co řekneš na to, že chování jeho hada se zdá být velmi podivné a dost mě nějakou dobu zajímá.“

„Ten had?“ zeptal se Harry zaraženě „Může použít zvířata jako horcrux?

„Nemyslím, že by se to doporučovalo“ řekl Brumbál, „protože uchovávat část duše v něčem, co může myslet a hýbat se je dost riskantní. Ale jestli jsou mé výpočty správné, tak mu pořád jeden horcrux chyběl, když šel k vám domů s úmyslem tě zabít.

Vypadá to, že si schovával vytváření horcrux pro zvlášť důležité vraždy. A to bys ty určitě byl. Věřil, že když tě zabije, tak se zbaví nebezpečí, které bylo zmíněno ve věštbě. Myslel si, že se stane nepřemožitelným. Jsem si jistý, že chtěl vytvořit poslední horcrux tvou smrtí.

A jak víme, tak se mu to nepovedlo. Po několika letech použil Naginiho, aby zabil Mudlovského muže a zjistil, že z něj může udělat svůj poslední Horcrux.Ten had ještě podtrhuje spojení mezi ním a Zmijozelem a to ho dělá víc mystickým. Myslím, že ho má tak rád jak může: určitě ho má pořád u sebe a vypadá to, že nad ním má velkou moc i na to, že je Hadí jazyk.“

„Takže“ řekl Harry „deník je pryč, prsten je pryč. Pohár a medajlon a had jsou v pořádku a vy si myslíte, že je ještě Horcrux, který mohl být Nebelvírův nebo Havraspárův?“

„Obdivuhodné shrnutí, ano“ řekl Brumbál a pokýval hlavou.

„Takže…je pořád hledáte pane? Tam chodíte, když nejste ve škole?“

„Správně“ řekl Brumbál „Už dlouho je hledám. Myslím…možná…že jsem velmi blízko nálezu dalšího. Mám

několik slibných znamení.“

„A když ho najdete“ řekl Harry rychle, „můžu jít s vámi a pomoc ho odstranit?“

Brumbál se na Harryho velmi pozorně podíval a řekl „Ano, myslím že ano.“

„Můžu?“ řekl Harry dost překvapeně.

„Ano“ řekl Brumbál a trochu se usmál. „Myslím, že si to zasloužíš.“

Harryho srdce poskočilo. Bylo příjemné chvíli neslyšet varování a slova ochrany. Ředitelé na portrétech kolem stěn nevypadali Brumbálovou odpovědí tak ohromeni. Harry viděl, že několik jich vrtí hlavou a Phineas Nigellus si dokonce odfrkl.

„Ví Voldemort, že je horcrux zničen? Cítí to?“ zeptal se Harry a ignoroval portréty.

„Zajímavá otázka Harry. Myslím, že ne. Domnívám se, že Voldemort je teď tak ponořen ve zlu, že to ani necítí. Možná, že si toho všimne, až bude umírat…ale on si ani nevšiml, že byl deník zničen, dokud nedonutil Luciuse Malfoye, aby mu řekl pravdu. Když zjistil, že byl deník poškozen a zbaven vší moci, tak jak jsem slyšel, jeho zlost byla strašná.“

„Ale já jsem myslel, že chtěl, aby ho Lucius Malfoy propašoval do Bradavic?“

„Ano, to chtěl, před lety, když si byl jistý tím, že si vytvoří víc horcruxů, Lucius měl čekat, až mu Voldemort řekne, ale to se nikdy nestalo, protože zmizel krátce po tom, co mu ho dal. Určitě si myslel, že by si Lucius nedovolil s ním něco udělat a jenom ho opatrně hlídat, ale to nepočítal s Luciovým strachem z Mistra, který byl pryč a o kterém si myslel, že je mrtvý. Samozřejmě, že Lucius netušil co ten deník opravdu skrývá. Myslím, že Voldemort mu jenom řekl, že ten deník dokáže otevřít Tajemnou Komnatu, protože je dobře začarovaný. Kdyby Lucius věděl, že má část duše svého Mistra, tak by se o něj asi staral s větší úctou-, ale místo toho chtěl uskutečnit ten plán sám pro sebe: dal deník dceři Artura Weasleyho a chtěl ho tak zdiskreditovat, mě vyhodit z Bradavic a zbavit se tak vysoce kompromitujícího předmětu najednou. Chudák Lucius…S tím, že zničil Voldemortův horcrux pro svůj zisk a po tom fiasku loni na ministerstvu si myslím, že je v koutku duše rád, že je teď v Azkabanu.“

Harry chvíli zamyšleně seděl a potom se zeptal „Takže když budou všechny horcruxy zničeny, tak Voldemort *může* být zabit?“

„Myslím, že ano“ řekl Brumbál. „Bez horcruxů bude Voldemort smrtelníkem se zmrzačenou duší. Ale nezapomeň, že i když je jeho duše nenávratně zničená, jeho mozek a kouzelná síla jsou v pořádku. Na zabití Voldemorta bez horcruxů bude i tak potřeba zvláštní nadání a spoustu síly.“

„Ale já nemám zvláštní nadání a sílu“ řekl Harry než si to stačil uvědomit.

„Ale, máš“ řekl Brumbál pevně. „Máš moc, kterou Voldemort nikdy neměl. Dokážeš – “

„Já vím“ řekl Harry netrpělivě. „Dokážu milovat“ a jenom s největším sebezapřením nedodal „To je toho!“

„Ano Harry, dokážeš milovat“ řekl Brumbál a vypadal, jako kdyby přesně věděl, co chtěl Harry říct. „Což, vzhledem k tomu, co jsi všechno prožil je úžasná a pozoruhodná věc. Jsi ještě moc mladý na to, abys pochopil, jak jsi jedinečný Harry“

„Takže když je v té věštbě, že ‚*mám sílu, kterou Pán zla nezná*‘ tak to jenom znamená – lásku?“ zeptal se Harry trochu zklamaně.

„Ano- jenom láska“ řekl Brumbál. „Ale Harry, nikdy nezapomeň, že ta věštba je důležitá jenom proto, že ji tak Voldemort bere. To jsem ti už řekl na konci minulého roku. Voldemort si tě vybral jako někoho, kdo je pro něj nejnebezpečnější- a tím tě *udělal* někým, kdo pro něj je nejnebezpečnější!“

„Ale to je to samé - “

„Ne, není!“ řekl Brumbál netrpělivě a ukazoval na Harryho svou černou, nemocnou rukou, „bereš tu věštbu moc vážně – !“

„Ale“ vyprskl Harry, „ale vy jste říkal, že ta věštba znamená – “

„Kdyby o ní Voldemort nikdy neslyšel, splnila by se? Znamenala by něco? Samozřejmě, že ne. Myslíš, že každá věštba, co je na ministerstvu se splnila?“

„Ale“ řekl Harry zděšeně, „ale loni jste říkal, že jeden z nás bude muset zabít toho druhého – “

„Harry, Harry, jenom proto, že Voldemort udělal strašlivou chybu tím, že plnil slova profesorky Trelawneyové! Když Voldemort zabil tvého otce tak ti dal tu největší příčinu urputné touhy po pomstě. Kdyby nedonutil tvoji matku, aby za tebe dala život, tak by ti nedal magickou ochranu, kterou nemohl prorazit. Chápeš to? Voldemort si sám vytvořil svého největšího nepřítele tak, jako to dělají tyranové na celém světě. Dokážeš si vůbec představit kolik tyranů se bojí těch, které utlačují? Každý z nich ví, že jednoho dne, mezi jeho oběťmi povstane jeden, který dokáže zaútočit zpět! A Voldemort není jiný! On pořád hledá ty, kteří by ho vyzvali. Slyšel tu věštbu a hned se vydal do práce, ale s tím výsledkem, že si nejenom osobně vybral nepřítele, který ho pravděpodobně porazí, ale ještě mu dal pozoruhodně nebezpečné zbraně!“

„Ale – “

„Je podstatné, abys tomuhle rozuměl!“ řekl Brumbál, vstal a chodil po místnosti. Harry ho nikdy neviděl tak rozrušeného. „Tím, že se tě snažil zabít, si Voldemort vybral mimořádnou osobu, která teď sedí přede mnou a dal jí i vlastní nářadí! Je to Voldemortova chyba, že jsi dokázal vidět do jeho myšlenek, ambicí a i to, že rozumíš Hadímu jazyku, kterým dává rozkazy. I přesto, že vidíš do jeho světa (což je něco, za co by Smrtijedi zabíjeli aby to měli) nikdy jsi nebyl v pokušení o černou magii a nikdy jsi ani na minutu nepřemýšlel o tom, že by ses stal jeho následovatelem!“

„Samozřejmě že ne!“ řekl Harry pobouřeně „zabil mi mámu a tátu.“

„Takže, zkrátka jsi chráněn tím, že jsi je miloval!“ řekl Brumbál nahlas. „Jediná možná ochrana proti svodům Voldemortovy moci! A přes všechno to trápení a bolest kterou jsi prožil, máš čisté srdce, tak čisté, jako když ti bylo jedenáct a zrcadlo které ukazovalo nejtajnější přání tvého srdce ti neukazovalo nesmrtelnost nebo bohatství, ale porážku Voldemorta. Harry, dokážeš si vůbec představit, jak málo kouzelníků by tam vidělo to, co ty?

Voldemort měl vědět o co šlo a nevěděl!

Ale teď už to ví. Ty jsi se do jeho myšlenek dostal, ale on se tě nemůže zmocnit bez smrtelné agonie, jak zjistil na ministerstvu. Ale nemyslím si, že ví proč Harry, měl tolik starostí s mrzačením své vlastní duše, že ho nikdy nenapadlo, jak nesrovnatelnou moc má celá duše vedle té zničené."

„Ale pane" řekl Harry a snažil se aby to neznělo tak, že se s ním chce hádat. „Ale to všechno vede jenom k jednomu, nebo ne? Musím ho jít zkusit zabít, nebo – "

„Musíš?" řekl Brumbál „Samozřejmě, že musíš! Ale ne kvůli té věštbě! Ale protože ty osobně, by sis nikdy nedal pokoj, dokud to nezkusíš! A oba to víme! Představ si, prosím tě, jenom na chvilku, že jsi nikdy neslyšel tu věštbu! Jak by ti bylo? Přemýšlej!"

Harry pozoroval Brumbála, který před ním přecházel sem a tam. Myslel na svou matku, otce a Siriuse. Vzpomněl si na Cedrika Diggoryho. Všechny ty strašné věci, které Voldemort udělal. Najednou se mu v hrudi vznítil plamen a spaloval mu krk.

„Chci ho zabít!" řekl Harry potichu „Chci to udělat."

„Samozřejmě, že chceš" křikl Brumbál. „Vidíš, ta věštba neznamená, že *musíš* něco udělat. Věštba jenom zapříčinila to, že tě *označil, jako sobě rovného*… jinými slovy máš možnost dělat to, co chceš a klidně se na tu věštbu vykašlat! Ale Voldemort té věštbě věří. Bude tě dál honit…což zaručuje, že opravdu, že – "

„Že jednou jeden z nás zabije toho druhého" řekl Harry. „Ano"

A konečně pochopil to, co se mu Brumbál snažil vysvětlit. Byl to ten rozdíl, jako když vás dotáhnou do ringu na zápas na život a na smrt nebo když tam vkročíte se zdviženou hlavou. Někteří lidé si mohou myslet, že mezi tím není velký rozdíl, ale Brumbál věděl – a já taky, pomyslel si Harry s trochou pýchy, že to byl ten největší rozdíl na světě.

Kapitola dvacátá-čtvrtá – Sectusempra

zpět na začátek knihy

Vyčerpaný ale spokojený se svou noční prací, Harry řekl všechno Ronovi a Hermioně už během jejich ranní hodiny Kouzelných formulí (měli za úkol procvičovat *Muffliato*). Oba dva byli ohromení způsobem jakým dostal ze Slughorna vzpomínku a zděšení tím co jim řekl o Voldemortových Hurcruxes a záviděli Harrymu Brumbálův slib že ho vezme sebou až najde další.

„Páni," řekl Ron když Harry konečně všechno dovyprávěl; bezmyšlenkovitě mával hůlkou někam do stropu aniž by si všímal co dělá. „Páni. Doopravdy půjdeš s Brumbálem... a zkusíš zničit... páni."

„Rone, vždyť sněží," řekla Hermiona trpělivě, chytila Ronovu ruku a sklonila ji takže hůlka už neukazovala na strop, ze kterého se začaly snášet velké sněhové vločky. Harry si všiml že Levandule Brownová hodila po Hermioně od sousedního stolu rudý pohled plný hněvu a Hermiona jeho ruku rychle pustila.

„Ale ne," řekl Ron a podíval se na svoje rameno s mlhavým překvapením, „Omlouvám se... vypadáme jako kdybychom měli strašné lupy."

Oprášil pár vloček z Hermioniných ramen. Levandule se rozbrečela. Ron se zatvářil nesmírně provinile a otočil se k ní zády.

„Rozešli jsme se," řekl Harrymu koutkem úst. „Minulou noc. Když mě viděla scházet z pokojů spolu s Hermionou. Samozřejmě neviděla tebe, takže si myslela že jsme tam někde byli sami."

„Ach," řekl Harry, „a tobě nevadí že to skončilo?"

„Ne," mínil Ron, „byla to hrůza když na mě ječela, ale alespoň jsem to nemusel ukončit já."

„Slabochu," utrousila Hermiona pobaveně. „No, byla to špatná noc pro vztahy obecně. Ginny a Dean se taky rozešli."

Harry se jí radši podíval do očí když mu to řekla a doufal že nepozná že mu žaludek začal tančit nějaký jihoamerický tanec. Snažil se nehnout ani brvou a zeptal se co nejklidnějším hlasem „Jak se to stalo?"

„No, je to něco opravdu hloupého... říkala že se jí vždycky snaží prostrčit skrz portrét jako kdyby na to neměla sama... ale vždycky tady byl ten věkový rozdíl."

Harry se otočil na Deana na druhé straně třídy. Tvářil se nešťastně.

„A to tě samozřejmě staví před velké rozhodování," řekla Hermiona.

„Jak to myslíš?" zeptal se Harry rychle.

„Famfrpálový tým," odpověděla Hermiona a Harry si v duchu oddechl, „pokud spolu Ginny a Dean nemluví..."

„Ach... no – jo," řekl Harry.

„Kratiknot," zašeptal Ron varovným tónem. Maličký učitel Kouzelných formulí si to namířil přímo k nim a Hermiona byla jediná která už změnila ocet na víno a její láhev byla plná červeného nápoje, zatímco Ronova a Harryho byly stále temně hnědé.

„No tak, no tak, hoši," řekl Profesor Kratiknot pisklavým hláskem, „trochu méně povídání, trochu více práce... tak ukažte..."

Harry s Ronem společně zdvihli hůlky, koncentrovali celou mysl na kouzlo, a ukázali na lahve. Harryho ocet se změnil v led; Ronův explodoval.

„Ano... za domácí úkol..." řekl profesor Kratiknot, povyskočil zpoza stolu aby na ně viděl a sundával si z klobouku střepy, „budete *procvičovat*."

Po Kouzelných formulích měli pravidelně společnou volnou hodinu, takže se spoluvrátili do společenské místnosti. Ron po rozchodu s Levandulí měl pořád optimistickou a bezstarostnou náladu a Hermiona se tvářila stejně, ačkoliv, když se jí zeptal čemu se směje, odpověděla „Dneska je krásný den". Žádný z nich nic netušil o nelítostné epické bitvě která zuřila v Harryho hlavě.

Je to Ronova sestra.

Ale odkopla Deana!

Je to pořád Ronova sestra!

Jsem jeho nejlepší kamarád!

Tím hůř!

Pokud si s ním nejdřív promluvím -

Jednu ti vrazí.

Co když mi to nevadí?

Je to tvůj nejlepší kamarád!

Harry si sotva všiml že prolezli portrétem Buclaté dámy do sluncem zalité společenské místnosti a už vůbec nezaregistroval skupinku studentů sedmého ročníku smáčknutých k sobě, dokud Hermiona nezavolala „Katie! Jsi zpátky! Už ti nic není?"

Harry zamrkal: byla to opravdu Katie Bellová, vypadala naprosto zdravě a byla obklopená svými jásajícími kamarády.

„Jsem opravdu v pořádku," řekla šťastně, „v pondělí mě pustili ze Svatého Munga, byla jsem pár dní doma s mamkou a taťkou a potom jsem se vrátila sem; přijela jsem dneska ráno. Leanna mi řekla všechno o McLaggenovi a minulém zápase, Harry..."

„Jo," řekl Harry, „no, s tebou a s Ronem zpátky ve formě máme slušnou šanci rozdrtit Havraspár a to znamená že ještě můžeme získat Pohár. poslouchej, Katie..."

Potřeboval se jí zeptat teď, když se mu podařilo myšlenky na Ginny dočasně vypudit z hlavy. Ztlumil hlas a začal se vyptávat, zatímco Katiiny kamarádky se začaly zvedat, zřejmě se opozdily na Přeměňování.

„... ten náhrdelník... pamatuješ si ještě kdo ti ho dal?"

„Ne," řekla Katie a smutně pokývala hlavou, „Všichni se mě v jednom kuse ptali, ale na nic si nevzpomínám. Poslední co si pamatuju je, že jsem šla na dívčí u Tří Košťat."

„Takže jsi určitě šla na záchod?" zeptala se Hermiona.

„No, vím že jsem otevřela dveře," řekla Katie, „myslím si že ten kdo na mě seslal Imperius stál přímo za vstupem. Potom mám čtrnáct dní tmu, načež už jsem se probrala u Svatého Munga. Poslyš, měla bych jít za McGonagalovou na hodinu, i když jsem se teprve vrátila..."

Popadla brašnu a pospíchala za kamarádkami, zanechala Harryho, Rona a Hermionu sedět na okenní římse a přemýšlet nad tím co jim pověděla.

„Takže to musela být holka, co jí dala ten náhrdelník," řekla Hermiona, „když byla na dívčích záchodcích."

„Nebo někdo jako holka vypadal," řekl Harry, „nezapomeň že v Bradavicích je kotlík Mnoholičného lektvaru, a někdo z něj trochu ukradl."

Jeho mysl sledovala přehlídku Crabbů a Goylů přeměňujících se v holky.

„Myslím že si znovu loknu Felixe," uvažoval Harry, „a zajdu se znova podívat do Komnaty Nejvyšší potřeby."

„To je plýtvání lektvarem," zarazila ho Hermiona kategoricky, odložila *Kouzelníkův slabikář* který si před chvílí vytáhla z brašny. „Štěstí tě dostalo jenom sem, Harry. Situace se Slughornem je jiná; vždycky jsi měl zvláštní schopnost ho přesvědčit, potřeboval jsi jenom vhodnou příležitost a vhodné okolnosti. Štěstí není tak silná věc aby tě dostala skrz taková mocná kouzla. Neplýtvej zbytkem toho lektvaru. Budeš potřebovat veškeré štěstí až s Brumbálem půjdeš..." ztišila hlas do šepotu.

„Nemohli bychom si vyrobit další? zeptal se Ron Harryho a ignoroval Hermionu, „rád bych ho měl zásobu... podívej se do knížky..."

Harry vytáhl z brašny svůj výtisk *Pokročilého Vytváření Lektvarů* a vyhledal Felix Felicis.

„No nazdar, je opravdu složitý," řekl zatímco si pročítal seznam přísad, „a výroba trvá půl roku... musíš ho nechat vydusit..."

„Typické," řekl Ron.

Harry se chystal knihu odložil, ale všiml si že roh další stránky je přeložený dovnitř; otočil list a spatřil

kouzlo *Sectumsempra* které si před týdnem označil jako „na nepřátele“. Ještě nezjistil co kouzlo doopravdy dělá, hlavně proto že to nechtěl zkoušet když byla Hermiona nablízku, ale byl rozhodnut jej seslat na McLaggana až se mu příště dostane nepozorovaně za záda.

Jediný kdo nebyl potěšen návratem Katie do školy byl Dean Thomas, protože to znamenalo konec jeho působení v postu Nebelvírského famfrpálového střelce. Vzal tu ránu se stoickým klidem když mu to Harry řekl, jenom zabručel a přikývl, ale když se Harry otočil a odcházel, měl pocit že si za ním Dean se Seamusem tiše mumlají.

Následující famfrpálové tréninky byly nejlepší, jaké Harry jako kapitán zažil. Jeho tým byl tak spokojený s odchodem McLaggana a návratem Katie, že létali extrémně dobře.

Ginny nevypadala po rozchodu s Deanem nějak zdrceně; spíše naopak, stala se duší i tělem týmu. Její imitace Rona jak nervózně poskakuje před brankami kdykoliv se přiblížil Camrál nebo napodobovala Harryho když hulákal na McLaggana během jeho působení v družstvu, čímž udržovala všechny ve skvělé náladě. Harry se smál spolu s ostatními, byl rád že má další důvod být s Ginny. Během tréninků zaznamenal více zranění od Potlouků, protože ne vždy se rozhlížel po Zlatonce.

A bitva v Harryho hlavě zuřila nadále: Ginny nebo Ron? Něco mu říkalo že ten nový po-Levandulový Ron by byl schopen přijmout, kdyby Harry začal s Ginny chodit, ale pamatoval si ještě stále živě Ronovu reakce když uviděl Deana a Ginny jak se líbají a připadalo mu že Ron by nebyl schopen překousnout ani kdyby ji Harry držel za ruku.

Avšak Harry si nemohl pomoct. Bavil se s Ginny kdykoliv jenom byla příležitost, smál se spolu s ní, vracel do hradu z tréninků s ní; jakkoliv ho zranění od Potlouků bolela. Harry zjistil že touží si ji přivlastnit. Ideální situaci by mu poskytl Slughornův večírek, lehce uvolněná atmosféra, žádný Ron v dohledu; avšak Slughorn na své párty asi zapomněl. Jednou nebo dvakrát se Harry rozhodl že požádá o pomoc Hermionu, ale nakonec to zavrhl, protože by nebyl schopen unést její samolibý pohled; byl si jistý že Hermiona ho párkrát spatřila když Ginny upřeně pozoroval nebo když se hlasitě smál její vtipům. Aby to bylo ještě komplikovanější, začala ho hryzat myšlenka že pokud něco brzy neudělá, někdo mu Ginny vezme: on a Ron se usnesli že je oblíbenější víc, než je jí zdrávo.

Díky tomu všemu byla jeho chuť na další lok Felixe den ode dne silnější. Byl si jistý, že to jsou vážné důvody na, jak to řekla Hermiona, „překroucení okolností“. Květnové dny se pomalu vlekly a Ron se pořád držel vedle Harryho kdykoliv spatřil Ginny. Harry zjistil, že doufá v nějaký zázrak který by způsobil, že Ron by měl obrovskou radost, kdyby zanechal svého nejlepšího kamaráda ve společnosti své sestry; bohužel, Ron nedal Harrymu ani pár vteřin. Ani pro jednoho nebyla šance že by spolu strávili chvíli v soukromí, dokud neskončí famfrpálová sezóna, která měla vyvrcholit zápasem Nebelvír - Havraspár. Ron chtěl neustále s Harrym probírat taktiku, takže měl sotva čas na cokoliv jiného.

Ron nebyl jediný ve svých požadavcích; celá škola s napětím očekávala zápas, protože měl rozhodnout o konečném pořadí, které bylo ještě stále otevřené. Pokud by Nebelvír vyhrál o více než tři sta bodů, stal by se vítězem Poháru (Harry si bez nadsázek říkal, že jeho tým nikdy nelétal lépe). Pokud by vyhráli s menším rozdílem, byli by druzí před Havraspárem; pokud by prohráli o méně než sto bodů, byli by třetí a pokud by porážka byla ještě větší, skončili by poslední za Mrzimorem a nikdo by Harrymu nezapomněl že to byl on, kdo kapitánoval mužstvu, když prohrálo po nejdelší sérii vítězství za posledních dvě stě let.

Předzápasové napětí se projevovalo jako obvykle, studenti soupeřících kolejí se navzájem osočovali, pokoušeli se odstranit hráče svých protivníků tím, že je obkličovali na chodbách, týmy se po škole pohybovaly většinou najednou, obklopené semknutým davem ochránců; dokonce na záchody a koupelny je Harry pouštěl jenom s doprovodem. Nějakým způsobem si Harry spojoval zápas s jeho snahou získat Ginny; kdyby vyhráli, následná oslava ve společenské místnosti by se vyrovnala pořádnému doušku Felixova lektvaru.

Uprostřed těchto zmatků Harry nezapomínal na další cíle: zjistit co Malfoy dělá v Komnatě Nejvyšší potřeby. Pořád kontroloval Pobertův plánek, ale většinou na něm nemohl Malfoye najít, z toho odhadl, že Malfoy tráví spoustu času v Komnatě. Ačkoliv ztrácel naději, že se ještě někdy do místnosti dostane, vždy když byl poblíž, alespoň jednou se o to pokusil, ale ať formuloval svoji žádost jakkoliv, stěna zůstávala bez dveří.

Několik dní před zápasem s Havraspárem Harry sám scházel ze společenské místnosti na večeři, Ron zapadl do blízké koupelny a Hermiona šla za profesorkou Vectorovou kvůli úkolu z Numerologie. Harry si jako vždy udělal malou odbočku do sedmého patra, cestou prohledával Pobertův plánek. Na chvíli Malfoye nemohl nikde najít, takže si domyslel že je zase v Komnatě Nejvyšší potřeby, ale potom spatřil tečku se jménem *Draco Malfoy* jak stojí uprostřed chlapecké umývárny s někým dalším, avšak ne s Crabbem ani Goylem, ale s Ufňukanou Uršulou.

Harry na tu nezvyklou dvojici zíral, než vrazil čelem do brnění u stěny chodby. Rána ho probrala ze zamyšlení; pospíchal kolem Filche který na něj podezíravě zíral, seskočil z malého schodiště a přeběhl dlouhou chodbou pod ním. Když stál před umývárnou, přitiskl ucho na dveře ale neslyšel vůbec nic. Velmi pomalu a tiše dveře pootevřel.

Draco Malfoy stál zády ke dveřím, rukama si zakrýval skloněnou blonďatou hlavu.

„Ne,“ protáhla Ufňukaná Uršula z jedné z otevřených kabinek, „Ne... řekni mi co se děje... můžu ti pomoct...“

„Mě nikdo nepomůže,“ řekl Malfoy, celé jeho tělo se třáslo, „nemůžu to udělat... nemůžu... nefunguje to... pokud to neudělám brzo... říkal, že mě zabije...“

Harry si uvědomil, s takovým šokem že mu nohy zakořenily do podlahy, že Malfoy brečí – doopravdy brečí – z obličeje mu kanuly slzy do špinavého umyvadla.

Malfoy popotáhl a polkl a potom, s hrůzou v obličeji, vzhlédl k rozbitému zrcadlu a spatřil Harryho jak ho pozoruje.

Malfoy se otočil a vytáhl hůlku. Harry instinktivně tasil svou. Malfoyova kletba ho minula; Harry se bleskově soustředil na *Levicorpus!* a mávl hůlkou, ale Malfoy kletbu odrazil a pozvedl hůlku k dalšímu kouzlu -

„Ne! Ne! Nechte toho!“ ječela Ufňukaná Uršula na celou místnost, „Přestaňte! PŘESTAŇTE!“

Ozval se hlasitý třesk a umyvadlo za Harrym vybuchlo; Harry zaútočil nohy-blokujícím kouzlem, ale to narazilo do stěny vedle Malfoyova ucha, roztříštilo kabinku Ufňukané Uršuly a udělalo ve stěně díru, ze které se začala valit voda. Harrymu podjely na najednou kluzké podlaze nohy, zrovna když Malfoy se zkřiveným obličejem ječel *„Cruci-“*

„SECTUMSEMPRA!“ zahřměl Harry ještě než dopadl na kachličky a divoce zamával hůlkou.

Z Malfoyova obličeje a hrudníku vystříkla krev, jako by ho někdo sekl neviditelným mečem. Natáhl se jak dlouhý tak široký na vodou zalité podlaze s obrovským čvachtnutím, hůlka mu vypadla z ruky.

„Ne -“ zachrčel Harry.

Se smekáním se postavil na nohy a po kotníky ve vodě se brodil se k Malfoyovi (hladina stoupala velice rychle), který se nekontrolovaně třásl ve vodě zabarvené jeho vlastní krví. Ufňukaná Uršula spustila ohlušující jekot.

„VRAŽDA! VRAŽDA V UMÝVÁRNĚ! VRAŽDA!“

Dveře za Harrym se s prásknutím rozletěly dokořán a když vzhlédl, ke svému zděšení spatřil Snapea, v obličeji sinalého, jak nohou rozrazil dveře a hůlkou odčaroval všechnu vodu. Odstrčil Harryho surově stranou a sklonil se nad Malfoyem, projel hůlkou nad hlubokou ránou kterou Harryho kouzlo způsobilo, a mumlal zaklínadlo skoro jako nějakou báseň. Krev přestala vytékat; Snape zopakoval kouzlo nad ránou na hlavě a ta se také zacelila. Zranění najednou vypadala jenom jako škrábance.

Harry ho celou dobu sledoval, zděšen tím co udělal, sotva si uvědomil že má celý hábit prosáknutý krví a vodou. Ufňukaná Uršula stále poletovala sem a tam a vzlykala. Když Snape dokončil potřetí své léčebné kouzlo, pomohl Malfoyovi vstát.

„Musíš jít na ošetřovnu. Možná ti zůstane jizva, ale pokud si ale rychle vezmeš dobromysl, můžeme to... omezit...“

Pomohl Malfoyovi přes umývárnu a ve dveřích se otočil, „A vy, Pottere... tady na mě počkáte.“ řekl chladným hlasem.

Harryho ani na okamžik nenapadlo neuposlechnout. Pomalu se napřímil, otřásl se a rozhlédl. Na podlaze stále ležela kaluž krve (Snape odčaroval jenom vodu) a pomaličku se roztékala do stran jako květina. Neřekl nic Ufňukané Uršule, která stále brečela a zjevně si to užívala.

Snape se vrátil o deset minut později. Vešel do umývárny a zavřel za sebou.

„Zmiz,“ řekl Ufňukané Uršule, která na ta slova zapadla do umyvadla. Zavládlo ticho.

„Nechtěl jsem to udělat,“ řekl Harry ihned. Jeho hlas se rozléhal po studené vlhké místnosti, „Nevěděl jsem, co to kouzlo dělá.“

Ale Snape to ignoroval.

„Doopravdy, tohle jsem od vás nečekal, Pottere,“ řekl tiše, „Kdo by si pomyslel že znáte Černou Magii? Kdo vás to kouzlo naučil?“

„Já... četl jsem o něm někde.“

„Kde?“

„V knížce... z knihovny,“ Harry divoce přemýšlel, „Nemůžu si vzpomenout jak se jmeno-“

„Lžete,“ řekl Snape. Harrymu vyschlo v krku. Věděl co Snape udělá a nemohl tomu zabránit.

Umývárna se před jeho očima začala míhat; snažil se z hlavy vypudit všechny myšlenky, ale ať se snažil sebevíc, Pokročilá Výroba Lektvarů od Prince z Mudlovské krve stále byla na čele jeho mysli.

Potom se znova podíval na Snapea, doprostřed téhle zničené, zvlhlé umývárny. Hleděl Snapeovi do očí, doufaje že nespatří, čeho se Harry bojí, ale -

„Přineste mi vaši školní brašnu,“ řekl Snape sametovým hlasem, „a všechny vaše učebnice. *Všechny*. Přinesete mi je sem. Hned!“

Nemělo smysl protestovat. Harry se otočil a vyšel z umývárny. Jakmile se ocitl na chodbě, rozeběhl se; všichni zírali na jeho oblečení prosáklé krví, ale na žádnou z otázek neodpověděl.

Byl ohromený; jako kdyby se jeho milovaný domácí miláček změnil v masového zabijáka. Co to Prince napadlo, dávat takové kouzlo do své knížky? Co když to Snape uvidí? Určitě řekne Slughornovi – v Harryho žaludku to zavířilo – jakým způsobem získal takové výsledky v Lektvarech. Nebo ji zkonfiskuje a zničí... knížku která byla Harrymu průvodcem a kamarádem, ze které se toho tolik naučil? Harry to nemohl dovolit... nemohl...

„Kde jsi – ? Proč jsi celý –? To je *krev*?“

Ron stál na vrcholku schodiště a zmateně na Harryho zíral.

„Potřebuju tvoji učebnici,“ řekl Harry a snažil se popadnout dech, „tvoji učebnici lektvarů. Rychle... dej mi ji...“

„Ale co je s Princem z...“

„Vysvětlím ti to potom!“

Ron vytáhl svůj výtisk Pokročilé Výroby Lektvarů z brašny a podal mu ho. Harry utíkal dál do společenské místnosti, kde popadl svou školní tašku, nevšímajíce si překvapených pohledů několika studentů kteří už dovečeřeli, prořítil se portrétem a vyběhl do sedmého patra.

Zastavil u gobelínu tančících trollů, zavřel oči a začal chodit sem a tam.

Potřebuju místo kam schovat moji knížku... Potřebuju místo kam schovat moji knížku... Potřebuju místo kam schovat moji knížku...

Třikrát přešel sem a tam kolem prázdného místa na zdi. Když otevřel oči, byly tam: dveře od Komnaty Nejvyšší potřeby. Harry je otevřel, vstoupil a rychle je za sebou zabouchl.

Vydechl úžasem. Všechen spěch, paniku, strach z toho co na něj čeká až se vrátí do umývárny zapudil pohled který se mu naskytl. Stál v místnosti o velikosti katedrály, jejíž okna vrhaly kužely světla na něco co vypadalo jako město s vysokými zdmi, Harrymu bylo jasné že jsou postavené z věcí které sem schovali předchozí obyvatelé Bradavic. Byly tam celé aleje lemované balancujícími horami rozbitého a polámaného nábytku, zřejmě aby skryly svědectví o nepovoleném používání magie, nebo odstavené domácími skřítky. Byly tu tisíce a tisíce knih, bezpochyby zakázaných, ukradených nebo počmáraných. Stálo tam několik katapultů a Fanged Frisbees (Tesákovité Talíře?), některé ještě s dostatkem života, aby se vznášely nad hromadami zakázaných věcí, byly tam popraskané sklenice, nepovolené lektvary, klobouky, pláště; něco co vypadalo jako zbytky dračího vejce, zazátkované lahve, několik zrezavělých mečů a obrovská, krví potřísněná sekera.

Harry se rozeběhl směrem k jedné z těch cestiček mezi všemi těmi poklady, které tu byly skryty. Zahnul doprava kolem obrovského zkamenělého trolla, potom doleva kolem rozbité Rozplývající Skříně, ve které se minulý rok ztratil Montague, a zastavil před obří almarou která byla z části rozleptána nějakým jedem. Otevřel jeden šuplík: už to někdo použil jako klec pro něco, co už před dávnem zemřelo; kostra měla pět nohou. Vysypal kosti na zem, dal do šuplíku knížku od Prince z Mudlovské Krve a zasunul jej. Na chvíli se zarazil, srdce mu divoce bilo... bude v tomhle smetišti schopen najít toto místo, až se sem vrátí? Zvedl truhlu s odporným portrétem válečníka na víku, a postavil ji na skříň ve které nyní byla knížka ukryta. Popadl napůl zničenou bustu jakéhosi čaroděje a postavil ji na truhlu. Když se mu zdálo, že almaru označil dostatečně, rozeběhl se zpátky skrz aleje rozbitých a schovaných věcí jak rychle jen mohl, zpátky ke dveřím, ven na chodbu kde za sebou zabouchl. Dveře za ním se ihned proměnily v zeď.

Harry se rozeběhl přímo k umývárně o patro níže, cestou nacpal Ronovu Pokročilou Výrobu Lektvarů do brašny. O minutu později stál před Snapem, který mu beze slova vyškubl tašku z rukou. Harry složil ruce za zády vyčkával, snaže se dýchat normálně, jako kdyby celou cestu šel; bolest v jeho hrudníku ale sílila.

Snape prozkoumával jednu učebnici po druhé. Konečně vytáhl učebnici Lektvarů, kterou prozkoumal opravdu důkladně.

„Je tohle vaše učebnice, Pottere?“

„Ano,“ odpověděl Harry, stále se mu těžce dýchalo.

„Jste si opravdu jistý že je to vaše kniha, Pottere?“

„Ano,“ řekl Harry vzdorovitě.

„Je tohle výtisk Pokročilé Výroby Lektvarů který vám přišel z Krucánků a Kaňourů?“

„Ano,“ řekl Harry pevně.

„Tak proč?“ zeptal se Snape, „má na vnitřní straně obalu napsané 'Roonil Wazlib'?“

Harry srdce vynechalo několik tepů.

„To je moje přezdívka,“ řekl.

„Vaše přezdívka?“ zopakoval Snape.

„Jo... tak mi říkají kamarádi,“ řekl Harry.

„Velice dobře rozumím tomu co ta přezdívka znamená,“ řekl Snape. Jeho studené černé oči ho sledovaly; pokoušel se do nich nepodívat. *Uzavři svou mysl... uzavři svou mysl...* Ale nikdy se přesně nenaučil jak se to dělá.

„Víte co si myslím, Pottere?“ řekl Snape velmi potichu, „myslím si že jste lhář a podvodník a že zasluhujete školní trest každou sobotu do konce školního roku. Myslíte si to taky, Pottere?“

„Já... já nesouhlasím, pane,“ odpověděl Harry, stále se neodvažoval pohlédnout do Snapeových očí.

„No, uvidíme co na to budete říkat po trestu,“ řekl Snape, „V deset hodin v sobotu ráno. Můj kabinet.“

„Ale, pane...“ řekl Harry zoufale, „Famfrpál... poslední zápas celého -“

„V deset hodin,“ zašeptal Snape a zeširoka se ušklíbl a odhalil tak své žluté zuby, „nešťastný Nebelvír... čtvrté místo letos, obávám se...“

A bez dalšího slova opustil umývárnu, zanechal za sebou Harryho zírat do svého odrazu v rozbitém zrcadle; cítil se hůře než kdy Ron zažil, tím si byl jistý.

„Nechci říct 'Já ti to říkala',“ řekla Hermiona o hodinu později ve společenské místnosti.

„Tak to neříkej,“ obořil se na ni Ron.

Harry toho dne na večeři nešel; neměl vůbec žádný hlad ani chuť. Zrovna dovyprávěl Ronovi, Hermioně a Ginny co se stalo v umývárně. Ne že by to bylo potřeba, novinky se po Bradavicích vždy šířily velmi rychle: Ufňukaná Uršula to vyprávěla v každé umývárně v hradu; Malfoye už navštívila Pansy Parkinsová, která nemeškala a začala Harryho pomlouvat při jakékoliv příležitosti a Snape informoval učitelský sbor: Harry už strávil nepříjemnou čtvrthodinku v kabinetu profesorky McGonagalové, která mu řekla že může být rád že nebyl vyloučen a potvrdila Snapeův trest na každou sobotu.

„Říkala jsem ti, že s tím Princem bylo něco v nepořádku,“ řekla Hermiona, zjevně to nemohla zadržet, „a měla jsem pravdu, ne?“

„Ne, neměla,“ odpověděl Harry tvrdohlavě.

Bylo mu už tak nanic, bez Hermioniných pouček; pohledy, kterých se mu dostalo od spoluhráčů, když jim oznámil že v sobotu nebude moct hrát, byly tím nejhorším trestem. Cítil že ho Ginny pozoruje, ale neopětoval pohled; nechtěl v nich vidět zklamání nebo vztek. Řekl jí jenom, že bude hrát jako chytačka a Dean nastoupí místo ní. Možná, pokud vyhrají, Ginny a Dean by se v pozápasové euforii mohli... ta myšlenka Harryho zasáhla jako ledový nůž...

„Harry,“ řekla Hermiona, „jak tu knížku můžeš pořád chtít, když víš jaká kouzla...“

„Přestaň už o té knížce mluvit!“ štěkl Harry, „Princ ji jenom napsal! Nikomu nedoporučoval ty kouzla používat! Pokud vím, připsal si akorát poznámku, že ji někdo použil proti němu!“

„Nechápu,“ řekla Hermiona, „proč se pořád zastáváš -“

„Nezastávám se jí," řekl Harry rychle, „přál bych si aby se to nestalo, nejen kvůli tomu tuctu trestů. Nechtěl jsem použít takové kouzlo, dokonce ani na Malfoye ne, ale ty nemůžeš obviňovat Prince, nenapsal nic ve smyslu 'zkuste tohle, je do vážně dobré' – jenom si psal poznámky, nemyslel si že to někdy bude číst někdo jiný..."

„Chceš snad říct," řekla Hermiona, „že se tam hodláš vrátit a -?"

„A vzít si tu knížku zpátky? Jo, to hodlám," řekl Harry důrazně, „poslyš, bez Prince bych nikdy nezískal Felixe, nikdy bych nevěděl jak zachránit Rona, nikdy bych neměl..."

„Reputaci v Lektvarech jakou si nezasloužíš," řekla Hermiona kousavě.

„Nech toho, Hermiono," řekla Ginny a Harry byl tak překvapený a vděčný že vzhlédl, „znělo to tak že Malfoy se pokoušel na Harryho seslat Kletbu která se Nepromíjí, takže bys měla být vděčná, že Harry měl čím tomu zabránit!"

„No, samozřejmě jsem ráda že Malfoy kletbu neseslal!" řekla Hermiona dotčeně, „ale nemůžeš říct že *Sectumsempra* je kouzlo dobré, Ginny, podívej se kam Harryho dostalo! A já si myslím, že tím zmizely všechny šance, které jste měli v zápase..."

„Ó, nezačni zase dělat, že rozumíš famfrpálu," řekla kousavě Ginny, „jenom se ztrapňuješ"

Harry s Ronem vytřeštili oči: Hermiona a Ginny, které spolu vždycky vycházely dobře, teď seděly se založenýma rukama a dívaly se každá opačným směrem. Ron se nervózně podíval na Harryho a potom zvedl knížku otevřenou na náhodné stránce a zmizel za ní. Harry, ačkoliv věděl, že si to nezasluhuje, pocítil jiskřičku štěstí, a to i přesto, že mu nikdo neodpověděl na jeho přání dobré noci.

Jeho štěstí ovšem nemělo dlouhého trvání. Posměšky Zmijozelských ho přivítaly hned ráno když vstoupil do Velké síně, to ani nemluvě o tichém vzteku většiny Nebelvírských na jejich kapitána za to že se sám odstavil z finálového zápasu. V sobotu ráno, ať řekl Hermioně cokoliv, by Harry vyměnil celou svou lahvičku Felixe za možnost jít s Ronem, Ginny a ostatními dolů k hřišti. Bylo téměř nemožné se otočit od davů studentů, kteří nesli vlajky, barevné klobouky a obrovské transparenty, a odejít dolů do sklepení, kam nemohlo dolehnout jediné slovo z komentáře, jediný výkřik radosti.

„Á, Pottere," řekl Snape když Harry otevřel dveře a vstoupil do nepříjemně známého kabinetu, plného kusů mrtvých živočichů a lektvarů všech barev. Dnes tam ovšem byly navíc bedny na vedlejším stole, kam si měl Harry zjevně sednout.

„Pan Filch mě požádal, abych našel někoho kdo by protřídil tyhle staré kartotéky," řekl Snape s křivým úsměvem, „Jsou to záznamy o porušeních školního řádu a tresty za to. Přesvědčíte se že neutrpěly poškození, pokud ano přepíšete, je na nový papír, a setřídíte je abecedně do této krabice. A nebudete používat magii."

„Ano, pane profesore," řekl Harry a pokoušel se svému hlasu dát co nejznuděnější tón.

„Myslím že můžete začít," řekl Snape a ještě více se ušklíbl, „s krabicí tisíc dvanáct až tisíc padesát šest. Možná tam najdete nějaká známá jména. Třeba zde..."

Vytáhl z jedné krabice kartičku a přečetl ji, „*James Potter a Sirius Black. Použili nelegální kletbu na Bertrama Auberyho. Auberyho hlava narostla do dvojnásobné velikosti. Dvojitý trest."* vysmíval se Snape, „Když už tady oba nejsou, bude příjemné si počíst o jejich odkazu který tady zanechali..."

Harry potlačoval narůstající vztek a aby zamezil jazyku vyslovit nějakou urážku, sedl si a přitáhl si první krabici.

Byla to, jak Harry předpokládal, ta nejnudnější práce, jenom občas doprovázená (jak Snape určitě plánoval) nepříjemným bodnutím v žaludku když si přečetl jméno svého otce nebo Siriuse, většinou byli oba na jednom záznamu, čas od času doprovázená Remusem Lupinem a Petrem Pettigrewem. A zatímco řadil a přepisoval jejich přestupky proti školnímu řádu, přemítal co se děje venku, kde asi právě začal zápas... Ginny hrála chytačku proti Cho...

Harry znovu a znovu kontroloval hlasitě tikající hodiny nad Snapeovým stolem. Vypadalo to že jdou dvakrát pomaleji než normálně; že by je Snape začaroval aby šly extra pomalu? Přece je tady déle než půl hodiny... hodinu... hodinu a půl...

Harrymu už kručelo v žaludku když hodiny ukazovaly půl dvanácté. Snape, který se na něj za celou dobu ani nepodíval, o půl jedné konečně vzhlédl.

„Myslím že to bude stačit," řekl chladně, „založte si místo, kde jste skončil a příští sobotu budete pokračovat."

„Ano, pane."

Harry zabodl značku do náhodné krabice a odešel z kabinetu než stihl Snape změnit názor nebo cokoliv říct. Vyšel po schodech do vyšších podlaží, natahoval uši po nějakém zvuku zvenčí, ale bylo ticho... zápas tedy skončil...

Prošel opuštěnou Velkou síní a vyběhl po mramorovém schodišti; ať už Nebelvír vyhrál nebo ne, tým vždycky oslavoval nebo bědoval ve společenské místnosti.

„Quid agis?" řekl Buclaté dámě, přemýšleje co ho čeká uvnitř.

Obavy se tak zračily na jeho tváři, že Buclaté dáma odpověděla, „Však uvidíš."

A uvolnila mu cestu.

Oslavný řev se vyřinul z díry za ní. Harry civěl otvorem na dav studentů kteří ho vítali; několik rukou ho vtáhlo dovnitř.

„Vyhráli jsme!" hulákal Ron a mával na něj stříbrným Pohárem, „Vyhráli jsme! Čtyřista padesát ku sto třiceti!" Vyhráli jsme!"

Harry se otočil; běžela k němu Ginny s rozzářeným obličejem a vrhla se mu kolem krku. A aniž by to plánoval, aniž by nad tím přemýšlel, aniž by bral ohled na to že se na ně dívá asi padesát lidí, ji Harry políbil.

Po chvíli – nebo to možná byly dvě hodiny – nebo dokonce dva dny – se oddělili. Celá místnost ztichla.

Pak si pár lidí začalo šuškat a někdo se nervózně zasmál. Harry se rozhlédl přes Ginnyinu hlavu a spatřil Deana, který držel v ruce střepy skleničky kterou příliš silně stiskl a Romildu Vaneovou která vypadala že po něm něco hodí. Hermiona vypadala potěšeně, ale Harryho oči hledaly Rona. Uviděl ho jak drží pohár přes rameno jako kyj. Na zlomek vteřiny si hleděli do očí, než Ron udělal posunek, který si Harry vyložil jako „No... když musíš."

Hlas v Harryho prsou triumfálně zaburácel, Harry se usmál na Ginny a beze slova pokynul směrem k portrétu. Dlouhá procházka po školních pozemcích během které – pokud budou mít čas – můžou zápas prodiskutovat.

Kapitola dvacátá-pátá – Tajně vyslechnutá věštba

zpět na začátek knihy

Skutečnost, že Harry Potter chodí s Ginny Weasleyovou zajímala velké množství lidí, -většinou tedy dívek- ale Harry si všeho toho tlachání spokojeně nevšímal. Když se to vzalo kolem a kolem, velmi ho těšilo, že teď byl středem zájmu díky něčemu, co ho dělalo šťastnějším než kdy dřív, než díky účasti při hrůzostrašných scénách plných černé magie.

„Člověk by řekl, že lidi můžou tlachat o spoustě lepších témat," řekla Ginny, když seděla na zemi ve společenské místnosti a opírala se o Harryho nohy s otevřeným *Denním Věštcem.* „Tři útoky mozkomorů během týdne a jediné, co Romildu Vanovou zajímá,je, jestli máš opravdu na hrudi vytetovaného hypogryfa."

Ron s Hermiona vybuchli smíchem. Harry si jich nevšímal.

„A co jsi jí řekla?"

„Řekla jsem jí, že je to maďarský ostrohřbetý drak," odpověděl Ginny a v klidu otočila stránku. „To je víc mužnější."

„Dík," ušklíbl se Harry, „ a co jsi řekla, že má Ron?"

„Pygmy Puffa, ale neřekla jsem kde."

Ron se zamračil, když Hermiona znovu vybuchla smíchem.

„Dávej si bacha," řekl a varovně kývl na Harryho a Ginny. „To, že jsem dal svolení, ještě neznamená, že ho zase nemůžu vzít zpátky –"

„*Svolení*," vysmála se mu Ginny. „Odkdy musím mít tvoje svolení, abych mohla něco dělat? A vůbec, říkal, jsi že budeš radši, když to bude Harry než Michael nebo Dean."

„Ano, to budu," odpověděl Ron nevraživě. „Pokud se nebudete líbat na veřejnosti –"

„Ty odporný pokrytče! A co ty a Levandule, přilepení k sobě jako dva úhoři všude, kde to jen šlo?" oponovala Ginny.

Ale Ronova trpělivost nemusela být příliš zkoušena, protože nastal červen, a Harry a Ginny spolu nebývali dlouho. Blížily se Ginniny NKÚ a tak trávila spoustu času opakováním v knihovně. Jednoho takového večera, kdy se Ginny odebrala do knihovny, seděl Harry u okna a měl dokončovat esej do Bylinkářství. Místo toho ale myslel na obzvlášť vydařenou hodinu, kterou spolu s Ginny strávili u jezera během polední pauzy, když si na židli mezi něj a Rona sedla Hermiona s nepříjemně vážným výrazem ve tváři.

„Chci s tebou mluvit, Harry."

„O čem?" zeptal se Harry podezřívavě. Zrovna včera mu vynadala, že odtahuje Ginny od učení, když by se měl připravovat na zkoušky.

„O tom takzvaném Princi dvojí krve."

„Ach, už zase," zasténal. „Mohla bys toho prosím nechat?"

Neodvážil se vrátit do Komnaty Nejvyšší potřeby pro svou knihu, takže jeho výkony v Lektvarech pováženě klesly (ačkoliv Slughorn, který Harrymu Ginny schvaloval, to vtipně přidával na vrub zamilovanosti).

Harry si byl ale jist, že Snape se dosud nevzdal naděje na nalezení Princovy knihy a byl tedy odhodlán nechat ji tam, kde je, dokud se Snape bude mít na pozoru.

„Ne, nenechám toho,"odpověděla Hermiona odhodlaně, „dokud mě nevyslechneš. Takže, snažila jsem se zjistit, koho by mohlo bavit vymýšlet zlé kletby –"

„Jeho to nebavilo –"

„Jeho, jeho – kdo říká, že je to on?"

„To už jsme rozebírali," pronesl Harry vztekle. „*Princ*, Hermiono, *Princ*!"

„Jo!" vyštěkla Hermiona a na tvářích jí vyskočily rudé skvrny, když vytahovala z kapsy útržek velmi starých novin a vrazila ho na stůl před Harryho. „Koukni na tohle! Na ten obrázek!"

Harry vzal rozpadající se kus papíru a pohlédl na pohybující se žloutnoucí fotografii. Ron se naklonil, aby na ni také viděl. Byla na ní hubená asi patnáctiletá dívka. Nebyl moc hezká, vypadala rozzlobeně a vzdorovitě, měla tlusté obočí a dlouhou bledou tvář. Pod ní stál titulek, Eileen Princová, kapitánka Bradavického Gobstoneového mužstva.

„No a?" zeptal se Harry, když si přečetl krátkou zprávu, ke které fotka patřila. Nudný článek o školní soutěži.

„Jmenuje se Eileen Princová. *Princová*, Harry!"

Podívali se na sebe a Harrymu došlo, co se mu Hermiona snažila říct. Dal se do smichu.

„Ani náhodou.“

„Co?“

„Myslíš, že *ona* je Princ dvojí … Ale, no tak.“

„A proč ne? V čarodějnickém světě neexistují žádní skuteční princové, Harry. Je to buď přezdívka nebo nějaký titul, který si sám někdo dal nebo skutečné jméno, nemyslíš? Poslouchej! Řekněme, že její otec byl čaroděj a jmenoval se „Princ“, a její matka byl Mudla, tak pak byla něco jako „Princ dvojí krve“!“

„Jo, to je fakt chytré, Hermiono…“

„Ale ano! Možná byla hrdá na to, že je napůl Princová.“

„Poslouchej, Hermiono, já vím, že to není holka. Prostě to vím.“

„Pravda je, že si myslíš, holka prostě nemlže být tak chytrá!“ vyjela Hermiona rozzlobeně.

„Jak můžu znát tebe už pět let a myslet si, že holky nejsou chytré?“ řekl Harry, očividně dotčen. „Je to v tom, jak píše. Já prostě vím, že Princ byl kluk, vím to. Tahle holka s ním nemá nic společného. A kde jsi to vůbec sehnala?“

„Knihovna,“ odpověděla Hermiona podle očekávání. „Mají tam úplnou sbírku starých *Věštců*. No, já hodlám zjistit o Eileen Princové všechno, co můžu.“

„Užij si to,“ prohlásil Harry podrážděně.

„To udělám,“ odpověděla Hermiona. „A první kam se budu dívat,“ dodala ještě, když už stála u průchodu u obrazu, „budou staré ceny za přípravu Lektvarů!“

Harry se na ní zamračeně podíval, ale pak pokračoval ve zkoumání stmívající se oblohy.

„Nikdy se nesmířila, že si ji trumfnul v lektvarech,“ řekl Ron a otevřel znovu svých *Tisíc kouzelnických rostlin a hub*.

„Nemyslíš si, že jsem blázen, když tu knihu chci nazpátek, že?“

„Jasně, že ne,“ odpověděl Ron přesvědčivě. „Ten Princ byl génius. A pak … bez toho nápadu s bezoárem …“ výmluvně si prsty stiskl krk, „bych tady nebyl a nemohli bychom to probírat, ne? Nechci říkat, že to kouzlo, cos použil na Malfoy bylo v pořádku -“

„Já taky ne,“ dodal spěšně Harry.

„Ale v pohodě se vyléčil, ne? Už je zase jako rybička.“

„Jo,“ odpověděl Harry. Byla to pravda, ačkoli je svědomí se pokaždé ozvalo. „Díky Snapeovi…“

„Zase s ním máš školní trest tuhle sobotu?“ pokračoval Ron.

„Jo a i tu další a tu potom taky,“ vzdychl Harry. „A měl teď nějaké narážky, že když to nestihnu do konce školního roku, budeme v tom pokračovat i příští rok.“

Byl z těchto školních trestu mrzutý, protože mu ubíraly z už tak omezeného času, který mohl strávit s Ginny. Často přemítal, jestli to Snape věděl, protože Harryho pouštěl čím dál tím později, a poznamenal ze Harry si přichází o pěkné počasí a všechny možnosti, které skýtá.

Z těchto hořkých myšlenek Harryho vytrhl pohled na Jimmyho Peakse, který mu podával pergamen.

"Díky Jimmy ... páni, je od Brumbála!" řekl Harry vzrušeně. Rozbalil svitek a prohlédl si ho. "Chce abych okamžitě šel do jeho kanceláře."

Pohlédli na sebe.

"No páni," zašeptal Ron. "Myslíš... že našel ...?"

"Měl bych to jít zjistit, nemyslíš?" řekl Harry a vyskočil.

Vyběhl ze společenské místnosti a podél sedmého poschodí, minul jenom Protivu, který mířil opačným směrem a jen ze zvyku hodil po Harrym kousek křídy a hlasitě pak nadával, když se jen odrazila od Harryho obranné kletby. Jakmile Protiva zmizel byl všude na chodbách klid. Do večerky zbývalo jen patnáct minut a většina studentů se vracela do svých společenských místností.

A pak Harry uslyšel křik a náraz. Zastavil se a poslouchal.

„Jak - ses – opovažuješ - aaaaargh!“

Hluk přicházel z blízké chodby. Bežel přímo ke zvuku s připravenou hůlkou, zaběhl za roh a tam uviděl profesorku Trelawneyovou jak leží na podlaze, na hlavě mela jeden ze svých šálku. Vedle ní leželo několik lahví od sherry. Jedna z nich byla rozbitá.

„Paní profesorko- "

Harry pomohl profesorce Trelawneyové na nohy. Pár jejích třpytivých korálu se zamotalo do jejích brýlí. Hlasitě škytla, urovnala si vlasy a s Harryho pomocí vstala.

„Co se stalo, paní profesorko?"

„To se ptáte hezky, " odpověděla pronikavě, „Byla jsem na procházce, hloubala jsem nad jedním temným znamením, a pak probleskla..."

Harry ji moc neposlouchal. Právě si uvědomil, kde stojí; napravo byl gobelín s vyobrazeným tančícími troly a nalevo se prostírala neproniknutelná hladká kamenná zeď, která ukrývala -

"Profesorko vy jste se zkoušela dostat do Komnaty nejvyšší potřeby?"

"...veštba, poskytla jsem -co?"

Náhle se zatvářila provinile.

"Komnata nejvyšší potřeby" opakoval Harry "Snažila jste se tam dostat?"

"Já – tedy - nevěděla jsem, že studenti ví -"

"Ne všichni" řekl Harry "Ale co se stalo? Křičela jste ... vypadalo to, jako kdyby vás zranili."

"Já -správně" řekla Profesorka Trelawneyová, sbírala své šálky. Zadívala se na něj svýma obrovskýma očima.

"Chtěla jsem -ach uložit jistý –ehm, osobní předmět do Komnaty..." a mumlala něco o 'odporných obviněních'.

"Dobře" řekl Harry a rychle prohlédl na láhve od sherry "Ale nemohla jste se dostat dovnitř a ukrýt je?"

Připadalo mu to zvláštní. Komnata se pro něj po tom všem otevřela, když chtěl schovat knihu Prince dvojí krve.
"Ah, tam jsem se dostala" dívala se profesorka Trelawneyová na stěnu, "Ale už tam někdo byl."
"Někdo tam byl? Kdo?" dožadoval se Harry, "Kdo tam byl?"
"Nemám ponětí," odpověděl profesorka Trelawneyová zaraženě když slyšela naléhavost Harryho hlasu. "Šla jsem do Komnaty a zaslechla hlas, to se mi za celou dobu, kdy tady schovávám – kdy používám Komnatu, ještě nikdy nestalo."
"Hlas? Co říkal?"
"Nevím, neříkal nic" odpověděla Profesorka Trelawneyová. "Byly to výkřiky radosti."
"Výkřiky radosti?"
"Radosti," přikývla.
Harry na ní zůstal koukat.
"Byl to muž nebo žena?"
"Tipovala bych, že muž." řekla Profesorka Trelawneyová.
"A zněl šťastně?"
"Velmi šťastně" odpověděla Profesorka Trelawneyová.
"Jako by oslavoval?"
"Téměř určitě."
"A pak?"
"Zavolala jsem 'Kdo je tam?'"
"Nemohla jste zjistit, kdo tam je, aniž byste se ho ptala?"zeptal se Harry nešťastně.
"Vnitřní oko." řekla Profesorka Trelawneyová důstojně a rovnala si šálek i korále,"Je určeno na jiné události než obyčejné výkřiky radosti."
"Dobře," odpověděl Harry spěšně. O vnitřním oku Profesorky Trelawneyové slyšel už mockrát. "A řekl hlas, kdo je?"
"Ne, neřekl," odpověděla. "Všechno najednou zčernalo, a další věc, kterou si pamatuji je, že mě vyhodili z Komnaty hlavou napřed."
"A vy jste nevěděla, ze to přijde?" nemohl se zadržet Harry.
"Ne, nevěděla, jak sem řekla, bylo černo -" Zarazila se a podezřívavě na něj pohlédla.
"Myslím ze byste to měla říct Profesoru Brumbálovi." Pronesl Harry. "Měl by vědět o Malfoyově oslavování –chci říct, o tom že vás někdo vyhodil z Komnaty."
K jeho překvapení se Profesorka Trelawneyová po jeho návrhu postavila a zatvářil se velmi povýšeně.
"Ředitel mi oznámil ze by byl raději, kdybych ho navštěvovala poněkud méně často," oznámila chladne.
"Nevnucuji svoji společnost někomu, kdo o ní nestojí. Jestli chce Brumbál ignorovat varování karet - "
Její kostnatá ruka náhle chytila Harryho zápěstí.
"Znovu a znovu, bez ohledu na to jak jsem to položila - "
Z podšálku dramaticky vytáhla další kartu.
"Věž zasažená bleskem" zašeptala. "Pohroma. Katastrofa. Blíží se každým okamžikem."
"Dobře." řekl Harry znovu. "Správně ... Stejně si ale myslím, že byste měla říct Profesoru Brumbálovi o tom hlasu a jak všechno zčernalo a taky jak vás vyhodili z Komnaty."
"Myslíš?" Profesorka Trelawneyová vypadala, že zvažuje důvody, ale Harry si byl jist, že se jí líbí představa znovu vyprávět své dobrodružství.
"Já za ním jdu právě teď," řekl Harry "Mám s ním schůzku. Můžeme jít spolu."
"V tom případě, tedy ano." Řekla Profesorka Trelawneyová s úsměvem. Ohnula se, nabrala svoje láhve od sherry a nenuceně je hodila do nedaleké modrobílé vázy.
"Postrádám tě při svých hodinách, Harry." konstatovala srdceryvně, když spolu odcházeli. "Nebyl si dobrý věštec ... ale byl si perfektní objekt."
Harry neodpověděl. Nesnášel doby, kdy býval objektem Profesorky Trelawneyové při neustálém předpovídání zkázy.
„Obávám se," pokračovala, „že ta kobyla - promiň, ten kentaur neví nic o předpovídání z karet. Zeptala jsem se ho, jestli jako jiný vestec cítí vibrace přicházející katastrofy? Ale zdálo se, že jsem mu připadala směšná. Ano, směšná."
Její hlas se spíše hystericky zvýšil a Harry postřehl silný dech sherry i přes to, že láhve nechali za sebou.
"Možná ten kůň slyšel klepy o tom, že jsem nezdědila dar mojí praprababičky. Ty zvěsti jsem pečivě vyvracela už léta. Víš, co říkám takovým lidem, Harry? Nechal by mě Brumbál učit tolik let na tak slavné škole, kdyby nevěřil, kdybych mu nedokázala, že si zasloužím?"
Harry něco neurčitě zamumlal.
„Velmi dobře si pamatuji svůj první rozhovor s Brumbálem," pokračovala Profesorka Trelawneyová chraptivým hlasem. „Byl hluboce ohromený, samozřejmě hluboce ohromený ... V té době jsem bydlela u Prasečí hlavy, mimochodem, to bych ti neradila - postele plné švábů, můj bože – ale prostě jsem neměla dost peněz. Brumbál mě poctil tím, že si mě tam jednou nechal zavolat. Zeptal se ... musím se přiznat ze napřed jsem myslela, že není věštění příliš nakloněn... a pamatuji si že mi začalo být trochu špatně, moc jsem ten den nejedla ... ale pak..."
Až teď Harry začal dávat pozor, protože věděl, co se pak stalo. Profesorka Trelawneyová pronesla věštbu, která navždy změnila celý jeho život, věštbu o něm a Voldemortovi.
„…ale pak nás hrubě přerušil Severus Snape!"
„Cože?"
„Ano, venku byl průvan a dveře se otevřely a ten neohrabaný barman tam stál se Snapem, který něco povídal o špatném zabočení na schodech. Já jsem ale přesvědčena, že poslouchal můj rozhovor s Brumbálem- chápej, on

v té době taky hledal práci, bezpochyby doufal, že mu to k něčemu bude! Tedy a potom, no, Brumbál mi nabídl tu práci mnohem ochotněji a já si nemůžu nemyslet, Harry, než že to bylo díky tomu velkému protikladu mezi mým skromným chováním a talentem, a ctižádosti dotíravého mladého muže, který byl ochotný poslouchat u klíčové dírky – Harry, drahoušku?"
Ohlédla se přes rameno, když si uvědomila, že Harry už vedle ní nestojí. Zastavil se a mezi nimi už bylo dobrých třicet metrů.
„Harry?" zopakovala nejistě.
Jeho bledý obličej ji vystrašil. Harry stál bez hnutí, jak se přes něj valily vlny šoku, jedna za druhou a ničily všechno mimo faktu, který mu nikdo tak dlouhou neřekl.
To Snape slyšel věštbu. To Snape přinesl tu zprávu Voldemortovi. Spolu s Petrem Pettigrewem poslal Voldemorta na Lily a Jamese a jejich syna ...
Nic jiného Harryho teď nezajímalo.
„Harry?" znovu zopakovala Profesorka Trelawneyová. "Harry, myslela jsem, že spolu jdeme za ředitelem?"
„Vy zůstanete tady," procedil skrze sevřené rty.
"Ale drahoušku ... chtěla jsem mu říct, jak jsem byla napadená v Komnatě."
"Zůstanete tady" opakoval rozzlobeně.
Tvářila se velmi překvapeně, když jí oběhl a zatočil do chodby vedoucí k Brumbálovi, kde stál na stráži osamělý chrlič. Harry křikl heslo a bral točité schody po třech. Na Brumbálovy dveře nezaklepal, zabouchal a když klidný hlas odpověděl 'Vstupte', Harry už vpadl do místnosti.
Fawkes se otočil, jeho jasné černé oči se odrážely dozlatova od zapadajícího slunce za oknem. Brumbál stál u okna, díval se na pozemky, měl na sobe dlouhý černý cestovní plášť.
"Tedy, Harry, slíbil jsem, že můžeš jít se mnou."
Harry na chvíli nechápal. Rozhovor s Trelawneyovou mu vyprázdnil hlavu a jeho mozek pracoval velmi pomalu.
„Jít ... s vámi ... ?"
„Ale jenom jestli opravdu chceš, samozřejmě."
„Jestli opravdu ..."
A pak si Harry vzpomněl, proč tak pospíchal do Brumbálovy pracovny.
"Našel jste ho? Našel jste Horcrux?"
"Domnívám se, že ano."
Vztek a nelibost bojovala s šokem a vzrušením až Harry nemohl chvíli mluvit.
„Strach je přirozený." řekl Brumbál.
„Já nemám strach," řekl Harry okamžitě a byla to pravda. Strach byla jediná emoce, kterou necítil. „Který Horcrux to je? Kde je?"
„Nejsem si jistý, který to je. Ačkoli myslím, že hada můžeme vyloučit. Mám za to, že je schovaný v jeskyni na pobřeží velmi daleko odtud. Tu jeskyni jsem se snažil najít již hodně dlouho: Je to ta, kde kdysi Tom Raddle zastrašoval ony dvě děti ze sirotčince na každoročním výletě: pamatuješ se?“
„Ano,“ odpověděl Harry, „jak je chráněný?"
„To nevím. Mám jistou představu, ale ta může být zcela mylná,“ řekl Brumbál. Pak zaváhal a dodal, „Harry, slíbil jsem ti, že můžeš jít se mnou a za tím si stojím, ale udělal bych velkou chybu, kdybych tě nevaroval, že to bude velice nebezpečné.“
„Jdu s vámi,“ vyrazil ze sebe Harry, dřív než Brumbál stačil domluvit. Vztek na Snapa za posledních pár minut desetinásobně zvýšil jeho touhu udělat něco zoufale riskantního. Očividně se to zobrazilo na Harryho tváři, protože Brumbál poodešel od okna a pohlédl na Harryho z blízka. Na čele se mu objevila malá vráska.
"Co se stalo?"
„Nic,“ zalhal Harry okamžitě.
"Co tě tak rozrušilo?"
"Nejsem rozrušený."
"Harry, nikdy si nebyl příliš dobrý v nitrobraně."
Ono slovo bylo poslední jiskrou, která odpálila Harryho vztek.
„Snape!" řekl hlasitě a Fawkes za ním jemně zapískal. "Snape může za to, co se stalo. *On* řekl Voldemortovi o proroctví, to *on* poslouchal za dveřmi, Trelawneyová mi to řekla!"
Brumbálův výraz se nezměnil, ale Harrymu připadlo ze jeho bílá tvář kontrastuje s rudou září zapadajícího slunce. Dlouhou chvíli Brumbál nic neříkal.
„Kdy jsi na to přisel?" zeptal se nakonec.
„Právě teď“ odpověděl Harry, ze všech sil se snažil nekřičet. Pak už se však najednou nemohl zastavit. „NECHAL JSTE HO TADY UČIT, I KDYŽ ŘEKL VOLDEMORTOVI, ABY ŠEL PO MÝCH RODIČÍCH!“
Dýchal těžce, jako po boji. Otočil se zády k Brumbálovi, který ještě nehnul ani svalem, rázoval po pracovně sem a tam, mačkal si klouby na rukou a ze všech sil se snažil nezačít mlátit do věcí. Chtěl na Brumbála řvát a nadávat mu, ale taky chtěl najít a zničit Horcrux. Chtěl mu říct, že byl starý blázen, když věřil Snapovi, ale měl strach, že ho Brumbál nevezme se sebou, pokud nezíská kontrolu nad svým hněvem.
"Harry," řekl Brumbál potichu. "Prosím, poslouchej mě."
Bylo stejně obtížné přestat chodit jako přestat křičet. Harry se zastavil, zkousnul ret a pohlédl Brumbálovi přímo do tváře.
"Profesor Snape udělal velikou - "
"Neříkejte mi, že to byla chyba, pane, poslouchal za dveřmi!"
"Prosím, nech mě to doříct." Brumbál počkal, až Harry úsečně přikývl a pak pokračoval. "Profesor Snape udělal hroznou chybu. Té noci, kdy slyšel první půlku proroctví profesorky Trelawneyové, byl ještě ve službách Lorda

Voldemorta. Přirozeně mu šel urychleně říct, co slyšel, protože se to jeho pána výrazně týkalo. Ale nevěděl – ani nemohl zjistit - kterého chlapce bude Voldemort pronásledovat, nebo že jeho rodiče, které přitom zabije budou lidé které Profesor Snape znal, že to byli tvoje matka a otec –“
Harry se neradostně zasmál.
"Nenáviděl mého otce stejně jako nenáviděl Siriuse! Cožpak, pane profesore nevidíte, jak lidé které Snape nenávidí, podezřele brzy umírají?“
"Nemáš ani ponětí jak si to Profesor Snape vyčítal, když zjistil jak si Lord Voldemort to proroctví vysvětlil, Harry. Věřím, že to byl největší zármutek jeho života a to byl také důvod, proč se vrátil."
"Ale je přece velmi dobrý v nitrobraně nebo ne, pane?" hádal se Harry, a jeho hlas se třásl, jak se snažil zůstat v klidu. „A nebyl Voldemort do té doby přesvědčený, že Snape je na jeho straně? Pane profesore ... jak si můžete být tak jistý, že Snape je na naší straně?"
Brumbál chvíli neodpovídal; díval se jako by se snažil něco rozhodnout. Nakonec řekl, „Jsem si jistý. Plně Severusovi Snapovi důvěřuji.“
Harry chvíli zhluboka dýchal ve snaze zůstat v klidu. Nepomáhalo to.
"Dobře, já ne!" řekl, stejně hlasitě jako předtím. "Právě teď vám pod nosem na něčem pracuje s Draco Malfoyem a vy pořád –“
"To už jsme probírali, Harry" řekl Brumbál a jeho hlas zněl mnohem přísněji. „Řekl jsem ti svoje důvody."
"Dnes večer opouštíte školu a já se vsadím, že jste ani nezvážil možnost, že by se Snape a Malfoy mohli rozhodnout - "
"Co?" zeptal se Brumbál, se zvednutým obočím. "Z čeho přesně je podezříváš?"
"Já ... prostě něco plánují!" řekl Harry sevřel ruce do pěstí. "Profesorka Trelawneyová byla v Komnatě nejvyšší potřeby, chtěla tam schovat svoje láhve od sherry, a při tom slyšela Malfoye křičet radosti, oslavovat! Snažil se tam spravit něco nebezpečného a myslím, že to právě spravil a vy odcházíte ze školy bez "
"Dost," zastavil ho Brumbál. Řekl to úplně klidně, ale Harry okamžitě zmlknul. Věděl, že právě překročil neviditelnou hranici. "Myslíš, že jsem někdy nechal školu bez ochrany kdykoliv jsem byl tenhle rok pryč? Nikdy. A dnes v noci, až odejdu bude na místě další ochrana. Prosím nenaznačuj, že neberu ochranu studentu vážně, Harry."
"Já nenaznačuji - " zamumlal Harry, trochu zahanbeně, ale Brumbál ho přerušil.
"Nepřeji si o tom v budoucnu diskutovat."
Harry skousl svou odpověď ve strachu, že zašel příliš daleko a zničil svou možnost Brumbála doprovázet, ale Brumbál pokračoval, "Chceš jít dnes v noci se mnou?"
„Ano,“ odpověděl okamžitě Harry.
„Tedy dobře, tak poslouchej.“
Brumbál se postavil.
„Vezmu tě se sebou pod jednou podmínkou a to, že okamžitě a bez otázek poslechneš jakýkoliv příkaz, který ti dám.
„Samozřejmě.“
„Chci abys mě správně pochopil, Harry. Tím myslím, že poslechneš i takové příkazy jako „utíkej“, „schovej se“ nebo „vrať se“. Dáváš mi své slovo?“
„Já – ano, samozřejmě.“
„Když ti řeknu, aby ses schoval, uděláš to?“
„Ano.“
„Když ti řeknu, aby si utekl, poslechneš mě?“
„Ano.“
„Když ti řeknu, abys mě opustil a zachránil sám sebe, uděláš, co jsem ti řekl?“
„Já – “
„Harry?“
Na chvíli na sebe pohlédli.
„Ano, pane.“
„Velmi dobře. Nyní chci, aby sis zašel pro svůj neviditelný plášť a za pět minut byl ve Vstupní síni.“
Brumbál se otočil a znovu vyhlédl z okna. Ze slunce už zbýval jen rubínově červený půlkruh na horizontu. Harry spěšně vyšel z pracovny a sešel po točitém schodišti. Náhle měl v myšlenkách jasno. Věděl, co má udělat.
Ron s Hermiona seděli ve společenské místnosti, když do ní vešel. „Co chtěl Brumbál?“ zeptala se okamžitě Hermiona. „Harry, jsi v pořádku?“ dodala úzkostlivě.
„Jsem v pohodě,“ odpověděl Harry krátce a rychle kolem nich prošel. Vyběhl po schodech do ložnice, kde rychle otevřel svůj kufr a vytáhl z něj Pobertův plánek a zabalené ponožky. Pak seběhl znovu po schodech zpátky do společenské místnosti, kde seděli překvapení Ron s Hermionou.
„Nemám moc času,“ vydechl Harry, „Brumbál si myslí, že si beru svůj neviditelný plášť. Poslouchejte …“
Rychle jim vysvětlil, kam jde a proč. Nezastavil se ani při Hermioniných tlumených výkřicích hrůzy ani při Ronových váhavých otázkách, podrobnosti si mohou domyslet později.
„… takže chápete, co to znamená?“ dokončil bleskově Harry. „Brumbál tady dnes v noci nebude, takže Malfoy bude mít volnou ruku, ať už dělá cokoliv. *Ne, poslouchejte mě!*“ zasyčel rozčileně, když ho Ron i Hermiona chtěli přerušit. „Vím, že to byl Malfoy, kdo v Komnatě oslavoval. Tady – “ vrazil Hermioně do ruky Pobertův plánek. „Musíte ho sledovat a musíte sledovat i Snapa. Může vám pomoct, kdokoliv koho seženete z BA. Hermiono, ty kontaktní galeony budou ještě fungovat, ne? Brumbál říkal, že škola bude pod další ochranou, ale jestli má Snape v něčem prsty, bude o ní vědět a bude vědět, jak se jí vyhnout – ale nebude předpokládat, že vy jste na hlídce, že?“

„Harry – “ začala Hermiona s očima rozšířenýma strachem.
„Nemám čas se hádat,“ zarazil ji Harry stručně. „Vemte si i tohle –“ Hodil Ronovi do rukou ponožky.
„Dík,“ řekl Ron. „Ehm – na co potřebuju ponožky?“
„Potřebuješ to, co je v nich – Felix Felicis. Rozdělte si ho mezi sebe a Ginny. Řeknětě jí sbohem místo mě. Musím už jít, Brumbál na mě čeká –“
„Ne!“ pronesla Hermiona šokovaně, když Ron vybalil malou lahvičku se zlatavým lektvarem. „My to nechceme, vem si ho ty, kdo ví, čemu budeš čelit?“
„Já budu v pořádku, budu s Brumbálem,“ řekl Harry. „Chci mít jistotu, že vy budete v bezpečí… nedívej se na mě tak Hermiono, uvidíme se později…“
A vyběhl ven přes obraz do Vstupní síně.
Brumbál čekal vedle velkých dubový dveří. Otočil se, když divoce dýchající Harry seskočil z nejvyššího schodu. Cítil řezavou bolest na prsou.
„Chci aby sis nasadil neviditelný plášť,“ řekl Brumbál a počkal, až si ho Harry přehodil přes hlavu. „Velmi dobře, můžeme jít?“
Brumbál okamžitě zamířil dolů po kamenných schodech a jeho cestovní plášť za ním v letním vánku jen lehounce vál. Harry pospíšil za ním pod Neviditelným pláštěm, stále ještě zhluboka dýchal a hrozně se potil.
„Ale co si budou lidé myslet, když vás uvidí odcházet?“ zeptal se Harry a myslel při tom na Malfoye a Snapa.
„Budou si myslet, že jdu do Prasinek na ležák,“ odpověděl jasně Brumbál. „Někdy to tak opravdu dělám u Rosmerty nebo jdu do Prasečí hlavy …nebo jen vypadám, že tam jdu. Je to dobrý způsob, jak zamaskovat skutečný cíl cesty.“
Za blížícího se soumraku došli k cestě vedoucí k Prasinkám. Vzduch byl plný vůně trávy a jezera a dým ze dřeva stoupal z Hagridovy boudy. Bylo těžké uvěřit, že mířili za něčím nebezpečným nebo strašidelným.
„Pane profesore,“ řekl tiše, když se před nimi objevil konec cesty, „budeme se přemisťovat?“
„Ano,“ odpověděl Brumbál. „Teď už se umíš přemisťovat, že ano?“
„Ano,“odpověděl Harry, „ale ještě nemám „licenci.“
Měl pocit, že musí být stoprocentně upřímný. Co kdyby všechno zničil, kdyby se přemístil stovky mil od místa, kde by měl?
„To nevadí,“ odpověděl Brumbál, „Já ti s tím pomohu.“
Za bránou došli na tmavou opuštěnou cestu do Prasinek. Smrákalo se čím dál víc, jak kráčeli a když došli k hlavní třídě, byla už noc. Z oken nad obchody zářila světla a když došli ke Třem košťatům, uslyšeli hlasitý křik.
„ – a zůstaň venku!“ křikla madam Rosmerta a strčila do podivně vyhlížejícího čaroděje. „Ach, zdravím, Albusi … jsi venku nějak pozdě…“
„Dobrý večer, Rosmerto, dobrý večer… odpusťte , ale mám namířeno do Prasečí Hlavy – nic proti Vám, ale dnes večer potřebuji spíš klidnější atmosféru…“
A o chvíli později už stáli na rohu ulice, kde se i v bezvětří houpala cedule na Prasečí Hlavě. Narozdíl od Tří košťat byla tahle hospoda úplně prázdná.
„Není nutné jít dovnitř,“ zamumlal Brumbál a rozhlédl se kolem. „Pokud nás nikdo neuvidí odcházet … chyť se mě za ruku Harry. Nemusíš nijak pevně, já tě jen navádím. Až napočítám do tří – jedna…dvě…tři…“
Harry se otočil. Okamžitě přišel ten příšerný pocit, že je vtažen do široké gumové roury. Nemohl dýchat a na každičkém místě cítil obrovský tlak, jeho část byla ztlačována téměř k nevydržení a pak, když už si myslel, že se udusí, ho neviditelné provazy pustily a stál v chladné tmě a dýchal studený, slaný vzduch.

Kapitola dvacátá-šestá – Jeskyně

zpět na začátek knihy

Harry mohl cítit sůl a slyšet dorážející vlny; lehký, mrazivý vánek mu cuchal jeho vlasy jak se díval na měsícem ozářené moře a hvězdy roztroušené na obloze. Stál na vysokém výchozu černé skály, klem něj se vířila a pěnila voda. Letmo pohlédl přes své rameno. Za nimi se tyčila skála, příkrý sráz, černý a beztvarý. Pár velkých balvanů, zrovna takových jako ten, proti kterému Harry a Brumbál stáli, vypadal, jakoby se od skály odlomil před chvílí. Byl to neradostný, drsný pohled; moře a skály bez náznaku stromu, trsu trávy nebo písku.

“Co si myslíš?” zeptal se Brumbál, jako by se ptal jestli je tohle místo vhodné pro piknik.
„Sem vzali děti ze sirotčince?“ zeptal se Harry, protože se nedokázal představit méně přívětivé místo na výlet.
„Ne přesně sem,“ řekl Brumbál. „Je tu vesnice v půli cesty okolo útesů před námi. Věřím, že tam odvedli sirotky kvůli troše mořského vzduchu a pohlednu na vlny. Ne, myslím, že to mohl být jedině Tom Raddle a jeho mladé oběti, kdo navštívil toto místo. Žádný mudla by se nedokázal dostat na tyto skály za předpokladu, že by to nebyl neobyčejně dobrý horolezec, a žádná loď se nemůže dostat k útesům – voda kolem je příliš nebezpečná. Představuji si to tak, že Raddle sešplhal dolů, magie dokáže posloužit lépe než lana, a vzal s sebou dvě malé

děti, pravděpodobně jen kvůli radosti z jejich zastrašování. Myslím, že bys to mohl zvládnout sám, ne?
Harry se podíval nahoru na útes a opět dostal husí kůži.
„Ale hlavní cíl – ten náš – leží trochu dál“
Brumbál ukázal Harrymu na úplný konec skály, kde série zubatých vyhloubenin vytvořily záchytné místo vedoucí k balvanům zpola ponořeným ve vodě blízko pobřeží. Byl to zrádný sestup a Brumbál, brzdíce lehce svou zvadlou rukou, postupoval pomalu. Nižší kameny byly kluzké od vody. Harry cítil kapky slané vody, jak zasahují jeho obličej.
„Lumos,“ řekl Brumbál, když došel k balvanům, které byly nejblíže stěně útesu. Tisíce teček zlatavého světla zářily na černém povrchu vody pár stop od místa, kde se krčili; černá skalnatá stěna za ním byla osvětlená rovněž. „Vidíš?“ řekl Brumbál tiše, držíce hůlku trochu výš. Harry uviděl puklinu v útesu v níž vířila temná voda.
„Nebudeš namítat nic proti tomu, když se trochu namočíš?“
„Ne,“ řekl Harry
„Tak si sundej Neviditelný plášť – tady ho teď nebudeš potřebovat – a pojďme na to,“ a s náhlou mrštností mnohem mladšího člověka, Brumbál sklouznul z balvanu, přistál v moři a začal plavat perfektní prsa směrem k temné puklině ve stěně útesu; svou svítící hůlku držel v zubech. Harry si sundal plášť, nacpal do kapsy a následoval ho. Voda byla ledová; Harryho promočené šaty vlály kolem něj a táhly ho dolů. Hlubokými nádechy se mu do nosu dostávala pachuť soli a chaluhy, přestal se chvět, mihotající se světli se nyní pohybovalo hlouběji do útesu. Puklina se nedlouho na to otevřela v tmavý tunel, o kterém mohl Harry říct, že byl naplněn doširoka vodou. Mazlavé stěny byly sotva tři stopy vzdálené a třpytily se ve světle Brumbálovy hůlky jako mokrý asfalt. Malá cesta dovnitř, průchod, se zatáčel doleva a Harry viděl, že se oddálil dosti daleko od útesu. Plaval dál za Brumbálem a konce jeho zkřehlých prstů třel o drsnou mokrou skálu.
Pak uviděl, že se Brumbál vynořuje před ním z vody, jeho stříbrné vlasy a jeho tmavý hábit se leskly. Když se Harry dostal na to místo, našel stopy, které vedly do velké jeskyně. Vyšplhal za po nich, voda mu kapala z jeho promočených šatů, a objevil se na nehybném a mrazivém vzduchu.
Brumbál stál uprostřed jeskyně, svou hůlku držel vysoko a otočil se pomalu na to místo, prohlížeje si stěny a strop.
„Ano, to je to místo,“ pronesl Brumbál.
„Jak to můžete vědět?“ zašeptal Harry.
„Je tu cítit magie,“ řekl jednoduše Brumbál. Harry nemohl říct jestli ten třes, který prožíval byl kvůli té zimě nebo ze stejného zaregistrování kouzel. Sledoval Brumbála, jak pokračoval v otáčení na místě. Evidentně se koncentroval na věci, které Harry neviděl. „To je pouze předsíň, vstupní hala,“ řekl Brumbál po chvilce. „Musíme prorazit dovnitř. . . . nyní jsou to Voldemortovy překážky co nám stojí v cestě spíše než tyto přírodní. . . .“
Brumbál přistoupil ke zdi jeskyně a pohladil ji svými začerněnými konci prstů, mumlajíce slova ve zvláštním jazyku, kterému Harry nerozuměl. Brumbál obešel dvakrát jeskyni, dotýkaje se tolika kamenů, kolika jen mohl, občas přestal, vrátil prsty zpět a zaměřil se na konkrétní místo dokud nakonec nezastavil, jeho dlaň stiskla ploché místo na stěně. „Tady,“ řekl. „Jdeme tudy, vchod je skrytý.“ Harry se neptal jak to Brumbál ví. Nikdy neviděl kouzelníka dělat věci takto, jednoduše sledováním a dotýkáním; ale Harry se už dávno předtím naučil, že výbuchy a kouř jsou většinou známky neobratnosti než umění. Brumbál odstoupil zpět od stěny jeskyně a ukázal hůlkou na skálu. Na chvíli se zde objevil klenutý obrys, svítící bíle, ačkoli zde bylo silné světlo za puklinou.
„Dokázal jste to!“ vykřiknul Harry skrz drkotající zuby, ale než tato slova opustila jeho rty, obrys zmizel a zanechal skálu jako předtím. Brumbál se rozhlédnul.
„Harry, omluvám se, zapomněl jsem,“ řekl; nyní ukázal svou hůlkou na Harryho a najednou byly jeho šaty teplé a suché jako by byl před sálajícím ohněm.
„Děkuji,“ řekl Harry potěšeně, ale Brumbál se již obrátil svoji pozornost zpět na pevnou jeskynní stěnu. Nezkusil již další kouzlo, jen tam stál a zíral nepřetržitě na ni, jakoby na ní bylo něco úžasně zajímavého napsáno. Harry stál potichu; nechtěl vyrušit Brumbála z koncentrace. Potom, po dvou minutách, řekl Brumbál tiše, „Ah, určitě ne. Takový hrubý.“
„Co je to profesore?“
„Spíše myslím,“ řekl Brumbál strkaje ruce dovnitř hábitu a vytahujíce krátký stříbrný nůž podobný tomu, který Harry používal na řezání přísad do kouzelných nápojů, „že jsme nuceni dát poplatek, aby nás to pustilo dál“
„Poplatek?“ řekl Harry. „ Musíte dát něco těm dveřím?“
„Ano,“ řekl Brumbál. „Krev, jestli se nepletu.“
„Krev?“
„Řekl jsem, že je to hrubé“ řekl Brumbál pohrdavě, dokonce zklamaně, jakoby Voldemort odstoupil od vyšších standardů, které Brumbál očekával. „Smyl je v tom, že tvůj nepřítel se musí oslabit, aby vešel. Opět, Lord Voldemort selhává v pochopení toho, že jsou horší věci, než jen fyzická zranění.“
„Ano, ale stejně, jestliže se tomu můžete vyhnout . . .“ řekl Harry, který pocítil děsu bolesti na to, aby o tom mohl něco vědět.
Někdy možná, avšak, je to nevyhnutelné,“ řekl Brumbál, ohrnujíce rukáv svého hábitu a odhalujíce předloktí jeho poraněné ruky.
„Profesore!“ protestoval Harry spěšně, když Brumbál zvadl svůj nůž. „Udělám to, já jsem . . .“ Nevěděl, co řekne – mladší, vhodnější?
Ale Brumbál se jen usmál. Objevil se stříbrný záblesk a šarlatový výtrysk; skála byla poseta temnými lesknoucími se kapkami.
„Bylo to od tebe milé Harry,“ řekl Brumbál, nyní projel hůlkou přes hluboký zářez, který si v ruce udělal a rána se okamžitě zacelila, tak jako Snape vyléčil Malfoyovo zranění, „Ale tvoje krev je cennější než moje. Ah, vypadá to, že to něco udělalo, že?“ Zářící obrys klenby se opět objevil ve stěně, ale tentokrát již nezmizel. Krví potřísněná

skála uvnitř jednoduše zmizela, zanechávajíc po sobě vstup do úplné tmy. „Až po mě, myslím," řekl Brumbál a prošel skrz průchod s Harrym za zády. Zažehnul hůlku jak nejrychleji mohl.
Naskytnul se mu děsivý pohled: Stáli na břehu obrovského černého jezera, tak obrovského, že Harry nemohl zjistit vzdálené břehy, v jeskyni tak vysoké, že strop byl rovněž mimo dohled. Mlhavé zelené světlo svítilo daleko v něčem, co vypadalo jako střed jezera; odráželo se to v absolutně klidné vodě před nimi. Zelená záře a světlo ze dvou hůlek byly jediné věci, které prolomily jinak sametovou čerň, přes kterou nemohl jejich paprsky proniknout tak daleko, jak Harry očekával. Temnota byla jaksi hustší než normální temnota.
„Nech nás jít," řekl Brumbál tiše. „Buď velice opatrný na nestoupej do vody. Zůstaň u mě" Vydal se po okraji jezera a Harry ho následoval kousek za ním. Jejich kroky dělaly ozvěnu, plácavé zvuky na úzkém okraji kamenů, které obklopovaly vodu. Šli dál a dál, ale pohled se nelišil." ne jedné straně drsná stěna jeskyně, na druhé straně bezmezný prostor hladké skelné temnoty, a uprostřed toho tajemná zelenavá záře. Harry zjistil, že ho to místo a tichá atmosféra deptají.
„Profesore?" řekl konečně. „Myslíte, že Horcrux je tady?"
„Ó ano," řekl Brumbál. „Ano, jistěže tu je. Otázkou je, jak se tam dostaneme?"
„Nemohli bychom ... nemohli bychom prostě zkusit Přivolávaní kouzlo?" řekl Harry, jistěže to bylo hloupý návrh. Ale byl příliš nadšený než připravený přijmout opuštění tohoto místa jak rychle je možné.
„Jistěže bychom mohli," řekl Brumbál a zastavil náhle Harryho, který do něj málem narazil. „Proč to neuděláš?"
„Já? Oh . . . dobře . . ." Harry to nečekal, ale polknul a řekl hlasitě, mávaje hůlkou, "Accio Horcrux!"
Se zvukem jako exploze, něco velkého a světlého vytrysklo z tmavé vody asi dvacet stop od nich; než mohl Harry vidět co to bylo, opět to zmizelo se stříkajícím nárazem, který udělal velké, temné vlny na zrcadlícím se povrchu. Harry uskočil zděšeně zpět a vrazil do stěny; Jeho srdce stále bušilo jak se otočil na Brumbála.
„Co to bylo?"
„Něco, myslím, co je připraveno zareagovat na pokus zmocnit se Horcrux."
Harry se podíval zpět na vodu. Povrch jezera byl opět jako třpytivé černé sklo: Vlnky zmizelo nepřirozeně rychle: Haryho srdce však, stále bušilo.
„Myslel jste, že se to stane pane?"
„Myslel jsem si, že se něco stane pokud uděláme takový předvídatelný pokus vztáhnout ruce na Horcrux. Byl to velmi dobrý nápad Harry, mnohem jednodušší, než cesta, kterou nyní jdeme."
„Ale nevíme, co ta věc byla," řekl Harry, dívajíce se na zlověstně hladkou vodu.
„Co ty věci jsou, asi myslíš" řekl Brumbál. „Hodně pochybuji, že tady je jenom jedna, můžeme jít?"
„Profesore?"
„Ano, Harry?
„Myslíte, že budeme muset do toho jezera vkročit?"
„Do něj? Jenom pokud budeme mít velkou smůlu."
„Nemyslíte, že je Horcrux na dně?"
„Ale ne ... já myslím, že Horcrux je uprostřed." Brumbál ukázal dopředu na mlhavě zelené světlo prostřed jezera.
„Takže budeme muset překročit jezero, abychom se tam dostali?"
„Asi ano" Harry nic neřekl. Jeho myšlenky se týkaly jen vodních příšer, obřích hadů, démonů a duchů . . . .
„Aha," řekl Brumbál, a opět se zastavil; tentokrát do něj Harry opravdu narazil; na chvilku balancoval na kraji temné vody a Brumbálova nezraněná ruka ho těsně uchopila a stáhla zpět. „Moc se omlouvám Harry, měl jsem tě dopředu varovat, postav se ke zdi; Myslím, že jsem našel to místo."
Harry vůbec nevěděl, co Brumbál myslel, tento kus břehu byl úplně stejný jako každý jiný, ale Brumbál vypadal, jakoby na něm našel něco speciálního. Tentokrát se nedotýkal skalnaté stěny, ale skrz řídký vzduch, jakoby očekával, že najde a uchopí něco neviditelného.
„Oho," řekl Brumbál vesele o vteřinku později. Jeho ruka se přiblížila ve vzduchu k něčemu na co Harry neviděl. Brumbál se pohyboval blíž k vodě, Harry sledoval nervózně, jak se špičky Brumbálových bot nacházely úplně na konci kamenného okraje. Udržujíc ruku sevřenou ve vzduchu, Brumbál zvednul druhou rukou svoji hůlku a dotknul se hrotem pěsti.
Okamžitě se ve vzduchu objevil tlustý měďnatý, zelený řetěz táhnoucí se z hloubky vody až k Brumbálově sevřené ruce. Brumbál poklepal na řetěz a ten se začal svíjet přes jeho ruku na zemi jako had s cinkavým zvukem, který dělal hlasitou ozvěnu od kamenných zdí, tahajíc něco z hloubky černé vody. Harry zalapal po dechu, jak se přízračná příď malé loďky objevila na povrchu, zářila tak zeleně, jako řetěz a Brumbál se zastavil.
„Jak jste to věděl, že je to tady?" Zeptal se užasle Harry.
„Magie vždycky nechává stopy," řekl Brumbál, jak loďka narazila do břehu s jemným pošoupnutím, „někdy byly charakteristické stopy. Myslím Toma Raddla. Znám jeho styl."
„Je ta loďka bezpečná?"
„Ó ano, myslím si to. Voldemort potřeboval vytvořit prostředek, aby mohl překročit jezero bez toho, aby rozzuřil tyhle stvoření, které sem umístil pro případ, že by chtěl někdo navštívit nebo přemístit jeho Horcrux."
„Takže ty věci nic neudělají, pokud překročíme to jezero ve Voldemortově loďce?"
„Myslím, že se budeme muset smířit s tvrzením, že nezjistí, že nejsme Lord Voldemort. Tak tedy, avšak, vedli jsme si dobře. Dovolili nám vyzvednout loďku."
„Ale proč nás nechali?" zeptal se Harry, který se nemohl zbavit pohledu na chapadla zdvihající se z temné vody chvíli před tím, než se ztratily z dohledu.
Voldemort by měl být rozumně přesvědčený, že nikdo než velký kouzelník by byl schopen najít loďku," řekl Brumbál. „Myslím, že byl připraven riskovat to, co bylo podle něj nejméně možné, že ji někdo najde, když věděl tohle, nastražil ostatní překážky předtím tak, že jen on bude schopný proniknout. Uvidíme, jestli měl pravdu."
Harry se podíval dolů na loďku. Byla velmi malá. „Nevypadá, že by byla postavena pro dva lidi. Udrží nás oba?

Nebudeme spolu příliš těžcí?“
Brumbál se usmál. „Voldemort se nestaral o váhu, ale o množství magické síly, aby překročil jezero. Spíše myslím jestli kouzlo, které je na té lodi umožní jen jednomu kouzelníkovi plout.
„Ale pak . . .?“
„Nemyslím, že by ses měl počítat Harry: nejsi plnoletý a nekvalifikovaný. Voldemort by nikdy nečekal, že šestnáctiletý se dostane až sem: Myslím, že je to nepravděpodobné, že tvé síly budou zaznamenány ve srovnání s mými.“ Tyto slova nijak nezvedly Harrymu náladu; množná Brumbál věděl, proč ho vzal s sebou, „Voldemortova chyba, Harry, Voldemortova chyba. . . Věk je bláznivý a zapomnětlivý, když bereš na lehkou váhu mladé. . . . Nyní jdeš první ty a dávej pozor, ať se nedotkneš vody.“ Brumbál stál stranou a Harry vyšplhal opatrně do loďky. Brumbál nastoupil také, namotávajíc řetěz na podlahu. Byli namačkáni na sebe; Harry nemohl pohodlně sedět, jen se krčit, jeho nohy přečnívaly kraje loďky, která se konečně začala pohybovat. Nebyl zde žádný jiný zvuk, než tiché šustění přídi lodi, když se pohyboval vodou; pohybovala se bez jejich pomoci, jakoby je táhlo neviditelné lano ke světlu uprostřed. Brzo již neviděli stěny jeskyně.; mohli být na moři, až na to, že tady nebyly vlny.
Harry se podíval dolů a spatřil zlatý odraz světla hůlky jiskřící a zářící na černé vodě jak projížděli. Loďka vytvářela hluboké vlnky na skleněném povrchu, zařezávající se do temného zrcadla . . . .
A tehdy to Harry uviděl, mramorově bílá, vznášející se několik centimetrů pod povrchem. „Profesore!“ řekl, a jeho splašený hlas se rozléhal hlasitě nad tichou vodou.
„Harry?“
„Myslím, že jsem viděl ruku ve vodě – lidskou ruku!“
„Ano jsem si jistý, že jsi ji viděl,“ řekl Brumbál klidně.
Harry zíral dolů do vody, hledajíc zmizelou ruku a nemocně vypadající růži v jejím sevření.
„Takže ta věc, co vyskočila z vody - ?“ Ale Harry dostal odpověď dříve něž mu mohl Brumbál odpovědět; světlo hůlky sklouzlo okolo místa čerstvé vody a ukázalo jim, tentokrát mrtvého muže ležícího tváří vzhůru několik centimetrů pod hladinou, jeho otevřené oči zamlžené jakoby pavučinou, jeho vlasy a hábit vznášející se kolem jako kouř. „Jsou tam těla!“ řekl Harry a jeho hlas zněl mnohem vyšší než obvykle a nejvíce pro něj.
„Ano,“ řekl Brumbál klidně, „ale my se tím v této chvíli nemusíme zabývat“
„V této chvíli?“ opakoval Harry, rychle odtrhnul svůj pohled od hladiny a podíval se na Brumbála.
„Ne dokud se jen klidně vznáší pod námi,“ řekl Brumbál. „Není tu nic, proč by ses měl bát těla Harry, stejně tak jako tady není nic proč se bát temnoty. Lord Voldemort, který se samozřejmě tajně bojí obojího, nesouhlasí. Ale opět ukazuje svůj nedostatek moudrosti. Je neznámo, to čeho se bojíme, když se díváme na smrt a temnotu, nic víc.“ Harry neřekl nic; chtěl nesouhlasit, ale zjistil, že těla, plavající kolem nich jsou hrůzostrašná, a co víc, nevěřil, že nejsou nebezpečná.
„Ale jedno z nich skočilo,“ řekl a snažil se mít hlas tak klidný jako Brumbál. „Když jsem se snažil přivolat Horcrux, tělo vyskočilo z jezera.“
Ano, řekl Brumbál. „ Jsem si jistý, že až vezmeme Horcrux, zjistíme, že jsou mnohem méně mírumilovné. Avšak, jako mnoho jiných stvoření, která setrvávají v chladu a temnotě se bojí světla a tepla, které můžeme proto povolat na naši pomoc. „Oheň, Harry,“ dodal Brumbál s úsměvem jako odpověď na Harryho zmatený výraz.
„Ach . . . správně . . .“ řekl Harry rychle. Otočil se, aby se podíval na zelenavou záři, ke které loďka stále neúprosně plula. Už nemohl předstírat, že není vystrašený. Velké černé jezero, hemžící se mrtvými ... Vypadalo to jako by to bylo před mnoha hodinami, kdy potkal profesorku Tralawneyovou, kdy dal Ronovi a Hermině Felix Felicis . . . Najednou si přál, aby se s nimi lépe rozloučil . . . a vůbec neviděl Giny. . .
„Už jsme skoro tam,“ řekl Brumbál vesele. Určitě dost, zelenavé světlo vypadalo, že se konečně zvětšuje, do minuty se loď zastavila, když jemně narazila do něčeho, co Harry napřed neviděl, ale když zvednul svou osvětlenou hůlku, uviděl, že dospěli k malému ostrůvku z hladkých kamenů uprostřed jezera. „Opatrně, ať se nedotkneš vody,“ řekl zase Brumbál, když Harry vylézal z loďky. Ostrov nebyl větší než Brumbálova kancelář, prostor kde ležel tmavý kámen, ne němž neleželo nic, než zdroj zelenavého světla, které vypadalo mnohem jasněji při pohledu zblízka. Harry se na něj díval s přimhouřenýma očima; nejdřív si myslel, že to byl nějaký druh lampy, ale potom uviděl, že to světlo přichází z kamenné misky spíše jako Pensieve, která byla navrchu podstavce. Brumbál přistoupil k misce, Harry ho následoval. Stojíce vedle sebe se podívali do ní. Byla plná smaragdové tekutiny, vydávající fosforeskující světlo.
„Co to je? zeptal se tiše Harry.
„Nejsem si jistý,“ řekl Brumbál. „Něco, čeho je třeba bát se víc než krve a těl“ Brumbál si stáhnul zpět rukáv na svoji začerněnou ruku, a natáhnul konce svých popálených prstů dopředu k hladině nápoje.
„Pane, ne, nedotýkejte se toho – ! “
„Nemůžu se dotknout,“ řekl Brumbál a mírně se smál. „Vidíš?“ nemůžu se dostat blíž, než takhle. Zkus.“
„Hledíc na to Harry dal svou ruku do misky a pokusil se dotknout nápoje. Setkal se s neviditelnou bariérou, která zabraňovala, aby se dostal blíž, než pár centimetrů. Bylo jedno, jak silně tlačil, jeho prsty nezaznamenaly nic než to, co vypadalo jako pevný a ohebný vzduch.
„Jdi mi z cesty Harry, prosím,“ řekl Brumbál. Zvedl hůlku a udělal komplikované pohyby kolem povrchu nápoje a neslyšně přitom mumlal. Nic se nestalo, kromě možná toho, že nápoj zářil trochu jasněji. Harry zůstal potichu dokud Brumbál pracoval, ale potom co Brumbál sklonil hůlku, cítil, že je již bezpečné mluvit.
„Myslíte, že Horcrux je tady pane?“
„Ó ano.“ Brumbál zíral více zblízka na misku. Harry uviděl jeho tvář převrácenou naruby na hladkém povrchu zeleného nápoje. „Ale jak ho získat?“ Nedá se do toho vniknout rukou, zmizet to, rozdělit, sebrat, vysát, ani proměnit, okouzlit, nebo jinak změnit jeho přirozenost.“ Úplně bezmyšlenkovitě zvednul Brumbál znova hůlku. Zatočil s ní jednou ve vzduchu a pak chytil křišťálový pohár, který vyčaroval jen tak z ničeho. „Můžu jen usoudit, že je ten nápoj určený k vypití.“

„Cože? řekl Harry. „Ne!“
„Ano, myslím si tohle: Jen když ho vypiji, můžu vyprázdnit misku a podívat se, co leží na dně.
„Ale co když – co když vás to zabije?“
„Oh, pochybuji, že by to mělo pracovat takhle,“ řekl Brumbál lehce. „Lord Voldemort by nechtěl zabít osobu, která se dostane na tento ostrov.“ Harry tomu nemohl uvěřit. Byly tyto Brumbálovy šílené rozhodnutí ve všem správné?
„Pane,“ řekl Harry, snažíc se držet jeho hlas na přijatelné úrovni, „pane, to je Voldemort, my jsme – “
„Promiň Harry; Měl jsem ti říct, že by nechtěl okamžitě zabít člověka, který se dostane na tento ostrov,“ opravil se Brumbál. „Chtěl by ho udržet naživu tak dlouho, dokud by nezjistil, jak se dostali tak daleko přes jeho obranu a hlavně, proč byl tak rozhodnutý vyprázdnit misku. Nezapomeň, že Lord Voldemort věří, že jen on ví o Horcruxes.“
„Harry chtěl opět promluvit, ale tentokrát Brumbál zvedl svoji ruku, aby byl zticha, zamračil se lehce na smaragdovou tekutinu, zřejmě dost přemýšlel. „Nepochybně,“ řekl nakonec, „tento nápoj musí hrát hru v tom, aby mi zabránil dostat se k Horcrux. Může mě to paralyzovat, způsobit, že zapomenu proč tady jsem, způsobit tolik bolesti, že zešílím nebo mě učiní neschopným nějakým jiným způsobem. Harry, budeš se muset postarat, abych stále pil, i když budeš muset vylít nápoj do mých protestujících úst. Rozumíš?“
Jejich oči se potkaly nad miskou, oba bledé obličeje osvětlení zvláštním zeleným světlem. Harry nemluvil. Bylo to kvůli tomuhle, proč mu bylo řečeno, aby šel, aby přiměl Brumbála, aby vypil nápoj, který mu může způsobit nesnesitelnou bolest?
„Pamatuješ,“ řekl Brumbál, „okolnosti za kterých jsem tě sem vzal s sebou?“
Harry zaváhal, díval se do modrých očí, které se zbarvily dozelena od odrazu světla z misky.
„Ale co když – ?“
„Přísahal jsi, ne snad, že budeš následovat všechny příkazy, které ti dám?
„Ano, ale – „
„Varoval jsem tě, ne snad, že to může být nebezpečné?“
„Ano,“ řekl Harry, „ale – “
„Dobře, pak,“ řekl Brumbál, dal své rukávy zpět a pozvednul prázdný pohár, „máš moje příkazy“
„Proč nemůžu vypít ten nápoj sám?“ zeptal se Harry zoufale.
„Protože jsem mnohem starší, mnohem chytřejší a mnohem méně cenný,“ řekl Brumbál. „Jednou a provždy, Harry, mám tvoje slovo, že uděláš cokoliv, abys mě přiměl vypít to?“
„Nemohl – ?“
„Mám ho?“
„Ale – “
„Tvoje slovo Harry.“
„Já – dobře, ale – “
Než mohl Harry cokoliv namítnout, Brumbál ponořil pohár do nápoje. Na zlomek vteřiny si Harry myslel, že se nebude moct dotknout nápoje s pohárem, ale křišťál se ponořil, tak jak nic jiného nemohlo; Když byla sklenice plná až po okraj, zvedl ji Brumbál k ústům. „Na zdraví Harry.“
A vyprázdnil pohár. Harry ho sledoval, vystrašený, držel rukama okraj misky tak tvrdě, že jeho konečky prstů znecitlivěly.
„Profesore?“ řekl úzkostlivě, poté co Brumbál položil sklenici. „Jak se cítíte?“
Brumbála zatřásl hlavou, jeho oči se zavřely. Harry přemýšlel, jestli má bolesti. Brumbál ponořil sklenici slepě do misky, naplnil ji a opět se napil.
V tichosti vypil Brumbál tři poháry plné nápoje. Potom, v polovině čtvrtého nápoje zavrávoral a spadnul dopředu k misce. Jeho oči byly stále zavřené, dýchal ztěžka.
„Profesore Brumbále?“ řekl Harry, jeho hlas byl nepřirozený. „Slyšíte mě?“
Brumbál neodpověděl. Jeho obličej škubal, jakoby hluboce spal, ale snil strašlivý sen. Jeho stisk na poháru povoloval; nápoj se vypadal, že se z něj vylije. Harry přistoupil k němu a uchopil křišťálový pohár a klidně jej držel.
„Profesore, slyšíte mě?“ opakoval hlasitě, jeho hlas se rozléhal po jeskyni.
Brumbál odfukoval a mluvil hlasem, kterému Harry nerozuměl, nikdy neviděl Brumbála tak vystrašeného jako nyní.
„Já nechci . . . Nenuťte mě ...“
Harry zíral na bílou tvář, kterou tak dobře znal, na pokroucený nos a brýle ve tvaru půlměsíce, nevěděl co má dělat.
„ . . . nerad . . . chci přestat . . .“ úpěl Brumbál.
„Nemůžete přestat profesore.“ řekl Harry. „Musíte stále pít, pamatujete? Řekl jste mi, že musíte stále pít. Tady . . .“ Velice nerad přitlačil pohár zpět k Brumbálovým ústům a nahnul ho, aby mohl Brumbál vypít zbytek nápoje uvnitř.
„Ne ...“ sténal, jak Harry ponořil pohár zpět do misky a znova jej pro něj naplnil. „Já nechci. ... Já nechci. . . . Nech mě jít. . . .“
„To je v pořádku profesore,“ řekl Harry, přitom se mu třepaly ruce. „Je to v pořádku, jsem tady – “
„Přestaň, přestaň,“ sténal Brumbál.
Ano. . .ano, tohle je konec,“ lhal Harry. Nalil obsah poháru do Brumbálových otevřených úst. Brumbál křičel: zvuk se ozýval všude po prázdné síni, napříč tu mrtvou, černou vodu.
„Ne, ne, ne, ne, Já nemůžu, nechtěj to po mě, neupozornil jsem tě . . . .“
„To je v pořádku profesore, to je v pořádku!“ řekl Harry hlasitě, jeho ruce se třásly tak moc, že mohl jen stěží nabrat šestý pohár plný nápoje; miska bylo teď poloprázdná. „Nic se vám neděje, jste v bezpečí, to není skutečné. Přísahám, není to skutečné – vemte si toto, teď vemte si to ...“ A Brumbál poslušně pil, jakoby to byl protijed, ale po vyprázdnění poháru padnul ke svým kolenům a začal se nekontrolovatelně třást.

„Je to vše moje chyba, všechno moje chyba,“ vzlykal. „Prosím, přestaň s tím, já vím, že se spletl, prosím, přestaň a já už nikdy ...“
„Tohle to zastaví, profesore,“ řekl Harry a jeho hlas přeskakoval, jak nakláněl sedmý pohár k Brumbálovým ústům.
Brumbál se začal krčit, jakoby ho obklopovali neviditelní mučitelé; jeho mlátící ruce málem vyrazily plný pohár z Harryho roztřesených rukou jak úpěl, „Neubližujte jim, neubližujte jim, prosím, prosím, je to moje chyba, ubližujte mě místo ...“
„Tady, vypijte tohle, vypijte tohle, budete v pořádku, řekl Harry zoufale, a ještě jednou ho Brumbál poslechnul, otevřel ústa a dokonce jak udržel zavřené oči těsně zavřené a třásl se od hlavy až k patám. A nyní padnul dopředu, opět křičel, tloukl pěstmi do země, když Harry plnil devátý pohár.
„Prosím, prosím, prosím, ne ... ne tohle, ne tohle, udělám cokoliv ...“
„Jen pijte profesore, jen pijte . . .“
Brumbál pil jako dítě umírající žízní, ale když skončil, začal opět křičet, jakoby uvnitř hořel. „Už víc ne, prosím, víc ne ...“
Harry nabral desátý pohár, plný nápoje a ucítil, jak křišťál škrábe o dno misky. „Už to skoro máme, profesore, vypijte to ...“
Podepřel Brumbálovi ramena a Brumbál opět vyprázdnil sklenici; pak Harry ještě jednou šel naplnit pohár, Brumbál začal křičet ve větších mukách než kdy předtím, „Chci zemřít! chci zemřít! skonči to, skonči to, chci zemřít!“
„Vypijte toto profesore. Vypijte toto . . .“
Brumbál pil a nedlouho na to co dopil zakřičel, „ZABIJ MĚ!“
„Tohle – tento to udělá!“ zalapal Harry po dechu. „Jen to vypijte ... Bude to konec ... konec všeho!“ Brumbál zhltnul nápoj, vypil poslední kapku a pak se otočil na obličej.
„Ne!“ křičel Harry, který vstal, aby mohl znova naplnit pohár; namísto toho upustil pohár do misky a vrhnul se dolů k Brumbálovi a zvednul ho na záda; Brumbálovy brýle byly nakřivo, jeho ústa byla dokořán, oči měl zavřené. „Ne“ vykřiknul Harry, třesouc s Brumbálem, „ne, vy nejste mrtvý, řekl jste, že to není jed, vzbuďte se, vzbuďte se – Rennervate!“ plakal, jeho hůlka ukazovala na Brumbálovu hruď; objevil se záblesk červeného světla, ale nic se nestalo. „Rennervate – pane – prosím – “
Brumbálova víčka se zatřepala; Harryho srdce povyskočilo, „Pane, jste –?
„Vodu,“ skřehotal Brumbál
„Vodu,“ oddychoval Harry. „Ano – “ Vyskočil na nohy a popadnul pohár, který nechal ležet v misce; sotva zaregistroval zlatý medailon ležící pod ním.
„Aguamenti!“ vykřiknul a udeřil hůlkou do poháru. Pohár se naplnil čistou vodou; Harry padnul na kolena vedle Brumbála, zvedl mu hlavu a přiložil pohár ke rtům – ale byl prázdný. Brumbál zasténal a začal lapat po dechu.
„Ale já mám – počkejte – Aguamenti!“ řekl zase Harry, ukazujíc hůlkou na pohár. Ještě jednou se v ní na chvilku se zaleskla čistá voda, ale jak se přiblížil pohár k Brumbálovým ústům, voda zase zmizela. „Pane, já se snažím, já se snažím!“ řekl Harry zoufale, ale nemyslel si, že by ho mohl Brumbál slyšet; otočil se na bok a natahoval velké chrčivé nádechy, které zněly trýznivě. „Aguamenti – Aguamenti – AGUAMENTI!“
Pohár se naplnil a vyprázdnil ještě jednou. A nyní Brumbálovy nádechy začaly slábnout. Harry začal panikařit, věděl instinktivně, že jediný způsob, který zbývá aby získal vodu, protože to Voldemort plánoval je ... Skočil na kraj skály a ponořil pohár do jezera, přinesl ho plný až po okraj ledové vody, která nezmizela. „Pane – tady!“ zakřičel Harry a vrhnul se vpřed, sklonil se k Brumbálovu obličeji.
Bylo to to nejlepší, co mohl udělat. Ledový pocit na jeho ruce, která držela pohár, ale nebyl přetrvávající pocit z chladivé vody. Slizká bílá ruka držela jeho zápěstí a stvůra, které patřila ho táhla pomalu zpátky přes skálu. Povrch jezera již nebyl zrcadlově hladký; byl vířící a všude, kam se Harry podíval, se vynořovaly bílé ruce a hlavy, muži a ženy a děti se zapadlýma slepýma očima se pohybovali směrem ke skále: armáda mrtvých zvedající se z černé vody.
„Petrificus Totalus!“ zakřičel Harry, snažíc se držet, hladkého, promáčeného povrchu ostrova, jak ukazoval na Inferius , který držel jeho rameno. Pustil ho a spadl se šplouchnutím zpět do vody. Harry se vyšplhal na nohy, ale mnohem více Inferi už lezlo na skálu, jejich kostnaté ruce drápající se na povrch, jejich bezvýrazný pohled, mrazivé oči zaměřené na něj.
„Petrificus Totalus!“ křičel zase Harry, vraceje se zpět, jak se ohnal v vzduchu hůlkou; šest nebo sedm z nich rozdrtil, ale ještě více jich šlo k němu. „Impedimenta! Incarcerous“ Pár z nich klopýtlo, pár z nich bylo svázáno provazy, ale ti, kteří šplhali na skálu za námi téměř překračovali tato padlá těla. Stále mávaje do vzduchu s jeho hůlkou Harry křičel, "Sectumsempra! SECTUMSEMPRA!" Ale ačkoli se v jejich hadrech a kůži objevily zářezy, nebyla tam žádná krev: šli dál, bezcitní, zkroucené ruce natažené k němu a jak poodcházel pořád dál, cítil, jak se ruce blíží zezadu, tenké, smrtelné paže studené jako smrt a jeho nohy opustily zemi, jak ho zvedli a nesli ho pomalu a jistě zpět do vody a on věděl, že ho již nepustí, ze se utopí a stane se dalším mrtvým ochrncem kousku Voldemortovy uštvané duše...
Ale tehdy skrz temnotu vybuchnul oheň: rudý a zlatý, prsten ohně, který obklopil skálu, takže Inferi , kteří drželi Harryho tak těsně klopýtli a znejistěli; neodvážili se prostoupit skrz plameny, aby se dostali do vody. Pustili Harryho a ten spadnul na zem, sklouznul po skále a odřel si ruce, poté se vyšplhal zpět, zvednul hůlku a rozhlédnul se.
Brumbál byl opět na nohou, bledější než jakýkoliv Inferi, ale také mnohem vyšší, oheň mu tancoval v očích; jeho hůlka se zdvihnula jako pochodeň a ze špičky vyzařovaly plameny jako obrovské laso, obkličujíc je se vším tím teplem. Inferi do sebe navzájem naráželi, pokoušejíc se slepě utéct ohni v němž byli uzavření.
Brumbál vzal medailonek ze spodu kamenné misky a uložil ho dovnitř svého hábitu. Beze slova, naznačil

Harrymu, aby přešel na jeho stranu. Šílení z ohně vypadali Inferi, že si nic neuvědomují, že jejich zástup opouští Brumbála a Harryho a nechala je nastoupit do loďky. Prstenec ohně se pohyboval kolem nich. Zmatení Inferi je doprovázeli na kraj vody, kde vděčně sklouzlo do temné hlubiny. Harry, který se celý třásl, si na moment myslel, že Brumbál nebude schopen vylézt do loďky; byl trochu udiven, když se o to pokusil; všechno jeho úsilí šlo zřejmě na udržení ochranného prstence ohně kolem nich. Harry ho popadnul a pomohl mu usadit se. Když bylo oba bezpečně namačkáni uvnitř, loďka se začala pohybovat přes černou vodu od skály, stále obkroužena prstencem ohně a vypadalo to, že Inferi shromažďující se pod nimi se neodvažují vynořit.
„Pane," oddechoval Harry, „já zapomněl – o tom ohni – oni přicházeli a já zpanikařil – "
„Celkem pochopitelné," mumlal Brumbál. Harry byl vyděšen z toho, jak slabý ten hlas byl.
Přirazili k břehu s malým bouchnutím a Harry vyskočil, pak se otočil rychle na Brumbála, aby mu pomohl. Ve chvíli, kdy Brumbál vystupoval na břeh mu upadla hůlka a prstenec pohasnul, ale Inferi se jim z vody nevynořili. Malá loďka se ponořila do vody ještě jednou do vody. Řetěz cinkal a zvonil a sklouznul do jezera také. Brumbál si silně vzdychnul a naklonil se proti zdi jeskyně.
„Jsem tak slabý ..." řekl.
„Nebojte se pane," řekl Harry úzkostlivě kvůli Brumbálově neobyčejné bledosti a kvůli jeho vyčerpání. „Nebojte se, dostanu nás zpět . . . Opřete se o mě pane . . . ."
A obtáhl Brumbálovo nezraněnou paži kolem svých ramen, Harry vedl svého ředitele zpět kolem jezera; držel většinu jeho váhy.
„Ochrana byla . . . po tom všem ... dobře navržená," řekl slabě Brumbál. „Samotný člověk by to nikdy nedokázal ... Vedl sis dobře Harry. ..."
„Teď nemluvte," řekl Harry a bál se jak špatně srozumitelný je Brumbálův hlas, jak moc je jeho nohy táhnou. „Šetřete si sílu, pane . . . . už tam brzy budeme . . ."
„Vchod se znova uzavřel . . . můj nůž ..."
„Už není potřeba, pořezal jsem se o skálu," řekl Harry pevně. „Jen mi řekněte kde . . . ."
„Tady . . ."
Harry otřel jeho odřené předloktí na kámen: Průchod přijal svůj projev úcty krví, klenutá chodba se ihned otevřela. Prošli vnitřní jeskyní a Harry pomohl Brumbálovi zpět do ledové mořské vody, která naplňovala trhlinu v útesu.
„Bude to v pořádku pane," opakoval neustále Harry, byl více znepokojen Brumbálovým mlčením, než jeho slabým hlasem. „Už jsme skoro tam. ... můžu Apparate nás oba zpět . . . nebojte se . . . ."
„Nebojím se Harry," řekl Brumbál, jeho hlas byl trochu silnější navzdory mrazivé vodě. „Jsem s tebou."

Kapitola dvacátá-sedmá – Bleskem zasažená věž

zpět na začátek knihy

Když byli zase pod hvězdnou oblohou, Harry zvedl Brumbála na nejbližší balvan a potom mu pomohl postavit se na nohy. Brumbál se třásl a byl promočený, stále se váhou opíral o Harryho, který se snažil vší silou koncentrovat na dané místo: Prasinky. Zavřel oči, pevně uchopil Brumbálovu paži a připravil se na pocit hrozného stlačení. Věděl, že se mu to povedlo ještě dřív, než stihl otevřít oči: chuť soli a mořský vánek zmizely. On a Brumbál se třásli uprostřed tmavé High Street v Prasinkách a kapala z nich voda. V jednu chvíli si Harry myslel, že viděl další Inferi blížící se k nim podél obchodů, ale zamrkal a zjistil, že se nic nedělo. Všude bylo mrtvo a klid, úplná tma kromě pár lamp a několika světel z oken.

„Dokázali jsme to, profesore", zašeptal Harry s námahou. Najednou si uvědomil pálivý pocit na hrudi. „Dokázali jsme to! Máme Horcrux!"
Brumbál na něj překvapeně zíral. Na chvíli si Harry myslel, že jeho neodborné *přemístění* vyvedlo Brumbála z rovnováhy, potom si všiml jeho obličeje, bledšího a mokřejšího, než kdy předtím, osvětleného pouze světlem ze vzdálené lampy.
„Pane, jste v pořádku?"
„Už je mi líp," řekl Brumbál slabě, ale jeho koutky se zaškubaly. „Ten lektvar... nebyl zdravé pití..."
A k Harrymu zděšení se sesunul k zemi.
„Pane, je to v pořádku, pane, budete v pořádku, nebojte se."
„Bezradně se rozhlédl pro nějakou pomoc, ale kolem dokola nikdo nebyl a jediné, co ho napadlo bylo, že musí Brumbála dostat co nejrychleji na ošetřovnu.
„Musíme se dostat do školy, pane... Madam Pomfreyová..."
„Ne," řekl Brumbál. „Profesor Snape je ten, koho teď potřebuji... ale obávám se... že nemůžu ještě jít dostatečně rychle..."
„Dobře - pane, poslouchejte - jdu zaklepat na nějaké dveře, najdu místo, kde můžete zatím počkat, a potom můžu zaběhnout pro Madam..."
„Severus," řekl Brumbál jasně, „potřebuji Severuse..."
„Dobrá, tak Snapea – ale musím vás tu teď nechat, abych mohl -"
Dříve než se Harry mohl pohnout, uslyšel, že k nim někdo běží. Jeho srdce pokočilo: někdo je viděl, někdo ví, že

potřebují pomoc – a rozhlížel se kolem, když uviděl Madam Rosmertu, která k nim běžela v střevících ozdobených chmýřím na vysokých podpatcích a v hedvábném županu ozdobeném kresbami draků.
„Viděla jsem vás *přemístit* se,když jsem zatahovala závěsy v ložnici! Díky Bohu, díky Bohu, nevěděla jsem co – ale co je s Brumbálem?“
Zarazila se a zírala dolů s vytřeštěným výrazem na Brumbála.
„Je zraněný,“ řekl Harry. „Madam Rosemrto, můžete ho zatím vzít ke Třem košťatům a já zatím doběhnu do školy pro pomoc?“
„Nemůžeš tam jít sám! Copak si to neuvědomuješ - copak jsi to neviděl?“
„Pokud mi s ním pomůžete,“ řekl Harry, který ji vůbec neposlouchal, „můžeme ho společně dostat dovnitř.“
„Co se stalo?“ zeptal se Brumbál. „Rosmerto, co se stalo?“
„Znamení zla, Albusi.“
A ukázala na nebe směrem k Bradavicím. Harryho při těchto slovech naplnila hrůza... otočil se a podíval se tím směrem.
A tam bylo, viselo ve vzduchu nad školou: planoucí zelená lebka s hadím jazykem, znamení, které Smrtijedi zanechávali když vstoupili do nějaké budovy... když zabíjeli...
„Kdy se tam objevilo?“ zeptal se Brumbál a pevně se chytil Harryho ramena když se stavěl na nohy.
„Muselo se tam objevit teprve před chvílí, když jsem vyháněla ven kočku, tak tam ještě nebylo, ale když jsem vyšla zpátky nahoru…“
„Musíme okamžitě zpět do hradu,“ řekl Brumbál. „Rosmerto,“ a přesto že vypadal trochu překvapeně, nedával to na sobě znát, „potřebujeme přepravní košťata.“
„mám pár za barem,“ řekla a vypadala velmi vyděšeně. „Mám pro ně doběhnout?“
„Ne, Harry to zařídí.“
Harry okamžitě pozvedl hůlku.
„*Accio Rosmertiny košťata*.“
Vteřinu na to uslyšeli hlasité prásknutí, jak košťata rozrazila dveře. Nyní už letěla směrem k nim a zastavila se před Harrym ve výšce pasu.
„Rosmerto, prosím, pošlete zprávu na Ministrerstvo,“ řekl Brumbál, když nasedal na jedno z košťat. „Je pravděpodobné, že nikdo mimo Bradavice si nevšiml, že je cokoliv v nepořádku... Harry, nasaď si Neviditelný plášť.“
Harry vytáhl plášť z kapsy a přehodil ho přes sebe předtím, než nasedl na koště; Madam Rosmerta už se vracela zpět, když se Harry a Brumbál odrazili od země a vznesli se do vzduchu. Jak mířili k hradu, Harry se neustále ohlížel na Brumbála, připraven kdykoliv ho zachytit v případě, že by spadnul, ale Znamení zla nad hradem fungovalo na Brumbála jako stimulant: přikrčoval se na koštěti a oči měl upřené na znamení, jeho stříbrné vlasy a vousy vlály za ním v nočním vzduchu. A Harry se teď také podíval na lebku a vyrůstal v něm strach, jako obrovská bublina, která mačkala všechny jeho vnitřnosti a zaháněla z mysli všechny ostatní starosti pryč...
Jak dlouho byli pryč? Nevypršelo už Ronovo, Hermionino a Ginnyino štěstí? Byl někdo z nich důvodem, proč se nad hradem vznášelo znamení, nebo to byl Neville, nebo Luna, nebo některý jiný člen BA? A jestli ano... on byl ten, kdo jim řekl, aby hlídali chodby, on je vytáhl z pohodlí a bezpečí jejich postelí... bude opět odpovědný za smrt některého z kamarádů?
Když letěli nad tmavou pěšinou, po které šli předtím pěšky, zaslechl Harry přes noční vítr, který mu hvízdal kolem uší Brumbála, který opět potichu odříkával něco v tom divném jazyce. Zanedlouho pochopil proč, když přeletěl zeď na hranici pozemků: Brumbál odstraňoval ochrany, které předtím sám na hrad dal, aby mohli pokračovat co nejrychleji. Znamení zla viselo přímo nad Astronomickou věží, nejvyšší na hradě. Znamenalo to tedy, že k vraždě došlo právě tam?
Brumbál už přelétl opevněné cimbuří a sesedal z koštěte; Harry přistál vedle vteřinu po něm... a rozhlédl se okolo. Hradby byly opuštěné. Dveře vedoucí k točitému schodišti byly zavřené. Nikde ani známka po boji, smrtelném zápasu, mrtvém těle.
„Co to znamená?“ zeptal se Harry Brumbála a podíval se na zelenou lebku s hadím jazykem, která se nad nimi výhružně vznášela. „Je to pravé Znamení? Určitě byl někdo... Profesore?“
V zelené záři, kterou způsobovalo Znamení, uviděl Harry Brumbála, který zčernalou rukou svíral svůj krk.
„Jdi a probuď Severuse,“ řekl Brumbál slabě, ale jasně.
„Řekni mu co se stalo a doveď ho ke mně. Nedělej nic jiného, nemluv s nikým jiným a nesundávej ze sebe plášť.“
„Ale -“
„Přísahal jsi, že mě budeš poslouchat, Harry - běž!“
Harry běžel ke dveřím, které vedly ke schodišti, ale těsně než se stihl dotknout kovového kruhu na dveřích, zaslechl blížící se kroky z druhé strany. Podíval se na Brumbála, který mu naznačil, aby ustoupil. Harry ustoupil a zároveň vytáhl svou hůlku.
Dveře se rozrazily a někdo se z nich vyřítil a vykřikl:
„*Expelliarmus!*“
Harryho tělo se v ten moment stalo nehybným a měl pocit, že se zřítí z okraje dolů, jako nějaká socha, bez možnosti vydat ze sebe zvuk a bez možnosti se pohnout. Nemohl pochopit, jak se to stalo - Expelliarmus přece nebyla znehybňovací kletba.
Potom, ozářenou Znamením, uviděl Brumbálovu hůlku, která letěla přes okraj hradeb a pochopil. Brumbál bezhlasně zmrazil Harryho a právě ta vteřina mu chyběla aby udělal kouzlo, kterým by chránil sám sebe. Stál tam sám na kraji hradeb, velmi bílý v obličeji, ale stále nejevil žádné známky paniky nebo rozrušení. Pouze se podíval na toho, kdo ho odzbrojil a řekl, „Dobrý večer, Draco,“
Malfoy popošel dopředu a rozhlédl se, aby se přesvědčil, že jsou určitě sami. Jeho pohled padl na druhé koště.

„Kdo tu ještě je?“
„Zrovna na tohle jsem se tě chtěl zeptat. Nebo jsi tady sám?“
Harry viděl, jak se Malfoyovy bledé oči opět vrátily k Brumbálovi, který byl ozářen znamením.
„Ne,“ odvětil. „Mám zálohu. Jsou tady se mnou ve škole Smrtijedi.“
„Výborně, výborně,“ řekl Brumbál, jakoby mu Malfoy ukazoval svůj ambiciózní domácí úkol. „Velmi dobře, takže jsi objevil způsob, jak je dostat do hradu, že?“
„Jo,“ zafuněl Malfoy. „Přímo vám pod nosem a vy jste si toho ani nevšiml!“
„Duchaplné,“ řekl Brumbál. „Ale teď... promiň mi... kde jsou teď? Zdá se, že jsi bez podpory.“
„Potkali nějaké z vašich strážců. Právě s nimi bojují dole. Ale nebude to trvat dlouho... Nicméně já jsem šel napřed. Já - já mám tady nějakou práci.“
„No dobrá, měl bys to tedy udělat, můj drahý chlapče,“ řekl Brumbál hladce.
Bylo ticho. Harry stál uvězněn ve svém neviditelném nehybném těle a zíral na ně. Snažil se zaslechnout zvuky blížících se Smrtijedů, vzdáleného boje a před ním sám Draco Malfoy a zíral na Brumbála, který se usmíval.
„Draco, Draco, ty nejsi zabiják.“
„Jak to víte?“ zeptal se Malfoy okamžitě.
Zdálo se, že si uvědomil, jak dětsky to muselo znít; Harry si toho všiml, když ho ozářil proud zeleného světla ze Znamení.
„Nevíte, čeho jsem schopný,“ řekl Malfoy už silněji,“ nevíte, co všechno jsem už udělal!“
„Ale ano, vím,“ řekl Brumbál jemně. koro jsi zabil Katie Bellovou a Ronalda Weasleyho. Snažil ses, s rostoucím zoufalstvím, zabít mě po celý rok. Promiň mi, Draco, ale to byly velmi slabé pokusy... tak slabé, že, abych byl upřímný, jsem si nebyl jistý, jestli jsi za nimi skutečně ty...“
„Ano, za vším jsem byl já!“ řekl Malfoy vehementně. „Celý rok jsem na tom pracoval a dnes večer.“
Někde z hloubi hradu se ozvalo zahalené vykřiknutí. Malfoy se narovnal a ohlédl se za sebe.
„Někdo právě úspěšně bojuje,“ řekl Brumbál konverzačním tónem. „Ale říkal jsi... ano, říkal jsi, že jsi do mé školy dostal Smrtijedy, což jsem pokládal za nemožné... jak jsi to dokázal?“
Ale Malfoy neříkal nic: stále naslouchal dění dole ve hradu a vypadal skoro tak znehybněn, jako Harry.
„Snad bys tedy měl pokračovat ve své práci sám,“ podotkl Brumbál. „Co kdyby se tvá podpora zastavila o mé strážce? Jak sis snad všiml, jsou zde dnes také členové Fénixova řádu, A koneckonců, myslím, že nepotřebuješ pomoc... Vždyť nemám hůlku.... Nemůžu se bránit.“
Malfoy na něj stále zíral. „Vidím,“ řekl Brumbál slušně, když se Malfoy ani nepohnul ani nepromluvil, „že se obáváš začít, dokud tady nebudou.“
„Nebojím se!“ zavrčel Malfoy, ale stále neudělal nic, čím by Brumbála zranil. „Jsi to ty, kdo by měl mít strach!“
Ale proč? Nemyslím si, že ty mě zabiješ, Draco. Zabíjení není zdaleka tak lehké jako tomu uvěřit.... takže, řekni mi, než přijdou tví přátelé... jak jsi je sem dostal? Zdá se, že ti to trvalo velmi dlouho, než jsi přišel na to, jak to udělat.“
Malfoy vypadal, jako kdyby zápasil mezi chutí řvát a zvracet. Polkl, několikrát se zhluboka nadechl, zíral na Brumbála a mířil hůlkou přímo na jeho srdce. Potom, jakoby si nemohl pomoct, řekl, „Musel sem opravit tu rozbitou rozplývací skříň, kterou už dlouhou dobu nikdo nepoužíval. Tu, ve které se Montague loni ztratil.“
„Aaaa.“ povzdechl si Brumbál. Na chvíli zavřel oči.
„To bylo chytré... jsou dvě, předpokládám, že?“
„Ta druhá je v Borgin and Brukes,“ řekl Malfoy, „a oni vytvořili mezi nimi průchod. Montague mi říkal, že když byl zaseknutý v té Bradavické, byl chycen v prázdnotě, ale někdy slyšel, co se děje ve škole a někdy zas co se dělo v obchodě, jakoby skříň cestovala mezi nimi, ale ani na jedné straně ho nikdo nechytil... nakonec se mu podařilo *přemístit* se ven, přestože nikdy neudělal testy. Skoro zemřel, když se *přemisťoval*. Všichni si mysleli, že to byl opravdu výborný příběh, ale jenom já jsem si uvědomil, co to doopravdy znamená - dokonce ani Borgin to nevěděl - já jsem byl jediný, kdo si uvědomil, že to může být cesta do Bradavic. Stačilo opravit tu rozbitou skříň.“
„Velmi dobře,“ zamumlal Brumbál. „takže Smrtijedi mohli volně projít z Borgin and Brukes do školy aby ti pomohli... chytrý plán, velmi chytrý plán... a jak říkáš, přímo pod mým nosem...“
„Jo,“ řekl Malfoy, kterému dodala Brumbálova odpověď kuráž, „jo, to bylo!“
„Ale čas od času,“ řekl Brumbál, „alespoň myslím, sis nebyl jistý, jestli se ti povede opravit skříň? A tak ses uchýlil k surovým a chybným prostředkům, jako poslat mi zakletý náhrdelník, který se nakonec dostal do nesprávných rukou... otrávil jsi medovinu, i když tam nebyla skoro nejmenší šance že bych ji vypil právě já...“
„Jo, dobře, ještě pořád jste nepřišel na to, kdo za tím byl?“ ušklíbl se Malfoy když Brumbál sklouzl trochu níž po hradbách, protože mu docházela síla v nohou a Harry zápasil bezúspěšně s neviditelnou silou, která mu zabraňovala v pohybu.
„Vlastně jsem to věděl,“ řekl Brumbál. „Byl jsem si jist, že jsi to ty.“
„Proč jste mě potom nezastavil?“ požadoval Malfoy.
„Snažil jsem se, Draco. Profesor Snape na tebe dohlížel na můj rozkaz.“
„Neposlouchal vaše rozkazy, slíbil to mé matce.“
„Samozřejmě, to ti řekl, Draco, ale...“
„Jste tak hloupý, je to dvojnásobný agent, vůbec pro vás nepracuje, to si jenom myslíte!“
„Tady se naše názory budou rozcházet, Draco. Prostě profesoru Snapeovi věřím.“
„No tak potom ztrácíte rozum!“ zašklebil se Malfoy. „Nabízel mi spoustu pomoci – chtěl trochu slávy pro sebe - chtěl trochu akce - „Co děláš? To s tím náhrdelníkem mohlo celý plán zkazit -“ Ale já jsem mu neřekl, co dělám v komnatě nejvyšší potřeby, zítra ráno se probudí a bude po všem a už nebude mezi oblíbenci Temného pána, nebude nic v porovnání se mnou!“
„Velmi pošetilé,“ řekl Brumbál klidně. „Samozřejmě si zasloužíš ocenění za svou práci... ale stejně jsi musel mít

komplice... někoho v Prasinkách, kdo podstrčil Katie tu - tu - aaaa..."
Brumbál zavřel oči a opět přikývl, ale vypadalo to spíš, jakoby usínal.
„...samozřejmě, Rosmerta. Jak dlouho byla pod kletbou Imperius?"
„Konečně vám to došlo, že?" posmíval se Malfoy.
Z hradu se ozval další výkřik, tentokrát už silnější. Malfoy se opět podíval nervózně přes rameno, potom zpět na Brumbála, který pokračoval: „Takže chudák Rosmerta byla donucena jít do vlastní umývárny a dát ten náhrdelník kterémukoliv studentovi, který vešel do koupelny sám? A otrávená medovina... no, pochopitelně, Rosmerta byla schopna otrávit ji než ji poslala Slughornovi, který si myslel, že je to vánoční dárek pro mě... ano, velmi chytrá... chudáka pana Filche samozřejmě ani nenapadlo kontrolovat sklenici od Rosmerty... řekni mi jak jsi s Rosmertou komunikoval? Myslel jsem, že veškeré metody komunikace v Bradavicích jsou monitorovány."
„Okouzlené mince," řekl Malfoy, jakoby byl přinucen mluvit a jeho hůlka se mu třásla v ruce.
„Já jsem měl jednu a ona tu druhou a já jsem jí tak posílal zprávy -"
„Je to ten samý tajný způsob komunikace, který používali vloni ke komunikaci členové skupiny, která si říkala Brumbálova armáda?" zeptal se Brumbál. Jeho hlas byl lehký a konzervativní, ale Harry si všimnul, že s každým slovem sjížděl o další palec níž.
„Ano, inspiroval jsem se tou myšlenkou," řekl Malfoy s křivým úsměvem. „Taky nápad s otrávením medoviny jsem měl od té mudlovské šmejdky Grangerové, slyšel jsem ji v knihovně, jak říká, že Filch neumí poznat žádný lektvar..."
„Prosím, nepoužívej toto slovo přede mnou," řekl Brumbál.
Malfoy se hrubě zasmál.
„Vy se staráte o to, abych před vámi neříkal mudlovská šmejdka, když se vás chystám zabít?"
„Ano," řekl Brumbál a Harry si všiml, že jeho nohy sklouzly na podlahu, zatímco se snažil zůstat narovnaný. „Ale jak stále říkáš, že mě chceš zabít, Draco, už jsi měl několik dlouhých minut. Jsme úplně sami. Jsem více bezbranný, než sis kdy mohl vůbec představit, ale stále ses k ničemu neodhodlal..."
Malfoy zkroutil pusu jakoby právě ochutnal něco velmi hořkého.
„Nyní k dnešnímu večeru," pokračoval Brumbál, „jsem trochu zmaten, jak se to všechno stalo... věděl jsi, že jsem opustil školu? Ale samozřejmě," odpověděl si vlastní otázku, „Rosmerta mě viděla odcházet, dala ti vědět těmi geniálními mincemi, jsem si jist..."
„Ano, přesně tak," řekl Malfoy, „ale řekla mi, že jste odešel jenom na drink, a že budete hned zpátky..."
„Ano, opravdu jsem měl drink... a vrátil jsem se... v určitém slova smyslu..."zamumlal Brumbál. „Takže jsi se rozhodl nastražit na mě past?"
„Rozhodli jsme se udělat Znamení zla nad věží a donutit vás tak co nejrychleji přispěchat abyste zjistil, kdo byl zavražděn," řekl Malfoy.
„A fungovalo to!"
„No... ano i ne..." řekl Brumbál. „Ale mám si to tedy vyložit tak, že nebyl nikdo zavražděn?"
„Někdo ano," řekl Malfoy a zdálo se, že jeho hlas je najednou o oktávu vyšší když to říkal. „Jeden z vašich lidí... Nevím kdo to byl, byla tma... překračoval jsem to tělo... Měl jsem za úkol zůstat tady a čekat až se vrátíte, jenom ten váš Řád se mi pletl do cesty..."
„Ano, to oni dělají," řekl Brumbál.
Zespodu se ozvaly rány a křik, mnohem hlasitější než předtím; znělo to, jakoby někdo bojoval přímo na schodišti vedoucím nahoru na věž k Brumbálovi, Malfoyovi a Harrymu a Harryho srdce bušilo neslyšně v jeho neviditelné hrudi... někdo byl mrtvý... Malfoy překračoval jeho mrtvé tělo... ale kdo to byl?
„Už je málo času, jedna cesta, nebo jiná," řekl Brumbál.
„Takže proberme tvé možnosti, Draco."
„Moje možnosti!" řekl Malfoy nahlas. „Stojím zde s hůlkou v ruce - a chystám se vás zabít -"
„Můj drahý chlapče, přestaňme to již předstírat. Pokud jsi mě přišel zabít, udělal bys to v momentě, kdy jsi mne odzbrojil a nezačal by sis tady se mnou tento příjemný rozhovor."
„Nemám žádné volby!" řekl Malfoy a byl najednou stejně bledý, jako Brumbál. „Musím to udělat! Zabije mě! Zabije celou moji rodinu!"
„Dovedu si představit obtížnost situace, ve které ses ocitnul," řekl Brumbál. „Proč si myslíš, že jsem se s tebou nesetkal již dříve? Protože jsem věděl, že by tě Voldemort okamžitě zabil, kdyby zjistil, že tě podezřívám."
Malfoy se zachvěl když Brumbál řekl jeho jméno.
„Nebál jsem se s tebou mluvit o úkolu, o němž jsem věděl, že ti svěřil, pro případ že by proti tobě použil nitrozpyt," pokračoval Brumbál. „Ale konečně si můžeme promluvit otevřeně... žádná škoda ještě nenastala, nikoho jsi nezranil, ačkoliv jsi měl ohromné štěstí, že tvé neúmyslné oběti přežily... Můžu ti pomoct, Draco."
„Ne, nemůžete," řekl Malfoy, kterému se třásla ruka s hůlkou už dost hrozivě. „Nikdo nemůže. Řekl mi, abych to udělal jinak mě zabije. Nemám na vybranou."
„Tak přejdi na správnou stranu, Draco, a my tě můžeme ukrýt účinněji než si vůbec dovedeš představit. Co víc, můžu ještě dnes večer poslat členy Řádu pro tvou matku a schovat ji taky. Tvůj otec je momentálně v bezpečí v Azkabanu... až přijde čas, můžeme ho ukrýt taky... přejdi na správnou stranu, Draco... ty nejsi vrah..."
Malfoy na Brumbála zíral.
„Ale já už jsem ses dostal tak daleko, ne?" řekl pomalu. „Všichni si myslí, že zemřu při vykonání úkolu, ale jsem tady... a jste v mé moci... já jsem ten s hůlkou... jste v mé moci..."
„Ne, Draco," řekl Brumbál potichu. „To je má moc, ne tvá, která je teď důležitá."
Malfoy nic neříkal. Jeho ústa byla otevřená, ale ruka s hůlkou se stále chvěla. Harrymu se zdálo, že ji o kousek snížil -
Ale najednou se na schodech ozvaly kroky a chvíli nato byl Malfoy odhozen pryč, protože na hradby vběhly čtyři

další osoby v černých pláštích. Harryho, který se stále nemohl pohnout, svíral děsivý pocit: zdálo se, že bitvu dole vyhráli Smrtijedi.
Neohrabaně vypadající člověk, který velmi divně šilhal ze sebe vydal sípavé zahihňání.
„Brumbál v rohu!“ řekl a otočil se k podsadité malé ženě, která by docela klidně mohla být jeho sestrou, která se dychtivě šklebila. „Brumbál bez hůlky, Brumbál osamocen! Velmi dobře, Draco, velmi dobře!“
„Dobrý večer, Amycusi,“ řekl Brumbál klidně, jakoby vítal člověka u šálku čaje. „A přivedl jsi taky Alecto... okouzlující...“
Žena se zlostně zahihňala.
„Myslíš si, že tvoje malé vtípky ti pomůžou ze smrtelné postele?“ zašklebila se.
„Vtipy? Ne ne, to jsou způsoby,“ odpověděl Brumbál.
„Udělej to,“ řekl další muž, který stál nejblíže Harrymu. Byl to velký muž s rozcuchanými šedými vlasy a vousy. Černý plášť Smrtijedů na něm vypadal velmi těsný. Jeho hlas byl ten nejdivnější, který zatím slyšel: drásavý a štěkavý. Harry cítil silnou směs špíny, potu a bez pochyby i krve, který z něj vycházel. Jeho špinavé ruce měly dlouhé nažloutlé nehty.
„Jsi to ty, Fenrire?“ zeptal se Brumbál.
„Ano, já,“ odpověděl. „Jsi rád, že mě vidíš, Brumbále?“
„Ne, nemohu říct, že bych byl...“
Fenrir Greyback se zašklebil a odkryl tak své špičaté zuby. Krev mu crčela na krk a velmi pomalu a nechutně si olízl rty.
„Ale ty víš, jak mám moc rád děti, Brumbále.“
„Mám si to vyložit tak, že už útočíš i když měsíc není v úplňku? Toto je velmi neobvyklé... vyvinul sis chuť po lidském mase a už ti nestačí uspokojovat ji jednou za měsíc?“
„Přesně tak,“ řekl Greyback. „Šokuje tě to, Brumbále? Vystrašilo tě to?“
„No, nebudu předstírat, že mě to trochu neznechutilo,“ řekl Brumbál. „A ano, jsem trochu šokován, že si zrovna tebe Draco pozval sem, do školy, kde i on má kamarády...“
„Já ne,“ hlesl Malfoy. Nedíval se na Greybacka; zdálo se, že se na něj ani podívat nechce. „Nevěděl jsem, že přijde taky-“
„Nemohl jsem si nechat ujít výlet do Bradavic, Brumbále, štěkl Greyback. „Ne, pokud byla šance prokousnout pár hrdel... delikátní, delikátní...“
A zvedl nažloutlý nehet a vycenil na Brumbála zuby.
„Můžu nakonec i tebe, Brumbále, až bude po všem...“
„Ne,“ pronesl čtvrtý Smrtijed ostře. Měl velký, nebezpečně vyhlížející obličej. „Máme své přkazy. Draco, udělej to. Teď, Draco, rychle.“
Malfoy teď vypadal ještě méně odhodlán, než předtím. Vypadal vyděšeně, když se díval do Brumbálova obličeje, který byl teď ještě bledší a níž než předtím, protože už tolik sklouzl po hradbách.
„Stejně už mu na tomhle světě moc nezbývá, jestli chceš znát můj názor!“ řekl ten neohrabaně vypadající muž. Jeho sestra ho podporovala hihňáním. „Podívejte se na něj - copak se ti stalo, Brumlo?“
„Ale, slabší odolnost, pomalejší reflexy, Amycusi,“ řekl Brumbál. „Zkrátka stáří... jednoho dne tě snad potká totéž... pokud budeš mít štěstí...“
„Cos tím myslel, cos tím myslel?“ zaječel Smrtijed najednou hrozivě. „Pořád to samé, že, Brumlo, kecy a skutek utek. Ani nevím, proč chce Temný pán tvou smrt! NO tak, Draco, dělej.“
Ale v ten moment se opět ozvaly hlasy na schodišti a někdo křičel,“Zablokovali dveře, *REDUCTO! REDUCTO!“*
Harryho srdce poskočilo: tito čtyři tedy nezničili všechny ostatní, ale určitě pouze prolomili obranu a proklouzli na věž a jak se zdálo, zabarikádovali cestu -
„Teď, Draco, rychle!“ řekl naštvaně muž s obrovským obličejem.
Ale Malfoyova ruka se třásla tak moc, že sotva dokázal mířit.
„Udělám to já,“ zavrčel Greyback a vykročil směrem k Brumbálovi s otevřenou náručí a vyceněnými zuby.
„Říkám ne!“ zařval muž s obrovským obličejem; objevil se záblesk světla a vlkodlak byl smeten ze své cesty; narazil do okraje hradeb a vypadal velmi rozčileně. Harryho srdce bušilo tak silně, že to bylo až nemožné, že si doposud nikdo nevšiml že tam stojí, znehybněn Brumbálovou kletbou - kdyby se jen mohl pohnout, mohl by klidně mířit zpod pláště -
„Draco, udělej to, nebo ustup stranou, aby mohl jeden z nás -“řekla rázně ta žena, ale právě v ten moment se ještě jednou rozletěly dveře na věž a vystoupil z nich Snape, hůlku napřaženou v ruce a černýma očima zkoumal scénu před sebou, od Brumbála, který stál na okraji za hradbami, přes čtyři Smrtijedy včetně rozzuřeného vlkodlaka až po Malfoye.
„Máme problém Snape,“ řekl ten podsaditý Amycus, jehož hůlka taky mířila přímo na Brumbála, „ten chlapec vypadá, že nedokáže -“
Ale někdo jiný řekl Snapeovo jméno, docela tiše.
„Severusi...“
Ten zvuk vyděsil Harryho tak, jako ještě nic ten večer. Poprvé Brumbál prosil.
Snape nic neřekl, ale šel dál a prudce odstrčil Malfoye z cesty. Tři zbylí Smrtijedi se stáhli zpět beze slova. Dokonce i vlkodlak vypadal zastrašeně.
Snape se chvíli díval na Brumbála a najednou se jeho obličej změnil do ostrého výrazu plného nenávisti a zášti.
„Severusi... prosím...“
Snape pozvedl hůlku a namířil ji přímo na Brumbála.
„*Adava Kedavra*!“
Záblesk zeleného světla vystřelil z konce Snapeovy hůlky a zasáhl Brumbála přímo do hrudi. Výkřik, který vydal

Harry v něm navždy zůstal; bezhlučný a nehybný byl přinucen se dívat, jak byl Brumbál vystřelen do vzduchu: na zlomek vteřiny to vypadalo, že zůstane viset připevněn pod zářící lebkou a potom se pomalu natočil dozadu jako obrovská hadrová panenka, pryč z bojiště a z dohledu.

Kapitola dvacátá-osmá – Let Prince

zpět na začátek knihy

Harry cítil, jak se propadá do prázdna; to nestalo se.... To se nemohlo stát...."Pryč odsud, rychle," řekl Snape.Chytil Malfoye za límec hábitu a cpal jej dveřmi dopředu; Greyback, skrčený bratr a sestra ho následovali, oba se později rozčileně chvěli. Jakmile zmizeli dveřmi, Harry si uvědomil, že se může hýbat. To, co ho drželo přitisknutého na zeď nebylo kouzlo, ale hrůza a šok. Odhodil plášť neviditelnosti stranou, protože brutální Smrtijed, poslední, který ještě neopustil vrchol věže, mizel dveřmi.

"Petrificus Totalus!"
Smrtijed se ohnul, udeřil o něco velmi tvrdého a klesal k zemi, tuhý jako vosková figurína. Stěží ale dopadl na zem, když se přes něj Harry drápal a běžel ztemnělým schodištěm.
Hrůza drásala Harrymu srdce.... Musel se dostat k Brumbálovi a musel chytit Snapea.... Nějak to spolu souviselo.... Mohl si přehrávat, co by se stalo, kdyby je nechal oba společně.... Brumbál nemohl zemřít....
Přeskočil posledních deset stupínků točitého schodiště a zastavil se na zemi, svoji hůlku připravenou. Matně osvětlená chodba byla plná prachu; polovina stropu se málem zřítila; a před ním zuřila bitva, ale když se snažil rozlišit, kdo bojuje proti komu, zaslechl nenáviděný hlas vykřiknout, "je po všem, čas jít!" a viděl Snapea mizet za rohem na druhé straně chodby; on a Malfoy si klestili cestu k východu vypadajíce nezranění. Jak se po nich Harry vrhal, jeden z bojovníků se vytrhl z boje a skočil na něj: byl to vlkodlak, Fenrir. Ležel na Harrym dříve, než Harry mohl zvednout hůlku: přepadl dozadu, se špinavýma zplstěnýma vlasy v jeho tváři, zápach potu a krve plnil jeho nos a ústa, horký lačný dech u jeho hrdla -
"Petrificus Totalus!"
Harry cítil jak se Fenrir hroutí proti němu; s ohromujícím vypětím odstrčil vlkodlaka a na podlaze jako proud zelené světlo začalo letět k němu; on se potápěl a běžel, hlavou napřed, do boje. Jeho nohy se setkaly s něčím měkký a kluzký na podlaze a on klopýtl: Ležela tam dvě těla, tváří k zemi v kaluži krve, ale nebyl čas na vyšetřování. Harry teď viděl létání rudých vlasů jako plameny před ním: Ginny byla vtažena do bitvy s podsaditým Smrtijedem, Amycusem, který sesílal kouzlo za kouzlem a ona se jim snažila vyhýbat: Amycus se chechtal, užíval si: " Crucio - Crucio - Nemůžeš tančit věčně, krásko -"
"Impedimenta!" ječel Harry.
Jeho jiný udeřil do Amycusovy hrudi: Zakňučel bolestí jako prase, rána ho zvedla na nohy a odmrštila na protější zeď, sklouzl po ní, a dopadl za Rona, profesorku McGonagallovou, a Lupina, každý bojoval s jedním Smrtijedem. Za nimi Harry zahlédl Tonksovou bojovat proti obrovskému blonďatému čaroději, který sesílal kletby na všechny směry, tak že se odrážely od zdí, pukaly kameny, rozbíjely nejbližšího okna -
"Harry, odkud jsi přišel?" Ginny křičela, ale neměl čas jí odpovědět. Sklonil hlavu a sprintoval vpřed, těsně se vyhýbajíc výbuchům nad jeho hlavou, pršícím na zdi. Snape nesmí uniknout, on musí dohnat Snapea -
"Chyť je!" křičela profesorka McGonagallová, a Harry pohlédl na Smrtijedku, Alecto, utíkající pryč chodbou s pažemi nad hlavu, její bratr těsně za ní. Pustil se za nimi, ale jeho noha se za něco zachytila, a dalším momentu ležel natažen přes něčí nohy. Rozhlížeje se zahlédl Nevillův bledý, kulatý obličej proti podlaze. "Neville, jsi v pořádku ?"
"Jsem v pohodě," mumlal Neville, držíc se za břicho, "Harry... Snape a Malfoy... běželi kolem..."
"Já vím!" říkal Harry, sesílaje kouzlo na velkého blonďatého Smrtijeda, který způsobil většinu z chaosu. Muž zavyl bolestí, když ho kouzlo udeřilo do tváře: Otočil se, zapotácel, a pak dusal pryč za bratrem a sestrou.
Harry se škrábal nahoru z podlahy a rozběhl se po chodbě, ignorujíce rány vycházející za ním, ječení jiných, a němý hovor postav na zemi jejichž osud dosud neznal....
Za rohem upadl, jeho tenisky klouzaly v krvi; Snape začal ohromně. Bylo možné, že už vstoupil do cabinet in the room of requirement, nebo udělal Řád patřičné kroky aby znemožnil Smrtijedům uniknout? Neslyšel nic než vlastní dupající nohy, své bušící srdce, jak běžel po prázdné chodbě, ale pak si všiml krvavé stopy, která ukázala, že přinejmenším jeden z prchajících Smrtijedů spěl k předním vchodům - možná byla room of requirement opravdu blokována -
Uklouzl za dalším rohem a podél něj proletěla kletba; skočil za brnění a kouzlo explodovalo. Viděl bratra a sestru utíkat mramorovým schodištěm dopředu a namířil na ně jinx, ale trefil jen do několika láteřících čarodějnicí v portrétech na odpočívadle, které, pištíce, utíkaly do sousedních obrazů. Když přeskočil trosky brnění, Harry zaslechl více výkřiků; ostatní lidé uvnitř hradu se vzbudili....
Hnal se zkratkou, doufajíce, že předhání bratra a sestru a se blíží Snape a Malfoy, kteří jistě musí být touto dobou na pozemcích. Pamatoval si krok vedoucí na ukryté schodiště, prolomil čaloun dole a hnal se do chodby kde stálo

několik zaražených a do pyžama oděných Hufflepuffs.
”Harry! Slyšeli jsme hluk a někdo říkal, že něco o Tmavé značce -” začal Ernie Macmillan.
”Z cesty!” ječel Harry, odstrčíc dva chlapce stranou jak sprintoval k odpočívadlu a dolů zbytkem mramorového schodiště. Dubové hlavní dveře byly otevřeny, na dlaždicích se rozlévaly krvavé skvrny a několik vyděšených studentů stálo schoulených proti zdím, jeden nebo dva se ještě krčili s pažemi přes tváře. Obří Nebelvírské přesýpací hodiny byly zasaženy kouzlem, a rubíny uvnitř padaly s hlasitým lomozem na dlaždice pod nimi.
Harry letěl přes vestibul a ven do tmavých pozemků: Rozeznal jen tři figury, běžící přes trávník a mířily k bráně za kterou mohli zmizet - obrovský blonďatý Smrtijed, a o pár kroků napřed, Snape a Malfoy....
Chladný noční vzduch roztáhl Harrymu plíce; viděl záblesk světla ve vzdálenosti siluety jeho kořisti. Nevěděl co to bylo, ale pokračoval v běhu, ještě nebyl v dostatečné vzdálenosti, aby mohl dobře zamířit kouzlo -
Další záblesk, výkřiky, další proudy světla, Harry rozuměl: Hagrid se vynořil z jeho nory a pokoušel se zastavit Smrtijedy. Ačkoli se zdálo, že každý další nádech roztrhne jeho plíce a steh v jeho hrudi pálil jako oheň, Harry zrychlil, když mu něco v hlavě dokola opakovalo: ne Hagrid... ne Hagrid, příliš...
Něco Harryho chytilo a on spadl vpřed, tváří zemi, krev se mu řinula z nosu: Věděl, dokonce hned jak se převalil, hůlku měl připravenou, že to je bratr a sestra které předešel použitím zkratky, blížili se za ním....
”Impedimenta!” ječel, zatímco se valil pryč, tisknouce se k tmavé zemi a jeho jinx zázračně udeřil do jednoho z nich, který klopýtl a spadl, vysmeknouc se druhému, Harry vyskočil na nohy a běžel za Snapem.
A nyní viděl obrovský obrys Hagrida, osvětlený dorůstajícím měsícem; blonďatý Smrtijed sesílal na hajného kletbu za kletbou; ale Hagridova ohromná síla a ztuhlá kůže, kterou zdědil po své obří matce vypadala, že jej ochrání. Snape a Malfoy, nicméně, stále utíkali; brzy by byli za bránami, schopní zmizet-
Harry míjel Hagrida a jeho oponent zamířil na Snapeova záda a ječel, ”Omráčit!”
Minul; proud rudého světla stoupal podél Snapeovy hlavy; Snape křičel, ”běž, Draco! ”a obrátil se. Dvacet yardů od sebe, on a Harry se na sebe dívali předtím, než současně zvednou své hůlky.
”Crucio -”
Ale Snape odrazil proklínání, dřív než mohl kletbu dokončit; Harry se převalil na záda a opět vyskočil nahoru, když obrovský Smrtijed za ním ječel, ”Incendio!” Harry slyšel třesk a tančící oranžové světlo se přelilo přes všechny: Hagridův dům byl v plamenech.
”Tesák je uvnitř, ďáble -!” Hagrid řval.
”Crucio -” ječel Harry na druhý pokus, zaměřování pro číslo dopředu osvětlilo ve světle z ohně tančení, ale Snape blokoval kouzlo znovu. Harry viděl, jak se ušklíbl.
”Žádné kletby, které se nepromíjejí od vás, Pottere!” křičel přes poskakování plamenů, Hagridův křik a divoké štěkání chyceného Tesáka. ”nemáte odvahu, nebo schopnost -”
”Incarc - ”Harry řval, ale Snape odchýlil kouzlo se téměř lenivým rychlým pohledem jeho paže.
”Braňte se !” Harry křičel na něj. ”braňte se, vy zbabělý -- -- -”
”Zbabělý, jste mě nazval, Pottere?” křičel Snape. ”váš otec by mě nikdy napadl, ledaže to bylo čtyři na jednoho, jak byste nazýval jeho, to by mě zajímalo?”
”Stupe -”
”Odrazím znovu a znovu a znovu až dokud vás nenaučím aby jste zavřel vaše ústa a mysl, Pottere!” ušklíbl se Snape, znovu odrážejíc kletbu. ”Teď pojď!” křičel na obrovského Smrtijeda za Harrym. ”Je čas být pryč dříve, než se objeví Minister-”
”Impedimenta -”
Ale předtím než mohl dokončit tento jinx, mučivá bolest udeřila do Harryho; praštil sebou na bok na trávník. Někdo křičel, on by jistě umřel na toto utrpení, Snape jej chtěl mučit k smrti nebo šílenství -
”Ne!” řval Snape, hlas a bolest se zastavily stejně náhle, jako to začalo; Harry se kroutil na tmavé trávě, svíral hůlku a funěl; někde nahoře Snape vykřikl, ” Zapomenuli jste naše příkazy? Potter patří Tmavému pánovi - my ho máme nechat! Jdi! No tak běž!”
A Harry cítil otřesy země pod svou tváří, jak se bratr se sestrou a obrovský Smrtijed podřídili a běželi k bránám. Harry začal nesrozumitelně ječet: V tom okamžiku se nestaral zda žije, nebo umírá. Postavil se opět na nohy a belhal slepě ke Snapeovy, muži kterého teď nenáviděl tak moc,jak nenáviděl jen Voldemorta -
”Sectum -”
Snape šlehl jeho hůlku a kouzlo bylo znovu odrazeno; ale Harry stál pouze stopu od něj a mohl vidět Snapeovu tvář konečně jasně: Už se nešklebil ani vysmíval; planoucí plameny ukazovaly tvář plnou vzteku. Sbírat všechny jeho schopnosti koncentrace, Harry si myslel, Levi -
”Ne, Pottere!” křičel Snape. Harry slyšel hlasitý třesk a byl odmrštěn zpět, dopadajíce na tvrdou zem, tentokrát hůlka letěla z jeho ruky. Slyšel Hagridovo ječení a Tesákovo kvílení jak se Snape blížil a díval se dolů na zem, kde ležel, bez hůlky a bezbranný jako Brumbál. Snapeův bledý obličej, osvětlený planoucí slují, byl zalit nenávistí jako se díval předtím, než proklel Brumbála.
”Vy si dovolujete používat má vlastní kouzla proti mně, Potter? To já jsem byl kdo je vynalezl - já, princ dvojí krve! A vy byste obrátil mé vynálezy na mě, jako váš špinavý otec, je to tak? Nemyslím si... ne”
Harry se natáhl pro hůlku; Snape na ni vystřelil kouzlo a ona odletěla pryč do temnoty a z dohledu.
”Zabijte mě,” funěl Harry a necítil žádný strach, jen opovržení. ”zabijte mě jako jste zabil jeho, vy zbabělče -”
”NE -” křičel Snape, a jeho tvář byla najednou šílená, nelidská, plná bolesti a zkřivená ječením, vyjící pes uvízlý v hořícím domě za nimi - ”NAZÝVEJTE MĚ ZBABĚLCEM!”
A sekl do vzduchu: Harry cítil žhavé šlehnutí, něco ho udeřilo po tváři a zabodlo se zpět do země. Jiskry světla praskaly před jeho očima a na moment si myslel, že se už nenadechne, pak slyšel šelest křídel nad ním a něco obrovského zaclonilo hvězdy. Buckbeak vyletěl na Snapea, který se pomalu belhal - drápy ostré jako břitva po něm sekly . Jak si Harry sedl, hlava ho ještě bolela od posledního kontaktu se zemí, viděl Snapea běžet tak

rychle, jak mohl, obrovská příšera se třepotala za ním a pištěla, Harry nikdy slyšel její pištění -
Harry se postavil na nohy, nejistě se rozhlížel po hůlce, doufajíce, že se dá do pronásledování znovu, ale se jeho prsty prohledávaly trávník, věděl, že by to bylo příliš pozdě, a byl si jistý, že než najde svou hůlku, jen se otočí, a uvidí hippogriffa, jak obíhá brány. Snape zvládnul doběhnout jenom za hranice školy.
”Hagride,” mumlal Harry, ještě zmatený, a rozhlížel se. ”HAGRIDE?”
Klopýtal ke spálenému domu, zatímco se z plamenů vynořila obrovská silueta, nesoucí Tesáka na svých zádech. S výkřikem díkybohu,Harry klesl k jeho kolenům; třásly se mu všechny končetiny, bolelo ho celé tělo a jeho dech bodal plíce.
”Jsi celý v pořádku ', Harry? Řekni něco, Harry....”
Hagridova obrovská, vlasatá tvář plavala nad Harrym, zakrývala hvězdy. Harry cítil spálené dřevo a chlupy psa; natáhl ruku, Tesákova srst byla konejšivě teplá a živé tělo se chvělo vedle něj.
”Já jsem v pořádku,” funěl Harry. ”ty jsi?” ”Samozřejmě že jsem...”
Hagrid položil ruce Harrymu na ramena a zvedl ho s takovou, že ztratil rovnováhu, dokud ho Hagrid nepostavil na nohy ještě jednou.
Všiml si krve, která unikala z Hagridovy tváře od hlubokého řezu pod jedním okem.
”My bychom měli uhasit váš dům,” říkal Harry, ”kouzlo je ' Aguamenti '...”
”Věděl jsem, že to bylo nějak takhle,” mumlal Hagrid, a zvednul doutnající růžový, květovaný deštník a řekl, ”Aguamenti!”
Proud vody vyletěl z vršku deštníku. Harry zvedl jeho hůlkovou ruku, který se cítil jako vedení, a mumlal ”Aguamenti” příliš: Spolu, on a Hagrid lili vodu na dům, dokud nebyl poslední plamen uhašen.
”Není to zas tak špatný,” říkal Hagrid nadějně o pár minut později, dívaje se na kouřící trosku. ”Brumbál by to nedal do pořádku lépe '...”
Harry cítil pálivou bolest v žaludku při zvuku tohoto jména. V tichu a klidu, se hrůza zvedla uvnitř něj.
”Hagride...”
”Zrovna jsem svazoval pár bowtruckle legs když jsem je slyšel přicházet,” řekl Hagrid smutně, stále hledíc na ohořelé doupě. ”
”Hagride...”
”Ale co se stalo, Harry? Jen jsem viděl Smrtijedy běžet sem dolů od hradu, ale co s nimi k čertu dělal Snape? Kam šel... co?”
”On...” Harry si odkašlal; to vyschlý od paniky a kouře. ”Hagride, on zabil...”
”Zabil?” zeptal se Hagrid hlasitě, a zíral na Harryho. ”Snape zabil? O čem to mluvíš, Harry?”
”Brumbál,” říkal Harry. ”Snape zabil... Brumbála.”
Hagrid se na něj prostě díval, jeho tvář vypadala úplně prázdně, nechápající.
”Brumbál co, Harry?”
”On je mrtvý. Snape ho zabil....”
”Neříkej, že,” říkal Hagrid hrubě. ”Snape zabil Brumbála - profesor ' nebuď hloupý, Harry.
Jak něco takového můžeš říct'?”
”Viděl jsem to.”,,..
”To není možné.”
”Já jsem viděl to, Hagride.”
Hagrid potřásl jeho hlavou; jeho výraz byl nevěřícný, ale soucitný, a Harry věděl, že Hagrid si myslí, že utržil ránu do hlavy, že byl zmatený, snad vedlejší účinky jinx....
”Brumbál musel říct Snapeovy ať jde za Smrtijedy,” řekl Hagrid sebejistě. ”předpokládám, že je musel zdržet. Pojď, vrátíme se zpátky do školy. Pojď, Harry....”
Harry se nepokoušel argumentovat nebo vysvětlovat. Ještě se neovladatelně třásl. Hagrid by zjistil brzy, příliš brzy.... Jak se ubírali zpět k hradu, Harry viděl že byla rozsvícena téměř všechna okna. Jasně si představil vnitřek, scény jak se lidé přemisťují z místnosti do místnosti, říkají každému, že Smrtijedi přijeli, že značka zářila přes Bradavice, že někdo musí být zabit....
Dubové hlavní dveře byly otevřené, lehká záplava se rozlévala ven na cestu a trávník. Pomalu, nejistě, se v župany odění lidé plížili, rozhlížejíc se po nějaké známce Smrtijedů, kteří prchli do noci. Harryovy oči, nicméně, pořád těkaly k zemi u paty nejvyšší věže. Představoval si, že vidí černou, schoulenou postavu ležet v trávě, ačkoli byl příliš daleko, aby něco viděl. Když zíral, mlčky, na místo kde myslel že musí být Brumbálovo tělo, viděl jak se k tomu místu začínají scházet lidé.
”Kam se všichni dívají?” ptal se Hagrid, jak se on a Harry blížili k přední straně hradu, Tesáka udržovali tak blízko, jak jen mohli kvůli jejich kotníkům. ”Co to leží na tom trávníku?” ptal se Hagrid ostře, jdouce nyní k patě Astronomické věže, kde se shromáždil malý dav. ”vidíš to, Harry? Přímo u paty věže? Dolů kde Značka... Blimey... nemyslí že byl někdo hozen -?”
Hagrid ztichl, ta myšlenka byla příliš hrozná, aby ji mohl vyslovit nahlas. Harry šel vedle něj, cítíce bolest na tváři i v nohách, kde ho za poslední půlhodinu udeřila všechna možná kouzla, po podivně tiché cestě. Co bylo skutečné a nevyhnutelné byl strašně naléhavý cit v jeho hrudi....
On a Hagrid šli, jako ve snu,, přes mumlající dav k samé přední straně, kde ohromení studenti a učitelé nechali mezeru.
Harry slyšel Hagrida sténat bolestí a šokem, ale nezastavil se; šel pomalu vpřed, než dosáhl místa kde Brumbál ležel a pokleknul vedle něj. Věděl že zde nebyla žádná naděje od momentu kdy Brumbála zasáhla kletba, vědomí, že se to stalo jedině protože jeho kolečko bylo mrtvé, ale ještě stále nebyl připraven na to, vidět jej tady, s rukama rozpaženýma jako orel, zlomeného: největší kouzelník, kterého Harry měl, nebo se kterým se kdy setkal.

Brumbálovy oči byly zavřené a i podle úhlu, který svíraly jeho paže a nohy vypadal, jako by spal. Harry sáhl na půlměsícové brýle na křivém nose a svým vlastním rukávem setřel stružku krve z jeho úst. Zahleděl se na ten moudrý starý obličej a zkusil strávit děsivou a nepochopitelnou pravdu: už nikdy nepromluví s Brumbálem. Nikdy mu nebude moci pomoci…
Za Harrym se shromáždil zástup mumlajících lidí. Teprve po delší době si začal uvědomovat, že klečí na něčem tvrdém a shlíží dolů…
Medailon, ukradený před tolika hodinami vypadl Brumbálovi z kapsy. Byla otevřená. Možná silou, kterou ho to mrštilo na zem. A ačkoli necítil tolik hrůzy, zděšení a smutku, co dřív, Harry věděl, že sebrat ho by nebylo dobré… Obrátil medailon v ředitelově ruce. Nebyl tak velký, jak si pamatoval medailon v Pensieve, ani tak barvený, jen ozdobený písmenem S, znakem Zmijozelu.
Vevnitř nic nebylo. Jen do zvrásněné škvíry byl pevně vklíněn pergamen na místě, kde měl být portrét. Automaticky, aniž by přemýšlel, co dělá, Harry vytáhl kousek pergamenu a začetl se do něj v záři hůlek, které svítily nedaleko za ním:
Pánovi Zla
Vím, že budu mrtev dlouho před tím, než to budeš číst. Chci jen, abys věděl, že jsem to byl já, kdo objevil Tvé tajemství. Ukradl jsem celý Horcrux a zamýšlím ho zničit co nejdřív budu moci!
I tváří tvář smrti věřím, že jednou nastane osudový zápas, jenž bude Tvým smrtelným…
R. A. B.
Harry, nikdo neví a také nechápe, co ta zpráva říká. Pouze jedna věc neseděla: To nebylo Horcrux. Brumbál jen tak slábl pitím toho úděsného dryáku. Harry zmuchlal pergamen v ruce, oči spálené slzami… A za ním… Tesák začal výt…

Kapitola dvacátá-devátá – Fénixův pláč

zpět na začátek knihy

„Pojď sem Harry.“
„Ne.“
„Nemůžeš tam stát, Harry… pojď sem.“
„Ne.“
Nechtěl opustit Brumbála, nechtěl nikam jít. Hagridova ruka na jeho rameni se chvěla. Potom nějaký jiný hlas řekl: „Harry, pojď sem!“
Mnohem menší a teplejší ruka ho stiskla a táhla pryč. Přizpůsobil se tomu tlaku, aniž by nad tím uvažoval. Aniž by si to uvědomoval, kráčel jako slepý davem, když ucítil lehkou květinovou vůni. Byla to Ginny, která ho vedla zpátky do hradu.
Nepochopitelné hlasy křičely, vzlykaly, štkaly do noci, ale Harry a Ginny šli dál, zpět do vstupní haly. Harrymu se míhaly před očima obličeje, šeptali si, oslavovali jej, byli na něj hrdí a nebelvírské rubíny se leskly na podlaze jako kapky krve, když mířili k mramorovým schodům.
„Jdeme na ošetřovnu“ řekla Ginny.
„Nejsem zraněný.“ řekl Harry.
„Je to příkaz McGonagallové“ řekla Ginny. „Všichni jsou tam nahoře, Ron, Hermiona i Lupin, všichni…“
Harry opět ucítil na hrudníku strach. Zapomněl na všechny nehybné postavy, které nechal za sebou.
„Ginny, kdo další je mrtvý?“
„Neměj starost, nikdo z nás.“
„Ale Znamení zla… Malfoy říkal, že překročil nějaké tělo“
„Překročil Billa, ale je v pořádku, přežil to.“
V jejím hlase bylo něco, co Harrymu, jakkoli ho znal, věštilo něco zlého.
„Jsi si jistá?“
„Samozřejmě, že jsem si jistá… on je… jen trochu zmatený, to je vše. Greyback na něj zaútočil. Madam Pomfreyová říká, že už nebude… nebude úplně stejný.
Ginny se trochu zachvěl hlas.

„Zatím nevíme, jaký následek to zanechá – tedy Greyback je vlkodlak, ale byl nepřevtělený.“
„A ostatní… na podlaze ležela další těla?“
„Neville je na ošetřovně, ale madam Pomfreyová říká, že bude v pořádku. a profesor Kratiknot byl v bezvědomí, ale už mu je obře, je jen trochu roztřesený. Jeden Smrtijed byl zasažen smrtícím zaklínadlem, které vysílal ten vysoký světlovlasý Smrtijed. Harry kdybychom neměli tvůj Felix Felicis, myslím, že bychom byli všichni mrtví, ale všechna zaklínadla se nám prostě vyhýbala – “
Konečně došli do nemocničního křídla. Když otevřeli dveře, Harry uviděl ležícího Nevilla, podle všeho právě spícího na posteli u dveří. Ron, Hermiona, Luna, Tonksová a Lupin byli shromážděni kolem jiné postele na opačném konci nemocničního pokoje. Když vrzly dveře, všichni vzhlédli. Hermiona přoběhla k Harrymu a objala ho, Lupin k nim úzkostlivě zamířil.
„Jsi v pořádku Harry?“
„Jsem v pohodě… jak je na tom Bill?“
Nikdo neodpověděll. Harry pohlédl Hermioně přes rameno a uviděl nerozpoznatelnou tvář, ležící na Billově polštáři. Byl tak ošklivě pořezaný a poškrábaný, že vypadal až groteskně. Madam Pomfreyová ošetřovala jeho zranění ostře páchnoucí zelenou mastí. Harry si vzpomenul jak Snape vyléčil Malfoyovo zranění Sectumsempra pouhým lehkým mávnutím hůlky.
„Nemohla byste mu pomoci nějakým kouzlem nebo něčím takovým?“ ptal se Harry madam Pomfreyové.
„Tady žádné kouzlo nepomůže.“ řekla madam Pomfrey. „Zkoušela jsem všechno, co znám, ale neexistuje žádná léčba, na vlkodlačí kousnutí.“
„Ale on nebyl kousnut za úplňku.“ řekl Ron, který se díval upřeně na svého bratra jako by mu mohl dodat sílu na zotavení, právě jen pohledem.
„Greyback se nepřeměnil, takže Bill určitě nebude… opravdový…“
Podíval se nejistě na Lupina.
„Ne, nemyslím si, že Bill bude opravdový vlkodlak.“ řekl Lupin. „To ale neznamená, že nebude nijak zasažen. Jsou to prokletá zranění. Je nepravděpodobné, že by se zcela zhojily. A Bill možná bude mít nějaké vlčí vlastnosti.
„Brumbál o tom možná něco ví, myslím“ řekl Ron. „Kde je? Bill bojoval s těmi šílenci na jeho příkaz. Dluží mu to, nemůže ho nechat v tomhle stavu.“
„Rone - Brumbál je mrtvý.“ řekla Ginny.
„Ne!“ Lupin se divoce rozhlížel z Ginny na Harryho, jakoby doufal, že jí bude odporovat, ale když to Harry neudělal, svalil se Lupin zmoženě na židli vedle Billovy postele a skryl si obličej do dlaní. Harry nikdy před tím neviděl, že by se Lupin přestal ovládat. Cítil se jako by se díval na něco soukromého, nepřístupného. Odvrátil se a zachytil Ronův pohled, vyměnili si pohledy, které mlčky potvrdil, co Ginny řekla.
„Jak zemřel?“ zašeptala Tonksová. „Jak se to stalo?“
„Snape ho zabil.“ řekl Harry. „Byl jsem tam. Viděl jsem to. Přišli jsme zpátky do astronomické věže, protože tam bylo znamení… Brumbál byl zraněný, slabý, ale myslím, že si uvědomil, že to byla léčka, když jsme na schodech zaslechli kroky. Znehybnil mne, nemohl jsem nic dělat, byl jsem pod neviditelným pláštěm a pak prošel Malfoy dveřmi a odzbrojil ho.“
Hermiona zvedla ruce k ústům a Ron zasténal. Lunina ústa se zachvěla.
„ - dorazilo více Smrtijedů a pak to Snape… udělal. Avada Kedavra.“ Harry nemohl pokračovat.
Madam Pomfreyová propukla v pláč. Nikdo si jí nevšímal, jen Ginny zašeptala, „Pst, poslouchejte.“
Škytající Madam Pomfreyová si tiskla pěsti k obličeji a oči doširoka rozevřené.
Někde v dáli začal zpívat Fénix. Ale tak, jak ho Harry nikdy zpívat neslyšel: zoufalý nářek ohromné krásy. A Harry se ještě nikdy při Fénixově písni takhle necítil. Hudba byla přímo uvnitř něj. Byla to jeho žalem změněná kouzelná píseň, která se ozývala na školních pozemcích a okny do hradu.
Nevěděl, jak dlouho tam tak stáli a poslouchali, ani proč se zdálo, že píseň jim trochu ulehčila od jejich bolesti, ale zdálo se, že to bylo o mnoho později, kdy profesorka McGonagallová vstoupila do pokoje. Tak jako všichni ostatní i ona nesla známky nedávného boje. Na obličeji měla šrámy a potrhaný hábit .
„Molly a Artur jsou na cestě.“ řekla a kouzlo hudby bylo přerušeno. Všichni sebou trhli jakoby se probudili z polospánku, znovu se otočili a podívali na Billa, mnuli si oči či potřásali hlavou.
„Harry, co se stalo? Podle Hagrida si byl s profesorem Brumbálem, když ho - když se to stalo. On tvrdí, že profesor Snape byl zasažen nějakým…“ „Snape zabil Brumbála!“ řekl Harry.
Pohlédla na něj a pak se nebezpečně zakymácela. Madam Pomfreyová, která se už vzchopila, rychle vyběhla a vyčarovala z řídkého vzduchu židli, kterou dala pod McGonagallovou.
„Snape.“ opakovala McGonagallová slabě, a upadadla na židli. „všichni jsme to nechápali…ale on mu důvěřoval… vždycky …*Snape*… tomu nemůžu uvěřit.“
„Snape byl vždy dobrý v nitrobraně.“ řekl Lupin, jeho hlas nepopsatelně zhrubl. „Vždycky jsme to věděli.“
„Ale Brumbál přísahal, že je na naší straně.“ šeptala Tonksová. „Vždycky jsem si myslela, že Brumbál o Snapovi ví něco, co my ne…“
„Vždycky tvrdil, že má skálopevný důvod, proč věřit Snapeovi.“ mumlala profesorka McGonagallová a utírala si koutky očí kostkovaným kapesníkem. „"Chci tím říci… Snapeova minulost… lidé se měli právo divit … ale Brumbál, mi jednoznačně řekl, že jeho lítost je pravá a že proti němu nechce slyšet jediné slovo.“
„Ráda bych věděla, co mu Snape řekl, aby ho přesvědčil.“ řekla Tonksová.
„Já to vím,“ řekl Harry a všichni na něj obrátili své pohledy. „Snape předal Brumbálovi zprávu, díky které pak Voldemort dostal mou mámu a tátu. Potom řekl Brumbálovi, že si neuvědomil, co udělal. Byl by z toho opravdu nešťastný. Nešťastný,že to provedl, že zemřeli.“
„A Brumbál věřil, že…?“ ptal se Lupin nedůvěřivě. „Brumbál věřil, že Snapeovi je líto, že je James mrtvý, vždyť

Snape Jamese *nenáviděl.*“
„A byl přesvědčen, že má matka si zaslouží takový konec,“ řekl Harry. „Narodila se u Mudlů. Říkal jí Mudlovská šmejdka.“
Nikdo se nezeptal Harryho, jak to ví. Všichni vypadali, jako v hrozném šoku a snažili se pochopit tu hrůznou pravdu, která se stala.
„Je to celé moje chyba.“ řekl profesorka McGonagallová náhle. Vypadala zmateně a drtila rukama mokrý kapesník. „Moje chyba. To já jsem poslala Filiuse, aby sem dnes večer Snapa přivedl. Skutečně jsem pro něj poslala, aby přišel a pomohl nám! Kdybych pro něj neposlala, možná se by nikdy nespojil smrtijedy. Myslím, že nevěděl, že tu jsou, dokud mu to Filius neřekl. Nemyslím, že nevěděl, že přišli.“
„To není tvoje chyba, Minervo.“ řekl Lupin odhodlaně. „My všichni jsme stáli o jeho pomoc, rádi jsme si mysleli, že je Snape na cestě.“
„Takže, když dorazil, tam kde jste bojovali, připojil se ke Smrtijedům?“ zeptal se Harry, který chtěl znát každý detail o Snapeově podvodu a ohavnosti a zuřivě sbíral důvody pro větší nenávist, aby přísahal pomstu.
„Nevím přesně, jak se to stalo,“ řekla profesorka McGonagallová roztržitě. „bylo to všechno tak zmatené… Brumbál nám řekl, že na několik hodin opustí školu a že máme po tu dobu hlídat chodby… Remus, Bill, a Nymphadora se připojili k nám a hlídkovali jsme…. Vše se zdálo klidné… Každý tajný východ ze školy byl střežen… Věděli jsme, že nikdo nemůže přiletět.... Na každém vstupu do školy bylo mocné zaklínadlo. Stále nevím, jak se smrtijedi mohli dostat dovnitř...“
„Já ano.“ řekl Harry a rychle jim řekl o párů mizících pracoven a kouzelné cestě, kterou vytvořili. „Tak se sem dostali přes Komnatu Nejvyšší potřeby.“ Téměř proti své vůli pohlédl na Rona a Hermionu, oba vypadali zničeně.
„Já jsem to zvoral, Harry.“ řekl Ron smutně. „Udělali jsme, co si nám řekl, zkontrolovali jsme Pobertův Plánek, ale Malfoye jsme nenašli, tak jsme usoudili, že je v Komnatě Nejvyšší Potřeby a tak jsme tam já, Ginny a Neville šli hlídat … ale Malfoy se kolem nás dostal.
„Dostal se z místnosti asi hodinu po tom, co jsme začali držet hlídky.“ řekl Ginny. „Držel odpornou seschlou ruku.“
„Ruka slávy.“ řekl Ron. „Přenáší světlo pouze na svého držitele, pamatuješ?“
„Každopádně,“ Ginny pokračovala. „šel zkontrolovat, zda je vzduch čistý a může vypustit smrtijedy, protože v okamžiku, kdy nás uviděl, hodil něco do vzduchu a všude se rozhostila tma.“
„Peruánská okamžitá temnota v prášku.“ řekl Ron trpce. „Od Freda a Goerge, chystám se s nimi promluvit o tom, komu prodávají své výrobky.“
„Zkoušeli jsme všechno, Lumos, Incendio.“ řekla Ginny. „Nic tou mlhou neproniklo, vše co jsme mohli udělat bylo vytápat se z té chodby ven. A zatím jsme slyšeli osoby hnát se kolem nás. Malfoy zřejmě viděl, protože ta jeho ruka je vedla. Netroufli jsme si použít žádné kouzlo, abychom si neublížili navzájem. Jakmile jsme dorazili na konec chodby a objevilo se světlo, byli pryč.“
„Naštěstí,“ řekl Lupin drsně. „Ron, Ginny a Neville do nás ihned skoro vrazili a rychle nám řekli, co se stalo. Našli jsme smrtijedy o pár minut později, mířili směrem k astronomické věži. Malfoy zřejmě neočekával víc lidí na stráži a vyčerpal veškerou zásobu temného prášku. Začal boj, rozutekli se a my je začali pronásledovat. Jeden z nich, Gibbon, uprchl a zamířil na věžní schody.
„Aby udělal znamení?“ ptal se Harry.
„Ano, museli to naplánovat, ještě než opustili Komnatu Nejvyšší Potřeby.“ řekl Lupin. „Ale nemyslím, že by mu líbilo čekat sám na Brumbála, protože se brzy vrátil zpět a chtěl znovu bojovat s ostatními, když jej zasáhlo smrtící zaklínadlo, které zrovna minulo mne.“
„Takže jestli Ron hlídal Komnatu Nejvyšší Potřeby s Ginny a Nevillem…“ řekl Harry a otočil se na Hermionu „…ty jsi - ?“
„Hlídala Snapův kabinet, ano.“ zašeptala Hermiona a oči se jí zaleskly slzami. „s Lunou. Potloukali jsme se kolem hrozně dlouho a nic se nedělo. Nevěděli jsme, co se děje ve vyšším poschodí. Ron vzal Pobertův plánek… byla téměř půlnoc, když profesor Kratiknot seběhl dolů do sklepení. Křičel něco o smrtijedech na hradě. Nemyslím si, že vůbec zaregistroval, že tam jsme. Jen si razil cestu do Snapeovy kanceláře a slyšeli jsme ho říkat, že se Snape musí jít s ním a pomoci, pak jsme uslyšeli ohromnou ránu a Snape vyběhl z místnosti a uviděl nás a ….“
„Co?“ naléhal Harry.
„Byla jsem tak hloupá, Harry!“ šeptala Hermiona zvýšeným hlasem. „Řekl, že profesor Kratiknot zkolaboval a že bychom mu měli jít pomoci, zatímco …. zatímco on se spojil se smrtijedy.“ zakryla si studem obličej, ale stále pokračovala a mluvila přes prsty, což í ztlumilo hlas. „Vešly jsme dovnitř, abychom pomohli profesoru Kratiknotovi a našly ho ležet v bezvědomí na podlaze. Teď je jasné, že ho srazil Snape, ale my jsme nic neudělaly, Harry, my nic neudělaly, nechaly jsme Snapea jít.
„Není to tvoje chyba.“ řekl Lupin přísně. „Hermiono, kdyby jste neposlechly a nenechaly Snapea jít, pravděpodobně už byste byly obě mrtvé.
„Takže pak šel nahoru.“ řekl Harry, který v duchu sledoval Snapa jak běží po mramorovém schodišti nahoru do věže, jeho černý plášť za ním vlaje stejně jako vždy a vytahuje zpod něj svou hůlku, „a dorazil na místo, kde jste bojovali.“
„Měli jsme problémy, prohrávali jsme.“ Pokračovala slabým hlasem Tonková. „Gibbon byl poražen, ale zbytek smrtijedů byl odhodlán bojovat až do konce. Neville byl zraněn, Bill zasažen Greybackem. Všude byla tma… zaklínadla létala kolem nás... Ten malý Malfoy zmizel… musel proklouznout nahoru po schodišti… většina z nich běžela za ním, ale jeden z nich zaklel schodiště za sebou nějakým zaklínadlem. Neville tam vběhnul a vyhodilo ho to do do vzduchu.
"Nikdo z nás nemohl projít skrz," řekl Ron, "a ten velký smrtijed pořád metal kletby do všech stran, odrážely se od stěn a jenom těsně nás míjely..."
„A Snape tam byl.“ řekla Tonksová „a najednou byl pryč - “

„Viděla jsem ho běžet směrem k nám, ale ta kletba těch obrovských smrtijedů mne minula jen o chlup a já jak jsem uhýbala, tak jsem ztratila jejich stopu.“ řekla Ginny.
„Viděl jsem ho běžet přímo přes tu prokletou bariéru, jako kdyby tam nebyla.“ řekl Lupin. „Snažil jsem se ho následovat, ale byl jsem vyhozen zpět stejně jako Neville.“
„Musel znát kouzlo, které my ne.“ zašeptala McGonagallová. „Konec konců - byl učitel Obrany proti černé magii. Já jsem právě předpokládala… že spěchal dohonit smrtijedy, kteří utekli nahoru do věže.“
„Spěchal,“ řekl Harry divoce. „ale pomoci jim, ne zastavit je… tipuji, že jste museli mít Znamení zla, abyste se dostali přes tu bariéru – a co se stalo, když přišel zpátky dolů?“
„No, velký smrtijed vystřelil kouzlo, které způsobilo, že se polovina stropu zřítila dolů a tak rozbila kletbou blokované schody.“ řekl Lupin. „Všichni jsme běželi dopředu – ti z nás, kteří ještě byli schopni běžet - a potom se vynořili z prachu Snape a ten Malfoyův syn - samozřejmě na ně nikdo z nás nezaútočil.
„Jen jsme je nechali jít.“ řekla Tonksová dutým hlasem. „Mysleli jsme, že je honí smrtijedi a pak najednou se ostatní smrtijedi a Greyback vrátili a znovu jsme bojovali. Zdálo se mi, že slyším Snapea něco křičet, ale nevím co.“
„Křičel, „je po všem“.“ řekl Harry. „Udělal to, co chtěl.“
Všichni ztichli. Ozvěna Fawkesova pláče se stále ještě nesla po tmavém hřišti venku. A s hudbou vytanuly Harrymu na mysl i nezvané, nevítané myšlenky. Zvedli už Brumbálovo tělo z upatí věže? Co s ním bude dál? Kde ho pohřbí? Pevně sevřel pěsti v kapsách. V rukách ucítil malý, studený padělaný horcrux.
Dveře nemocničního křídla se rozletěly a všichni poskočili. Pan a paní Weasleyovi vběhli do pokoje, Fleur šla těsně za nimi, její krásný obličej celý vyděšený.
"Molly - Arthure -" řekla profesorka McGonagallová, vyskočila a spěchala je pozdravit. „Je mi to tak líto…“
„Bille,“ zašeptala paní Weasleyová, a při pohledu na zničený Billův obličej minula profesorku McGonagallovou. „*Ach, Bille*.“
Lupin a Tonksová rychle vstali, aby udělali panu a paní Weasleyovým prostor u postele. Paní Weasleyová se naklonila k posteli a přitiskla rty ke krvavému čelu svého syna.
„Říkala jste, že ho napadl Greyback?“ zeptala se profesorky McGonagallové roztržitě pan Weasly. „Ale nebyl přeměněný? Co to znamená? Co teď bude s Billem?“
„Zatím nevíme.“ řekla profesorka a pohlédla bezmocně na Lupina.
„Pravděpodobně tu bude nějaké zasažení, Arture.“ řekl Lupin. „Je to neobvyklý případ, možná jediný svého druhu… nevíme, jaké bude jeho chování, až se vzbudí...“
Paní Weaslyová si vzala odporně páchnoucí mast od madame Pomfrey a začalí jí natírat Billovy rány.
„A Brumbál?...“ pokračoval pan Weasley. „Minervo, je pravda, že je…?“
Jak profesorka McGonagall přikývla, Harry ucítil, že se Ginny vedle něj pohnula a podíval se na ni. Její zúžené oči byly pevně zabodnuté do Fleur, která se se ztuhlým výrazem dívala na Billa.
„Brumbál je pryč,“ zašeptal pan Weasley, ale paní Weaslyová měla oči jen pro svého prvorozeného syna, začala vzlykat, slzy padaly na obličej jejího zmrzačeného syna.
„Samozřejmě, že ne -nezáleží na t-tom, jak vypadá… to opravdu není důležité… ale byl to tak pohledný hoch…vždycky tak po - pohledný…a měl před svatbou...“
„Co tíím myslííte?“ řekla náhle hlasitěFleur. „Co tíím míníte? *Měl* před svátpou?“
Paní Weaslyová překvapeně zvedla svůj uplakaný obličej. „No - jen to, že…“
„Vy si myslííte, že si mne už Bill nebute chtíít vzíít?“ dožadovala se odpovědi Fleur. „Myslííte si, že kfůli kousnutí mne přestane mílovat?“
„Ne, to není, to co jsem…“
„Protoše, nepžestane.“ řekla Fleur. Trhla sebou v celé své výšce a hodila svou dlouhou stříbrou hřívou vlasů. „Šádné vlkodlaší kousnutí nemůže Billa donutit, aby mne pšestal mílovat.“
„No, ano, jistě.“ řekla paní Weasleyová. „Já jsem si jen myslela, že když teď …“
„Vy jste sí mysleli, že bych si cho nefzala? Nebo jste dokonce doufáli?“ pokračovala Fleur a chřípí se jí rozšířilo. „Mě nesajímá, jak vypatá. Jsem dost heská sa nás sa oba! Všechny ty jisvy dokasují, jak je můj manšel statešný. A tohle mám dělát já,“ dodala prudce, odsunula paní Weaslyovou stranou a sebrala jí mast.
Paní Weaslyová ustoupila ke svému manželovi a sledovala Fleur, jak čistí Billovy rány s velmi zvláštním výrazem. Nikdo nic neříkal. Harry se neodvážoval pohnout. Jako všichni ostatní čekal na výbuch.
„Naše milá tetička Murriel,“ řekla paní Weaslyová. „má moc krásnou čelenku, vyrobenou skřety, možná, jsem si jistá, že bych ji přemluvila, aby ti ji půjčila na svatbu. Má Billa moc ráda, víš a tobě by moc slušela ve vlasech.“
„Děkuji,“ odpověděla Fleur přidušeně. „Jsem si jístá, še bůde pžekrásná.“
A potom, Harry si nebyl jistý, jak se to vlstně stalo, se obě ženy plakaly v náručí.
Naprosto v šoku, s myšlenkou, že se celý svět zbláznil, se rozhlédl kolem: Ron vypadal setměn omráčeny jako Harry a Ginny s Hermionou se na sebe překvapeně dívaly.
„Vídíš!“ ozval se unavený hlas. Tonksová upřeně hleděla na Lupina. „Ona si ho chce stále vzít, i přes to kousnutí! Je jí to jedno!“
„To j něco jiného!“ řekl Lupin, stěží pohyboval rty a tvářil se velmi nervózně.
„Bill nebude úplný vlkodlak. Ty případy jsou úplně…“
„Ale mě je to tak jedno, je mi to jedno!“ křikla Tonksová, chytla Lupina za roucho a třásla s ním. „Řekla jsem ti už milionkrát…“
Změna její patrona, její šedivé vlasy, to, že běžela najít Brumbála, když slyšela, že Greyback někoho napadl, to všechno se náhle Harrymu zdálo jasné. Nakonec to nebyl Sírius, do kterého se Tonksová zamilovala…
„A *já už* ti milionkrát říkal,“ vyhnul se Lupin jejímu pohledu a upřeně sledoval podlahu, „že jsem pro tebe příliš starý, příliš chudý… příliš nebezpečný.“

„Řekl bych, že to zbytečně komplikuješ, Remusi," řekl pan Weasleym který poklepával Fleur na rameno.
„Nekomplikuji," odpověděl Lupin tvrdohlavě. „Tonksová si zaslouží někoho mladšího a zdravého."
„Ale ona chce tebe," usmál se smutně pan Weasley, „A konec konců Remusi, mladí a krásní lidé takoví na vždy nezůstanou."
Ukázal smutně na svého syna, ležícího mezi nimi.
„Tohle není … vhodná chvíle na tuhle diskuzi." řekl Lupin a roztržitě se rozhlížel kolem. „Brumbál je mrtvý…"
„Brumbál by byl šťastnější než kdokoli jiný, kdyby věděl, že je na světě zase o trochu víc lásky," řekla profesorka McGonagallová stroze, právě když se opět otevřely nemocniční dveře a dovnitř vešel Hagrid.
Ta malá část jeho obličeje, která nebyla pokryta vlasy nebo vousy, byla mokrá a oteklá. Chvěl se pláčem, a v ruce držel obrovský, puntíkovaný kapesník.
„Já… udělal jsem to paní profesorko," dusil se pláčem. „Přemístil ´sem ho. Profesorka Prýtová poslala studenty zpátky do postelí. Profesor Kratiknot leží dole, ale říkal, že bude brzy v pořádku a profesor Slughorn říká, že informuje ministerstvo."
„Děkuji, Hagride," řekla profesorka McGonagallová, ihned se postavila a otočila se na skupinu u Billovy postele. „Budu si muset promluvit s ministrem, až se sem dostane. Hagride, prosím svolej vedoucí kolejí – Slughorn může být za Zmijozel –chci je ihned v mé kanceláři. A chci, abyste se k nám také připojil."
Hagrid přikývnul, otočil se a o odešel znovu z místnosti. McGonagallová pohlédla na Harryho. „Předtím než se s nimi setkám, chtěla bych s tebou mluvit, Harry. Kdybys mohl jít se mnou…"
Harry se postavil, zamumlal, „Za chvíli se uvidíme,." k Ronovi, Hermioně a Ginny a následoval profesorku McGonagallovou zpátky do pokoje. Chodba byla opuštěná a jediné, co bylo slyšet byla tichá Fénixova píseň. Trvalo několik minut, než se Harry uvědomil, že nejdou do kanceláře profesorky McGonagallové, ale do Brumbálovy. A několik dalších vteřin, že mu došlo, že je to samozřejmé, protože ona je zástupce ředitele. Podle všeho teď i ředitelkou a tedy majitelkou kabinetu vzadu za chrličem.
Mlčky stoupali po pohybujících se točitých schodech do kruhové kanceláře. Nevěděl, co čekal: že bude místnost pokryta černou barvou, nebo že tam snad bude ležet Brumbálovo tělo. Ve skutečnosti vše vypadalo úplně stejně, jako když odsud s Brumbálem před několika hodinami odešli: stříbrné nástroje bzučely a foukaly na stolech s tenkými nohami, Nebelvírův meč se leskl při měsíčním světle ve svém skleněném obale, a Moudrý klobouk ležel vzadu na polici. Fawkesovo bidýlko ale bylo prázdné. Stále ještě naříkal na hřišti. Nová podobizna se připojila k řadě starých bradavických ředitelů. Brumbál teď dřímal ve zlaté konstrukci nad stolem, se svými půlměsícovými brýlemi na křivém nose, vypadal mírumilovně a pokojně. Profesorka udělala zvláštní zbylý pohyb a z podobizny nad stolem se na Harryho zadíval její obličej s protáhlými a ostrými rysy.
„Harry," řekla. „Ráda bych věděla, co jste ty a profesor Brumbál dělali dnes večer, když jste opustili školu."
„To vám nemohu říct," odpověděl Harry. Očekával tu otázku a odpověď měl připravenou. Bylo to tady, v této místnosti, kde mu Brumbál řekl, že o jejich rozhovorech se smí svěřovat, jen Ronovi a Hermioně.
„Harry, může to být důležité!" řekla profesorka McGonagallová.
„To je," řekl Harry. „A velmi, ale nechtěl, abych to komukoliv říkal."
Profesorka McGonagallová na něj zírala. „Pottere!" Harry si uvědomil, že se opět vrátila k užívání jeho příjmení. „Měl byste si uvědomit, že ve světle Brumbálovy smrti, se některé věci změnily."
„To si nemyslím." řekl Harry a otřásl se. „Profesor Brumbál mi neřekl, že by jeho příkaz skončil jeho smrtí."
„Ale…"
„Měla byste však vědět jednu věc, než dorazí lidé z ministerstva. Madam Rosmerta je pod kletbou Imperius, pomáhala Malfoyovi a smrtijedům, díky tomu se ten náhrdelník a otrávené pití –"
„Rosmerta?" opakovala McGonagallová nedůvěřivě, ale nemohla pokračovat, protože se ozvalo zaklepání na dveře a profesoři Prýtová, Kratiknot a Slughorn vešli do místnosti, následováni, stále ještě velmi uplakaným Hagridem. Celá jeho ohromná postava se otřásla žalem.
„Snape!" vyrazil ze sebe Slughorn, který vypadal nejvíce otřesen, bledý a zpocený. „Snape! Já jsem ho učil! Myslel jsem si, že ho znám!"
Ale než mohl kdokoli odpovědět, z výšky na zdi se ozval přísný hlas. Čaroděj se zažloutlým obličejem a krátce střiženými černými vlasy se vracel zpátky do prázdného plátna.
„Minervo, ministr tu bude za pár vteřin, právě se přemístil z ministerstva."
Děkuji Vám, Everarde," řekla profesorka McGonagallová a rychle se obrátila ke svým učitelům.
„Chtěla bych s vámi mluvit o tom, co se stalo v Bradavicích, dříve než přijdou lidé z ministerstva." řekla rychle. „Osobně si nejsem jista, jestli máme škola příští rok znovu otevřít. Smrt ředitele z rukou našeho kolegy je ohromná skvrna na naší historii, je to příšerné."
„Jsem si jistá, že by Brumbál chtěl, aby škola zůstala otevřena." řekla profesorka Prýtová. „Myslím si, že pokud i jediný student budou chtít přijet, pak tu pro ně musíme být."
„Ale budeme mít ještě alespoň jednoho studenta?" řekl Slughorn a otíral si své zpocené obočí hedvábným šátkem. „Rodiče budou chtít nechat svoje děti doma a já jim to nemohu vyčítat. Já osobně si sice nemyslím, že by bylo v Bradavicích nebezpečněji než kdekoli jinde, ale matky si to myslet nebudou. Budou chtít své rodiny udržet pohromadě, to je přirozené."
„Souhlasím," řekla profesorka McGonagallová, „v každém případě by ale nebylo správné tvrdit, že Brumbál nikdy neuvažoval o zavření Bradavic. Když byla znovu otevřena Tajemná komnata, bral to jako jedno z řešení. A musím říct, že vražda profesora Brumbála já pro mne mnohem znepokojující než příšera žijící v útrobách hradu..."
„Musíme to konzultovat s ministerstvem," řekl profesor Kratiknot svým pisklavým hlasem. Měl obrovskou modřinu na čele a vypadal velmi otřesen událostí ve Snapeově kanceláři. Měli bychom dodržet všechna obvyklá opatření, rozhodnutí by se nemělo uspěchat."

„Hagride, vy jste nic neřekl," řekla profesorka McGonagallová. „Jaký je váš názor na zavření Bradavic?"
Hagrid, který stále ještě plakal do svého velkého, puntíkovaného kapesníku, zvedl nateklé červené oči a zablekotal. „Myslím si, že je na ředitelích kolejí a ředitelce, jak se rozhodnou."
„Profesor Brumbál dal vždy na váš názor," řekla profesorka McGonagallová jemně, „a já také."
„No, já zůstávám," odpověděl a stále mu ještě z koutků očí stékaly slzy a kapaly na vousy. „Je to můj domov, byl to můj domov už od mých 13 let. Když tu budou děcka, které budou chtít, abych je učil, udělám to. Ale myslím si… Bradavice bez Brumbála..." vzlykl a znovu zmizel za svým kapesníkem. Rozhostilo se ticho.
„Dobře," řekl profesorka a vyhlédla ven z okna, aby zkontrolovala, zda už ministr nedorazil. „Potom musím souhlasit s Filiusem, že nejlepší bude prokonzultovat to s vládou a nechat rozhodnutí na nich.
„Teď bychom měli rozhodnout, kdy poslat studenty domů … je lepší udělat to dříve než později. Spěšný vlak z Bradavic muže být připraven už zítra, pokud by to bylo nutné."
„A co Brumbálův pohřeb?" ozval se po dlouhé době Harry.
„No…" řekl profesorka nejistě, „myslím si, že by si přál být pohřben tady v Bradavicích."
„Tak by to tak mělo být, ne?" pokračoval bojovně Harry.
„Pokud proti tomu ministr nebude nic namítat," řekla profesorka McGonagallová. „Žádný ředitel ještě nebyl…"
„Žádný ředitel toho ještě neudělal tolik pro školu jako on!" Zahřměl Hagrid.
„Bradavice by měly být Brumbálovým posledním odpočinkem." řekl profesor Kratiknot.
„Samozřejmě," přidala se i profesorka Prýtová.
„V tom případě byste měli poslat studenty domů, až po pohřbu." řekl Harry. „Budou mu chtít říct…"
Poslední slovo mu zůstalo v krku,ale profesorka Prýtová jeho větu dokončila, „Sbohem."
„Dobře řečeno." písknul profesor Kratiknot. „Velmi pěkně řečeno. Naši studenti by mu měli vzdát poctu. To by bylo vhodné. Odjezd můžeme zorganizovat potom."
„Souhlasím," opověděla profesorka Prýtová.
„Předpokládám, že ano…" prohlásil odhodlaně Slughorn, zatímco Hagrid jen souhlasně škytal.
„Už jde," řekla profesorka náhle, když vyhlédla z okna. „Ministr… a soudím, že vede celou delegaci…"
„Mohu odejít, paní profesorko?" řekl najednou Harry.
Netoužil být ještě dnes večer vyslýchán Rufusem Scrimgeourem.
„Můžeš," odpověděla profesorka. „A rychle."
Vykročila směrem ke dveřím a otevřela mu je. Spěchal dolů po točitých schodech, opuštěnou chodbou, svůj neviditelný plášť zapomněl v hvězdářské věži, ale nestaral se o to, nebyl tam nikdo, kdo by jej mohl vidět, ani Filch, paní Norrisová nebo Protiva. Nepotkal živou duši než zabočil do chodby vedoucí k Nebelvírské společenské místnosti.
„Je to pravda?" zašeptala Buclatá dáma, když se k ní přiblížil. „Je to opravdu tak? Brumbál – mrtvý?"
„Ano." odpověděl Harry.
Vzlykla, a aniž by čekala na heslo, jen kývla, ať projde.
Jak Harry předpokládal společenská místnost byla nacpaná k prasknutí. Všichni ale ztichli, když prolezl otvorem v obraze. Viděl Deana a Seamuse sedět ve skupince blízko něj. To znamenalo, že ložnice musely být úplně prázdné, nebo alespoň skoro. Aniž by s někým mluvil či se někomu podíval do očí, zamířil přes místnost ke dveřím vedoucím do ložnice.
A přesně jak doufal, Ron seděl na své posteli a stále oblečen na něj čekal. Harry si sedl na svou vlastní a na chvíli na sebe pohlédli.
„Přemýšlejí, že školu zavřou," řekl Harry.
„Lupin říkal, že budou." řekl Ron.
Rozhostilo se ticho
.„Takže?" zeptal se Ron velmi tichým hlasem, jako by podezíral i nábytek, že by je mohl poslouchat. „Našli jste to? Získali jste to? Horcrux?"
Harry zavrtěl hlavou. Všechno, co mělo něco společného s černým jezerem se mu najednou zdálo jako stará noční můra. Opravdu se to všechno stalo a jen před několika hodinami?
„Nenašli jste to?" řekl Ron a díval se zklamaně. „Nic tam nebylo?"
„Ne," řekl Harry. „Někdo už to vzal a dal místo toho padělek."
„Někdo už to *vzal* – ? "
Harry beze slov vytáhl medailon z kapsy, otevřel jej a podal Ronovi. Zbytek příběhu může počkat… teď na tom nezáleželo … na ničem nezáleželo, jen na konci, konci zbytečného dobrodružství, na konci Brumbálova života.
„R.A.B.," šeptal Ron. „ale kdo to je?"
„Netuším," řekl Harry. Lehl si oblečen na svou posteli a strnule se díval nahoru. Nic ohledně R.A.B ho nezajímalo. Pochyboval, že by ho kdy ještě něco zajímalo. Jak tam ležel, uvědomil si najednou, že pozemky jsou tiché. Fawkes přestal zpívat. Věděl, aniž by tušil jak, že Fawkes odletěl, opustil Bradavice navždy… zrovna tak jako Brumbál opustil školu, opustil svět… opustil Harryho.

Kapitola třicátá – Bílá hrobka

zpět na začátek knihy

Všechny vyučovací hodiny byly zrušeny, všechny zkoušky odloženy. Během posledních pár dní byli někteří studenti narychlo svými rodiči odvezeni z Bradavic. Patilovic dvojčata odjela hned následující ráno po Brumbálově smrti a Zachariáš Smith byl z hradu odveden svým povýšeně se tvářícím otcem. Naproti tomu Seamus Finnigan razantně odmítl odjet s matkou domů; hlasitá hádka ve vstupní síni skončila, až když matka svolila, že Seamus může zůstat na pohřeb. Sama pak měla celkem problém najít volnou postel v Prasinkách, jelikož všichni kouzelníci a kouzelnice se proudem sjížděli do vesnice, aby mohli vzdát poslední poctu Brumbálovi, jak později Seamus vysvětlil Harrymu a Ronovi.

Když se pozdě odpoledne před pohřbem snesl z nebe šedomodrý kočár velikosti domu, tažený tuctem obřích okřídlených zlatohříváků, a přistál na okraji Zapovězeného lesa, vzniklo mezi mladšími studenty menší pozdvižení, neboť nikdy nic podobného neviděli. Harry se díval z okna, jak pohledná snědá černovlasá obří žena sestoupila z kočáru a vrhla se do Hagridova otevřeného náručí. Mezitím se delegace zástupců ministerstva, včetně samotného Ministra kouzel, ubytovala na hradě. Harry se jim snažil všemožně vyhnout, ale věděl, že dříve nebo později se ho stejně budou ptát na Brumbálovu poslední výpravu z Bradavic.

Harry, Ron, Hermiona a Ginny trávili svůj veškerý čas společně. Krásné počasí jako by se jim vysmívalo. Harry si představoval, jaké by to bylo, kdyby Brumbál neumřel a oni by trávili všechen čas společně. Zvlášť teď, na konci roku, kdy Ginny už měla všechny zkoušky za sebou a veškerý stres z domácích úkolů byl pryč... Harry jen proto, že bylo příliš těžké zříci se nejlepšího zdroje útěchy, znovu a znovu odkládal okamžik, kdy bude muset prozradit vše, co ví, a udělat to, co je správné,

Do nemocničního křídla chodili na návštěvu dvakrát denně. Nevila už propustili, ale Bill nadále zůstával v péči madam Pomfreyové. Jeho jizvy vypadaly velmi zle, popravdě se jeho vzezření vzdáleně podobalo Pošukovi Moodymu, nicméně naštěstí mu zůstaly obě oči a nohy a on sám se zdál naprosto stejný jako předtím. Vypadalo to, že jedinou věcí, která se u něj změnila, byla náhlá obrovská chuť na krvavý steak.

„… tak thoo máááá štestí, že si mě berre," řekla Fleur šťastně a přitom natřásala Billův polštář, „prrotože všiichni Brritové vždycky maso převaří, já to vždycky povídala."

„Myslím, že se asi budu muset smířit s tím, že si ji nakonec opravdu vezme," povzdechla si Ginny později večer, když seděli s Harrym, Ronem a Hermionou u otevřeného okna společenské místnosti Nebelvíru a dívali se ven na slabě ozářené pozemky.

„Ona není zas tak špatná," řekl Harry. „Trochu ošklivá, samozřejmě" doplnil rychle, když Ginny zvedla obočí a nesouhlasně se zahihňala.

„No, když to snese mamka, tak já taky."

„Všichni ostatní, které jsme znali, jsou mrtví?" zeptal se Ron Hermiony, která pročítala Denního věštce.

Hermiona sebou škubla nad vynucenou tvrdostí, která zazněla z jeho hlasu.

„Ne," řekla káravě a složila noviny. „Pořád ještě hledají Snapea, ale žádná stopa…"

„Samozřejmě, že žádná není," řekl Harry, který se pokaždé rozzlobil, kdykoli se toto téma objevilo. Nenajdou Snapea, dokud nenajdou Voldemorta a jelikož je zřejmé, že se jim to ještě nikdy nepodařilo…"

„Jdu spát," zívla Ginny. „Pořádně jsem se nevyspala od té doby… no… opravdu bych potřebovala trochu spát."

Políbila Harryho (Ron se demonstrativně díval jinam), zamávala zbylým dvěma a odešla směrem k dívčím ložnicím. V momentě, kdy se za ní zavřely dveře, Hermiona se naklonila k Harrymu se svým nejhermionovštějším výrazem ve tváři.

„Harry, něco jsem dnes ráno zjistila v knihovně…."

„R.A.B?" zeptal se Harry a narovnal se.

Tentokrát se necítil tak, jako často předtím - vzrušený, zvědavý, hořící nedočkavostí, s touhou dopátrat se klíče k záhadě. Jednoduše věděl, že tento úkol, tedy zjištění pravdy o skutečné druhé Podstatě, by měl být splněn dříve, než se posune trochu dále po té temné a klikaté cestě, která se před ním vine, cestě, na kterou se vydal společně s Brumbálem a po které už bude muset jít dál sám. Věděl, že někde mohou být až čtyři další Podstaty, které je třeba jednu po druhé najít a odstranit dříve, než by se stalo, že bude Voldemort zabit. Neustále si v duchu omílal jejich jména, jako kdyby je jejich vyslovením byl schopen přivolat na dosah: "medailon…, pohár…, had…, cosi z Nebelvíru nebo Havraspáru…, medailon…, pohár…, had…, cosi z Nebelvíru nebo Havraspáru…"

Tato mantra pulsovala Harryho myslí, a i když v noci usnul, byly jeho sny plné pohárů, medailonů a záhadných předmětů, na které nemohl nijak dosáhnout, a když mu Brumbál podal na pomoc provazový žebřík, proměnil se v hady v momentě, kdy po něm začal šplhat…

Ukázal Hermioně vzkaz uvnitř medailonu hned ráno po Brumbálově smrti. Ačkoli ihned nerozpoznala iniciály, které mohly patřit nějakému neznámému kouzelníkovi, o kterém jako by náhodou někdy četla, začala docházet do knihovny trochu častěji než by bylo zapotřebí studentovi, který nemá na psaní žádné domácí úkoly.

„Ne," řekla smutně, „snažila jsem se, Harry, ale vůbec nic jsem nenašla…je tady pár poměrně dost známých kouzelníků s těmito iniciály – Rosalind Antigone Bungs… Rupert „Axebanger" Brookstanton… Ale zrovna ti do

toho všeho nějak nezapadají. Soudě podle toho vzkazu, tak osoba, která ukradla Podstatu, znala Voldemorta. A já nemůžu najít sebemenší důkaz, že Bungs nebo Axebanger měli s ním co kdy do činění… ne, vlastně, teď je všechno o…dobře, o Snapovi."
Vypadala nervózně už jen tím, že to jméno opět vyslovila.
„Co zase o něm?" zeptal se Harry neradostně a sesunul se zpátky na židli.
„No, jen to, že jsem měla tak trochu pravdu v té záležitosti s Princem Dvojí Krve," řekla opatrně.
„Musíš do toho rýpat, Hermiono? Jak si myslíš, že se kvůli tomu teď asi cítím?"
„Ne, ne..! Harry, já jsem nemyslela to!" Řekla rychle a rozhlédla se okolo, jestli je někdo nezaslechl. „Já jen, že jsem měla pravdu o Princezně Eileen, jíž patřila ta kniha. Chápeš…to ona byla Snapova matka!"
„To jsem si myslel, nebyla to žádná fešanda," řekl Ron. Hermiona ho ignorovala.
„Procházela jsem stará vydání Věštce a tam jsem našla malinké oznámení, že Princezna Eileen se provdala za muže jménem Tobiáš Snape a v pozdějším vydání dále zprávu, že se ji narodil syn.."
„..vrah!" vykřikl Harry.
„No…ano," řekla Hermiona. „takže… jsem měla tak trochu pravdu. Snape musel být pyšný na to, že je „poloviční princ", chápeš? Tobiáš Snape byl Mudla alespoň podle toho, co psali v Prorokovi.„
„Jo, to sedí," řekl Harry. „Vyzdvihováním čistokrevnosti si získal přízeň Luciuse Malfoye a jemu podobných… on je ale úplně stejný jako Voldermort. Čistokrevná matka, otec Mudla … Styděl se za svůj původ, a tak se snažil získat respekt používáním Umění Zla, a dal si nové působivé jméno – Lord Voldemort – Prince Dvojí Krve – jak to mohl Brumbál přehlédnout?"
Odmlčel se a díval se z okna ven. Nemohl se přenést přes Brumbálovu neodpusitelnou důvěru v Snapa…ale jak mu Hermiona právě jen tak mimochodem připomenula, on sám, Harry, v tom byl naprosto stejně…navzdory narůstajícímu nebezpečí všech prokletí, jen odmítal uvěřit čemukoli špatnému o klukovi, který byl tak chytrý a tolik mu pomohl…

Pomohl mu… to byla skoro nesnesitelná myšlenka, teď když…
„Pořád nevím, proč tě nenahlásil za použití té knihy," řekl Ron. „Musel vědět, odkud to všechno máš."
„Věděl to," řekl Harry hořce. „Věděl, že jsem použil Secfumsempra. Ve skutečnosti nepotřeboval Legilimency…mohl to vlastně vědět už předtím, když Slughorn mluvil o tom, jak skvělý jsem byl v lektvarech…nemohl nechat svou starou knížku na dně té almary, ne?
„Ale proč to nenahlásil?"
„Nemyslím, že chtěl být spojován s tou knihou," řekla Hermiona. "Myslím, že by se to Brumbálovi příliš nezamlouvalo, kdyby to věděl. A i když Snape předstíral, že není jeho, Slughorn by jednou poznal, že je to jeho rukopis. A také zůstala ve Snapeově staré učebně.. A vsadím se, že Brumbál věděl, že se jeho matce říkalo Princezna."
Měl jsem tu knihu ukázat Brumbálovi." řekl Harry. „Celou tu dobu mi ukazoval, jak byl Voldemort zlý, když byl tady na škole a já jsem měl důkaz, že Snape byl taky…"
„Zlý je silné slovo." odvětila Hermiona tiše.
„To ty jsi mi říkala, že ta kniha je nebezpečná!"
„Pokouším se ti říct, Harry, že dáváš příliš mnoho viny sobě. Zdálo se mi, že Princ má trochu nebezpečný smysl pro humor, ale nikdy by mě nenapadlo, že by mohl být vrahem…"
„Nikoho z nás by nenapadlo, že Snape by… vy víte co.." řekl Ron.
Padlo mezi ně ticho. Každý se ztrácel ve svých vlastních myšlenkách, ale Harry si byl jistý, že i oni přemýšleli nad zítřejším ránem, kdy bude Brumbálovo tělo pohřbeno k věčnému odpočinku. Harry se nikdy předtím pohřbu nezúčastnil. Nebylo koho pohřbívat, poté, co zemřel Sirius. Nevěděl, co má očekávat a trochu ho trápilo, co uvidí a jak se bude cítit. Přemýšlel, jestli Brumbálova smrt pro něj bude po pohřbu reálnější. Ačkoli byly chvíle, kdy tato strašná skutečnost hrozila, že přemůže jeho myšlení, byly tu i prázdné úseky otupělosti. A přestože na hradě nikdo o ničem jiném nemluvil, jemu bylo zatěžko uvěřit, že Brumbál opravdu odešel. Je pravda, že nehledal zoufale zadní vrátka, cestu, kterou by se Brumbál dostal zpět, jako tomu bylo u Siriuse. V kapse cítil studený řetízek falešné Podstaty, který teď nosil s sebou všude, ne jako talisman, ale jako připomínku toho, co ho to všechno stálo.

Následující den vstal Harry brzy, aby si zabalil. Bradavický expres odjížděl už hodinu po pohřbu. Sešel dolů do Velké síně a cítil, že nálada zde se ještě utlumila. Všichni měli na sobě své slavnostní hábity a nikdo nevypadal, že by měl hlad. Profesorka McGonagallová nechala židli v čele stolu, uprostřed učitelského sboru, prázdnou. Hagridova židle byla také opuštěná. Harry si pomyslel, že to bude možná proto, že Hagrid by snídani nezvládl. Ale Snapeovo místo bylo bez ceremonií obsazeno Rufusem Scrimgeourem. Harry se vyhýbal jeho nažloutlým očím, které prozkoumávaly celou síň. Měl nepříjemný pocit, že se dívá na něj. Ve Scrimgeourově doprovodu zahlédl Harry rudé vlasy a brýle s kostěnými obroučkami, které patřily Percymu Weasleymu. Ron nedal najevo, že by si Percyho všiml, jen propichoval kousky slanečka s nezvyklou zlomyslností.
Vedle u zmijozelského stolu si spolu něco mumlali Crabbe a Goyle. Jakkoli byli mohutní, vypadali podivně osamoceně bez vysoké bledé postavy Draca Malfoye, která mezi nimi šéfovala. Harry Malfoye moc nelitoval. Jeho zášť patřila hlavně Snapeovi, ale nezapomněl na strach v Malfoyově hlase na vrcholku věže a ani na to, jak sklonil svou hůlku, než se dostavili ostatní smrtijedi. Harry nevěřil, že by Malfoy Brumbála zabil. Pohrdal jím však pro jeho zaslepení černou magií, ale přesto se pak k jeho odporu přidala i malá kapička lítosti. Harry uvažoval, kde je asi Malfoy teď a co bude muset pro Voldemorta pod hrozbou smrti jemu a jeho rodičům, udělat.

Harryho myšlenky byly přerušeny šťouchancem do žeber, který mu uštědřila Ginny. Profesorka McGonagallová vstala a ponuré hučení v sále odumřelo nadobro.
„Už bude čas.“ řekla. „Prosím, následujte vedoucí vašich kolejí na pozemky. Nebelvír, za mnou.“
Vyšli ze svých lavic v téměř naprostém tichu. Harry zahlédl Slughorna v čele zmijozelského zástupu. Měl na sobě velkolepý smaragdově zelený plášť lemovaný stříbrem. Nikdy neviděl profesorku Sproutovou, vedoucí Mrzimorské koleje, aby vypadala tak čistě - na klobouku neměla jedinou záplatu. A když došli do vstupní síně, uviděli madame Pinceovou stát vedle školníka Filche, ona byla v hustém černém závoji, který jí spadal až na kolena a on v kravatě a starodávném černém obleku, který zapáchal kuličkami proti molům.
Vyšli z předních dveří na kamenné schody a zamířili k jezeru. Hřejivé sluneční světlo Harrymu pohladilo obličej, když tiše následovali profesorku McGonagallovou až k místu, kde byly v řadách postaveny stovky židlí. Uprostřed nich byla ulička a vpředu stál mramorový stůl. Byl jeden z nejkrásnějších letních dnů.
Na polovině židlí už seděla podivuhodná směska lidí, ošuntělí i elegantní, staří i mladí. Většinu z nich Harry neznal, ale bylo mezi nimi i několik známých tváří, včetně členů Fénixova řádu: Kingsley Pastorek, Pošuk Moody, Tonksová, jejíž vlasy zázrakem nabyly tu nejživější růžovou barvu, Remus Lupin, se kterým se zřejmě držela za ruku, pan a paní Weasleyovi, Bill, kterého podpírala Fleur a za ním Fred a Geoge, kteří na sobě měli bundy z kůže černého draka. Pak tam byla Madame Maxime, která sama zabrala dvě a půl židle, Tom, hostinský od Děravého Kotle, Arabella Figgová, Harryho uštěpačná sousedka, vlasatý baskytarista čarodějnické skupiny Weird Bister, Ernie Frang, řidič Záchranného autobusu, madam Malkinová z obchodu s hábity na Příčné ulici a nějací lidé, které Harry znal jen od vidění, jako třeba barman od Prasečí hlavy a čarodějka, která tlačila vozík s jídlem v Bradavickém expresu. Hradní duchové zde byli také, sotva viditelní v jasné sluneční záři, rozeznatelní jen při pohybu, míhající se nehmotně ve třpytivém vzduchu.

Harry, Ron, Hermiona a Ginny zapadli do židlí na konci řady hned u jezera. Lidé si mezi sebou šeptali, znělo to jako vánek v trávě, ale zpěv ptáků byl daleko hlasitější. Dav pomalu nabýval na síle, s velkou radostí na obou stranách spatřil Harry Nevilla, jemuž do židle pomáhala Lenka Láskorádová. Jen ti dva z celé Brumbálovy armády odpověděli na Hermioniny výzvy tu noc, co Brumbál zemřel. Harry věděl proč – byli to ti, kterým bude Brumbál chybět nejvíc, kteří by dali všechno na světě, aby se s ním opět setkali.
Kornelius Popletal přešel kolem nich a zamířil do předních řad se zarmouceným výrazem. Jako obvykle si pohrával se svou zelenou buřinkou. Dál uviděl Harry Ritu Holoubkovou a velice se rozzlobil, když uviděl v její ruce s rudě nalakovanými nehty zápisník. Ale pak, s ještě silnějším přívalem zlosti, zahlédl Doloros Umbridgeovou s nepřesvědčivým výrazem smutku na ropuším obličeji a s černou stuhou, uvázanou v kadeřích barvy železa. Když zahlédla kentaura Firenze, který stál jako stráž u okraje jezera, rychle vyrazila a cupitala na co nejvzdálenější sedadlo.

Učitelský sbor se usadil až nakonec. Harry uviděl Scrimgeoura v přední řadě, vedle profesorky McGonagallové, díval se vážně a důstojně. Přemýšlel, jestli Scrimgeourovi nebo komukoli z těchto důležitých lidí je opravdu líto, že Brumbál zemřel. Něco se dělo u jezera. Zapomněl přitom na svou zášť k ministerstvu, když se díval okolo a hledal pramen vyrušení. Nebyl sám, mnoho hlav se otáčelo a hledalo, trochu znepokojeně.
„Tamhle!“ zašeptala Ginny do Harryho ucha.
Hned je uviděl. V jasné, zelené, sluncem zalité vodě, jen pár stop pod hladinou. Připomnělo mu to strašný podvodní svět. Sbor vodních lidí zpíval podivným jazykem, kterému nerozuměl, jejich bledé tváře se čeřily a fialové vlasy vlály kolem nich. Ta hudba způsobila, že Harrymu vstaly všechny vlasy na zátylku, přesto však nebyla nepříjemná. Mluvila velmi jasně o ztrátě a zoufalství. Jak se Harry díval do divokých tváří zpěváků, měl pocit, že alespoň oni litují toho, že Brumbál odešel. Potom jej Ginny zase dloubla a on se otočil.
Hagrid pomalu kráčel dopředu uličkou mezi židlemi. Plakal docela tiše, jeho obličej se lesknul slzami a v jeho náručí, zabaleno v nachovém sametu posetém zlatými hvězdami, spočívalo Brumbálovo tělo. Při tom pohledu zaplavila Harrymu hrdlo ostrá bolest. Na moment se mu zdálo, že ta podivná hudba spolu s vědomím, že Brumbálovo tělo je tak blízko, zapříčinila, že teplo dne se úplně vytratilo. Ron vypadal bledě a šokovaně. Nepřetržitý proud slz padal do klína Ginny a Hermioně.
Neviděli pořádně, co se vpředu děje. Hagrid zrovna opatrně položil tělo na stůl. Pak se vzdálil do uličky, přičemž smrkal tak hlasitě, že si vyžádal pohoršené pohledy od některých přihlížejících, patřila mezi ně i Dolores Umbridgeová. Ale Harry věděl, že Brumbálovi by to bylo jedno. Snažil se přátelsky zamávat na Hagrida, když procházel kolem, ale Hagridovy oči byly tak oteklé, že by byl zázrak, kdyby vůbec viděl, kam jde. Harry se podíval do zadní řady, kam Hagrid zamířil, a uvědomil si, co tam Hagrida vedlo. Oblečen v bundě a kalhotách, oboje velikosti malého cirkusového stanu, seděl tam obr Dráp, svou velkou odpornou hlavu měl skloněnou, vypadal skoro lidsky. Hagrid si sedl vedle svého nevlastního bratra a Dráp ho poplácal po hlavě tak silně, že se jeho židle zanořila hluboko do země. Harry měl v tu chvíli velké nutkání vyprsknout smíchy. Ale pak hudba ztichla a on se otočil zpátky dopředu.
Malý chlapík se střapatými vlasy v prostém černém hábitu se postavil před Brumbálovo tělo. Harry neslyšel co říkal. Donesly se k nim jen nějaká slova. “Vznešenost duše” … “intelektuální přínos” … “velikost srdce” … moc to neznamenalo. Mělo to jen málo co do činění s Brumbálem, kterého Harry znal. Najednou si vybavil pár Brumbálových slov: “trouba”, “blbosti”, “brečet” a “štípanec” a znovu musel potlačit úšklebek …
Co se to s ním dělo?

Nalevo od něj zaznělo slabé šplouchnutí a on uviděl,že jezerní lidé prolomili hladinu, aby mohli také poslouchat. Vzpomněl si na Brumbála, jak před dvěma lety dřepěl na břehu, blízko místa, kde teď seděl Harry, a jezersky

mluvil s jezerní náčelnicí. Harryho zajímalo, kde se Brumbál naučil jezersky. Bylo toho tolik, na co se ho nikdy nezeptal, tolik, co mu měl ještě říct...
A pak, bez varování, ho zasáhla strašlivá pravda, mnohem úplněji a nezpochybnitelněji než dosud. Brumbál byl mrtvý, odešel... Sevřel v ruce studený medailon tak pevně, až ho to zabolelo, ale nemohl se ubránit horkým slzám, která tekly z jeho očí. Odvrátil se od Ginny a ostatních a upřeně se zadíval přes jezero k zapovězenému lesu, zatímco ten malý mužík v černám brblal dál... Něco se pohnulo mezi stromy, to kentauři také přišli složit svůj hold. Nevyšli pod otevřené nebe, ale viděl je, jak nehybně stojí, napůl skrytí ve stínu. Pozorovali čaroděje, jak mluví, a jejich luky visely svěšené podél boků. Harry si vzpomněl na svůj první hrůzostrašný výlet do lesa, vůbec poprvé se střetl s věcí, jež v té době byla Voldemort, a jak mu čelil a jak on a Brumbál nedlouho potom hovořili o boji v prohrané bitvě. Brumbál tehdy řekl,¨: „Je důležité bojovat a bojovat znovu a stále bojovat, protože jen pak může být zlo udrženo na uzdě, přestože nebude nikdy zničeno...

A Harry viděl velice jasně i ty, kterým na něm samotném záleželo, jednoho vedle druhého - jeho matka, jeho otec, jeho kmotr a nakonec Brumbál, všichni odhodlaní ho ochránit, ale teď to bylo pryč. Nemohl postavit nikoho jiného mezi něj a Voldemorta, musí navždy opustit iluzi, kterou měl ztratit ve věku jednoho roku: úkryt rodičova náručí znamená, že mu nic neublíží. Nebylo žádného probuzení z této noční můry, žádné utěšující šeptání ve tmě, že ve skutečnosti je vlastně v bezpečí, že to vše byla jenom jeho představa. Poslední a největší z jeho ochránců zemřel a on byl víc sám, než kdy jindy.
Malý muž v černém konečně přestal mluvit a vrátil se zpět na svoje místo. Harry čekal, že se postaví někdo další, nejspíš ministr, ale nikdo se už nepohnul.
Pak několik lidí zakřičelo. Jasné, bílé plameny vybuchly okolo stolu, na němž leželo Brumbálovo tělo. Bílý kouř se ve spirálách vznášel a vytvářel zvláštní tvary. Na jeden zarážející okamžik si Harry myslel, že zahlédl do oblaků vlétnout fénixe, ale během další sekundy oheň zmizel. Místo něj stála bílá mramorová hrobka, uzavírající Brumbálovo tělo i stůl, na němž odpočíval.
Zaznělo pár dalších výkřiků, to když sprcha šipek prolétla vzduchem, ale dopadly daleko od davu. To, byla pocta kentaurů. Harry je viděl, jak se otočili a zmizeli mezi stromy. Také jezerní lidé se pomalu ponořili zpět do zelené vody a ztratili se z dohledu.
Harry se podíval na Ginny, Rona a Hermionu. Ronův výraz byl ztrnulý, jako kdyby mu svítilo slunce do očí. Hermionin obličej se leskl slzami, ale Ginny už neplakala. Střetla se s Harryho pohledem se stejným tvrdým, planoucím výrazem, který měla, když ho objala po výhře famfrpálového poháru, a on věděl, že v té chvíli si skvěle rozuměli. Věděl, že až jí řekne, co hodlá teď udělat, neřekne: Buď opatrný! nebo Nedělej to!, ale přijme jeho rozhodnutí, protože by od něj nic jiného nečekala. A tak se odhodlal, že řekne to, co musí. A věděl to od té doby, kdy Brumbál zemřel.
„Ginny, poslouchej..." řekl velice potichu, zatímco šum hovoru okolo nich vzrůstal a lidé se začali zvedat.
„Nemůžu se s tebou scházet. Musíme se přestat vídat. Nemůžeme být spolu."
Řekla s podivně zkrouceným úsměvem. "Je to z nějakého hloupého, vznešeného důvodu, viď?"
„Bylo to jako... jako v kůži někoho jiného, tyhle poslední týdny s tebou." řekl Harry. "Ale, já nemůžu...my nemůžeme...teď musím některé věci udělat sám."
Neplakala, jenom se na něj podívala.
„Voldemort využívá lidi, kteří jsou blízko jeho nepřátel. Už tě jako návnadu použil jednou, a to jen kvůli tomu, že jsi sestra mého nejlepšího kamaráda. Přemýšlej! V jak velkém nebezpečí bys byla, kdybychom tohle udržovali. Bude to vědět, dozví se to: Bude se mě snažit dostat skrz tebe."
„Co když je mi to jedno!" řekla Ginny divoce.
„Ale mně to není jedno!" řekl Harry.
„Jak si myslíš, že bych se cítil, kdyby tohle byl tvůj pohřeb... a byla by to všechno moje vina.."
Zahleděla se pryč od něj, přes jezero.
„Nikdy jsem to s tebou nevzdala." řekla.
„Ne úplně. Vždycky jsem doufala... Hermiona mi řekla, abych žila dál, možná začala chodit s někým jiným, trochu se u tebe uvolnit. Vždycky jsem ztratila řeč, když jsi byl v pokoji, vzpomínáš? A myslela si, že by sis mě mohl víc všímat, kdybych byla trochu.. víc sama sebou."
„Chytrá holka, ta Hermiona.." řekl Harry a snažil se o úsměv.
„Jenom jsem se tě měl zeptat už dávno... měli bychom čas.. měsíce.. roky.. možná.."
„Ale ty jsi byl moc zaneprázdněný zachraňováním čarodějnického světa." řekla Ginny, zatímco se trošku smála.
„No, nemůžu říct, že jsem překvapená. Věděla jsem, že se tohle nakonec stane. Věděla jsem, že nebudeš šťastný, pokud nebudeš pátrat po Voldemortovi. Možná proto tě mám tak ráda."
Harry nesnesl slyšet tyhle věci. Ani si nemyslel, že by jeho předsevzetí vydrželo, kdyby vedle ní zůstal dedět. Viděl Rona, jak teď držel Hermionu a hladil jí po vlasech, zatímco ona mu vzlykala na rameni. Slzy kapaly i z konce Ronova dlouhého nosu. S bídným gestem Harry vstal, otočil se zády k Ginny i Brumbálově bílé hrobce a odešel směrem okolo jezera. Pohybovat se mu připadal mnohem snesitelnější než klidně sedět. Stejně jde teď nejvíc o to, jak vypátrat Druhou Podstatu a zabít Voldemorta.. Všechno je lepší než čekání...
"Harry!"
Otočil se. Rufus Scrimgeour se k němu snažil rychle dokulhat okolo břehu řeky.
„Doufal jsem, že si s tebou budu moci promluvit. Nebude ti vadit, když se kousek projdu s tebou?"
„Ne." řekl Harry lhostejně a dal se znovu do pohybu.
„Harry, tohle byla hrozná tragédie." řekl tiše Scrimgeour.
„Nemohu popsat, jak jsem se zděsil, po tom všem, co jsem slyšel. Brumbál byl velký čaroděj. Jak víš, někdy jsme spolu nesouhlasili, ale nikdo neví lépe než já, že.."

„Co chcete?" zeptal se Harry suše.
Scrimgeour vypadal otráveně, ale stejně jako předtím rychle změnil svůj výraz a tvářil se, že Harrymu rozumí.
„Jsi samozřejmě zničený." řekl.
„Vím, že jste si s Brumbálem byli velice blízcí. Myslím, že jsi byl možná jeho nejoblíbenější žák vůbec. Pouto mezi vámi dvěma..."
„Co chcete?" zopakoval Harry svou otázku a zastavil se.
Scrimgeour se také zastavil. Opřel se o svoji hůl a díval se na Harryho, tentokrát ale s ostrým výrazem.
„Říká se, že jsi byl s ním tu noc, co zemřel."
„Kdo to říká?" řekl Harry
„Někdo znehybnil smrtijeda na vrcholu Věže poté, co Brumbál zemřel. Byla tam také dvě košťata. Víš, ministerstvo si umí dát dohromady dvě a dvě."
„To rád slyším." řekl Harry.
„No, kam jsem s Brumbálem šel a co jsme dělali, je jenom moje věc. Nechtěl, aby o tom kdokoliv věděl."
„Taková oddanost je, samozřejmě, obdivuhodná." řekl Scrimgeour, ale s velkou těžkostí bránil v hlase své podráždění.
„Ale Brumbál je pryč, Harry. Je pryč!"
„Z této školy odejde, až když mu tu nebude nikdo oddaný." řekl Harry a usmíval se navdory sám sobě.
„Můj drahý chlapče, ani Brumbál nemůže vstát z..."
„Neříkám, že může! Vy byste tomu nerozuměl. Ale nemám, co bych vám řekl."
Scrimgeour chvíli váhal a pak řekl tónem, jež měl určitě být delikátním:
„Víš, ministerstvo ti může nabídnout různé druhy ochrany. S radostí bych ti k službám přidělil několik bystrozorů."
Harry se zasmál.
"Voldemort sám mě chce zabít a bystrozorové ho nezastaví. Ale stejně, díky za nabídku."
„Tak," řekl Scrimgeour a jeho hlas byl nyní chladný, „nabídku, jež jsem ti dal o Vánocích.."
„Jakou nabídku? No ano..! Tu, kdy řeknu, jak skvěle odvádíte svoji práci pro.."
„..pro zvýšení celkové morálky!" odsekl Scrimgeour.
Harry to na chvíli zvážil.
„Už jste propustili Stana Silničku?"
Scrimgeour změnil barvu v obličeji na ošklivý stín fialové a připomínajíc strýce Verona začal:
„Vidím, že jsi.."
„Oddaný Brumbálovi skrz na skrz!" dokončil za něho Harry. „A to je správně!"
Scrimgeour na něj na chvíli zíral, pak se otočil a odkulhal pryč bez dalšího slova. Harry viděl Percyho a ostatní z ministerské delgace, jak na něho čekají a mezitím vrhají nervozní pohledy na vzlykajícího Hagrida a grawpa, kteří stále seděli na svých místech.. Ron a Hermiona spěchali směrem k Harrymu. Prošli kolem Scrimgeoura v opačném směru. Harry se otočil a šel pomalu dál. Čekal, až ho dohoní. Setkali se akorát ve stínu jasanu, pod nímž společně sedávali za šťastnějších časů.
„Co chtěl Scrimgeour?" šeptla Hermiona.
„To samé, co o Vánocích." pokrčil Harry ramenama.
„Chtěl, abych mu dal informace o Brumbálovi a abych byl ministerský nový pošťáček."
Ron se zřejmě chvíli snažil ovládnout, ale pak řekl hlasitě Hermioně:
„Hele, nech mě tam jít a dát Percymu pěstí!"
„Ne." řekla rozhodně Hermiona a pevně ho držela za ruku.
„Budu se pak cítit líp!"
Harry se zasmál. I Hermiona se trochu pousmála, i když její úsměv zmizel hned, jak se podívala zpět na zámek.
„Nemůžu vystát myšlenku, že už se možná nikdy nevrátíme." řekla tiše.
„Jak se můžou Bradavice zavřít?"
„Možná je nezavřou." řekl Ron.
„Nejsme v nebezpečí o nic víc tady než doma, ne? Teď je to všude stejné. Dokonce bych řekl, že Bradavice jdou bezpečnější, protože je uvnitř víc čarodějů, aby to tu ubránili. Co si myslíš ty, Harry?"
„Já se nevrátím, ani když budou znovu otevřené." řekl Harry.
Ron na něj zíral, ale Hermiona smutně řekla: „Věděla jsem, že to řekneš. Ale co budeš dělat?"
„Půjdu zpátky k Dursleyům, protože to Brumbál tak chtěl." řekl Harry.
„Ale bude to jen krátká návštěva. Pak zmizím nadobro."
„Ale kam půjdeš, když se nevrátíš do školy?"
„Myslel jsem si, že bych mohl jít zpět do Godrikovy rokliny." zamumlal Harry.
Měl tu myšlenku v hlavě už od večera, kdy Brumbál zemřel.
„Pro mě to všechno začalo tam. Mám jen pocit, že tam musím jít. A taky můžu navštívit hrob mých rodičů, to bych udělal hrozně rád."
„A co pak?" zeptal se Ron.
Potom budu muset vystopovat zbylé Podstaty, ne?" řekl Harry s očima upřenýma na Brumbálovu bílou hrobku, jejíž odraz se skvěl na hladině na vzdálené straně jezera. To je to, co chce, abych udělal, proč mi o nich řekl. Pokud měl Brumbál pravdu, a já věřím, že měl, jsou tam venku ještě čtyři. Musím je najít a zničit a potom musím sledovat sedmý díl Voldemortovy duše. Ten, který je stále v jeho těle. A já budu ten, kdo ho zabije.
„A pokud se po cestě setkám se Severusem Snapem," dodal, „tím lépe pro mě a tím hůře pro něho!"

Nastalo dlouhé ticho. Dav se téměř rozešel. Opozdilci dělali místo obrovské postavě Drápa, který se přimknul k Hagridovi, jehož smutné kvílení se stále ozývalo přes vodu.

„Budeme tam, Harry.“ řekl Ron.
„Co?“
„U domu tvého strýce a tety.“ řekl Ron.
„A potom půjdeme s tebou, kamkoli budeš chtít.“
„Ne.“ odpověděl Harry rychle. S tím nepočítal. Chtěl, aby pochopili, že tuto nebezpečnou cestu podnikne sám.
„Jednou jsi nám řekl,“ promluvila Hermiona tiše, „že máme čas se obrátit zpět, jestli chceme. Neudělali jsme to, ne?“
„Jsme s tebou, cokoli se stane,“ řekl Ron. „Ale, kamaráde, musíš přijít ještě k mamce a taťkovi, než podnikneme cokoli jiného.“
„Proč?“
„Billova a Fleuřina svatba, pamatuješ?“

Harry se na něj překvapeně podíval. Že něco tak normálního jako svatba, pořád ještě existuje, mu přišlo neuvěřitelné a úžasné.
„Jistě, to bychom neměli zmeškat,“ řekl nakonec.
Jeho ruka se automaticky sevřela kolem falešné Podstaty, ale navzdory všemu, navzdory té temné a spletité cestě, kterou viděl před sebou, navzdory rozhodujícímu setkání s Voldemortem, které musí jednou přijít, ať už za měsíc, rok nebo deset, cítil, jak se jeho srdce pozvedlo v myšlence, že bude ještě jeden poslední zlatý den míru, který stráví s Ronem a Hermionou.
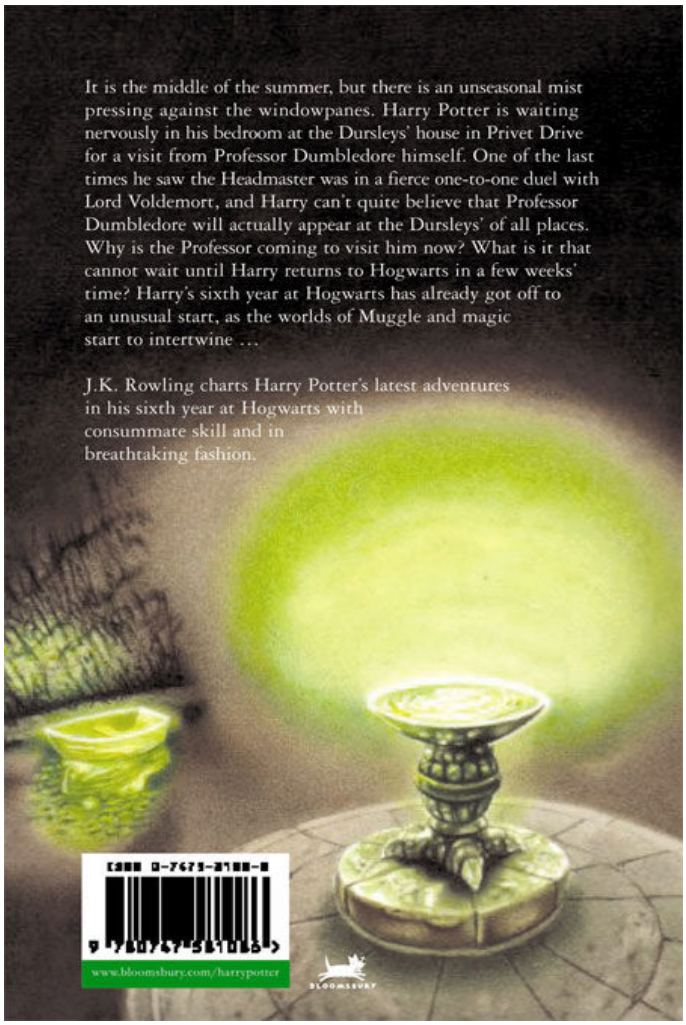
KONEC